

BİRİNCİ BÖLÜM

Abraham Rosenberg kendini böyle karışıklık yaratacak biri olarak görmüyordu, ama aşağıda gördüklerinin çoğunun suçlusu olarak görülebileceğini de biliyordu. Bunun bir zararı yoktu. Doksan bir yaşındaydı, felçliydi, tekerlekli bir koltuğa ve oksijen tüpüne bağlıydı. Rosenberg kendisini az daha öldürecek olan ikinci beyin kanamasını yedi yıl önce geçirmesine karşın hâlâ yaşıyordu ve burnunda tüpler olduğu halde diğer sekiz meslektaşından daha etkiliydi. Yüksek Mahkemenin tek kalan efsane insanıydı ve henüz soluyor olması aşağıdaki göstericilerin çoğunu ifrit etmekteydi.

Rosenberg, Yüksek Mahkeme Binasının bir bürosunda, küçük bir tekerlekli koltukta oturuyordu. Ayaklarını pencerenin kenarına dayamıştı ve gürültü arttıkça öne doğru eğilip aşağısını görmeye çalışıyordu. Polisten nefret ederdi, ama onların düzenli, sağlam bir sıra oluşturduklarını görmek de insanın içini rahatlatıyordu. En az elli bin kişilik güruhun kan istemelerine karşın onlar yerlerini koruyorlar ve kalabalığın geçmesini önlüyorlardı.

Rosenberg pencereden, «Bugüne kadar toplanan en büyük kalabalık bu!» diye bağırdı. Sağır denecek kadar ağır işitirdi. Baş hukuk yardımcısı Jason Kline onun hemen arkasında duruyordu. Ekim ayının ilk Pazartesisiydi; yeni dönemin açılış günü, Anayasanın Birinci Ekinin kutlandığı gün olarak gelenekselleşmişti Olağanüstü bir kutlama Rosenberg zevkten dörtköşeydi. Onun için konuşma özgürlüğü başkaldırma özgürlüğü demekti. Yine bağırarak, «Kızılderililer orada mı?» diye sordu. Jason Kline sağ kulağına eğildi. «Evet!» «Savaş boyaları var mı yüzlerinde?»

«Evet. Ayrıca savaş giysilerini de giyinmişler.»

«Dans ediyorlar mı?»

«Evet!»

Kızılderililer, siyahlar, beyazlar, melezler, kadınlar, eşcinseller, ağaç sevenler, Hıristiyanlar, kürtaaj hakkını savunanlar, Ariler, Naziler, dinsizler, vergilere itiraz edenler, ormancılar ve çiftçiler. Müthiş bir protesto denizi vardı aşağıda. Polisler kara coplarını sıkıca kavramışlardı «Kızılderililerin beni seviyor olmaları gerek!»

«Sevdiklerinden eminim.» Kline başını sallayarak yumruklarını sıkmış olan küçük, zayıf adama baktı. Rosenberg'in ideolojisi çok basitti: işten önce devlet, devletten önce bireyler, hepsinden önce de çevre koruma. Kızılderililere gelince, onlara da ne isterlerse verilmeliydi.

Haykırışlar, dualar, şarkılar giderek artarken polis de saflarını sıklaştırıyordu. Kalabalık geçmiş yıllardakilere oranla daha büyük ve daha gürültücüydü. Büyük bir gerilim vardı ortalıkta Şiddet olayları sıradan günlük olaylardı artık. Kürtaaj klinikleri bombalanmıştı. Doktorlar saldırıya uğramış, dayak yemişlerdi. Pesacola'da bir doktorun ağzına tıkaç sokulmuş, bir cenin durumunda bağlanmış, sonra da asit dökülerek yakılmıştı. Militan eşcinseller kiliselere ve papazlara saldırmışlardı. Beyaz ırkçılar bilinen sekiz on yarı askeri örgüt çatısında toplanmışlar ve zenciler, İspanyol asıllılar ve Asyalılara saldırılarında daha cüretkâr olmaya başlamışlardı. Amerika'nın en popüler vakit öldürme aracı artık nefret olmuştu.

Ve Yüksek Mahkeme de kolay bir hedefti 1990'dan bu yana yargıçlara yöneltilen ciddi tehditler on kat artmıştı.

Yüksek Mahkeme polis gücü de üç kat arttırılmış, her yargıca en az iki FBI koruma görevlisi verilmişti. Elli memur da sürekli olarak gelen tehditleri inceliyorlardı.

Rosenberg pencereden bakarak, «Benden nefret ediyorlar, değil mi?» dedi

Kline neşeli bir tavırla, «Evet, bazıları,» diye yanıtladı.

Rosenberg bunu duyduğunda sevinirdi O da gülümseyerek derin bir soluk aldı. Ölüm tehditlerinin yüzde sekseni kendisine gelirdi.

Aynı zamanda hemen hemen de kör olduğundan, «Pankartları görüyor musun?» diye sordu.

«Birkaç tanesini.»

«Neler yazıyor?»

«Her zamanki şeyler. Rosenberg'e ölüm. Artık emekli ol, Rosenberg. Oksijenini kesin.»

«Yıllardır hep aynı pankartları sallarlar. Neden yeni bir şey bulmuyorlar ki?»

Yardımcısı cevap vermedi Rosenberg yıllar önce emekli olmalıydı, ama onu bir gün oradan ancak sedyeyle çıkaracaklardı. Araştırmaların çoğunu üç yardımcısı yaparsa da, Rosenberg kendi görüşlerini kendisi kaleme almak isterdi. Beyaz bir kâğıt üstüne kalın keçe uçlu kalemle yazdığı satırlar yazmasını yeni öğrenen bir birinci sınıf öğrencinin elinden çıkmışa benzerdi. Bunun çok yavaş olması önemli değildi, göreve yaşamboyu seçilen bir insanın zamanı düşünmesine hiç gerek yoktu. Yardımcıları görüşlerini incelerler ama pek az yanlışı bulurlardı

Rosenberg kıs kıs güldü. «Runyan'ı Kızılderililerin önüne atmalıydık,» dedi. Kızılderililer ve diğer azınlıkların nefret ettikleri Başyargıç John Runyan sert bir muhafazakârdı. Dokuz yargıcın yedisi Cumhuriyetçi başkanlar tarafından atanmışlardı. Rosenberg on beş yıldır Beyaz Saray'da bir Demokrat bekliyordu. İstifa etmek istiyordu, istifa etmesi gerekirdi, ancak sevgili makamına sağcı Runyan gibi birisinin geçmesini hazmedemiyordu.

Bekleyebilirdi. Orada tekerlekli koltuğunda oturur, oksijen solur ve zencileri, Kızılderilileri, kadınları, yoksulları, sakatları ve çevreyi yüz beş yaşına kadar koruyabilirdi Ve kendisini öldürmedikçe kimse ona karışmazdı. Aslında" öldürülmek de çok kötü bir fikir değildi.

Büyük adamın başı öne düştü, sonra sallanıp omzuna yaslandı Yine uyumuştü. Kline sessiz adımlarla çekilip kütüphanedeki araştırmasının başına döndü. Yarım saat sonra dönüp oksijeni kontrol edecek ve Abe'in haplarını verecekti.

Yüksek Mahkeme Başkanlık Bürosu binanın birinci katında olup diğer sekiz yargıcın odasından daha büyük ve süslüdür. Dış büro küçük kabuller ve resmi toplantılar için kullanılır, Başyargıç ise iç büroda çalışır.

İç büronun kapısı kapalıydı ve içerde Başyargıç, üç hukuk yardımcısı, Yüksek Mahkeme polisi yüzbaşısı, üç FBI ajanı ve FBI Müdür Yardımcısı K.O.Levvis toplantı halindeydiler. Odadaki hava ciddiydi ve aşağıdan gelen gürültüleri duymamak için ciddi bir çaba harcanmaktaydı. Başkan ve Lewis son gelen ölüm tehditlerini konuşuyorlar, diğerleri de onları dinliyordu. Yardımcılar not almaktaydılar.

Son altmış günde iki yüz tehdit alınmıştı ki, bu bir rekordu. Her zamanki «Yüksek Mahkemeye Ölüm!» tehditlerinin dışında belirli kişilere ve davalara yöneltilen tehditler de vardı.

Runyan kaygısını saklamıyordu. Gizli bir FBI raporundan, tehditleri gönderdiğinden kuşkulanan grup ve kişi adlarını okumaktaydı. Ku Klux Klan, Ariler, Naziler, Filistinliler, siyah ayrılıkçılar ve hatta IRA. Rotaryenler

ve izciler dışında neredeyse herkes bir tehdit mektubu göndermişti. İranlıların desteklediği bir Ortadoğu grubu Tahran'da öldürülen iki yargıca misilleme olarak Amerikan topraklarında kan dökecekleri tehdidini savurmaktaydı. Cinayetlerin ABD ile bağlantılı olduğu konusunda bir tek kanıt bile yoktu. Yeraltı Ordusu adında yeni ortaya çıkmış yerli bir terörist örgüt, arabasına yerleştirilen bir bombayla Teksas'ta bir federal yargıcı öldürmüştü. Herhangi bir tutuklama yapılmamış olmakla birlikte suikastı Yeraltı Ordusu üstlenmişti.

Runyan başını kaldırmadan, «Portorikolu teröristlere ne diyorsunuz?» diye sordu.

«Onlar için kaygılanmıyoruz,» dedi K.O.Levvis. «Yirmi yıldır tehdit savurur durur onlar.»

«Eh, belki de artık bir şey yapma zamanları gelmiştir. İklim buna uygun, değil mi?»

«Portorikolularını unutun, Başkan.» Runyan kendisine Sayın Başyargıç ya da Sayın Bay Başkan değil de yalnız Başkan denilmesini isterdi. «Herkes tehdit ederken onlar da geride kalmak istememişlerdir, hepsi bu.»

«Çok komik,» dedi Başkan gülümsemeden. «Çok komik.» Runyan raporu masasının üstüne atıp şakaklarını ovuşturdu. «Biraz da güvenlikten söz edelim.» Gözlerini kapattı.

K.O.Levvis kendi rapor kopyasını Başkanın masasına bıraktı. «FBI

- 10 -

Başkanı her yargıca en az dört ajan vermemizin doğru olduğuna inanıyor. Hiç olmazsa önümüzdeki doksan gün boyunca. İşe gidip gelirken eskortlu limuzinler kullanılacak. Yüksek Mahkeme polisi de bina güvenliğini sağlayacak.»

«Ya yolculuklar?»

«En azından bu ara yolculuk yapılmaması iyi olur. Müdür yargıçların yıl sonuna kadar başkent dışına çıkmamaları gerektiği düşüncesinde.»

«Çıldırдың mı sen? Müdürün mü aklını kaçırdı yoksa? Meslektaşlarıma bu öneriyi kabul etmelerini söylesem hemen bu akşam yola çıkıp bir ay dolaşır dururlar. Saçma.» Runyan yardımcılarının kaşlarını çatıp bakınca onlar da başlarını salladılar. Çok saçma.

Levvis bundan etkilenmiş değildi. Beklenen bir şeydi bu. «Nasıl isterseniz. Bir öneriydi sadece.»

«Saçma bir öneri.»

«Müdür bu konuda işbirliği yapmanızı beklemiyordu zaten. Ancak güvenliği sağlayabilmesi için bütün yolculuklardan önceden haberdar edilmesini istiyor.»

«Yani yargıçlar kent dışına çıkarken yanlarına eskort mu verilecek?»

«Evet, Başkan. Planımız bu.»

«İşe yaramaz. Bu insanlar kendilerine dadılık edilmesine alışkın değillerdir.»

«Doğru, efendim. Ama izlenmeye de alışkın değillerdir. Biz yalnızca sizi ve sayın meslektaşlarınızı korumaya çalışıyoruz, efendim Kuşkusuz, ille de bir şey yapmamız gerekmez. Sanırım bizi siz çağırtmıştınız, efendim. İsterseniz hemen çıkar gideriz.»

Runyan koltuğunda ileri geri sallandı, aldığı bir atası düzeltip dümdüz bir tele çevirdi. «Peki, ya burası?»

Levvis derin bir göğüs geçirdi, neredeyse gülümseyecekti. «Başkanım, bu binadan bir korkumuz yok. Burasını güvenceye almak kolay. Burada karışıklık beklemiyoruz.»

«Nerede bekliyorsunuz peki?»

Levvis başını pencereden yana salladı. Gürültü artmıştı. «Orada bir yerde. Sokaklar manyaklar, aptallar ve bağınazlarla dolu.»

- 11 -

«Ve hepsi de bizden nefret ediyorlar.»

«Öyle görünüyor. Bakın, Başkanım, Yargıç Rosenberg bizim için bir sorun oluyor. Evine adam yerleştirmemizi kabul etmiyor, ajanlarımızı bütün gece sokakta arabaları içinde bekletiyor. En sevdiği Yüksek Mahkeme memurunun - adı neydi? Ha, Ferguson - arka kapısının dışında gece ondan sabah altıya kadar oturmasına izin veriyor sadece. Eve Yargıç Rosenberg ile erkek hastabakıcısından başka kimse giremiyor. Evi hiç de güvenli değil.»

Runyan atasla tırnak içlerini temizlerken kendi kendine güldü Nasıl olursa olsun, Rosenberg'in ölümü herkes için bir rahatlama olacaktı. Hayır, çok görkemli bir olay olacaktı. Kendisi karalar giyip bir nutuk çekecekti, ama

yardımcılarıyla kapalı kapılar ardında da kahkahadan kırılacaklardı. Bu düşünce Runyan'ın pek hoşuna gitti. «Önerin nedir?» diye sordu. «Onunla konuşabilir misiniz?»

«Bunu denedim. Kendisine herhalde Amerika'nın en nefret edilen adamı olduğunu, her gün milyonlarca insanın ona lanet okuduğunu, onu ölü görmek isteyenlerin çok fazla olduğunu, ona gelen tehdit mektuplarının bize toplam olarak gelenin dört katı olduğunu ve suikast için çok kolay ve kusursuz bir hedef oluşturduğunu söyledim.» Levvis bekledi. «Ee?»
«Bana bok yememi söyledi, sonra da uyuyakaldı.» Yardımcılar saygıyla kıkırdadılar, FBI ajanları da espiye izin verildiğini anlayarak kısaca güldüler.

Levvis hiç de hoşlanmış görünmüyordu. «Peki, biz ne yapalım şimdi?»

«Siz onu elinizden geldiğince koruyun, aldığınız önlemleri yazılı olarak verin ve gerisini düşünmeyin. Adam ölüm de içinde olmak üzere hiçbir şeyden korkmuyor. O umursamıyorsa siz de umursamayın.»

«Ama Müdürümüz umursuyor ve bu yüzden ben de umursuyo-rum, Başkanım. Çok basit aslında. Sizlerden birine bir şey olursa FBI kötü duruma düşecektir.»

Başkan sessizce koltuğunda ileri geri sallanmaya devam etti. Dışardaki gürültü artık sinir bozucu boyutlara varmıştı Bu toplantı da gere-

- 12 -

ğinden uzun sürmüştü. «Rosenberg'i unut,» dedi. «Belki de uykusunda oluverir. Ben daha çok Jensen için kaygılanıyorum.»

Levvis elindeki raporun sayfalarını çevirerek, «Jensen bir sorun,» dedi.

«Sorun olduğunu biliyorum. İnsanı güç duruma düşüren biri. Şu anda kendini liberal sanıp çoğunlukla Rosenberg gibi oy veriyor. Gelecek ay beyaz ırkın üstünlüğüne inanıp ayrı okulları destekler. Sonra Kızılderililere hayran olup Montana'yı onlara vermeye kalkar. İnsanın geri zekâlı bir çocuğu olması gibi bir şeydir.»

«Depresyon tedavisi görüyor.»

«Biliyorum. Bana onu da anlatır. Sanki babasının yerine geçmişim gibi. Hangi ilacı alıyor?»

«Prozac.»

Başkan tırnak diplerini temizlemeye devam etti. «Ya o görüştüğü aerobik öğretmeni? Kadın hâlâ ortalıkta mı?»

«Pek değil, Başkanım. Jensen'in kadınlarla pek ilgisi olduğunu sanmıyorum.» Levvis kendinden memnun bir tavırla konuşuyordu. Söylediğinden çok fazlasını biliyordu. Ajanlarından birine bakıp bu dedikoduyu onaylattı.

Runyan o konuyu duymak istemiyordu. «İşbirliğine yanaşıyor mu?» diye sordu.

«Elbette ki, hayır. Bazı bakımlardan Rosenberg'den bile kötü. Bizim apartmanına kadar kendisine eşlik etmemize izin veriyor, sonra da bütün gece park yerinde bekletiyor. Yedinci katta oturduğunu unutmayın. Apartmanın holünde bile oturamıyoruz. Komşuları rahatsız olur-larmış. O yüzden arabada bekliyoruz. Binaya girip çıkmanın en az on yolu var ve kendisini korumak olanaksız. Hep elimizden kaçmaya kalkıştığı için de, binada olup olmadığını bile bilemiyoruz. Rosenberg'in hiç olmazsa bütün gece nerede olduğunu biliyoruz. Jensen içinse'bu olanaksız.»

«Çok güzel. Onu siz izleyemiyorsanız bir suikastçı nasıl izleyebilir ki?»

Levvis bunu düşünmemişti. Olayın esprisini göremedi. «Müdür Yargıç Jensen'in güvenliği konusunda çok kaygılı,» dedi.

- 13 -

«Ama ona pek fazla tehdit gelmiyor.»

«Listenin altıncısı, hemen sizin arkanızdan geliyor, Başkanım.»

«Oo! Demek ben beşinciyim, ha?»

«Evet. Yargıç Manning'in hemen ardından geliyorsunuz, Ha, yeri

gelmişken söyleyeyim, Manning bizimle tam bir işbirliği halinde.»

«O gölgesinden bile korkar.» Başkan duraksadı. «Böyle konuşmamalıydım. Özür dilerim.»

Lewis duymazlıktan geldi. «Aslında Rosenberg ve Jensen dışında işbirliğinden memnunuz. Yargıç Stone çok söyleniyor ama bizi de dinliyor.»

«O herkese söylendiği için bunu kişisel bir şey olarak almayın. Jensen'in nereye kaçtığını biliyor musunuz?»

Levvis ajanlarından birine baktı. «Hiçbir fikrimiz yok.»

Aniden dışarda büyük bir yaygara koptu. Sanki herkes bir ağızdan bağıırıyor gibiydi. Başkan artık bunu duymazlıktan gelemedi. Kalkıp toplantının sona erdiğini bildirdi.

Yargıç Glenn Jensen'in bürosu ikinci katta, sokaktan ve gürültüden uzaktaydı. Oda geniş olmasına karşın dokuz odanın en küçüğüdü. Dokuz yargıcın en genci olan Jensen bir büroya sahip olduğu için talihliydi. Altı yıl önce kırk iki yaşında aday gösterildiğinde, kendisini aday gösterenler gibi kesin muhafazakâr görüşleri dan sert bir yasa yorumcusu olarak tanınırdı. Jensen Adalet Komisyonu önünde çok kötü bir savunma yapmıştı. Duyarlı konular üzerinde kararsız kaldığı için iki tarafın da saldırısına uğramıştı. Cumhuriyetçiler şaşırıp kalmışlar, Demokratlar kan kokusu almış gibi üzerine saldırmışlardı. Başkan bütün gücünü kullanmak zorunda kalmış ve Jensen bir oy farkla seçilmişti.

Ama sonunda yaşamboyu seçilmişti işte. Mahkemedeki altı yılında bir tek kişiyi bile memnun edememişti. Senato Komisyonunun tavrı karşısında çok ezilmiş olduğundan bundan böyle merhametle karar vereceğini söylemişti. Bu durum da Cumhuriyetçileri kızdırmıştı. Kendilerini ihanete uğramış olarak görmüşlerdi, hele de Jensen suçlu haklarını savunmaya kalkışınca. Jensen pek bir ideolojik güçlük çekmeden sağı

- 14 -

terkedip ortaya geçmişti, oradan da sola atlamıştı. Sonra oradan doğruca sağa geçmiş ve Yargıç Sloan'un kadınlara karşı kararlarından birine katılmıştı. Jensen kadınlardan hoşlanmazdı. Din konusunda tarafsızdı, özgür konuşma hakkına kuşkuyla bakardı, vergi aleyhtarlarına sempatiydi, Kızılderilileri önemsemezdi, zencilerden korkardı, pornografi yanlılarına karşı sertti, suçlulara yumuşaktı ve çevre korumada her nasılsa bir belirli bir çizgi tutturmuştu. Ve kendisini seçtirmek için kan dökmekten kaçınmayan Cumhuriyetçileri en kızdıran yanı da eşcinsel haklarına gösterdiği sempatiydi.

Jensen, Dumond davasının kendisine verilmesinde ısrar etmişti. Ronald Dumond erkek sevgilisiyle sekiz yıl birlikte yaşamıştı. Mutlu bir çifttiler, birbirlerine bağlıydılar ve evlenmek istiyorlardı. Ancak Ohio yasaları buna izin vermiyordu. Dumond'un sevgilisi AIDS'e yakalanmış ve feci bir şekilde ölmüştü. Ronald onu nasıl bir törenle gömeceğini biliyordu, ancak o sırada sevgilisinin ailesi araya girmiş ve kendisini cenaze törenine almamışlardı. Ronald da duygusal ve psikolojik zarar gördüğü gerekçesiyle aile aleyhine tazminat davası açmıştı. Dava altı yıl boyunca alt mahkemelerde top gibi oradan oraya atıldıktan sonra Yüksek Mahkemeye Jensen'e gelmişti.

Konu eşcinsellerin «eşleri»nin haklarıydı. Dumond eşcinsel yanlılarının savaş çığılığına dönüşmüştü. Dumond sözcüğü bile pek çok sokak kavgasının nedeniydi.

Ve dava Jensen'e gelmişti. Bürosunun kapısı kapalıydı. Jensen ile üç yardımcısı toplantı masası çevresindeydiler. Dumond üstünde iki saat harcadıkları halde bir yere varamamışlardı. Tartışmaktan yorulmuşlardı artık. Cornell mezunu bir liberal olan yardımcılarından biri eşcinsel eşlere geniş kapsamlı haklar tanınmasını istiyordu. Jensen de aynı şeyi istiyorsa da, bunu kabul etmeye hazır değildi. Diğer iki yardımcı olaya kuşkuyla bakıyorlardı. Jensen gibi onlar da beş ayluk bir çoğunluğun yetersiz

olduğunu biliyorlardı.

Konuşma başka konulara döküldü.

Duke Üniversitesi mezunu yardımcısı, «Başkan sana çok kızmış, Glenn,» dedi. Kendi odasında ona ilk adıyla hitap ederlerdi. Yargıç çok hoş olmayan bir hitaptı.

- 15 -

Glenn gözlerini ovuşturdu. «Yeni bir şey mi var?»

«Yardımcılarından biri bana Başkanla FBI'm senin güvenliğinin konusunda çok kaygılı olduklarını söyledi. İşbirliğine yanaşmıyormuşsun ve Başkanın çok canı sıkılmış. Benden bu haberi iletmemi istedi.» Yüksek Mahkemede her şey yardımcıların aracılığıyla yayılırdı.

«Elbette kaygılanacak, onun işi bu.»

«Koruyucu olarak iki FBI ajanı daha vermek istiyor. Bunlar da evince kalacaklarmış. Ayrıca ajanlarla işe gidip gelmeni istiyorlar. Bir de yapacağın yolculukları kısıtlamak niyetindedeler.»

«Bunları zaten duymuştum.»

«Biliyoruz. Ama Başkanın yardımcısı, senin hayatını koruyabilmeleri için, bizlerin FBI ile işbirliği yapmada seni zorlamamızı istediğini söyledi.»

«Anlıyorum.»

«Biz de seni razı etmeye çalışıyoruz işte.»

«Teşekkür ederim. Git de Başkanın yardımcısına beni ikna etmeye çalıştığınızı, benim bu çabanızı takdir ettiğimi, ama sözlerinizin bir kulağımdan girip ötekinden çıktığını söyle şimdi. Glenn'in kendini yetişkin biri olarak gördüğünü söyle.»

«Nasıl istersen, Glenn. Korkmuyorsun, değil mi?»

«Kesinlikle hayır.»

İKİNCİ BÖLÜM

Saat on birden önce ders almadığı için Thomas Callahan üniversitenin sevilen profesörlerinden biriydi. Öğrencilerinin çoğu gibi o da çok içerdi ve bu yüzden sabahın ilk saatlerini uyumak ve kendine gelmek için kullanmayı severdi. Saat dokuz ve on dersleri diye bir şey yoktu onun için. Bunun yanı sıra soluk blucin, kolları erimiş tüvit ceket giydiği ve çorapsız dolaşp kravat takmadığı için de pek tutulurdu. Liberal akademisyen görüntüsü. Kırk beş yaşında olmasına karşın siyah saçları ve

- 16 -

kalın çerçeveli gözlüğüyle otuz beşinden fazla göstermezdi ve kaç yaşında gösterdiği umurunda bile değildi. Haftada bir kere, yüzü kaşın maya başladığında traş olurdu. Hava soğuyunca da sakal bırakırdı. Kız öğrencilerine olan yakınlığıyla da ün salmıştı. 'Üniversitenin sevilmeyen ama zorunlu dersi olan anayasa hukukunu öğrettiği için de çok sevilirdi. Zekâsı ve serinkanlılığı nedeniyle anayasa hukukunu bile ilginç göstermeyi başarmıştı. Tulane Üniversitesi'nde bunu başaracak başka kimse yoktu. Zaten buna kalkışan da olmadığı için öğrenciler haftada üç kere saat on birdeki dersinde bulunmaya can atarlardı.

Callahan masasının ardında durmuş gözlüğünü silerken altı sırada seksen öğrenci kendisine bakıyordu. Saat on bir beş vardı ve Callahan, henüz pek erken, diye düşünüyordu.

«New Jersey-Nash davasında Rosenberg'in itirazını anlayan var mı?» diye sordu. Sınıfta bütün başlar öne eğildi ve kimseden ses çıkmadı. Dün gece çok içmiş olmalıydı. Gözleri kanlıydı. Sabah Rosenberg'le başlarsa, bu epey kötü bir ders olacak demektir. Yanıtlamaya gönüllü çıkmadı. Callahan hepsine tek tek bakarak bekledi. Ölüm sessizliği vardı sınıfta.

Kapının açılmasıyla gerilim sona erdi birden. Sımsıkı blucinli ve pamuklu bluzlu güzel bir kız içeri girdi ve kalabalık sıraların arasından süzülerek üçüncü sıradaki yerine oturdu. Dördüncü sıradaki oğlanlar hayranlıkla seyrediyorlardı kızını. Beşinci sıradakiler de görebilmek için başlarını uzatmışlardı. Son iki yıldır hukuk fakültesinin pek az olan zevklerinden biri de

kızın uzun bacakları ve çuval gibi kazaklarıyla sınıf ve koridorlara bir zarafet katmasını seyretmekti. O giysilerin içinde müthiş bir vücut bulunduğunu anlıyorlardı. Ama kız bunu gözler önüne serecek biri değildi. Diğer öğrencilerden farksızdı ve fakültenin blucin ve pamuklu gömlekle eski kazak giyimine uyuyordu. Oysa oğlanlar siyah deriden bir mini etek giymesi için neler vermezlerdi.

- 17 -

Kız yanında oturan oğlana bakıp gülümseyince bir an için Callahan da, Nash davası da unutuldu. Kızın kızıl saçları omuzlarına dökülüyordu. Kusursuz dişleri ve kusursuz saçlarıyla kusursuz bir amigo olduğundan lisede her oğlan en az iki kere âşık olmuştu kendisine. Ve hukukta da en az bir kere.

Pelikan Dosyası / F 2

Callahan kızın girişini görmemiş gibiydi. Birinci sınıf öğrencisi olup da kendisinden korkuyor olsaydı bağıırıp çağırabilirdi. Ancak Callahan bağıırıp çağırarak keyifte değildi ve Darby Shaw da kendisinden korkmuyordu. Callahan bir an onunla yattığını diğerlerinin bilip bilmediklerini düşündü. Herhalde bilmiyorlardı. Kız tam bir gizlilik konusunda ısrarlıydı.

«Rosenberg'in Nash-New Jersey davasına yazdığı muhalefeti okuyan var mı?» Projektörler yine üstüne çevrilmişti ve sınıfta yine sessizlik vardı. Kalkan bir el bundan sonraki otuz dakika sürekli sorguya çekilmek demek olacaktı. Gönüllü yoktu. Arka sıradaki sigara içenler sigaralarını yaktılar. Seksen öğrencinin çoğu not defterlerine bir şeyler çiziktiri-yorlardı. Bütün başlar öne eğikti. Kitabı açıp Nash davasını aramak çok tehlikeli olurdu; zaten bunun için de geç kalınmıştı. Herhangi bir hareket tüm dikkatleri o yana çekecekti.

Nash davası kitapta yoktu. Callahan'm bir hafta önce verdiği bir derste sözü geçen sekiz on davadan biriydi ve şimdi de kalkmış acaba konuyu bir araştıran olup olmadığını saptamaya çalışıyordu. Bu tutumuyla ün salmıştı zaten. Son sınavda bin iki yüz davadan birkaçı mutlaka gelirdi ve bunun bin tanesi kitaplarında yoktu. Sınav tam bir karabasandı; ancak adam aslında notu bol olan tatlı bir öğretmendi ve dersinden kalanlar ancak tam gerzeklerdi.

Ancak o anda pek tatlı falan değildi Callahan. Sınıfa bir daha baktı. Bu kere bir kurban seçme zamanı gelmişti. «Siz buyrun, Bay Sallinger,» dedi. «Rosenberg'in muhalefetini açıklayabilir misiniz?» Dördüncü sıradaki Sallinger, «Hayır, efendim,» dedi.

«Anlıyorum. Bunun nedeni Rosenberg'in muhalefetini okumamış olmanız mıdır acaba?»
«Evet, efendim.»

Callahan öfkeyle baktı gence. Kanlı gözleri küstah bakışını daha da tehlikeli yapıyordu. Ancak herkesin gözü önündeki not defterinde olduğundan bunu gören yalnızca Sallinger oldu. «Neden?»

«Ben muhalefet şerhlerini okumamaya çalışırım. Özellikle de Rosenberg'inkileri.»

Aptal. Aptal. Aptal. Sallinger karşı koymak istiyordu, ama elinde cephane yoktu.

- 18 -

«Rosenberg'e bir itirazınız mı var, Bay Sallinger?»

Callahan, Rosenberg'e hayrandı. Ona tapardı. Adam ve fikirleri konusunda kitaplar okurdu. Onu incelerdi. Bir kere birlikte yemek bile yemişti.

Sallinger huzursuzlukla kıpırdandı. «Hayır, efendim. Muhalefet edenleri sevmem, bu yüzden, efendim.»

Sallinger'in yanıtları her ne kadar nükteliyse de, sınıfta gülümseyen yoktu. Daha sonra arkadaşlarıyla bira içerken Rosenberg'in muhalefet şerhlerinden, özellikle de Rosenberg'inkilerden hoşlanmadığı tekrarlanırken kahkaha-

larla güleceklerdi. Ama o anda değil.

«Anlıyorum. Peki, çoğunluk karar gerekçelerini okur musunuz?»

Duraksama. Sallinger'in şaka çabası bir felaketle sonuçlanmak üzereydi. «Evet, efendim. Hem de çok okurum.»

«Çok güzel. O zaman, lütfen Nash-New Jersey davasının çoğunluk fikrini anlatır mısınız?»

Sallinger Nash diye bir şey duymamıştı, ancak bundan sonra hukuk mesleğinin sonuna kadar bunu bir daha unutmuyacaktı. «Onu okuduğumu sanmıyorum,» dedi.

«Demek, muhalefet şerhlerini okumuyorsunuz, Bay Sallinger ve şimdi de çoğunluk şerhlerini de ihmal ettiğinizi öğreniyoruz. Peki, siz ne okursunuz, Bay Sallinger? Aşk romanlarıyla boyalı basını mı?»

Dördüncü sıranın ardından hafif bir kahkaha sesi duyuldu. Bazı öğrenciler dikkati kendilerine çekmeden gülme zorunluluğunu hissetmiş olmalılardı.

Suratı kıpkırmızı kesilen Sallinger, Callahan'a baktı ama konuşmadı.

«Bay Sallinger, o davayı neden okumadınız?»

«Bilmiyorum, efendim. Gözümden kaçmış olmalı.»

Callahan iyi dayanıyordu. «Buna hiç şaşmadım,» dedi. «Geçen hafta bundan söz etmiştim. Geçen Çarşamba. Bitirme sınavında sorulacak sorulardan biriydi. Son sınavda karşınıza çıkacak bir soruyu neden ihmal ettiğinizi anlayamadım doğrusu.» Callahan şimdi kürsüsünün önünde yürüyerek öğrencilere bakıyordu. «Peki, acaba okuma zahmetine katlanan biri var mı acaba?»

- 19 -

Sessizlik. Callahan gözlerini yerden ayırmayarak sessizliğinin sınıfa iyice çökmesini bekledi. Bütün gözler öne eğikti, bütün kalemler donup kalmıştı. Arka sıradan duman yükseliyordu.

Sonunda üçüncü sıranın dördüncü iskemlesinde oturan Darby Shaw elini yavaşça kaldırıncı sınıftan bir rahatlama iç çekişi yükseldi. Darby yine kurtarmıştı sınıfı. Bu kızdan beklenen bir şeydi. Sınıf ikinci-siydi kız ve birinciliğe hızla yükseliyordu. Callahan'ın karşılıklarına çıkardığı her dava hakkında bilgisi vardı. Gözünden hiçbir şey kaçmazdı. Kız biyolojiyi birincilikle bitirmişti ve şimdi de hukuktan birincilikle mezun olup çevreyi kirleten kimyasal madde şirketlerine davalar açıp geçimini sağlamak niyetindeydi.

Callahan sakadan bir bıkkınlıkla baktı kıza. Uzun bir şarap ve hukuk gecesinden sonra evinden üç saat önce ayrılmıştı kız. Ama kendisi ona Nash'tan söz etmiş değildi.

«Peki, Bayan Shaw. Rosenberg'i böyle sinirlendiren ne olmuştu acaba?»

«Rosenberg, New Jersey yasalarının Anayasanın İkinci Ekine aykırı olduğu düşüncesindedir.» Kız profesöre bakmamıştı.

«Güzel. Peki, sınıfın da yararlanması için bu yasanın kapsamını açıklar mısınız?»

«Pek çok şeyin yanı sıra, yarı otomatik silahları da yasadışı kabul ediyor.»

«Çok güzel. Peki, tutuklandığında Bay Nash'ın elinde nasıl bir silah vardı?»

«Ak-47 saldırı silahı.»

«Peki, Nash'a ne oldu?»

«Suçlu bulundu, üç yıla hüküm giydi ve temyize başvurdu.» Kız ayrıntıları biliyordu.

«Bay Nash'ın işi neydi?»

«Kararda açıkça belirtilmemesine karşın ayrıca uyuşturucu satma suçlaması da vardı. Tutuklandığında sabıkasızdı.»

«Demek AK-47 kullanan bir uyuşturucu satıcısıydı. Ama Rosenberg onu destekledi, öyle mi?»

«Elbette.» Kız şimdi adamın yüzüne bakıyordu. Gerilim azalmıştı.

Callahan odanın içinde dolaşıp yeni bir kurban seçerken öğrencilerden çoğu da gözleriyle onu izliyorlardı. Genellikle bu derslerde konuşan hep Darby olurdu ve Callahan daha geniş bir katılım isterdi.

Sınıfa, «Rosenberg bu davada neden böyle davrandı acaba?» diye sordu.

«Uyuşturucu satanları seviyor da ondan.» Sallinger'di bu, yara almıştı ama şakalaşmaya çalışıyordu. Callahan sınıf tartışmalarını çok önemserdi. Kurbanına gülümseyerek baktı.

«Demek öyle düşünüyorsunuz, Bay Sallinger?»

«Elbette. Uyuşturucu satıcıları, silah kaçakçıları, teröristler, sübyancılar. Rosenberg bunlara hayrandır. Bunları yapanlar onun zayıf ve ezilmiş evlatlarıdır, o nedenle korur onları.» Sallinger haklı olarak sinirlenmiş bir tavır takınmaya çalışıyordu.

«Ve sizce Bay Sallinger, bu insanlara ne yapılması gerekiyor acaba?»

«Çok basit. İyi bir avukata sahip olarak adil bir şekilde yargılanma, adil bir temyiz kararı alma ve sonunda suçlu buldukları takdirde cezalandırılma.» Sallinger tam bir yasa ve düzen koruyucusu sağcı gibi konuşmaya başlamıştı ki, Tulane hukuk öğrencileri arasında bundan büyük suç olamazdı.

Callahan kollarını kavuşturdu. «Devam edin, lütfen.»

Sallinger bir tuzak kokusu almasına karşın devam etti. Kaybedecek bir şeyi yoktu nasılsa. «İncelediğimiz davaların çoğunda Rosenberg'in suçlu olan bir sanığın salıverilmesini sağlamak için bazı kanıtların mahkemeye sunulmaması yolunda Anayasa değişikliği yapmaya çalıştığımızı gördük. İnsanın midesini bulandıran bir tavır bu. Rosenberg bütün cezaevlerinin kötü ve zalim olduğunu, bu nedenle de Sekizinci Eke göre tüm suçluların serbest olmaları gerektiğini düşünüyor. Neyse ki, şu anda azınlıkta. Hem de küçülen bir azınlıkta.»

«Yüksek Mahkemenin benimsediği yoldan memnunsunuz demek, Bay Sallinger?» Callahan hem gülümsüyordu hem de kaşları çatıktı. «Elbette.»

«Siz de namussuz herifin uykusunda ölmesini isteyen normal, yurtsever ve orta yolcu Amerikalılardan biri misiniz?»

- 20 -

- 21 -

Sınıfta gülenler oldu. Artık gülmek tehlikesizdi. Sallinger gerçeği söylememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Sanki utanmış gibi, «Ben bunu kimseye dilemem, efendim,» dedi.

Callahan yine yürümeye başlamıştı. «Teşekkür ederim, Bay Sallinger. Yorumlarınızdan her zaman hoşlanmışımdır. Her zamanki gibi bize sıradan bir insanın hukuk görüşünü sağladınız.»

Kahkahalar biraz daha yükselmişti. Sallinger yüzü kızarılarak yerine oturdu.

Callahan gülmüyordu. «Bu tartışmanın entellektüel düzeyini biraz yükseltmek istiyorum,» dedi. «Bayan Shaw, Rosenberg, Nash davasına neden sempatik davranıyor, siz söyler misiniz?»

«Anayasanın İkinci Eki insanlara silah bulundurma ve taşıma hakkını veriyor. Yargıç Rosenberg'e göre bu kesin ve harfi harfine uyulması gereken bir maddedir. Hiçbir şey yasaklanmamalıdır. Nash bir AK-47 ya da bir el bombası veya bazukaya sahip olmak isterse New Jersey Eyaleti bunu yasaklayan bir yasa çıkaramaz.»

«Siz de onun gibi mi düşünüyorsunuz?»

«Hayır ve bu düşüncemde yalnız değilim. Karar sekize bir çoğunlukla

alınmıştı. Rosenberg'i destekleyen yoktu.»

«Aslında durum apaçık. Eyaletlerin belirli silahların satılması ve bulundurulmasını yasaklamak için zorunlu nedenleri var. New Jersey eyaletinin çıkarları Bay Nash'in ikinci Eke dayanan haklarından daha ağır basmaktadır. Toplum kişilerin ağır silahlar bulundurmalarına izin veremez.»

Callahan kıza dikkatle bakıyordu. Güzel hukuk öğrencileri Tula-ne'de sık rastlanan bir şey değildi, o yüzden böyle birine rastladığında hemen harekete geçerdi. Son sekiz yıldır bu konuda epey başarılı olmuştu. Çoğunlukla da kolay olmuştu işi. Kızlar hukuk fakültesine geldiklerinde özgürlüklerine kavuşmuş olurlardı. Ama Darby değişikti. Onu kızın birinci yılının ikinci döneminde kütüphanede görmüş ve yemeğe çıkarabilmek için bir ay uğraşmıştı.

«Çoğunluk kararını kim yazdı?» diye sordu.

«Runyan.»

«Onunla aynı fikirde misiniz?»

- 22 -

«Evet. Aslında basit bir dava.»

«O halde Rosenberg'e ne oldu acaba?»

«Onun Yüksek Mahkemenin diğer üyelerinden nefret ettiğini sanıyorum.»

«Demek bir kapris uğruna muhalefet ediyor?»

«Çoğunlukla. Fikirleri giderek savunulamaz oluyor. Nash örneğini ele alalım. Rosenberg gibi bir liberal için silah kontrol konusu basittir. Çoğunluk görüşünü o yazmalıydı ve on yıl önce olsaydı, o yazacaktı. Fordice-Oregon davasında 1977'de İkinci Ekin yorumunda daha dar görüşlü davranmıştı. Tutarsızlıkları insanı çileden çıkarıyor artık.»

Callahan Fordice davasını unutmamıştı. «Yani sizce Yargıç Rosenberg bunadı mı?»

Sallinger yumruktan sersemlemiş bir boksör gibi son raunda katıldı.

«Siz de onun kaçık olduğunu biliyorsunuz. Onun fikirlerini savunamazsınız.»

«Her zaman değil, Bay Sallinger, ancak adam hâlâ oradadır.»

«Vücudu, evet. Ama beyni çoktan ölmüştür.»

«Adam soluk alıp veriyor, Bay Sallinger.»

«Evet, ama bir makineyle. Burnundan oksijen verilerek.»

«Ama bu da önemli, Bay Sallinger. Rosenberg büyük hukukçuların sonucusudur ve henüz yaşamaktadır.»

«Bir telefon edip sorun bakalım.» Sallinger yeteri kadar konuştuğu fikrindeydi. Hayır, gereğinden fazla konuşmuştu. Profesör öfkeyle yüzüne bakarken başını indirdi. Gözlerini not defterinden ayırmadan neden bu kadar fazla ileri gittiğini anlamıyordu.

Callahan yeniden yürümeye başlamıştı. Dün gece gerçekten çok içmişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Adam hasır şapkası, temiz tulumu, ütülü iş gömleği ve çizmeleriyle hiç olmazsa yaşlı bir çiftçiyi andırıyordu. Çiğnediği tütünü iskelenin altın-

- 23 -

daki karanlık sulara tükürdü. Çiftçi gibi tütün çiğniyordu. Yeni bir model olmasına karşın epey kullanılmış görünen kamyonetin de tozlu yollara alışkın bir hali vardı. Kuzey Carolina plakası. Kamyonet iskelenin öteki ucundaki kumlukta yüz metre ileride park edilmişti.

Ekim ayının ilk Pazartesi ve geceyarısıydı. Otuz dakika kadar boş iskelenin serin karanlığında bekleyecekti. Yalnızdı ve yalnız olacağını biliyordu. Öyle planlanmıştı. Bu saatte bu iskele hep boş olurdu. Tek tuk geçen bir arabanın farları yolu aydınlatıyordu ama bu saatte onlar da durmazlardı burada.

Adam kıyıdan uzaktaki kırmızı ve mavi kanal ışıklarına baktı. Başını

oynatmadan saatine baktı sonra. Alçak ve yoğun bulutlar nedeniyle iskeleye yaklaşıncaya kadar göremeyecekti. O da böyle planlanmıştı.

Kamyonet Kuzey Carolina'dan değildi, çiftçi de. Plakalar Durham yakınlarındaki bir hurdacıdan çalınmıştı. Kamyonet ise Baton Rouge' dan. Çiftçi hiçbir yerden değildi ve hırsızlığı o yapmamıştı. Kendisi profesyoneldi, küçük pis işleri başkaları yaparlardı.

Yirmi dakika sonra iskele yönünde kara bir nesne görüldü. Bir motorun boşuk sesi giderek yaklaştı. Karanlıktaki nesne, küçük bir tekneydi. Çiftçi yerinden bir adım bile kıpırdamadı. Homurtu durdu, siyah lastik bot iskelenin on metre ilersinde durdu. Kıyı yolunda gelip giden arabaların ışıkları da yoktu artık.

Çiftçi dudakları arasına bir sigara yerleştirdi, yaktı, iki nefes çektikten sonra bota doğru fırlattı.

Sudaki adam, «Ne marka?» diye sordu. Parmaklığa yaslanan çiftçinin yüzünü görmüyordu.

«Lucky Strike,» dedi çiftçi. Saçma bir oyundur bu parolalar. Atlan tik'ten o saatte ve o iskeleye daha kaç tane kara lastik bot yaklaşabilir di ki? Saçma, ama çok önemli. _
«Uıke?» diye seslendi motordaki adam.

«Sam,» dedi şimdi Luke olan çiftçi. Gelenin adı Sam değil, Kamil'di, ama botunu kıyıya yanaştırana kadar geçecek beş dakika Sam olmakta devam edebilirdi.

Kamil karşılık vermedi, vermesi de gerekmiyordu zaten. Motoru çalıştırıp botu iskelenin yanında kumsala doğru sürdü. Luke da yukarı - 24 -

rıdan kendisini izliyordu. Kamyonetin yanında karşılaştıklarında el sıkışmadılar. Kamil, Adidas spor torbasını aralarına yerleştirdi, kamyonet kıyı boyunca hareket etti.

Luke kamyoneti sürüyor, Kamil sigarasını içiyor ve ikisi de birbirlerini önemsememeyi başarıyorlardı. Gözgoze gelmeye cesaret edemiyorlardı. Sakalı, renkli gözlüğü ve siyah balıkçı kazağıyla Kamil'in meşum bir görünüşü vardı ama tanımaması da olanaksızdı. Luke onun yüzünü görmek istemiyordu. Denizden gelen bu yabancıyı almanın dışında verilen görev, adamın yüzüne bakmamaktı. Aslında kolay bir görevdi. O yüzün sahibi dokuz ülkede aranıyordu.

Mantao köprüsünü geçerken Luke bir Lucky Strike daha yaktı ve adama daha önce karşılaşmasını hatırladı. Beş altı yıl önce Roma Havaalanında kısa ama dakik zamanlı bir buluşma. Kendilerini tanıtmamışlardı. Bir tuvalette buluşmuşlardı. O zaman çok şık giyimli bir Amerikan işadami olan Luke ellerini yıkamakta olduğu musluğun yanına yılan-balığı derisinden bir evrak çantası koymuş ve çanta birden ortadan yok olmuştu. Aynada gördüğü bu adamdı, hiç kuşkusu yoktu. Otuz dakika sonra da evrak çantası İngiltere'nin Nijerya Büyükelçisi'nin bacakları arasında patlamıştı.

Luke örgüt içinde Kamil'den söz edildiğini çok duymuştu. Çok adı ve çok yüzü olan bir adam, ani darbe indiren ve iz bırakmayan bir katil, dünyayı baştan başa dolaşmasına karşın hiç bulunamayan bir terörist. Karanlıkta kuzeye doğru yol alırken arkasına yaslanıp şapkasını neredeyse burnuna kadar indirmiş olan Luke yolcusu hakkında söylenenleri hatırlamaya çalışıyordu. İnanılmaz terörist eylemler. İngiliz Büyükelçisi. 1990'da Batı Şeria'da on yedi İsrail askerinin pusuya düşürülmesinin de Kamil'in işi olduğuna inanılıyordu. 1985'te arabasına yerleştirilen bir bombayla zengin bir Alman bankacısının ölümünün tek zanlısı da oydu. O iş için beş milyon dolar nakit aldığı söyleniyordu. Haberalma uzmanlarının çoğu 1981'de Papa'ya yapılan suikastın ardında da onun olduğuna inanıyorlardı. Ne var ki, çözümlenmeyen her terörist saldırı ve sui-kasti hemen hemen hep »ona yüklenirdi. Kimse onun var olduğundan emin olmadığı için suçlanması kolaydı. Luke heyecan içindeydi. Kamil Amerika topraklarında bir eylem

gerçekleştirecekti. Luke hedeflerini bilmiyordu ama önemli kişilerinin kanlarının döküleceği kesindi.

Çalıntı çiftlik kamyoneti şafak sökersen Georgetown'da M ve 31. Caddeler köşesinde durdu. Kamil sporcu torbasını aldı, hiç konuşmadan indi. Bir iki blok yürüdüktan sonra Dört Mevsim Oteline girdi, lobiden bir Post gazetesi alıp asansörle yedinci kata çıktı. Saat tam yediyi çeyrek geçe koridorun ucundaki kapıyı vurdu. «Evet?» diye içerden sinirli bir ses duyuldu.

Kamil dikiz deliğine parmağını bastırdı. «Bay Sneller'i arıyorum.»

«Bay Sneller mi?»

«Evet. Edwin F. Sneller.»

Kapı kolu dönmedi, kapı da açılmadı. Birkaç saniye sonra kapının altından beyaz bir zarf uzatıldı. Kamil zarfı aldı. Sneller ya da her kimse duysun diye yüksek sesle, «Tamam,» dedi.

«Yandaki kapı,» dedi Sneller. «Telefonunu bekliyorum.» Sesinden Amerikalı olduğu anlaşılıyordu. Luke'un aksine Kamil'i hiç görmüş değildi ve görmek de istemezdi. Luke onu o güne kadar iki kere görmüştü ve hâlâ yaşıyor olması büyük talihti.

Kamil'in odasında iki yatak ve pencere yanında bir masa vardı. Perdeler sımsıkı kapalı olduğu için içeri ışık girmiyordu. Kamil torbasını yatağın üstündeki iki kalınca evrak çantasının yanına bıraktı. Gidip pencereden baktıktan sonra telefonu açtı.

«Benim,» dedi Sneller'e. «Bana arabadan söz et.»

«Sokakta park etmiş. Connecticut plakalı beyaz bir Ford. Anahtarlar masanın üstünde.» Sneller tane tane konuşuyordu

«Çalıntı mı?»

«Elbette. Ama elden geçirildi. Temizdir »

«Geceyarısından hemen sonra Dulles Havaalanında bırakacağım. Yok edilmesini istiyorum, tamam mı?» Kamil'in İngilizcesi kusursuzdu.

«Aldığım emir öyle zaten.»

«Bu çok önemli, tamam mı? Tabancayı arabada bırakacağım.

Tabancadan geriye mermiler kalır ve insanlar "arabaları görürler, o yüzden arabayı da içindeki her şeyi de tam olarak ortadan kaldırmak gerekir.

Anlaşıldı mı?»

— 26 —

«Aldığım emir öyle zaten,» diye Sneller tekrar etti. Bu dersten hiç hoşlanmamıştı. Adam öldürme oyununun acemisi değildi.

Kamil yatağın kenarına oturdu. «Dört milyon bir hafta önce alındı. Bir gün gecikmeyle olduğunu belirtmek isterim. Şu anda VWashington'da olduğuma göre diğer üç milyonu isterim.»

«Öğleden önce havale edilecek. Anlaşma böyleydi.»

«Evet, ama anlaşma beni huzursuzlandırıyor. Bir gün geç kaldınız.»

Sneller sinirlenmişti ve katil yan odada olduğu ve dışarı çıkmayacağı için bunu belli edebilirdi. «Orada bankanın kusuru var, bizim değil.»

Bu kere sinirlenme sırası Kamil'e gelmişti. «Güzel. Sizin ve bankanızın üç milyonu New York açılır açılmaz Zürih'e havale etmesini istiyorum. Yani iki saat sonra. Kontrol edeceğim.»

«Tamam.»

«Oldu. İş bitince bir sorun istemiyorum. Yirmi dört saat sonra Paris'te olacağım ve oradan doğrudan Zürih'e geçeceğim. Oraya vardığımda paranın tümünü hazır bulmak istiyorum.»

«İş biterse para orada olacaktır.»

Kamil gülümsedi. «İş geceyarısına kadar bitirilecek, Bay Sneller. Eğer

sizin aldığınız bilgide bir yanlışlık yoksa.»

«Şu ana kadar yok. Ve bugün de bir değişiklik beklenmiyor. Adamlarımız sokaklarda. Her şey o iki evrak çantasının içinde: haritalar, krokiler, tarifeler ve istediğiniz aletler ve diğer şeyler.»

Kamil arkasındaki çantalara baktı. Sağ eliyle gözlerini ovuşturdu. Telefona, «Biraz uyumaya ihtiyacım var,» diye mırıldandı. «Yirmi dört saattir uyumadım.»

Sneller buna verecek bir karşılık düşünemedi. Vakit çoktu, Kamil uyumak istiyorsa uyuyabilirdi Kendisine on milyon ödüyorlardı. «Yiyecek bir şey ister miydiniz?» diye sordu.

«Hayır. Bana üç saat sonra, tam on buçukta telefon edin.» Kamil telefonu kapatıp yatağa uzandı.

Sonbahar döneminin ikinci günü sokaklar sakindi. Yargıçlar günlerini mahkemede avukatların karmaşık ve genellikle de sıkıcı davaları

- 27 -

sunmalarını dinleyerek geçirmişlerdi. Rosenberg çoğunlukla uyumuştur. Teksas savcısı bir ölüm mahkûmunun cezası infaz edilmeden önce bilincinin yerinde olması için ilaç verilmesi gerektiğini savunurken bir ara canlanmıştı. Kafadan sakatsa nasıl infaz edilir, diye sormuştu. Tek-saslı savcı kolay, demişti. Hastalığı ilaçla kontrol edilebiliyor. Aklını başına getirmek için bir iğne yaparız, sonra da bir iğne daha yapıp öldürürüz. Her şey yasalara uygun olurdu o zaman. Rosenberg kısa bir süre canlanmış, ama sonra heyecanını yitirmişti. Tekerlekli koltuğu meslektaşlarının dev deri tahtlarından çok aşağıdaydı. Acınacak bir görünüşü vardı. Geçmiş yıllarda tam bir kaplandı oysa, en kurnaz avukatları bile acımasızca yere sererdi. Ama artık değil. Bir şeyler mırıldandı, sonra sustu. Savcı ona alayla bakıp konuşmaya devam etti.

Günün son davası olan Virginia'dan bir ırk ayrımı davasında Rosenberg horlamaya başladı. Başkan Runyan kürsüsünden öfkeyle aşağı bakınca, Rosenberg'in baş yardımcısı Jason Kline tekerlekli koltuğu geri geri çekip dışarı çıkardı.

Rosenberg odasına gelince kendine geldi, haplarını içti ve yardımcılarına eve gitmek istediğini söyledi. Kline FBI'ya haber verdi ve Rosenberg'in koltuğu birkaç dakika sonra bodrumda park etmiş kamyonetin arkasına yerleştirildi. İki FBI ajanı gözlerini ayırmadan seyrediyorlardı. Erkek hastabakıcı Frederic koltuğu bağladı, Yüksek Mahkeme polisinden Çavuş Ferguson direksiyona geçti. Yargıç Rosenberg yanına FBI ajanı almazdı. Onlar da kendi arabalarıyla arkasından gidebilirler ve evini sokaktan gözetleyebilirlerdi. Rosenberg ne polislere güvenirdi ne de FBI ajanlarına. Kendisinin korunmaya ihtiyacı yoktu.

Kamyonet Georgetovvn'da Volta Sokağında yavaşlayıp geri geri bir evin önüne yanaştı. Hastabakıcı Frederic ile polis memuru Ferguson tekerlekli koltuğu sallamadan indirip eve soktular. FBI ajanları büronun siyah Dodge Aries otomobilinden kendilerini izlediler. Evin önündeki bahçe çok küçük olduğundan arabaları ön kapının birkaç metre önünde duruyordu. Saat dörde yaklaşmıştı.

Ferguson birkaç dakika sonra evden çıkıp ajanlarla konuştu. Rosenberg uzun tartışmalardan sonra bir hafta önce Ferguson'un öğleden sonra geldiklerinde evin iki katındaki odalara girmesine izin vermiş-

ti. Ferguson bu kontrolden sonra gidecekti; ancak istediği takdirde akşam saat onda gelebilir ve sabah dörde kadar arka kapının dışında oturabilirdi. Bunu Ferguson'dan başkası da yapamazdı. Ve Ferguson yaptığı fazla mesaiden bıkmaya başlamıştı.

«Her şey yolunda,» dedi Ferguson. «Sanırım saat onda yine geleceğim.»

Ajanlardan biri, «Hâlâ yaşıyor mu?» diye sordu. Bu da âdet olmuş bir soruydu.

«Ne yazık ki, öyle,» diyen Ferguson kamyonete dönerken yorgun görünüyordu.

Frederic tumbul ve güçsüzdü, ancak hastasına bakmak için güce gerek yoktu. Yastıklarının düzelttikten sonra Rosenberg'i koltuğundan kaldırıp iki saat süreyle kâh uyuklayıp kâh televizyondan CNN haberlerini seyreteceği divana yerleştirdi. Frederic kendisine bir sandviç hazırlayıp mutfak masasında gazetesini okumaya koyuldu. Rosenberg yüksek sesle bir şeyler mırıldanıyor ve uzaktan kumanda aletiyle kanal değiştiriyordu.

Saat tam yedide tavuk, patates ve kaynamış soğandan oluşan yemeği sofraya yerleştirildi ve Frederic adamı koltuğuna oturtup masanın başına getirdi. Rosenberg yemeğini kendisi yemekte ısrar ediyordu ve bu hiç de hoş bir görüntü değildi. Frederic televizyon seyretti. Masadaki pisliği daha sonra temizleyecekti.

Saat dokuzda Rosenberg yıkanmış, pijamasını giymiş ve yatağına yatırılmıştı. Dar ve açık yeşil karyola askeri hastane malı olup sert şilteli, düğmeli kontrollüydü ve iki yanında Rosenberg'in inik kalmasında ısrar ettiği madeni parmaklıklar vardı. Rosenberg ilk krizinden önce otuz yıldır küçük çalışma odası olarak kullandığı mutfağın arkasındaki odada yatıyordu. Oda şimdi antiseptik ve pek uzakta olmayan ölüm kokuyordu. Yatağın yanındaki büyük masada en az yirmi kutu ilaç vardı. Odanın çeşitli yerlerinde kalın ve ağır hukuk kitapları düzenli bir şekilde yerleştirilmişti. Frederic masanın yanındaki eski koltuğa oturup bir dava özeti okumaya başladı. Hastası horlayana kadar okurdu, bu her gece böyleydi. Ağır ağır, yüksek sesle okurdu, hiç kıpırtısız duran Rosenberg de kendisini dinlerdi. Okuduğu Rosenberg'in çoğunluk görüşünü yaza-

- 29 -

- 28 -

cağı bir davanın özeti idi. Yaşlı adam bir süre söylenen her sözcüğü dikkatle dinledi.

Bir saat sonra Frederic yorulmuş, Rosenberg de dalmaya başlamıştı. Elini hafifçe kaldırdıktan sonra gözlerini kapattı, yatağın kenarındaki bir düğmeye basıp odanın ışıklarını kıstı. Oda şimdi karanlık denecek kadar loşlaşmıştı. Frederic arkasına yaslanınca koltuğu da arkaya yattı. Elindeki raporu yere bırakıp gözlerini kapattı. Rosenberg horluyor-du. Ancak horlaması pek uzun sürmeyecekti.

Saat ondan hemen sonra ev karanlık ve sessizlik içindeyken yukarı kattaki bir yatak odası dolabı gürültüsüzce açıldı ve Kamil dışarı çıktı. Bileklikleri, naylon başlığı ve koşucu şortu maviydi. Uzun kollu gömleği, çorapları ve Reebok ayakkabıları da mavi çizgili beyaz. Kusursuz bir renk birleşimi. Jogging yapan Kamil. Sakalını traş etmişti, başlığının altındaki kısacık saçları şimdi beyaz denecek kadar açık sarıydı.

Yatak odası da koridor da karanlıktı. Merdivenler hafifçe gacırdıyor-du. Kamil bir yetmiş beş boyunda ve yetmiş beş kilo ağırlığındaydı. Vücudunda yağdan eser yoktu. Hareketlerinin hızlı ve sessiz olması için kilosuna çok dikkat ederdi. Merdiven ön kapıdan pek de uzak olmayan bir holle son bulmuştu. Kamil kaldırım kenarındaki arabada iki ajan bulunduğunu biliyordu. Adamlar büyük bir olasılıkla eve bakmıyorlardı bile. Ferguson'un yedi dakika önce geldiğini de biliyordu. Arka odadan gelen horultular duyuluyordu. Dolapta beklerken erken davranmayı düşünmüştü. Ferguson gelmeden işi bitirirse bir de onu öldürmek zorunda kalmayacaktı. Öldürmek sorun değildi, ama insanın düşünmek zorunda olduğu bir ceset daha demekti. Ancak Ferguson'un nöbete başlarken erkek hastabakıcıyla konuşacağını tahmin etmişti. Ama yanılmıştı işte. Ferguson içeri girip de durumu görünce kendisi de birkaç saat kaybedecekti. O yüzden şimdiye kadar beklemişti.

Kamil hiç ses çıkarmadan mutfağa girdi. İçerde tezgâhın üzerini

aydınlatan hafif bir ışık durumu tehlikeli hale sokmuştu. Kamil bunu daha önce farkedip ampulü gevşetmediği için kendine bir küfür savurdu. Bu tür küçük yanlışlıklar başlanamazdı. Arka bahçeye bakan pen-

- 30 -

cerenin önünden yere yatarak geçti. Ferguson'u görememesine karşın adamın bir altmış boyunda, altmış bir yaşında olduğunu, gözlerinde katarakt bulunduğunu ve .357 Magnum tabancasıyla kocaman bir samanlık duvarını bile vuramayacağını biliyordu.

Her ikisi de horluyorlardı. Kamil kapının önünde durup belinden .22'lik otomatiğiyle susturucusunu çıkarırken gülümsedi. On santimlik susturucuyu namluya taktı ve odaya girdi. Hastabakıcı yatar koltukta ağzı açık uyuyordu. Kamil susturucuyu adamın sağ şakağına bir santim kadar yaklaştırıp üç el ateş etti. Adamın kolları ve bacakları kasıldı, ama gözleri açılmadı. Kamil hemen ileri geçti, üç kurşun da Yargıç Abraham Rosenberg'in kırışık ve soluk kafasına sıktı.

Odanın penceresi yoktu. Kamil tam bir dakika cesetlere bakıp evi dinledi. Hastabakıcının ayakları bir iki kere kasılıp gevşedi, sonra durdu. Her ikisinde de kıpırtı kalmamıştı.

Kamil, Ferguson'u içerde öldürmek istiyordu. Saat onu on bir geçiyordu; komşulardan biri yatmadan önce köpeğini dışarı çıkarmak isteyebilirdi. Kamil karanlıkta sessizce arka kapıya gidip dışarı bakınca polisin beş altı metre ötedeki tahta çit boyunca dolaştığını gördü. Sonra arka kapıyı açtı, dışardaki ışığı yaktı ve, «Ferguson,» diye seslendi.

Kapıyı açık bırakıp buzdolabının yanındaki karanlık köşeye gizlenmişti. Ferguson mutfağa girdi. Bunda olağanüstü bir şey yoktu. Frederic yargıç uyuduktan sonra sık sık kendisini çağırırdı. Birer kahve içip birkaç el kâğıt oynarlardı. '

Ancak kahve yoktu ve Frederic kendisini beklemiyordu. Kamil adamın başının arkasına üç el ateş etti, Ferguson gürültüyle mutfak masasının üstüne düştü.

Kamil ışığı söndürdü, susturucusunu çıkardı. Ona bir daha ihtiyacı olmayacaktı. Tabancayla susturucuyu yine beline soktu. Ön pencereden dışarı baktı. Arabanın iç lambası yanıyor, ajanlar gazete okuyorlardı. Kamil, Ferguson'un üzerinden atladı, dışarı çıkıp kapıyı kilitleti ve küçük arka bahçenin karanlığında kayboldu. İki çitin üzerinden atladıktan sonra sokağa erişmişti. Koşmaya başladı. Jogging yapan Kamil.

Glenn Jensen, Montrose Sinemasının karanlık balkonunda tek başı-

- 31 -

na oturmuş beyaz perdedeki çıplak erkekleri seyrediyordu. Yanındaki büyük kutudan mısır patlağı yiyor ve gözleri çıplak vücutlardan başka bir şey görmüyordu. Jensen giyinikti, gözlerini iri camlı bir güneş gözlüğüyle, başını da süet bir şapkayla gözlerden saklamaktaydı. Neyse ki, kolayca unutulmuş bir yüze sahipti ve bir kere kamuflej edildi mi asla hatırlanamazdı. Özellikle de geceyarısına yakın bir saatte, hemen hemen boş bir eşcinsel porno evinin ıssız balkonunda. Üzerinde ne küpe, ne eşarp, ne altın zincir vardı, yani bir arkadaş aradığını belirtecek hiçbir şey yoktu. Rahat bırakılmak istiyordu.

FBI ajanları ve bütün dünyayla yaptığı bu kedi fare oyunu artık bir meydan okuma olmaya başlamıştı. Bu akşam ajanlar apartmanının dışındaki park yerinde nöbete girmişlerdi. Bir çift de arka kapı önündeydi. Jensen adamları orada dört buçuk saat beklettikten sonra kılık, değiştirmiş, bodrumdaki garaja inip bir arkadaşının arabasıyla rahatça çıkıp gitmişti. Apartmanın zavallı ajanların kontrol edemeyecekleri kadar çok çıkışı vardı. Adamları bir dereceye kadar anlayışla karşılıyordu, ancak kendisinin de yaşamaya hakkı vardı. Ajanlar kendisini bulamadıklarına göre bir katil nasıl bulabilirdi ki?

Balkon her biri altı sıralık üç küçük bölmeye ayrılmıştı. Arkadan gelen

projektörün ışığı dışında salon karanlıktı. Duvarların kadife perdeleri paramparçaydı. Kenarlarda kırık koltuklar ve masalar yığılmıştı. Saklanmak için mükemmel bir yerdi.

Jensen eskiden hep yakalandığını düşünürdü. Yüksek Mahkemeye seçilmesinden sonraki aylar hep korku içinde yaşamıştı. Ne mısır patlağını yiyor, ne de gördüğü filmlerden bir zevk alıyordu. Yakalandığı ya da tanındığı takdirde görülmekte olan bir pornografi davası için araştırma yaptığını söylemeye karar vermişti. Her zaman bu konuda bir dava olduğu için kendisine inanılabilirdi. Bu mazeret çok işe yarar diye düşünene düşünene, sonunda daha cesur olmaya başlamıştı. Ancak 1990'da bir gece sinemada çıkan yangında dört kişi ölmüştü. Adamların adları gazetelere geçmişti. Yargıç Glenn Jensen çığlıkları duyup duman kokusu aldığı anda tuvaletteydi. Hemen sokağa fırlayıp gözden kaybolmuştu. Ölülerin dördü de balkondaydı. Jensen birini tanıyordu. Bu olay üzerine sinemaya gitmeye iki ay ara vermiş, ama sonra yine gitmeye başla-

mıştı. Kendi kendine daha araştırma yapması gerektiğini söylemişti.

Ya yakalanırsa? Yargıçlık yaşamının sonuna kadardı. Seçmenler kendisini oradan indiremezlerdi.

Salı geceleri sabaha kadar film oynattığı için kalabalık olmayan Montrose Sinemasını pek seviyordu. Zaten mısır patlağını da severdi ve sinemada fıçı birası elli sentti.

Orta bölmede iki yaşlı adam birbirlerini okşuyordular. Jensen ara sıra onlara bakıyorsa da, aslında gözlerini perdeden ayırmıyordu. Çok acıklı bir şey, diye düşündü, yetmiş yaşında AIDS'ten kaçarken ölüme bu kadar yakın olmak ve mutluluğu pis bir balkonda aramak.

Az sonra balkona dördüncü bir müşteri daha geldi. Jensen'e ve birbirlerine sarılmış adamlara baktıktan sonra mısır patlağı kutusu ve bira kadehiyle orta bölmenin en üst sırasına oturdu. Projeksiyon odası tam arkasındaydı. Yargıç adamın sağında ve üç sıra aşağısında oturuyordu. Adamın önünde beyaz saçlı âşıkler dünyanın farkında olmadan öpüşüp koklaşıyorlardı.

Adam oraya uygun giyinmişti. Daracık blucin, siyah ipekli gömlek, küpe ve bir eşcinselin titizlikle taranmış saçları ve bıyığı. Eşcinsel Kamil.

Kamil birkaç dakika bekledikten sonra sağa kayıp yol kenarındaki koltuğa geçti. Bu hareketini gören olmadı. Onun nerede oturduğu kimin umurundaydı ki?

Saat yarımında yaşlıların yakıtları bitmişti. Kalkıp kolkola dışarı yürüdüler.

Jensen onlara bakmadı. Fırtınanın ortasında savrulan bir yattaki âlemi seyrediyordu. Kamil bir kedi gibi kayarak yargıcın üç sıra arkasına geçti. Birasından bir yudum aldı. Bir dakika bekledi, sonra bir sıra daha öne geçti. Fırtına şiddetlendikçe yattaki âlem de şiddetleniyordu. Rüzgârın uğultusu ve eğlenenlerin çığlıkları küçücük salondakilerin kulaklarını sağır etmişti. Kamil birasıyla mısır patlağını yere koydu, belinden bir metre kadar sarı naylon kayak ipi çözdü, ipin iki ucunu iki eline sararak bir sıra öne geçti. Kurbanı soluk soluğaydı. Elindeki mısır patlağı kutusu titriyordu.

Saldırı ani ve vahşi oldu. Kamil ipi boğazın hemen altından çevirip hızla çekti. Sonra ipi yine hızla aşağı çekerek adamın boynunu koltuğun arkasında kırdı. Sonra ipi büküp ensede bağladı. Düşüm yerine

- 32 -

- 33

Pelikan Dosyası / f^ 3

yaptığı bir halkaya on beş santimlik bir çelik boru sokup etler yarılıp kanlar

akmaya başlayana kadar turnike gibi çevirdi. Hepsi on saniyede olup bitmişti.

Fırtına birden sona erdi ve bu kere kurtuluşun şerefine bir âlem başladı. Jensen olduğu yere yığıldı, mısırlar yere döküldü. Kamil eserine hayranlık duyacak insanlardan değildi. Balkonu terketti, lobideki dergi ve kitap rafları arasından geçip dışarı çıktı.

Connecticut plakalı beyaz Ford'la Dulles Havaalanına gitti, tuvalette üstünü değiştirdi, sonra Paris uçağını beklemeye koyuldu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

First Lady Batı Kıyısında 5000 dolarlık bir dizi başış kahvaltısına katılmaktaydı. Buralarda zenginler ve gösterişçiler, Kraliçe diye anılan kadınla birlikte görünüp belki bir de fotoğraf çektirebilmek için soğuk yumurtayla ucuz şarhpanyaya bu parayı vermekten hiç kaçınmazlardı. İşte bu nedenle telefon çaldığında Başkan tek başına uyumaktaydı. Amerikan Başkanlarının geleneğine uyarak geçmiş yıllarda bir metres tutmayı o da düşünmemiş değildi. Ama şimdi bu hiç de Cumhuriyetçilere yakışan bir davranış olarak gelmiyordu. Ayrıca yaşlı ve yorgundu. Kraliçe Beyaz Saray'da değilken genellikle yalnız yatardı.

Uykusu da epey ağırdı. Telefonu ancak on ikinci çalışında duydu. Açarken saate baktı. Sabahın dört buçuğu. Konuşanı duyunca hemen ayağa fırladı ve beş dakika sonra çalışma odasında idi. Ne duş almış, ne de kravat takmıştı. Beyaz Saray Genel Sekreteri Fletcher Coal'a bakarak masasının ardına geçti.

Coal gülümsüyordu. Kusursuz dişleri ve çıplak kafası parlamaktaydı. Yalnızca otuz yedi yaşında olmasına karşın bir dâhi çocuk olarak dört yıl önce başarısız bir kampanyayı kurtarıp patronunu Beyaz Saray'a yerleştirmişti. Başkandan sonra ikinci adam olmak için gereken her şeyi yapmış ve şimdiki yerine yükselmişti. Pek çok kişi gerçek

- 34 -

patronun o olduğuna inanırdı. Adı bile daha alt düzeydeki memurları korkudan dondurmaya yeterdi.

Başkan, «Ne oldu?» diye sordu.

Coal masanın önünde ileri geri gidip geliyordu. «Ayrıntıları bilmiyorum. Her ikisi de ölmüş. İki FBI ajanı Rosenberg'i sabahın saat biri sularında bulmuşlar. Yatağında ölü. Hastabakıcısı ve bir Yüksek Mahkeme polis memuru da öldürülmüş. Her üçü de başlarına sıkılan kurşunlarla ölmüşler. Temiz bir iş. FBI ile Washington polisi soruşturmaya başladıkları sırada Jensen'in de bir eşcinsel kulübünde ölü bulunduğu haberi gelmiş. Onu da iki saat önce bulmuşlar. Voyless bana saat dörtte, telefon etti, ben de hemen sizi aradım. Gminsky ile birlikte az sonra burada olurlar.»

«Gminski mi?»

«CIA'nın da işe karışması gerek, en az şimdilik.»

Başkan ellerini ensesinde kavuşturup gerindi. «Rosenberg öldü.»

«Evet. Bir iki saate kadar kamuoyuna bir konuşma yapmanızı salık veririm. Mabry bir taslak üzerinde çalışıyor. Ben tamamlarım onu. Saat yediye kadar bekleyelim. Aksi takdirde çok erken olur ve dinleyicilerimizden çoğuna erişemeyiz.»

«Basın...»

«Evet. Olay öğrenildi. Jensen'in morga getirilişini filme aldılar.»

«Onun eşcinsel olduğunu bilmiyordum.»

«Artık bundan kuşku kalmadı. Tam bir kriz bu, Başkanım. Düşünün bir kere. Biz yaratmadık. Bizim hiçbir kusurumuz yok. Kimse bizi suçlayamaz. Ve millet de bir dayanışma içine girecek kadar şoka uğramış olacak. Lider çevresinde toplanalım zamanı şimdi. Müthiş bir şey.»

Başkan kahvesini yudumlarken masası üstündeki kâğıtlara baktı. «Ve Yüksek Mahkemeyi yeniden düzenleyebileceğim.»

«En iyisi de o zaten. Sizin millete bırakacağınız miras olacak bu. Adalet Bakanlığınızdan Duvall'i aradım ve Horton'la işbirliği yaparak bir aday listesi

hazırlamasını söyledim. Horton dün gece Omaha'da bir konuşma yapmıştı ama şimdi buraya gelmek üzere. Bu sabah onunla da konuşmanızı öneririm.»

Başkan her zaman olduğu gibi Coal'un fikirlerini başını sallayarak
- 35 -

onayladı. Ayrıntıları artık Coal düşünürdü. Zaten kendisi asla ayrıntıyla uğraşan bir insan olmamıştı. «Kuşkulanılan kimse var mı?» diye sordu.

«Henüz yok. Doğrusunu isterseniz, bilmiyorum. Voyles'a geldiğinde sizin bir brifing isteyeceğinizi söyledim.»

«Birinin Yüksek Mahkemeyi FBI'nın koruduğunu söylediğini duymuştum.»

Coal'un gülümsemesi yüzüne yayıldı, kıs kıs güldü. «Çok doğru. Yumurta Voyles'un suratında patladı. Durumu çok sıkıcı aslında.»

«Çok iyi. Voyles'un suçun payına düşenini almasını isterim. Sen basını idare et. Onun küçük düşürülmesini istiyorum. Belki o zaman gereğine bakabiliriz.»

Coal bundan çok hoşlanmıştı. Odada yürümeyi bırakıp not defterine bir şey yazdı. Bir güvenlik görevlisi kapıyı vurdu, sonra da açtı. Voyles ve Ginski içeri birlikte girdiler. Dört adam el sıkışırken odada çok ciddi bir hava vardı. Coal Başkanın bir yanında pencere önündeki alışılmış yerini alırken iki adam da Başkanın masasının önüne oturdular. Coal, Voyles ve Ginski'den nefret ederdi; onlar da Coal'dan. Coal nefretle beslenen bir insandı. Başkan kendisini dinlerdi ve önemli olan da yalnızca buydu zaten. Birkaç dakika çok sessiz olacaktı. Başkalarının yanında Başkanın işleri ele almasına izin vermek de çok önemliydi.

«Sizleri buraya kadar çağırttığım için üzgünüm, ama geldiğinize de çok sevindim,» dedi Başkan, iki adam başlarını sallayarak bu yalanı kabullendiler. «Ne oldu?»

Voyles durumu kısaca anlattı. Rosenberg'in evinde cesetlerin bulunma sahnesini canlandırdı. Her gece saat birde Çavuş Ferguson sokakta bekleyen ajanlarla konuşurdu Ferguson gelmeyince ajanlar onu aramışlardı. Cinayetler çok temiz ve profesyonelce işlenmişti. Sonra Jensen hakkında bildiklerini anlattı. Boynu kırılmış. Boğulma. Sinemanın balkonunda biri bulmuştu. Kimse bir şey görmemişti. Voyles her zamanki gibi aksi değildi. FBI için çok kötü bir gündü ve baskının gelmekte olduğunu anlıyordu. Ancak elinden beş Başkan geçmişti ve bu aptalı da nasıl olsa idare ederdi.

Başkan, Voyles'a bakarak, «İki cinayetin birbiriyle ilgili olduğu belli,» dedi.

- 36 -

«Olabilir. Öyle görünüyor ama...»

«Haydi haydi Müdür Bey! İki yüz yirmi yılda dört Başkan, iki üç Başkan adayı, bir avuç sivil haklar lideri, birkaç vali öldürdük ama bugüne kadar bir tek Yüksek Mahkeme yargıcı öldürmüş değiliz. Ve şimdi iki saat içinde iki tane öldürülüyor. Bunların birbirleriyle ilişkili olduğuna inanmıyorum musun yani?»

«Öyle bir şey demedim. Bir yerde bir baş olmalı. Kullanılan yöntemler çok farklıydı. Ve de profesyonelce. Yüksek Mahkemeye binlerce tehdit geldiğini unutmamak gerek.»

«Çok iyi. Peki, kimden kuşkulanıyorsun?»

F. Denton Voyles'u kimse sorguya çekemezdi. Başkana gözleri parlayarak baktı. «Bir zanlı adı vermek için çok erken. Henüz kanıt toplama aşamasındayız.»

«Katil Rosenberg'in evine nasıl girmiş?»

«Onu bilen yok. Biz girişini seyretmedik, bilmem anlatabildim mi? Herhalde daha erkenden girip bir dolapta ya da tavanarasında saklanmış olmalı. Biz zaten içeri alınmıyorduk. Rosenberg bizi kesinlikle evine

sokmuyordu. Yargıç işten döndüğünde Ferguson evi her öğleden sonra araştırırdı. Konuşmak için henüz çok erken, ancak şimdiye kadar katilden bir iz bulunamadı. Evde üç cesetten başka hiçbir şey yok. Balistik ve otopsi raporlarını bugün akşama doğru alacağız.»

«Gelir gelmez ben görmek istiyorum.»

«Elbette, Sayın Başkan.»

«Bugün saat beşe kadar bir de sanık listesi istiyorum. Anlaşıldı mı?»

«Elbette, Sayın Başkan.»

«Güvenlik önlemlerinizi ve nerede aksadığı konusunda da bir rapor bekleyeceğim.»

«Önlemlerin aksamış olması bir tahmin sadece.»

«Her ikisi de FBI tarafından korunan iki yargıç öldürüldü. Amerikan halkının neyin aksadığını bilmesi hakkıdır, Müdür Bey. Evet, önlemler aksadı.»

«Size mi rapor vereceğim, Amerikan halkına mı?»

«Bana.»

- 37 -

«Siz de bir basın toplantısı düzenleyip Amerikan halkına bildireceksiniz, değil mi?»

«Bundan korkuyor musunuz, Müdür Bey?»

«Asla. Rosenberg ile Jensen bizimle işbirliği yapmayı reddettikleri için öldüler. Nasıl bir tehlike içinde olduklarını biliyorlardı, ama korunma zahmetine katlanmak istemediler. Diğer yedisi işbirliği yapıyorlar ve halen yaşıyorlar.»

«Şu anda. Bir kontrol etmek gerek sanırım. Sinekler gibi ölüyorlar çünkü.» Başkan, Voyles'a alayla bakan Coal'a döndü. Coal konuşma zamanının geldiğini anladı. «Sayın Müdür, Jensen'in böyle yerlerde dolaştığını biliyor muydunuz?»

«Yaşamboyu bir mevkiye getirilmiş yetişkin bir insandı kendisi. Masaların üstünde çıplak dans etmek isteseydi karışamazdık.»

«Doğru,» dedi Coal saygılı bir sesle. «Ama sorumu yanıtlamadınız.»

Voyles derin bir soluk alıp bakışlarını kaçırdı. «Evet. Eşcinsel olduğundan kuşkulanıyorduk ve belirli sinemalardan hoşlandığını biliyorduk. Bay Coal, bu tür bilgileri ne vermeye yetkimiz var, ne de açıklamak istiyoruz.»

«O raporları bu öğleden sonra istiyorum,» dedi Başkan. Voyles pencereye bakıyor, söylenenleri duyuyor ama karşılık vermiyordu. Başkan CIA Müdürü Robert Gminski'ye baktı. «Bob, dürüst bir yanıt istiyorum.» Gminski kasılıp kaşlarını çattı. «Elbette, efendim. Buyrun?»

«Bu cinayetlerin Amerika Birleşik Devletleri Hükümetinin bir bürosu, operasyonu, grubu ya da her neyse onunla ilişkili olup olmadığını bilmek istiyorum.»

«Ciddi olamazsınız, Sayın Başkan! Saçmalık bu!» Gminski şok geçiriyor gibiydi ama Başkan, Coal, hatta Voyles bugünlerde CIA'da her şeyin olabileceğini biliyorlardı.

«Çok ciddiym, Bob.»

«Ben de ciddiym. Ve size bu işle hiçbir ilgimizin bulunmadığına güvence veririm. Böyle bir şeyi düşünmeniz bile tüylerimi ürpertti. Gülünç bir şey bu!»

«Sen yine de bir kontrol et, Bob. Çok emin olmak istiyorum. Rosenberg ulusal güvenliğe inanmazdı. Haberalma alanında binlerce düşman edinmiştir. Sen bir kontrol et.»

«Tamam, ederim.»

«Bugün saat beşe kadar raporunu istiyorum.»

«Tamam. Oldu. Boşuna zaman kaybı ama.»

Fletcher Coal, Başkanın masasının yanına geldi. «Bu öğleden sonra saat beşte burada toplanmayı öneriyorum, beyler. İkiniz için de uygun mu?»

İki adam başlarını sallayıp ayağa kalktılar. Coal hiç konuşmadan kendilerini kapıya kadar geçirdi ve arkalarından kapıyı kapattı.

«Çok iyi idare ettiniz,» dedi Başkana. «Voyles tehlikeyi gördü. Burnuma kan kokusu geliyor. Ona basınla baskı yaparız.»

«Rosenberg öldü,» diye Başkan kendi kendine tekrarladı. «İnanamıyorum.»

«Televizyon için bir fikrim var.» Coal idareyi ele almış, yine yürüyordu. «Bu olayın şokundan yararlanmamız gerek. Bütün gece bu krizle uğraşmış gibi yorgun görünmelisiniz. Tamam mı? Tüm ulus televizyonda sizin ayrıntıları anlatmanızı ve kendilerine güvence vermenizi isteyecektir. Sıcak tutan rahat bir şeyler giymelisiniz. Sabahın yedisinde ceket ve kravat biraz prova edilmiş havası verir. Daha rahat olmalıyız.» Başkan dikkatle dinliyordu. «Bir bornoz mu?»

«O kadar da değil. Ama rahat bir pantolonla bir hırka örneğin. Kravat olmaz. Önden düğmeli. Büyükbaba imajı.»

«Yani bu kriz anında millete kazakla mı hitap etmemi istiyorsun?»

«Evet. Hoşuma gitti. Beyaz gömlek ve kahverengi hırka.»

«Bilemem.»

«Görüntü güzel. Bakın, Başkanım, seçime bir yıl bir ay kaldı. Bu doksan gündür ilk krizimiz ve mükemmel bir fırsat, insanlar, hele saat yedide, farklı bir şey görmek isterler. Rahatsınız ama kontrolü da elinizde tutuyorsunuz. İstatistiklerde beş on puan yükselme olur. Bana güvenin, Başkanım.»

«Ben kazak giymeyi sevmem.»

«Bana güvenin.»

«Bilemiyorum.»

— 39 —

— 38 —

BEŞİNCİ BÖLÜM

Darby Shaw sabah henüz karanlıkken ağzında gece içtiği içkinin tadıyla uyandı. Hukuk fakültesine gittiği on beş aydır altı saatten fazla uyuyamıyordu. Genellikle gün doğmadan kalkardı ve bu yüzden de Callahan'ın yanında pek rahat uyuyamazdı. Seks iyiydi ama uyku çoğunlukla yastıklarla ve örtülerle bir halat çekme oyunuydu sanki.

Darby yattığı yerde tavana bakarak adamın horlamasını dinliyordu. Örtü ve çarşaf bir halat gibi sarılmıştı vücuduna. Darby'nin üstünde örtü olmamasına karşın üşümüyordu New Orleans'da Ekim hâlâ ılıktı. Aşağıdaki Dauphine Sokağından kalkan ağır hava yatak odası dışındaki küçük balkondan ve açık balkon kapılarından içeri doluyordu. Sabahın ilk ışıkları da odaya girmeye başlamıştı. Darby sırtına erkeğin bornozunu alıp açık kapıların önünde durdu. Güneş yükseliyordu ama Dauphine karanlıktı. Fransız Mahallesinde şafak sökmesi pek izlenen bir şey değildi. Darby'nin ağzı kupkuruydu.

Darby aşağı mutfağa inip koyu bir Fransız hindiba kahvesi kaynattı. Mikrodalgı fırının saati altıya on kalayı gösteriyordu. Az içen biri için Callahan'la yaşamak sürekli bir mücadele demektir. Darby'nin sınırı üç kadeh şaraptı. Ne bir diploması vardı, ne de bir işi; bu yüzden her gece içip sabahları geç saatlere kadar uyuyamazdı. Ayrıca elli beş kiloydu ve orada durmak niyetindeydi. Callahan'ın ise sınırı falan yoktu.

Darby üç bardak buzlu su içtikten sonra uzun bir bardağa hindiba doldurdu. Merdivenleri çıkarken ışıkları yaktı ve yine yatağa girdi. Uzaktan kumanda aletinin düğmelerine bakarken birden Başkan belirdi ekranda. Kravatsız ve kahverengi hırkayla pek garip bir görünüşü vardı. CBS özel haber programıydı.

«Thomas!» Darby erkeğin omzuna vurdu. Ama Callahan kıpırdama-

— 40 —

di bile. «Thomas! Uyan!» Darby düğmeye basıp sesi yükseltti. Başkan iyi sabahlar diledi.

«Thomas!» Darby televizyona doğru eğildi. Caliahan üstünden örtüyü atıp gözlerini ovuşturarak doğruldu. Darby hindiba kahvesini verdi ona.

Başkanın çok acıklı haberleri vardı. Gözleri yorgundu ve kendisi kederli görünüyordu, ancak sesinin dolgun baritonundan güven yayılıyordu. Önündeki notlara bakmadan konuşuyordu. Doğruca kameraya bakıyor ve Amerikan halkına bir gece önceki korkunç olayları anlatıyordu.

Başkan ölüm haberlerini verdikten sonra Abraham Rosenberg'i övmeye başladı. Dev bir efsaneydi, dedi. Başkan Amerika'nın en çok nefret edilen insanlardan birinin mesleğinden söz ederken yüzündeki ifadeyi koruyordu.

Caliahan gözlerine inanamayarak bakıyordu ekrana. Darby de. «Çok dokunaklı,» dedi kız. Yatağın kenarında donup kalmıştı. Başkan FBI'yla CIA'dan rapor istettiğini ve her iki kuruluşun cinayetlerin birbirleriyle ilişkili

olduğundan emin bulduklarını söyledi. Hemen çok kapsamlı bir araştırma emri vermişti. Suçlular adaletin pençesinden kurtulamayacaklardı.

Caliahan doğrulup örtüyü üstüne çekti. Gözlerini kırıştırtıyor, dağınık saçlarını parmaklarıyla tarıyordu. «Rosenberg mi? Öldürülmüş mü?» Gözferini ekrandan ayıramıyordu. Bulanık zihnini toparlamıştı, acı oradaydı ama hissedemiyordu.

«Şu hırkaya bak,» dedi kahvesini yudumlayan Darby. Başkanın makyajlı yüzüne, düzgün taranmış gümüş rengi saçlarına baktı. Sakin leştirici bir sese sahip çok yakışıklı bir insan olduğu için politikada çok başarılı olmuştu. Alnındaki kırışıklar birbirine yaklaşıyordu ve şimdi yakın arkadaşı Yargıç Glenn Jensen'den söz ederken çok daha üzgün görünüyordu. x

«Geceyarısı Montrose Sinemasında,» diye Caliahan tekrar etti.

«Sinemanın yerini biliyor musun?» Caliahan, Georgetown hukuk fakültesi mezunuydu.

«Pek emin değilim. Ama kentın eşcinsel bölgesindeydi.»

- 41 -

«Jensen eşcinsel miydi?»

«Bazı söylentiler vardı. Herhalde öyleydi.» Her ikisi dizlerini örtmüş bir halde yatağın ucunda oturuyorlardı. Başkan bir hafta sürecek yas ilan ediyordu. Bayraklar yarıya indirilecek, federal daireler yarın kapanacaktı. Cenaze hazırlıkları henüz tamamlanmamıştı. Başkan birkaç dakika daha kederli, hatta dehşet içinde ve insancıl bir şekilde konuştu. Ancak yine de kontrolü elinde tutan bir Başkandı. Tam bir inanç ve güven verici o her zamanki büyükbaba gülümsemesiyle sözlerini bitirdi.

Callahan televizyonu kapatıp balkon kapısına doğru yürüdü. «Sanık yok,» diye söylendi.

«Ben en az yirmi tane sayabilirim,» dedi Darby.

«Olabilir, ama ikisini birden öldürmek neye? Rosenberg tamam, ama neden Jensen? Neden Jensen'den daha liberal olan McDowell ya da Yount değil? Hiçbir anlamı yok bunun.» Callahan kapının yanındaki hasır koltuğa oturup saçlarını kaşdı.

«Sana biraz kahve getireyim,» dedi Darby.

«Hayır, uyandım artık.»

«Başın nasıl?»

«Üç saat daha uyuyabilseydim iyi olacaktı. Bugün dersimi iptal etmek en iyisi. Ders verecek durumda değilim.»

«Çok iyi.»

«Olanlara inanmıyorum. O sersem herif iki aday bulacak şimdi. Yani dokuz üyeden sekizini Cumhuriyetçiler seçmiş olacak.»

«Önce adaylıklarının kabul edilmesi gerek.»

«On yıla kadar Anayasayı tanıyamayacağız. Çok kötü bir şey bu.»

«İşte o yüzden öldürüldüler, Thomas. Biri ya da bir grup değişik bir Yüksek Mahkeme istiyor olmalı. Kesin muhafazakâr çoğunluğa sahip bir mahkeme. Gelecek yıl seçim var. Rosenberg doksan bir yaşındaydı. Manning seksen dört, Yount da seksenine yaklaşmıştır. Bunlar yakında ölebilirler ya da daha on yıl yaşarlar. Başkanlığa bir Demokrat seçilebilir. O yüzden riski göze almaya ne gerek var? Seçimden bir yıl önce öldürürsün, biter. Eğer böyle düşünen biri varsa hiç de saçma değil, değil mi?»

«Peki ama, neden Jensen?»

«O insanı güç durumda bırakıyordu. Üstelik çok da kolay bir hedef-

«Evet ama genel olarak ılımlıydı ve onu bir Cumhuriyetçi aday göstermişti.»

«Bir içki ister misin?»

«İyi fikir. Bir dakika ama. Düşünmeye çalışıyorum.»

Darby yatağa yaslanıp örtüyü bacakları üzerine çekti. Kahvesini yudumlarken balkondan gelen güneşe baktı. «Düşün bir kere, Thomas. Zamanlama müthiş. Yeni seçim, adaylıklar, politika falan. Bir de şiddeti ve radikalleri, bağnazları, ömürboyu hapsi savunanları, eşcinsellerden nefret edenleri, Arileri ve Nazileri düşün. Bu işi yapabilecek grupları ve mahkemeye gelen tehditleri düşün. Ortam ve zamanlama, bilinmeyen ve hiç de ortalarda olmayan bir grubun eyleme geçmesi için mükemmel. Eylem kötü, ama zamanlama olağanüstü.»

«Böyle bir grup kim olabilir?»

«Kim bilir?»

«Yeraltı Ordusu mu?»

«Onlar pek bilinmeyen bir grup değildir, Teksas'ta Yargıç Fernan-dez'i öldürmüşlerdi.»

«Bomba kullanan onlar mıydı?»

«Evet, plastik patlayıcı uzmanları.»

«Öyleyse" geç onları.»

«Ben şu anda hiç kimseyi geçemem.» Darby kalkıp sabahlığının kuşağını bağladı. «Gel haydi, sana bir içki hazırlayayım.»

«Sen de içersen, içerim.»

«Thomas, sen bir profesörsün. İstersen dersi iptal edebilirsin. Ama ben bir öğrenciyim...»

«Durumun farkındayım.»

«Artık ders falan aşamam.»

«Dersi asıp benimle içmezsen seni anayasa hukukundan sınıfta bırakırım. Rosenberg'in kararlarını içeren bir kitabım var. Gel içkilerimizi yudumlarken onu okuyalım. Sonra da şarap falan içeriz. Adamcağızı şimdiden özlemeye başladım.»

«Saat dokuzda asamayacağım bir dersim var.»

- 43 -

- 42 -

«Ben şimdi Dekana telefon edip bugünkü bütün dersleri iptal etmesini söyleyeceğim. O zaman benimle içersin.»

«Olmaz. Yürü haydi, Thomas.» Callahan kızın arkasından aşağı mutfağa indi.

ALTINCI BÖLÜM

Fletcher Coal omzuyla başı arasına sıkıştırdığı telefonu bırakmadan Başkanın odasındaki masanın üstünde duran telefonun bir düğmesine daha bastı. Üç hattın da ışıkları yanıyordu. Coal masanın önünde ileri geri yürürken bir yandan telefonu dinliyor, diğer yandan Adalet Bakanı Horton'dan gelen iki sayfalık rapora göz gezdiriyordu. Aynı zamanda

pencerenin önünde duran Başkanın eldivenli eliyle tuttuğu golf sopasıyla sarı topu mavi halının üstünden üç metre uzaktaki kaba atışını seyrediyordu. Coal telefona bir şeyler bağırdı, vuruşunu yapıp topun kaba girdiğini izleyen Başkan onu duymadı bile. Başkan çoraplı ayaklarıyla bir sonraki vuruş için yürüdü. Bu da turuncu bir toptu. Hafifçe dokununca doğruca kaba girdi. Arka arkaya sekiz isabet olmuştu. Otuz topta yirmi yedi tane.

Telefonu sertçe kapatan Coal, «Başkan Bünyan'dı,» dedi. «Çok sıkıntılı. Bu öğleden sonra sizinle görüşmek istiyor.»
«Bir numara alıp sırasını beklemesini söyle.»

«Ona bu sabah saat tam onda burada olmasını söyledim. Saat on buçukta kabine, saat on bir buçukta da Ulusal Güvenlik toplantıları var.»

Başkan başını kaldırmadan sopasını kavrayıp bir sonraki topa baktı. «Anketler ne durumda?» Sopayı sallayıp topu izledi.

«Az önce Nellson'la konuştum. Öğlen iki anket yaptı. Bilgisayar şu anda işlemleri yapmakta. Onaylama oranının yüzde elli iki, elli üç olacağını tahmin ediyor.»

Başkan başını kaldırdı, gülümsedi, sonra yine oyununa döndü.
«Geçen hafta neydi?»

– 44 –

«Kırk dört. Kravatsız hırkanın sonucu. Ben demiştim zaten.»

«Ben kırk beş sanıyordum.» Başkan sarı topu kusursuz bir vuruşla kaba soktu.

«Haklısınız. Kırk beşti.»

«Ve bu da en yüksek rakam... ne zamandan beriydi?»

«On bir ay. Geçen yılın Kasımında 402 sayılı uçuştan bu yana elliyi aşamadık. Bu çok esaslı bir kriz, Başkanım. Millet şok içinde, ama yine de çoğu Rosenberg'in ölümüne seviniyor. Ve siz de aradaki insansınız.» Coal ışığı yanan düğmeye bastı. Dinledikten sonra tek kelime söylemeden kapattı. Kravatını düzeltti, ceketinin düğmelerini ilikledi.

«Saat beş buçuk, Başkanım. Voyles ve Gminski bekliyorlar.»

Başkan topa vurup baktı. İki santim kadar sağa kayınca yüzünü buruşturdu. «Beklesinler. Yarın sabah onda bir basın toplantısı yapalım. Voyles'u yanıma alırım ama ağzını açtırmam. Benim arkamda dursun. Biraz daha bilgi verir ve bir iki soruyu yanıtlarım. Televizyon şirketleri canlı yayın yaparlar mı dersin?»

«Elbette. İyi fikir. Ben hazırlıklara başlayayım.»

Başkan eldivenlerini çıkarıp bir köşeye attı. «Gelsinler bakalım.» Sonra golf sopasını dikkatle bir köşeye dayayıp ayakkabılarını giydi. Her zaman olduğu gibi kahvaltıdan bu yana altı kere elbise değiştirmişti. Şimdi üzerinde kareli bir kravaze elbise, kırmızı mavi benekli kravat vardı. Ceketini kapının yanında asılıydı. Masasının başına geçip önündeki kâğıtlara baktı. Voyles ve Gminski'yi başıyla selamlamış, ama ne ayağa kalkmış ne de el sıkışmıştı. Onlar karşısında otururken Coal da, bir an önce ateş etmek isteyen bir nöbetçi gibi ayaktaki yerini aldı. Başkan sanki günün yorgunluğu bir migren ağrısı başlatmış gibi burnunun üst kısmını sıktı.

«Çok uzun bir gündü, Sayın Başkan.» Bob Gminski buzları kırmak için konuşmuştu. Voyles pencerelere bakıyordu.

Coal başını sallarken, Başkan, «Öyleydi, Bob,» dedi. «Çok uzun bir gün hem de. Ve bu gece yemeğe Etiyopyalılar davet etmişim. Onun için kısa keselim. Önce seninle başlayalım, Bob. Kim öldürdü onları?»

«Bilmiyorum, Sayın Başkanım. Ama size bizim kesinlikle ilgimiz olmadığına güvence verebilirim.» »

– 45 –

r

«Bana yemin eder miydin, Bob?» Başkan neredeyse yalvaracak gibiydi.

Gminski sağ elini avucu masaya doğru gelmek üzere kaldırdı. «Yemin

ederim. Anamın mezarı üstüne yemin ederim.»

Coal inanmış gibi başını salladı, sanki kendi onayı çok önemliymiş gibi.

Başkan iri cüssesi koltuğu dolduran ve trençkotunu üstünden çıkarmamış olan Voyles'a dönüp baktı. FBI Müdürü çiklet çiğniyordu.

«Balistik ve otopsi raporları?»

«Burada.» Voyles çantasını açtı.

«Sen anlat. Onları sonra okurum.»

«Silah küçük kalibreli, .22'lik falan. Rosenberg ile hastabakıcının başlarına dayanarak tetik çekilmiş. Ferguson'da durumu kestirmek daha güç, ancak ateş otuz santimden uzak olmayan bir mesafeden edilmiş. Her birine üç kurşun sıkılmış. Rosenberg'in başından iki kurşun çıkarıldı, üçüncüsü de yastığında bulundu. Onunla hastabakıcının uyumakta oldukları tahmin ediliyor. Aynı silah, aynı mermiler ve herhalde aynı katil. Otopsi raporları hazırlanıyor, ancak sürpriz bir şey yoktu. Ölüm nedenleri belli zaten.»

«Parmakizleri?»

«Hiç yok. Hâlâ aramaya devam ediyoruz ama çok temiz bir iş yapılmış. Katil geriye cesetler ve kurşunlardan başka bir şey bırakmamış.»

«Eve nasıl girmiş?»

«Herhangi bir iz yok. Rosenberg saat dörtte geldiğinde Ferguson evi baştan aşağı araştırmıştı. Her gün yaptığı bir şeydi bu. Yazılı raporunu iki saat sonra vermişti. Raporda yukardaki iki yatak odasını, banyoyu, iki dolabı ve aşağıdaki odaları aradığı yazılı. Bütün pencere ve kapıları da yoklamış. Rosenberg'in talimatı doğrultusunda iki ajanımız dışarı-daydılar. Onlar Ferguson'un evi aramasının üç dört dakika sürdüğünü söylüyorlar. Yargıç dönüp de Ferguson evi ararken katilin içerde saklanmış olduğunu sanıyorum ben.»

«Neden?» diye sordu Coal.

Voyles'un kanlı gözleri Başkana dönüktü, Coal'a bakmadı bile. «Katilin çok yetenekli olduğu kuşkusuz. Bir, hatta belki de iki Yüksek Mahkeme yargıcını öldürüyor ve geriye bir tek iz bırakmıyor. Profesyo-

- 46 -

nel bir katil bence. Onun için eve girmek bir sorun olmazdı. Ferguson'un üstünkörü araştırması da. Çok sabırlı olduğunu tahmin ediyorum. Evde insan varken ve dışarda polisler otururken içeri girme riskini göze alamazdı. Bence o öğleden sonra erken bir saatte eve girdi ve ya yukardaki dolaplardan birinde ya da tavanarasında saklandı. Tavanara-sına çıkan çekme merdivenin altında çatı yalıtım maddesi parçaları bulduk. Hem de oraya düşeli çok olmamış parçalardı bunlar.»

Başkan, «Nerede saklanmış olduğu önemli değil,» dedi. «Bulunmadı, önemli olan bu.»

«Doğru. Ama evi aramamıza izin verilmemişti. Bilmem anlatabildim mi?»

«Ben yalnızca onun ölmüş olduğunu biliyorum. Ya Jensen?»

«O da öldü. Boynu kırılmış, herhangi bir hırdavatçıda bulunabilecek sarı bir naylon iple boğulmuş. Adli tıp doktorları ölümün boyun kırılmasından değil, boğulmaktan olduğunu düşünüyorlar. Parmakizi yok. Tanık yok. Olay yeri tanıkların gönüllü olacakları bir yer olmadığından ilerde de bir tanık bekleyemeyiz. Ölüm saati bu sabaha karşı yarımda. Cinayetler iki saat arayla işlenmiş.»

Başkan not alıyordu. «Jensen evinden kaçta çıkmış?»

«Bilemiyoruz. Bizim yalnızca park yerinde bulunduğumuzu unutmayın. Saat altıda evine gelene kadar izledik kendisini, sonra binayı sabah yediye kadar bekledikten sonra bir eşcinsel kulübünde öldürüldüğünü öğrendik. Bir arkadaşının arabasıyla gizlice çıkmış binadan. Arabayı sinemanın yakınlarında bulduk.»

Coal ellerini arkasında kavuşturmuş olarak iki adım attı. «Sayın Müdür, iki cinayeti aynı katil mi işlemiştir sizce?»

«Bunu kimse bilemez. Cesetler daha soğumadı. Biraz zaman tanıyın

bize. Şu anda elimizde hiç kanıt yok denebilir. Ne tanık, ne parmak-izi, ne de başka bir şey. Bu işi toparlamak epey zaman alacak. Aynı adam olabilir, ama bilemem. Konuşmak için çok erken henüz.»

«Ama bir tahmininiz olmalı,» dedi Başkan.

Voyles pencerelere baktı. «Aynı adam olabilir, ama bir süpermen olmalı, iki veya üç kişi olması daha akla yatkın, ancak ne olursa olsun, çok yardım görmüş olmalılar. Birisi onlara epey bilgi vermiş olmalı.»

«Ne bilgisi?»

- 47 -

«Jensen'in ne zaman sinemaya gittiği, nerede oturduğu, yalnız mı /oksa bir arkadaşıyla buluşup mu gittiği gibi. Bizim bilmediğimiz şeyler, rtosenberg'i alın. Biri onun evinde güvenlik sisteminin olmadığını, ajanlarımızın dışarda bekletildiğini, Ferguson'un onda gelip altıda gittiğini ve arka bahçede oturmak zorunda olduğunu...»

«Bütün bunları biliyor muydunuz?» diye Başkan adamın sözünü kesti.

«Elbette biliyorduk. Ama bu bilgiyi kimseyle paylaşmadığımızı da belirtmek isterim.» Başkan, Coal'a baktı. Coal düşünceli bir tavırla çenesini kaşıyordu.

Voyles epey geniş kalçalarını kaydırarak Gminski'ye, «Gel şunlarla biraz oynayalım,» der gibi gülümsedi.

Coal, «Bir komplo mu demek istiyorsunuz?» dedi.

«Ben hiçbir şey demek istemiyorum. Bay Coal, size ve Sayın Başkan, size bu insanları öldürmek için epey çok sayıda insanın bir komplo kurduklarını söylüyorum. Katil bir veya iki kişi olabilir, ama dışardan pek çok yardım gördüler. Eylemler çok hızlı, çok temiz ve çok düzenliydi.»

Coal tatmin olmuş görünüyordu. Yine ellerini arkasında kavuşturdu.

«Şu halde komplocular kim?» diye sordu Başkan. «Kimden kuşkulaniyorsunuz?»

Voyles derin bir soluk alıp yerine iyice yerleşir gibi oldu. Çantasını kapatıp ayakları dibine koydu. «Şu anda kuşkulandığımız belirli biri yok, ama birkaç iyi olasılık var. Ve bu da çok gizli tutulmalı.»

Coal bir adım yaklaştı. «Elbette,» dedi. «Başkanın çalışma odasında bulunuyorsunuz.»

«Ben buraya daha eskiden de pek çok kere geldim. Hatta, Bay Coal, siz henüz altınızı ıslatırken ben buraya gelirdim. Bilgi her yerden sızabilir.» «Bence sizden de az sızıyor denemez.»

Başkan elini kaldırdı. «Sana söz veriyorum, burada kalacak, Den-ton,» dedi. Coal bir adım geriledi.

Voyles gözlerini Başkandan ayırmadan konuştu. «Bildiğiniz gibi

- 48 -

mahkeme Pazartesi açıldı ve manyaklar da birkaç gündür kentteler. Son iki haftadır değişik hareketleri izliyoruz. Yeraltı Ordusunun en az on bir üyesinin bir haftadır Washington bölgesinde olduğunu biliyoruz. Bugün birkaçını sorguya çekip bıraktık. Grubun bu işi yapabileceğini ve yapmak isteyeceğini biliyoruz. Şimdilik en güçlü olasılık bu. Ama yarın her şey değişebilir.»

Coal pek etkilenmiş görünmüyordu. Yeraltı Ordusu herkesin listesinin başındaydı.

Başkan safça, «Onlardan söz edildiğini duydum,» dedi.

«Evet, çok da popüler olmaya başladılar. Teksas'ta bir yargııcı öldürdüklerini sanıyoruz. Ama kanıtlayamıyoruz. Patlatıcı konusunda çok uzman kişiler. Tüm ülkede en az yüz kürtaaj kliniği, eşcinsel kulübü gibi yerleri bombalayanların onlar olduğunu sanıyoruz. Rosenberg ile Jensen'den nefret edebilecek bir grup.»

«Başka sanık var mı?» diye sordu Coal.

«İki yıldır gözetlediğimiz Beyaz Direniş adlı bir grup var. Idaho ve Oregon çevresinde faaliyet gösteriyor. Liderleri geçen hafta Batı Virgi-nia'da

bir konuşma yaptı ve birkaç gündür de buralarda görüldü. Pazartesi Yüksek Mahkeme önünde gösteri yapanların arasındaydı. Onunla yarın konuşmaya çalışacağız.»

«Bu kişiler profesyonel katiller mi?» diye sordu Coal.

«Reklamlarını yapmıyorlar tabii. Cinayetleri herhangi bir grubun işlediğini sanmam. Onlar yalnızca katilleri tutup gerekli ön araştırmaları yapmışlardır.»

«Peki, şu halde katiller kim?» diye sordu Başkan.

«Doğrusunu isterseniz, bunu hiç öğrenmeyebiliriz de.»

Başkan ayağa kalkıp gerindi. Zorlu bir gün daha geçmişti. Voyles'a bakıp gülümsedi. «Güç bir işin var.» Anlayış dolu sıcacık büyükbaba sesini kullanıyordu. «Sana gıpta etmiyorum. Eğer mümkünse haftanın her günü saat beşe kadar, araştırmanın gidişini anlatan iki daktilo sayfalık bir rapor istiyorum. Bir ipucu falan ele geçtiğinde hemen haberim olsun.»

Voyles başını salladı ama konuşmadı.

«Sabah saat dokuzda basın toplantısı yapacağım. Senin de burada .olmanı istiyorum.»

- 49 -

Pelikan Dosyası / F 4

r

Voyles başını salladı ama yine konuşmadı. Saniyeler geçiyor, konuşan olmuyordu. Voyles gürültülü bir hareketle kalkıp trençkotunun kemerini bağladı. «Pekâlâ, biz gidelim artık. Sizin Etiyopiyalılarınız falan da var.» Başkanın okumayacağını bildiği için balistik ve otopsi raporlarını Coal'a verdi.

«Geldiğiniz için teşekkür ederim, beyler,» dedi Başkan. Coal kapıyı arkalarından kapatınca da golf sopasını aldı yine. Halıya ve sarı topa bakarak, «Etiyopiyalılarla yemek falan yiyeceğim yok.»

«Biliyorum. Özür mektubunuzu gönderdim bile. Bu büyük kriz anın da danışmanlarınızla birlikte burada çalışıyor olmanız bekleniyor zaten, Başkanım.»

Başkan kusursuz bir atışla topu kaba soktu. «Horton'la konuşmak istiyorum. Adaylar kusursuz olmalılar.»

«On kişilik bir liste gönderdi. Sağlam insanlar var sanırım.»

«Ben kürtaja, pornografiye, eşcinsellere, silah kontrolü isteyenlere falan karşı olan genç, muhafazakâr beyazlar istiyorum.» Başkan bir atışını isabet ettiremeyince ayakkabılarını çıkardı. «Uyuşturucudan ve suç işleyenlerden nefret edip ölüm cezasını isteyen yargıçlar arıyorum. Anlaşıldı mı?»

Coal patronuna başını sallarken telefonun düğmelerine basıyordu. Adayları önce kendisi seçecek, sonra Başkanı ikna edecekti.

Beyaz Saray'dan çıkıp yoğun trafik arasında ilerlemeye çalışan limuzinde FBI Müdürünün yanında K.O.Levvis vardı. Voyles'un söyleyecek sözü yoktu. Trajedinin bu ilk saatlerinde basın çok acımasız davranmıştı. Akbalar başının çevresinde dönmeye başlamışlardı. Üç Kongre alt komisyonu ölümleri araştıracaklarını bildirmişti. Politikacılar projektörlerin altında bir yer alabilmek için birbirleriyle boğuşuyorlardı. Ohio Senatörü Larkin, Voyles'dan nefret ederdi ve Voyles da Ohio Senatörü Larkin'den. Senatör üç saat önce bir basın toplantısı yapıp başkanı bulunduğu alt komisyonun FBI'nın iki senatörü nasıl koruduğunu araştıracaklarını açıklamıştı. Ancak Larkin'in epey genç bir sevgilisi olduğundan ve FBI'nın elinde bazı fotoğraflar olduğundan Voyles bu soruşturmanın ertelenebileceğinden emindi.

- 50 -

«Başkan nasıldı?» diye sordu Lewis.

«Hangisi?»

«Coal değil. Öteki.»

«Çok iyi. Ama Rosenberg'e epey üzgün.»

«Herhalde.»

Hoover Binası yönünde giderken yine sustular. Önlerinde çok uzun bir gece vardı.

Levvis sonunda, «Yeni bir sanığımız var,» dedi.

«Anlat.»

«Nelson Muncie adında bir adam.»

Voyles ağır ağır başını salladı. «Hiç duymadım.»

«Ben de. Uzun bir hikâye.»

«Özetle.»

«Muncie, Floridalı çok zengin bir sanayici. On altı yıl önce Buck Tyrone adında bir Afro-Amerikalı yeğeninın ırzına geçip öldürmüş. Çok ama çok vahşi bir cinayet. Ayrıntıları anlatmayacağım. Muncie'nin çocuğu yoktu ve yeğenine hayrandı. Tyrone, Orlanda'da yargılanmış ve ölüm cezasına çarptırılmıştı. Ancak pek çok tehdit mektubu geldiğinden adam cezaevinde sıkı güvenlik önlemleri altında tutuluyordu. Muncie de katili ortadan kaldırtacak kadar açık sözlü görünmekteydi. Büyük bir New York avukatlık şirketinin bazı Yahudi avukatları davayı temyize götürdüler. Sonuçta dava 1984'te Yüksek Mahkemeye geldi. Evet, doğru tahmin ettin: Rosenberg, Tyrone'a bayıldı ve herifin tutuklandıktan bir hafta sonra suçunu itiraf ederek suçu kabul etmesinin Anayasanın Beşinci Ekine aykırı olduğunu iddia etti. Tyrone kendi eliyle sekiz sayfalık bir itiraf yazmıştı. İtiraf

ortadan kalkınca dava da düştü. Rosenberg dörde karşı beş oyla bunu sağladı. Çok çelişkili bir karardı. Tyrone salıverildi. İki yıl kadar sonra birden

ortalıktan kayboldu ve bir daha görünmedi. Söylentilere göre Muncie onu hadım ettirmiş, parçalamış ve köpek balıklarına attırmış. Florida yetkilileri, sadece bir söylenti diyorlar. Daha sonra, 1989'da davanın avukatlarından Kaplan adındaki biri New York'ta evinin önünde öldürülüyor. Büyük bir rastlantı.»

«Bunu sana kim söyledi?»

- 51 -

«Florida'dan iki saat önce aradılar. Tyrone ile avukatını öldürtmek için Muncie'nin büyük paralar ödediğinden eminler, ama bunu kanıtlayamıyorlar. Muncie'yi tanıdığını söyleyen ve kendilerine ara sıra biraz bilgi veren kimliği saklı bir muhbirleri var. Bu adam Muncie'nin yıllardır Rosenberg'in ortadan kaldırılmasından söz ettiğini söylüyor. Yeğeni öldürüldüğünde adamın fittirdiği sanılıyor.»

«Serveti ne kadar?»

«Yeterli. Milyoner. Ne kadar olduğunu bilen yok. Çok esrarlı biri.

Florida onun bu işi yapacağına inanıyor.»

«Bir araştıralım. İlginç geldi bana.»

«Bu akşam harekete geçerim. Bu olay için üç yüz ajan istediğiniz doğru mu?»

Voyles bir puro yakıp camını araladı. «Evet, hatta belki de dört yüz kişi. Basın bizi çiğ çiğ yemeden bir şeyler yapmamız gerek.»

«Bu kolay olmayacak. İp ve mermi kovanları dışında hiçbir şey bırakmamışlar.»

Voyles dumanını camdan dışarı üfledi. «Biliyorum. Aşırı derecede temiz bir iş.»

YEDİNCİ BÖLÜM

Kravatını gevşetmiş olarak masasının ardında oturan Yüksek Mahkeme Başkanının yüzünde bitkin bir ifade vardı. Odada meslektaşlarından üçüyle beş altı yardımcı alçak seslerle konuşmaktaydılar. İçinde buldukları şok ve yorgunlukları bir bakışta belli oluyordu. Rosenberg'in baş yardımcısı Jason Kline özellikle ağır bir darbe yemiş görünüyordu. Şimdi kıdemli yargıç olan Archibald Manning cenazeden ve protokolden söz ederken Kline da bir koltukta oturmuş yere bakmaktaydı. Jensen'in

annesini Cuma günü Providence'te küçük ve özel bir Epis-kopal ayini istiyordu. Rosenberg'in avukat olan oğlu, Runyan'a babasının ikinci krizinden sonra hazırladığı talimat listesini vermişti: Rosenberg askeri olmayan bir törenden sonra cesedinin yakılmasını ve külleri-

nin Güney Dakota'daki Sioux Kızılderili Bölgesi üstüne serpiştirilmesini istemişti. Rosenberg Yahudi olmasına karşın dinini terketmişti. Kızılderililerin yanında gömülmek istiyordu. Runyan bunun çok uygun olduğunu düşündüyse de, dile getirmedi. Dış büroda altı FBI ajanı kahvelerini yudumlayarak konuşuyorlardı. Gündüz yeni tehditler alınmıştı, hatta Başkanın televizyon konuşmasından sonra bile. Şimdi hava kararmış, yargıçların evlerine götürülme saati gelmişti. Her yargıcın dört ajan koruması vardı.

Mahkemenin şimdi en genç üyesi olan altmış bir yaşındaki Yargıç Andrew McDowell pencere önünde piposunu tütürerek dışardaki trafiğe bakmaktaydı. Jensen'in mahkemedeki tek dostu McDowell'di denilebilirdi. Fletcher Coal, Runyan'a Başkanın Jensen'in cenaze törenine katılacağını ve burada bir konuşma yapmak istediğini iletmişti. Runyan da McDowell'den birkaç kelime hazırlamasını istemişti. Fazla konuşmaktan kaçınan sıkılgan bir adam olan McDowell boynundaki ipele sinema balkonundaki arkadaşını hayal etmeye çalışıyordu. Düşünülmecek kadar korkunç bir şeydi bu. Bir Yüksek Mahkeme yargıcısı, seçkin kardeşlerinden biri, dokuz kişiden biri öyle bir yerde gizli film seyretsin ve sonra da böyle çirkin bir şekilde insanların önünde açığa çıksın. Ne büyük bir felaket. Kendisini kilisedeki kalabalık arasında Jensen'in annesiyle ailesi karşısında düşündü. Herkesin Montrose Sinemasını düşündüğünü bilerek. Birbirleriyle, eşcinsel olduğunu biliyor muydun, diye fısıldaşacaklardı. McDowell bunu ne biliyordu, ne de bir an kuşkulandı. Cenaze töreninde de konuşmak istemiyordu.

Altmış sekiz yaşındaki Yargıç Ben Thurov cenazeden çok katillerin yakalanmasıyla ilgileniyordu. Kendisi daha önce Minnesota'da federal savcılık yapmıştı, katil zanlılarını iki grupta topluyordu: nefret ve intikam duygusuyla hareket edenler ve gelecekte alınacak kararları etkilemek isteyenler. Yardımcılarına bir araştırma yapmaları talimatını vermişti.

Thurov odanın içinde geziniyordu. «Yirmi yedi yardımcımız ve yedi yargıcımız var,» dedi. «Önümüzdeki bir iki hafta herhangi bir iş yapamayacağımız belli. Bütün önemli kararların yeni atamalar yapılana kadar bekletilmesi doğru olur. Bu da aylarca sürebilir. Yardımcılarımızı cinayetlerin esrarını çözmek için çalıştırmamızı öneriyorum.»

53 -
- 52 -

«Biz polis değiliz,» dedi Manning.

«Dick Tracy'cilik oynamadan önce hiç olmazsa cenaze törenlerini bekleyemez miyiz?» diye McDowell pencereden dönmeden sordu.

Thurov her zamanki gibi onları dinlemedi bile. «Araştırmayı ben yöneteceğim. Yardımcılarınızı iki haftalığına bana verin. Kesin sanıklardan oluşan kısa bir liste hazırlayacağımdan eminim.»

«Ben, FBI gayet yeteneklidir,» dedi Başkan Runyan. «Bizden yardım da istemediler.»

«FBI hakkında konuşmak istemiyorum. Ya iki hafta burada resmi yas tutarak somurturuz ya da gidip bu herifleri buluruz.»

Manning, «Bu olayı çözebileceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?» diye sordu.

«Emin değilim, ama bir denemede yarar var diye düşünüyorum. Kardeşlerimiz bir nedenle öldürüldüler ve bu neden de, bu mahkemenin ya

karar verdiği ya da karar vereceği bir davayla doğrudan doğruya ilgilidir. Bir misilleme ise başarılı olamayız. Herkes şu ya da bu nedenle bizden nefret ediyor çünkü. Ama intikam ya da nefret değilse, o zaman birileri gelecekteki bir kararı daha değişik yapıda bir mahkemenin vermesini istemektedir. İşin şaşırtıcı yanı da bu. Bu yıl, gelecek yıl ya da bundan beş yıl sonra verecekleri bir karar için Abe ile Glenn'i neden öldürsünler ki? Yardımcılarımızın şimdi on bir alt mahkemede görülen bütün davaları ele almalarını istiyorum.»

Yargıç McDovvell başını salladı. «Haydi haydi, Ben. Beş bin dava demek bu ve bunun yalnızca çok küçük bir kısmı bize gelecektir.»

Manning de aynı fikirdeydi. «Bakın, arkadaşlar. Ben otuz bir yıl Rosenberg'le birlikte çalıştım ve onu öldürmek istediğim de çok olmuştur. Ama onu kardeşimmiş gibi de severdim. Altmışlı ve yetmişli yıllarda liberal fikirleri büyük bir kabul görürdü, ama bunlar seksenlerde eskidi ler ve şimdi doksanlarda da reddediliyorlar. Rosenberg bu ülkede kötü ye giden her şeyin bir sembolü olmuştur. Bence onu sağcı nefret grupla rından biri öldürmüştür ve ne kadar ararsak arayalım, hiçbir şey bula mayacağız. Bu bir misillemedir, Ben. Basit ve salt bir misilleme.»

«Ya Glenn?» diye sordu Thurovv.

«Arkadaşımızın bazı garip huyları olduğu anlaşılıyor. Bu bilgi çevre

- 54 -

ye yayılınca bu tür grupların kolay hedefi haline gelmiştir. Bu tipler eşcinsellerden nefret ederler, Ben.»

Ben hâlâ odada yürüyordu. «Hepimizden nefret ediyorlar,» dedi. «Ve nefret ettikleri için öldürmüşseler polisler onları yakalar. Belki. Ama ya bu mahkemeyi ellerine geçirmek için öldürmüşlerse? Ya bir grup bu huzursuzluk ve şiddet anından yararlanıp ikisini ortadan kaldırmışsa ve mahkemenin yapısını değiştirmek istemişse? Bence bu olasılık hiç de az değil.»

Başkan Runyan boğazını temizledi. «Bence cenaze töreni bitmeden hiçbir şey yapmamalıyız. Ben, sana hayır demiyorum, yalnızca birkaç gün bekleyelim diyorum. Bırak ortalık yatışsın biraz. Hepimiz hâlâ büyük bir şok içindeyiz.»

Thurovv özür dileyerek odadan çıktı. Korumacıları da arkasından yürüdüler. Yargıç Manning bastonuna yaslanarak ayağa kalktı. Başkana, «Ben Providence'e gitmeyeceğim,» dedi. «Uçağa binmekten nefret ederim, cenaze törenlerinden de. Zaten benimki de çok uzak olmadığından, hatırlatılmak hiç hoşuma gitmiyor. Aileye başsağlığı notu gönderirim. Onları gördüğünde lütfen benim için özür dile. Çok yaşlandım artık.» O da yardımcılarından biriyle çıktı odadan.

Jason Kline, «Bence Thurovv haklı,» dedi. «En azından eldeki davaları ve alt mahkemelerden buraya gönderilecek gibi olanları incelememiz gerek. Uzak bir olasılık olmasına karşın bir şeye rastlayabiliriz.»

«Doğru, ama henüz erken bence. Öyle değil mi?»

«Öyle, ama ben hemen işe başlamak isterdim.»

«Hayır, Pazartesiye kadar bekle. Ondan sonra seni ona veririm.»

Omuzlarını silkerek izin isteyen Kline kendisini izleyen iki yardımcısıyla Rosenberg'in odasına gitti. Orada karanlıkta oturup Abe'in konyağının sonunu getirdiler.

Darby Shavv hukuk kütüphanesinin beşinci katında kalın ve pek az kullanılan hukuk kitapları arasında Yüksek Mahkemenin dava özetlerinin bir bilgisayar çıktısını inceliyordu. Daha önce hepsini iki kere daha gözden geçirmişti; çelişkilerle dolu kararlar içermesine karşın kendisini ilgilendiren bir şey bulamamıştı. Dumond davası gösterilere neden olu-

- 55 -

yordu. New Jersey'den bir çocuk pornografi davası, Kentucky'den bir eşcinsellik davası, sekiz on ölüm cezası temyizi, bir o kadar sivil haklar

davası ve vergi, Kızılderi ve anti tröst davaları vardı. Darby bilgisayardan her birinin özetlerini almış ve hepsini ikişer kere incelemişti. Şimdi elinde olası sanıklardan meydana gelmiş bir liste vardı. Ancak bu sonu- f| ca herkes varabileceği için liste şimdi çöp sepetindeydi.

Callahan cinayetleri işleyenlerin Ariler, Naziler ya da Klan olduğundan emindi. Sağcı oldukları kuşkusuzdu ona göre. Ancak Darby bundan o kadar emin olamıyordu. Nefret grupları pek göz önündeydi. Çok tehdit etmişler, çok taş atmışlar, çok gösteri düzenleyip çok konuşmuşlardı. Nefretleri için kusursuz bir hedef oluşturması nedeniyle Rosenberg'in sağ olması işlerine gelirdi. Rosenberg onların devamlılığını sağlıyordu.

Callahan o anda sarhoş olarak Kanal Sokağında bir barda kendisini bekliyordu. Oysa Darby gelmeyeceğini söylemişti. Öğlen eve gittiğinde onun yukarı balkonda sarhoş olarak Rosenberg'in kitabını okumakta olduğunu görmüştü. Callahan anayasa hukuku derslerini bir haftalığına iptal ettiğini söylemişti. Kahramanı öldüğüne göre belki bundan sonra o dersi hiç de vermeyebilirdi. Darby ona ayılmasını söyleyip çıkmıştı evden.

Darby onu birkaç dakika geçe kütüphanenin dördüncü katındaki bilgisayar odasına gidip bir monitörün başına oturdu. Aradığı şeyi bulmak için bir iki tuşa basınca ülkenin çeşitli bölgelerindeki on bir temyiz mahkemesine başvurular sayfa sayfa dökülmeye başlamıştı. Bir saat sonra yazıcı durduğunda Darby'nin elinde on beş santim kalınlığında bir tomar vardı. Kız bunu çalışma masasına götürdü. Saat on biri geçiyordu ve beşinci kat boşalmıştı. Dar bir pencereden aşağıdaki park yeri ve ağaçlar görünüyordu.

;

Darby yine ayakkabılarını çıkarıp tırnaklarının kırmızı boyasına baktı. Sonra da bakışlarını park yerine çevirdi. İlk tahmin basitti: cinayetler aynı grup tarafından aynı nedenle işlenmişti. Eğer bu böyle değilse, ara mak boşunaydı. İkinci tahmin ise o kadar basit değildi: cinayet nede nefret ya da intikam değil, Yüksek Mahkeme kararlarını etkilemekti Mahkemeye gelmek üzere olan bir ya da birkaç dava vardı ve biri bu

larm değişik yargıçlarca incelenmesini istiyordu. Üçüncü tahmin ise biraz daha basitti: konu ya da davaya ilişkin çok büyük bir para vardı.

Bunun yanıtı önündeki kâğıtlarda bulunamazdı. Darby geceyarısı-na kadar davaları inceledi ve ancak kütüphane kapanırken yerinden kalktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Perşembe günü öğle saatinde bir sekreter Hoover Binasının beşinci katındaki toplantı odasına sandviç dolu büyük bir paketle girdi. Kare odanın ortasındaki maun masanın yirmi iskemlesi ülkenin dört yanından gelen yüksek düzey FBI memurlarıyla doluydu. Kravatlar gevşetilmiş, kollar sıvanmıştı. Masanın iki metre üstündeki ucuz hükümet malı avize mavi sigara dumanlarıyla sarılıydı.

Müdür Voyles konuşuyordu. Öfkeli ve yorgun bir tavırla günün dördüncü purosunu tütürüyor ve kendi tarafındaki ekran önünde gidip geliyordu. Odadakilerin ancak yarısı kendisini dinliyordu. Diğer yarısı masanın ortasındaki yığından otopsi raporlarını, naylon ip hakkındaki lataoratuvar raporunu ve aceleyle araştırmış diğer birkaç şey konusunda raporları okuyorlardı. Raporların hepsi de çok inceydi.

Dikkatle dinleyip dikkatle okuyanlardan biri de, henüz meslekte on yıldır bulunmasına karşın pek parlak bir araştırmacı olan özel Ajan Eric East'ti. Voyles altı saat önce soruşturmanın başına onu getirmişti. Grubun diğer üyeleri de sabah boyunca seçilmişlerdi ve şimdi de toplanmış bulunuyorlardı.

East zaten bildiği şeyleri duyuyor ve dinliyordu. Soruşturma haftalar, hatta aylar sürebilirdi. Dokuz mermi, ip ve turnikedeki kullanılan çelik çubuk dışında hiçbir kanıt yoktu. Georgetovn'daki komşular hiçbir şey görmemişlerdi; Montrose Sinemasında aşırı kuşkulu kimseye rastlanmamıştı. Parmakizi yoktu. İplik parçaları da. Hiçbir şey yoktu. Bu kadar temiz cinayeti işlemek için aşırı yetenekli biri kullanılmış olmalıydı ve

böyle bir yeteneği tutmak çok büyük paralar isterdi. Voyles katili bulma konusunda karamsardı. Katili tutan insanlar üzerinde çalışmalarını daha doğru olacaktı.

Voyles purosunu tütürerek, «Masadaki kâğıtlar arasında Florida' bir milyoner olan Nelson Muncie hakkında bir rapor var,» dedi. «Adamın Rosenberg'i tehdit ettiği söyleniyor. Florida yetkilileri Muncie'nin ırz düşmanını ve avukatını öldürtmek için büyük para ödediğine inanıyorlar, iki adamımız bu sabah Muncie'nin avukatıyla konuştular ve büyük "bir düşmanlıkla karşılaştılar. Avukatına göre Muncie ülke dışındaymış ve ne zaman döneceği bilinmiyormuş. Onu soruşturmak için yirmi ajan görevlendirdim.»

Voyles purosunu bir daha yakıp masanın üstündeki bir kâğıda bak ti. «Dördüncüsü Beyaz Direniş adında orta yaşlı komandalardan oluşan ve üç yıldır izlediğimiz bir gruptur. Aslında pek zayıf bir sanık. Bunlar yangın bombası atıp haç yakmayı yeğlerler. İncelikleri yoktur. Ve daha da önemlisi, paraları yoktur. Bunun kadar usta katil kiralayacakların sanmam. Ancak onlara da yirmi ajan ayırdım.»

East sandviçlerden birini alıp kokladı ve yememeye karar verdi. Dinleyip not almayı sürdürdü. Listenin altıncı sırasındaki biraz garipti. Clinton Lane adında bir psikopat eşcinsellere savaş ilan etmişti. Tek oğlu lovva'daki çiftliklerinden San Fransisco'ya gidip eşcinsel bir yaşam sürdürmeye başlamış ama çok geçmeden AIDS'ten ölmüştü. Bunun üstüne Lane fittirmiş ve Deş Moines'daki Eşcinsel Koalisyon bürosunu yakmıştı. Yakalanıp dört yıl hapse hüküm giymişse de, 1989'da cezaevinden kaçmış ve bir daha yakalanmamıştı. Rapora göre adam geniş bir kokain kaçakçılık örgütü kurmuş ve milyonlar kazanmıştı. Ve bu parayı erkek ve kadın eşcinsellere karşı başlattığı özel savaşta kullanıyordu. FBI beş yıldır yakalamaya çalışıyorsa da, Lane'in merkezinin Meksika'da olduğuna inanılmaktaydı. Adam yıllardır Kongreye, Yüksek Mahkemeye ve Başkana tehdit mektupları yazmaktaydı. Pek olası olma-; makta birlikte o da altı ajan tarafından araştırılacaktı.

Listede on ad vardı. Her birine altıyla yirmi özel ajan ayrılmıştı. Her birim için bir lider seçilmişti. Bunlar günde iki kere East'e rapor vereceklerdi.

East de her sabah ve öğleden sonra Müdürle görüşecekti. Yüz-

den fazla ajan ipucu aramak için sokaklara ve kırsal bölgeye yayılacaktı.

Voyles gizliliğin önemini vurguluyordu. Basın av köpeği gibi kendilerini izleyeceğinden soruşturma büyük bir gizlilik içinde yürütülmeliydi. Müdürün sadece kendisi basınla konuşacak ve çok az şey açıklayacaktı.

Voyles oturunca K.O.Levvis cenazelerden, güvenlikten ve Başkan Runyan'ın soruşturmaya yardımcı olmak istediğinden söz etti. Eric East soğuk kahvesini yudumlayıp listeye bakıyordu.

Abraham Rosenberg otuz dört yılda bin iki yüz gerekçeli karar yazmıştı. Anayasa bilimcileri için tükenmek bilmeyen bir şaşkınlık kaynağı olmuştu. Sıkıcı olan anti tröst ve vergi davalarından elinden geldiğince uzak kalmıştı, ancak dava gerçek bir çelişki gösterdiği zamansa içine balıklama atlamakta duraksamamıştı. Çoğu zaman da itirazında yalnız kalırdı. Otuz dört yıldır her önemli konuda Rosenberg'in bir fikri olmuştu. Bilim adamları ve eleştirmenler Rosenberg'e bayılırlardı. Rosenberg ve çalışmaları konusunda kitaplar, makaleler ve eleştiriler yayınlanmıştı. Darby onun kararlarının toplandığı beş ayrı cilt kitap bulmuştu. Bir kitapta ise yalnızca

büyük muhalefet görüşleri vardı.

Darby Perşembe günü okulu asıp kütüphanenin beşinci katına kapandı. Bilgisayar çıktıkları düzenle yere yayılmıştı. Rosenberg kitapları da açılmış ve işaretli olarak birbiri üstüne yerleştirilmişti.

Cinayetler için bir neden vardı. İntikam ve nefret, Rosenberg tek başına olsaydı kabul edilebilirdi. Ama denkleme Jensen de eklendiğinde nefret ve intikam pek mantıklı olmuyordu. Evet, Jensen'den de nefret edenler vardı, ancak bunların sayısı pek fazla sayılmazdı.

Darby, Yargıç Jensen'in kararlarını eleştiren bir kitap bulamamıştı. Altı yılda yalnızca yirmi sekiz çoğunluk kararını kaleme almakla Yüksek Mahkemenin en az ürün veren üyesiydi. Birkaç da itiraz gerekçesi yazmıştı ama ağır çalışan biri olduğu belliydi. Yazıları kimi zaman akıcı ve anlaşılır, kimi zamanda bulanık ve ilgisizdi.

Darby, Jensen'in kararlarını da inceledi. İdeolojisi yıldan yıla radikal değişimler gösteriyordu. Suçlu sanıkların korunması konusunda

- 59 -

genel olarak tutarlıysa da, sıradan bir insanı bile şaşırtacak kadar istisna durumu vardı. Beş kere Kızılderililer lehine oy kullanmıştı. Yazdığı üç çoğunluk gerekçeli kararında güçlü bir çevre korumacısı olarak ortaya çıkıyordu. Vergilere itiraz edenleri desteklemesi ise neredeyse eksiksizdi.

Ama herhangi bir ipucu yoktu. Jensen ciddiye alınmayacak kadar tutarsızdı.

Darby makinadan bir fincan kahve alıp Jensen için aldığı notları bir kenara koydu. Saati çekmedeydi ve kaç olduğunu bilmiyordu. Calla-han ayılmıştı ve dışarda yemek yemelerini istiyordu. Ona telefon etmesi gerekiyordu.

En son konuşma yazarı ve sözcük sihirbazı Dick Mabry, Başkanın masası yanındaki bir iskemlede oturmuş, Fletcher Coal ile Başkanın Yargıç Jensen'in cenaze töreninde yapılacak konuşmanın üçüncü taslağını okumalarını bekliyordu. Coal ilk iki taslağı reddetmişti ve Mabry onların tam olarak ne istediklerini pek anlamış değildi. Coal bir şey söylüyordu, Başkan başka bir şey. Coal sabah telefon edip konuşmayı unutmasını, Başkanın törene katılmayacağını bildirmişti. Onun arkasından Başkan telefon edip Jensen'in eşcinsel de olsa bir arkadaş olduğunu söyleyerek birkaç satır bir şey hazırlamasını istemişti.

Mabry, Jensen'in Başkanın arkadaşı falan olmadığını, ancak yeni öldürülmüş bir Yüksek Mahkeme yargıçısı olarak kamuoyunun büyük dikkatini çekecek bir törenle gömüleceğini biliyordu.

Ondan sonra Coal telefon etmiş, Başkanın cenazeye katılıp katılmayacağını hâlâ belli olmadığını, ama her olasılığa karşılık bir şey hazırlamasını söylemişti. Mabry'nin bürosu Beyaz Saray'm hemen yanındaki Eski İdare Binasındaydı. Gün boyunca Başkanın bir eşcinselin cenaze törenine katılıp katılmayacağı konusunda epey bahse girilmişti. Mabry'nin bürosu bire üçle katılmayacağı görüşünü benimsiyordu. Coal kâğıdı katlayarak, «Çok daha iyi olmuş, Dick,» dedi.

«Ben de sevdim,» dedi Başkan. Mabry onun genellikle onayını ya da hoşnutsuzluğunu belirtmek için önce Coal'un konuşmasını beklediğine dikkat etmişti.

Mabry ayağa kalktı. «Bir kere daha deneyebilirim.»

«Hayır,» dedi Coal. «Bu tam olmuş. Çok da dokunaklı. Ben beğen- dim.»

Mabry'yi kapıya kadar geçirip kapıyı arkasından kapattı sonra.

«Ne diyorsun?» diye sordu Başkan.

«İptal edelim. İçimde kötü bir his var. Reklam olacak, ama bu güzel sözleri de eşcinsel bir kulüpte bulunan bir ceset önünde söyleyeceksiniz. Çok riskli bence.»

«Doğru. Bence sen...»

«Bu bizim krizimiz, Başkanım. Kamuoyu araştırmaları yükselme eğilimindeyken bir tehlikeyi göze almak istemiyorum.»

«Birini gönderelim mi, peki?»

«Elbette. Wall ve Bozeman'la konuştum bile. Yedekte bekliyorlar. Ya First Lady?»

«iyi fikir. Böylece benden uzak durmuş olur.»

Coal çenesini kaşıyarak masanın önünde gidip geliyordu. Aklına bir şey takılmıştı. Başkan dikkatle bakıyordu.

«Küçük bir sorun,» dedi Coal. «Rosenberg'in cenaze töreni Cuma günü Micah Sinagogunda. Buraya yakın yani.»

«Oraya gitmek yerine bir günlük cehenneme gitmeye razıyım.»

«Biliyorum. Ama yokluğunuz çok göze batacak.»

«Sırt ağrılarım yüzünden VValter Reed Hastanesine yatabilirim. Daha önce böyle yapmıştık.»

«Olmaz, Başkanım. Gelecek yıl seçim var. Hastanelerden uzak durmalısınız.»

Başkan ellerini masaya vurarak kalktı. «Lanet olsun, Fletcher! Cenaze törenine gidemem, çünkü kendimi tutamayıp gülebilirim. Amerikan halkının yüzde doksanının nefret ettiği bir insan. Gitmediğim takdirde beni alkışlayacaklardır.»

«Protokol, Başkanım. Gitmezseniz basın kıyameti koparır. Gitmenin bir zararı yok, tamam mı? Konuşmak zorunda değilsiniz. Şöyle bir girip çıkarsınız, gerçekten üzgün gibi kameralara bir bakmanız yeter de artar bile. Bir saat sürmeyecektir.»

Başkan golf sopasını kavramış, turuncu topun başında eğilmişti. «O zaman Jensen'inkine de gitmem gerekir.»

— 61 —

60 —

«Doğru. Ama törende konuşmayı unuttun.» Başkan atışını yaptı. «Onu yalnızca iki kere görmüştüm.» «Biliyorum. Her iki törene de katılalım ve hiç konuşmadan çıkıp gidelim.»

Başkan bir atış daha yaptı. «Haklısın,» dedi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

/

Thomas Callahan yalnız yatmış ve sabah geç saatlere kadar uyanmamıştı. Yatağa erken, ayık ve yalnız yatmıştı. Üçüncü gündür dersleri iptal etmişti. O gün Cumaydı ve Rosenberg'in cenaze töreni ertesi gün yapılacaktı. Callahan duyduğu hayranlık nedeniyle Rosenberg'in cenaze töreninden önce anayasa hukuku öğretmemeye karar vermişti.

Kahvesini yapıp balkonda oturdu. Hava biraz serinceydi. Aşağıdaki Dauphine Sokağı cıvıl cıvıldı. Callahan karşı tarafta bir balkonda oturan adını bilmediği yaşlı kadına başıyla selam verdi. Aşağıda turistler kent planları ve fotoğraf makineleriyle ortaya çıkmışlardı bile. Ouar-ter'de her ne kadar şafak pek bilinmese de, saat on oldu mu daracık sokaklarda adım atacak yer kalmazdı.

Callahan sayısı hiç de az olmayan bu geç kalktığı sabahlarda özgürlüğünün değerini anlardı. Hukuk fakültesinden çikalı yirmi yıl olmuştu; yaşlılarının çoğu hukuk fabrikalarında haftada yetmiş saat çalışmaktaydılar. Kendisi iki yıl avukatlık yapmıştı. Georgetovvn'dan mezun olduğunda VWashington'da iki yüz avukat çalıştıran dev bir şirket kendisini işe almıştı. Callahan ilk altı ayını hücre gibi dar bir odada duruşma özetleri çıkararak geçirmişti. Ondan sonra günde on iki saat soruları yanıtladığı bir büroya alınmış ve burada da on altı saat çalışması beklenmişti. Eğer yirmi yıllık işi on yıla sığdırabilirse, otuz beş yaşında ortaklığa alınabileceği söylenmişti.

Callahan elli yaşını geçtikten sonra da yaşamayı istediğinden özel hukuk alanının sıkıcılığından ayrılmıştı. Doktorasını yapmış ve öğretim

üyesi olmuştu. Şimdi geç kalkıyor, günde beş saat çalışıyor, arada sırada bir makale yazıyor ve genelde çok keyifli bir yaşam sürüyordu. Besleyecek ailesi de olmadığından yılda kazandığı yetmiş bin dolar iki katlı evine, Porsche arabasına ve içkisine yetiyordu. Eğer erken ölürse, bunun nedeni çalışmak değil, içki olacaktı.

Ancak bunun için çok fedakârlıkta bulunmuştu. Hukuk fakültesinden arkadaşları şimdi büyük şirketlerde yarım milyona varan paralar alıyorlardı. IBM, Texaco ve State Farm gibi şirketlerin yöneticileriyle görüşüyorlar, senatörlerle güç gösterisine çıkıyorlardı. Tokyo ve Londra'da büroları vardı. Ancak Callahan onlara gıpta etmiyordu.

Fakülteden en iyi arkadaşlarından biri olan Gavin Verheek de avukatlıktan kendisi gibi ayrılmış, devlet memuru olmuştu. Önce Adalet Bakanlığının sivil haklar bölümünde çalışmış, sonra FBI'ya transfer olmuştu. Şimdi FBI Müdürünün özel danışmanıydı. Callahan Pazartesi günü Washington'da anayasa hukuk profesörlerinin bir toplantısına katılacaktı. Verheek ile Pazartesi gecesi buluşup yemek yiyecek ve kafayı çekeceklerdi.

Ancak randevularını bir kere onaylatması gerekiyordu. Numarayı akıldan çevirdi. Beş dakika santralden santrale aktarıldıktan sonra Gavin Verheek karşısındaydı.

«Çabuk konuş, vaktim dar,» dedi Verheek.

«Sesini duyduğuma çok sevindim.»

«Sen nasılsın, Thomas?»

«Saat on buçuk. Henüz giyinmedim. Burada French Quarter'de balkonumda oturmuş, kahvem yudumlarken gelip geçeni seyrediyorum. Sen ne yapıyorsun?»

«Ne yaşam ama! Burada saat on bir buçuk ve Çarşamba sabahı cesetlerin bulunmasından bu yana büromdan çıkmadım.»

«Çok canım sıkılıyor, Gavin. Adam şimdi iki Nazi'yi aday gösterecek.»

«Benim durumumda bu konularda yorum yapmam doğru olmaz. Ama haklı olduğumu düşünebilirim.»

«Elinin körü! Düşünecekmiş! Aday listesini gördün bile, değil mi, Gavin? Adayların geçmişlerini bile kontrole başlamışsınızdır. Haydi,

- 62 -

- 63 -

r

Gavin, benimle açık konuşabilirsin. Listede kimler var? Kimseye söylemeyeceğim.»

«Ben de, Thomas. Ama şunu söyleyebilirim, o birkaç kişi içinde sen yoksun.»

«Çok üzüldüm.»

«Kız nasıl?»

«Hangi kız?»

«Haydi haydi, Thomas. Kız nasıl dedim sana.»

«Güzel ve zeki ve yumuşak ve...»

«Devam et.»

«Onları kim öldürdü, Gavin? Bunu bilmek benim de hakkım. Vergilerini ödeyen bir yurttaş olarak benim de bunu bilmeye hakkım var.»

«Kızın adı neydi?»

«Darby. Onları kim öldürdü ve neden öldürdü?»

«İlginç adlı kimseleri bulursun, Thomas. Adından hoşlanmadığın için reddettiğin kadınları bilirim. Darby, ha? Adeta erotik bir yanı var. Onunla ne zaman tanışıyorum?»

«Bilmem.»

«Senin evine taşındı mı?»

«Bu seni hiç ilgilendirmez. Dinle beni, Gavin. Kim işledi o cinayetleri?»

«Sen hiç gazete okumaz mısın? Sanık diye biri yok elimizde. Hiç. Sıfır.

Hava.»

«Ama bir neden biliyor olmalısınız.»

«Neden çok. Aşırı miktarda nefret duygusu var, Thomas. Çok garip bir bileşim, değil mi? Jensen'i anlamak güç. Müdür geçmiş dosyalarla gelecekte önümüze çıkacak dosyaları araştırmamızı istedi.»

«Müthiş bir şey bu, Gavin. Şu anda bütün anayasa profesörleri de dedektifçilik oynayarak cinayetleri çözmeye çalışıyorlar.»

«Ve sen bunu yapmıyorsun, öyle mi?»

«Hayır. Haberi duyunca az daha çıldıracaktım, ama şimdi sakinleştim artık. Ama kız senin yaptığın araştırmaya gömüldü. Beni bile görmüyor artık.» /

«Darby. Ne ad ama. Nereli?»

«Denver'li. Pazartesi buluşuyor muyuz?»

«Belki. Voyles bilgisayarlar katilin adını verene kadar günde yirmi dört saat çalışmamızı istiyor. Ama ben arada sana vakit ayırmaya çalışacağım.»

«Teşekkür ederim. Ve geniş bir rapor isteyeceğim, Gavin. Dedikoduları değil.»

«Ah, Thomas! Hep bilgi peşindesin, değil mi? Ve her zamanki gibi, benim sana verecek bir şeyim yok.»

«Sarhoş olunca hepsini anlatırsın, Gavin. Hep öyle yaparsın zaten.»

«Neden Darby'yi de getirmiyorsun? Kaç yaşında? On dokuz mu?»

«Yirmi dört. Ama o gelmiyor. Başka bir zamana belki.»

«Belki. Artık kapatmalıyım, dostum. Yarım saata kadar Müdürle toplantım var. Burada havada elle tutulacak kadar gerilim var.»

Callahan hukuk fakültesi kütüphanesinin numarasını çevirip Darby Shavv'u görüp görmediklerini sordu. Kızı gören olmamıştı. 1

Darby arabasını Lafayette Caddesindeki federal binanın hemen hemen boş olan otoparkına bırakıp asansörle ikinci kata çıktı. Cuma öğlen olduğu için mahkeme kapalı, koridorlar bomboştu. Darby bir tezgâhın önünde durup açık olan camdan bakarak bekledi. Öğle yemeğine geç kaldığı halinden belli olan bir memur camın yanına geldi. Yardımdan başka her şeyi yapmak isteyen bir küçük memur sesiyle, «Size yardım edebilir miyim?» diye sordu.

Darby camdan içeri bir kâğıt parçası uzattı. «Bu dosyayı görmek istiyorum.» Memur davanın adına bir göz gezdirip Darby'ye baktı. «Neden?» diye sordu.

«Bunu açıklamam gerekmez. Herkese açık olan bir dosya değil mi?»

«Yarı açıktır.»

Darby kâğıdı alıp katladı. «Haberalma Özgürlüğü Yasasını biliyor musunuz?»

«Siz avukat mısınız?»

«Bu dosyaya bakmam için avukat olmam gerekmez.»

- 65 -

- 64 -

Pelikan Dosyası / F: 5

Memur tezgâhın altındaki çekmecedен bir deste anahtar aldı. Başıyla işaret ederek, «Koridorun aşağısında, soldan ikinci kapı,» dedi.

Odanın kapısında JÜRİ ODASI yazıyordu ama içerde masa ve iskemle yoktu, duvarların önünde dosya dolapları ve kutular vardı.

Memur duvarlardan birini gösterdi. «Bu duvarda. Diğerleri gereksiz şeylerle doludur. Bu dolapta yazışmalar ve başvurular vardır. Diğerlerinde

kanıtlar, bulgular ve duruşma tutanakları.»

«Duruşma ne zamandı?»

«Geçen yaz. İki ay devam etti.»

«Temyiz layihası nerede?»

«Daha hazırlanmadı. Sanırım 1 Kasım'a kadar süresi var. Siz gazeteci misiniz yoksa?»

«Hayır.»

«İyi. Sizin de bildiğiniz gibi bunlar halka açık kayıtlardır. Ancak duruşma yargıcı bazı sınırlamalar getirmiştir. İlk olarak adınızı ve burada bulunduğunuz saatleri yazmam gerek. İkincisi, bu odadan dışarı evrak çıkaramazsınız. Üçüncüsü, temyize başvurulana kadar bu dosyadan hiçbir şey kopya edemezsiniz. Dört, burada dokunduğunuz her şeyi aynen bulduğunuz gibi bırakmalısınız. Yargıcın talimatı böyle.»

Darby dosya dolabından duvarlara baktı. «Neden kopya alamayacak mıyım?»

«Bunu yargıca sorun. Adınız nedir?»

«Darby Shaw.»

Memur aldığı bilgileri kapının yanında asılı olan kâğıda yazdı. «Ne kadar kalacaksınız?»

«Bilmiyorum. Üç dört saat.»

«Biz beşte kapatıyoruz. Giderken beni görün.»

Kadın sırtıtarak kapattı kapıyı. Darby bir çekmece açıp dosyaları inceleyerek not almaya başladı. Dava yedi yıllıktı. Bir davacı ve dava süresince ülkenin dört yanından avukatlık şirketleri kiralayıp sonra değiştiren otuz sekiz zengin davalı şirket vardı.

Yedi yıllık pahalı hukuk savaşı sonunda varılan sonuç kesin değildi. Duruşmalar sonunda verilen karar sanıklar için ancak geçici bir zafer olmuştu. Davacı yeni bir yargılanma isteyerek, bu kararın parayla

satın alındığını iddia etmişti. Suçlamalar ve karşı suçlamalar. Her iki taraftan sayfalar dolusu istek. Avukatların ve müvekkillerinin yalanlarını açıklayan sayfa sayfa tutanaklar. Avukatlardan biri ölmüştü.

Darby'nin o dava sırasında avukat yardımcılığı yapan bir arkadaşına bakılırsa, avukatlardan bir diğeri de intihar etmeye kalkışmıştı.

Darby bir iskemleye oturup dosya dolaplarına baktı. Aradıklarını bulmak beş saat sürecekti.

Yapılan reklam Montrose Sineması için iyi olmamıştı. Müşterilerinden çoğu karanlıkta bile güneş gözlüğü takar ve kimseye görünmeden hızlı adımlarla içeri girip çıkarlardı. Şimdi balkonunda bir Yüksek Mahkeme yargıcı bulununca sinema birden üne kavuşmuştu. Günün her saatinde arabalar dolusu insanlar gelip fotoğraf çekiyorlardı. Sinemanın eski müşterilerinden çoğu başka yerlere gitmişlerdi. En cesurları kalabalığın en az olduğu saatlerde geliyorlardı artık.

Adamın hızlı adımlarla içeri girip biletini alırken memurun yüzüne bakmamasından eskilerden olduğu anlaşılıyordu. Başında beyzbol kasketi, kara gözlük, blucin, deri ceket. Adam çok iyi kılık değiştirmişti, ama eşcinsel olduğu ve böyle yerlerde dolaşıyor olmaktan utandığı için değil. Tanınmaması gereken bir teröristti çünkü.

Saat geceyarısıydı. Adam Jensen'i boğazında turnikeyle gözlerinin önüne getirince gülümseyerek balkona çıktı. Orta bölmede, herkesten uzak bir yere oturdu.

Daha önce eşcinsel filmleri seyretmemişti ve bu geceden sonra da seyredecek değildi. Son doksan dakikadır bu aşağılık şeyleri üçüncü kez seyrediyordu. Gözlüğünü çıkarmayarak perdeye bakmamaya çalıştı. Ama çok güçlü bunu yapmak ve o yüzden de huzursuzlanıyordu.

Sinemada kendisinden başka beş kişi vardı. Sağında, dört sıra yukarıda iki âşık öpüşüp oynuyorlardı. Ah bir beyzbol sopasıyla onları bu sıkıntılılarından bir kurtarabüseydi. Ya da bir parça sarı kayak ipiyle.

Adam yirmi dakika kadar dayandıktan sonra tam elini cebine sokuyordu ki, bir el omzuna dokundu.

«Yanına oturabilir miyim?» dedi omzu üzerinden boğuk ve erkekçe bir ses.
«Hayır ve elini de omzumdan çekebilirsin.»

- 66 -
- 67 -

El çekildi. Aradan birkaç saniye geçince yeni bir teklifte bulunmayacağı anlaşıldı. Adam çekip gitmişti.

Pornografiye şiddetle düşman dan adam için bir işkenceydi bu. Kusmak istiyordu. Arkasına baktıktan sonra deri ceketinin iç cebinden on beş santim on santim kadar kara bir kutu çıkardı. Kutuyu yere bacakları arasına koydu. Sonra çakısıyla yanındaki koltuğun derisini yardı ve yine çevresine bakındıktan sonra kara kutuyu yarıktan içeri soktu. Koltuğun yayları arasında kutunun düşmesini yarıktan ancak görülecek bir yere getirene kadar kutuyu sağa sola itti.

Derin bir soluk aldı sonra. Alet minyatür patlatıcı konusunda efsaneleşmiş bir dâhi olan gerçek bir profesyonel tarafından yapılmışsa da, kalbinin ve diğer organlarının bir iki santim üstünde taşımak hiç de hoş değildi.

Şimdi de onun yanında oturuyor olmak da pek bir rahatlama getirmemişti.

Bu geceki üçüncü bombasıydı bu; eski biçim kadın erkek ilişkilerinin gösterildiği başka bir porno sinemasına bir tane daha yerleştirecekti. Onu da yerine yerleştirmek için sabırsızlanıyor ve bu halinden rahat-

«Burada yirmi,» dedi Voyles. «Baltimore'da on yedi ve Atlanta'da on beş. Bütün patlamalar saat tam dörtte olduğu için dikkatle tasarlanmış bir olay olduğu anlaşılıyor.»

Coal elindeki kâğıttan başını kaldırdı. «Müdür Bey, bunun Yeraltı Ordusunun işi olduğuna inanıyor musunuz?»

«Şu ana kadar sorumluluğu onlardan başka üstlenen olmadı. Ama çalışma biçimi onları andırıyor. Olabilir.» Voyles konuşurken Coal'a bakmamıştı.

«Peki, tutuklamalara ne zaman başlıyorsun?» diye sordu Başkan.

«Bir neden bulabildiğimiz an, Sayın Başkan. Yasa böyle gerektiriyor.»

«Bu grubun Rosenberg ve Jensen'in ölümünden de sorumlu olduğunu tahmin ettiğini biliyorum, ayrıca Teksas'ta bir yargıcı öldürdüklerinden de eminsin ve dün gece elli iki porno evini kundakladıklarını düşünüyorsun. Bu adamların neden böyle dokunulmazlıkları varmış gibi eylem yaptıklarını anlamıyorum. Müdür Bey, yoksa kuşatıldığımızın farkında değil misin?»

Voyles'un ensesi kıpkırmızı kesildi, ama bir şey söylemedi. Başkan yüzüne bakarken o da odanın başka bir yerine baktı. K.O.Lewis hafifçe öksürdü. «Sayın Başkan, eğer izin verirseniz, Rosenberg ve Jensen'in ölümleriyle Yeraltı Ordusunun bir ilgisi olduğuna inanmadığımızı belirtmek isterim. Sekiz on adlık listeden biridir Yeraltı Ordusu. Daha önce de belirttiğim gibi cinayetler çok temiz, çok iyi düzenlenmiş ve çok profesyonel cezd i. Aşırı derecede profesyonel.»

Coal öne çıktı. «Yani Bay Lewis, siz cinayetleri kimin işlediğini bilmediğinizi ve bunu belki de hiç öğrenemeyeceğinizi söylemek istiyorsunuz.»

«Hayır, böyle bir şey söylemek istemiyorum. Onları bulacağız ama bu da zaman alacak.»

«Ne kadar zaman?» diye sordu Başkan. Yanıtı olmayan bir soruydu bu. East bunu sorduğu için Başkandan söğüdü birden.

«Aylar sürebilir,» dedi Levvis.

«Kaç ay?»

«Pek çok ay.»

Başkan gözlerini yuvarlayarak başını salladı, sonra yüzünde bir tiksinti ifadesiyle pencereye yürüdü. Cama bakarak, «Dün gece olanlarla öldürülen yargıçlar arasında bir ilişki olmadığına inanamıyorum,» dedi. «Bilemiyorum. Belki de paranoyakım ben.»

Voyles, Levvis'e bakıp hafifçe sırıttı. Paranoyak, güvensiz, aptal. Daha pek çok sıfat bulabilirdi.

Başkan hâlâ cama bakarak, «Katiller serbest dolaşırken ve bombalar patlarken rahat edemiyorum. Ama beni kim suçlayabilir ki? Otuz yıldır hiç Başkan öldürmedik.»

«Sizin güvenlikte olduğunuzdan eminim, Sayın Başkan. Gizli Servis durumu kontrolü altında bulunduruyor.»

«Çok güzel. Öyleyse neden kendimi Beyrut'taymışım gibi hissediyorum?»

Coal huzursuzluk hissederek masanın üstündeki dosyayı aldı. Sonra Voyles'a dönüp sınıfına ders veren bir profesör tavrıyla konuşmaya başladı.

«Bu, Yüksek Mahkemeye aday gösterilebilecek insanların listesi. Özgeçmişleriyle sekiz ad var burada. Adalet Bakanlığı hazırladı. Yirmi adla başladık, ancak Başkan, Adalet Bakanı Morton ve ben üzerinde çalışarak sekize indirdik. Burada adları yazılı olanlardan hiçbiri adaylık için düşünüldüğünü bilmiyor.»

Voyles'un bakışları hâlâ başka noktaya dönüktü. Başkan masasına döndü, dosyanın kendi kopyasını aldı.

«Bu insanlardan bazıları çok çelişkilidir,» diye Coal devam etti. «Sonunda aday gösterildikleri takdirde bunu Senato'dan geçirmek için büyük bir mücadele vereceğiz. Bu mücadeleye şimdiden başlamak istemiyoruz. Bu iş gizli kalmalı.»

Voyles birden dönüp öfkeyle Coal'a baktı. «Sen hıyarın tekisin, Coal! Biz bu işi daha önce de yaptık. Bu insanları incelemeye aldığımız an sır diye bir şey kalmayacaktır. Sen ayrıntılı bir inceleme istiyorsun, ama konuşulan herkesin de çenesini kapatmasını şart koşuyorsun. Bu iş böyle yürümez, evlat.»

Coal, Voyles'a yaklaştı. Gözleri parlıyordu. «Bunların adaylıkları açıklanana kadar bu adların gazetelere geçmemesine çalışacaksın.»

- 71 -

- 70 -

Anlaşıldı mı, Müdür Bey? Bütün sızmaları önleyeceksin ve gazeteleri işe karıştırmayacaksın.»

Voyles ayağa fırladı. «Bana bak, hıyar herif! Otur da kontrolü sen yap öyleyse. Bana da emir verip durma, tamam mı?»

Lewis aralarına girdi, Başkan masasının ardında durdu, bir iki saniye hiçbiri konuşmadı. Coal dosyayı masaya bırakıp bir iki adım geriledi. Başkan hemen uzlaşmacı rolünü benimsemişti. «Otur, Denton,» dedi. «Otur bakalım.»

Voyles gözlerini Coal'dan ayırmadan yerine oturdu. Başkan Lewis'e gülerek baktı, hepsi oturdular. «Hepimiz çok ağır bir baskı altındayız,» dedi Başkan.

Levvis sakin bir sesle, «Verdiğiniz adları normal soruşturmaya alacağız, Sayın Başkan,» dedi. «Ve bu en sıkı gizlilik içinde yapılacaktır. Ancak konuştuğumuz herkesi kontrol edemediğimizi de bilirsiniz.»

«Evet, Bay Levvis, bunu biliyorum. Ama fazladan bir önlem alınmasını istiyorum. Bu insanların hepsi genç ve ben öldükten çok sonra bile Anayasaya biçim verecek olan kişiler. Hepsi de muhafazakâr oldukları için

basın onları çiğ çiğ yemeye kalkışacaktır. Geçmişlerinde hiçbir pürüz olmamalı. Ne uyuşturucu, ne gayrimeşru çocuk, ne boşanma ne de öğrenciliklerinde radikal eylemler. Bilmem anlatabildim mi? Herhangi bir sürpriz istemiyoruz yani.»

«Anladım, Sayın Başkan. Ancak soruşturmamızda tam bir gizliliği garanti edemeyiz.»

«Bunu denemeniz yeterli.»

«Elbette, efendim.» Levvis dosyayı Eric East'e uzattı.

«Hepsi bu mu?» diye sordu Voyles.

Başkan pencere önünde durmuş kendilerine bakmayan Coal'a baktı. «Evet, Denton, hepsi bu kadar. Bu adların soruşturulmasının on günde bitirilmesini istiyorum. Bu işte aceleciyim.»

Voyles ayağa kalkmıştı. «Sonucu on günde alırsınız,» dedi.

Callahan, Darby'nin kaldığı dairenin kapısını vururken huzursuzdu. Aklında pek çok şey vardı, pek çok şey söylemek istiyordu ama öfkesini gidermekten daha başka bir şey de istediğinden, kavga başlatması

- 72 -

doğru olmayacaktı. Darby dört gündür hafiyecilik oynamaya karar verip kütüphaneye kapanalı beri kendisini ihmal eder olmuştu. Derslerini asmış, telefonlarına karşılık vermemiş, Callahan'm bunalım anında kendisini ihmal etmişti. Ancak kız kapıyı açınca gülümseyeceğini ve ihmal edilmişliğini unutacağını biliyordu.

Callahan'm elinde bir şişe şarapla Mama Rosa'dan bir pizza vardı. Cumartesi gecesi saat ondu. Callahan kapıyı bir daha vurup sokaktaki bahçeli ve iki katlı evlere baktı. İçerden zincir şakırtısı gelince hemen gülümsedi. İhmal edilmişliği uçup gitmişti işte.

Darby kapıyı açmadan, «Kim o?» diye sordu.

«Thomas Callahan. Hatırladın mı? Kapında içeri alınmam için yalvarıyorum.»

Kapı açıldı, Callahan içeri girdi. Kız şarabı alıp erkeği yanağından öptü. «Hâlâ dost muyuz?» diye sordu Callahan.

«Evet, Thomas. Meşguldüm.» Callahan kızın karmakarışık çalışma odasından geçip ardından mutfağa girdi. Masanın üstünde bir bilgisayarla bir sürü kalın kitap vardı.

«Neden telefonlarıma karşılık vermedin?»

Darby çekmecedен bir şişe açacağı çıkardı. «Evde değildim.»

«Evde bit kayıt aygıtın var. Onunla çok konuştuğum için biliyorum.»

«Kavga çıkarmaya mı çalışıyorsun, Thomas?»

Callahan kızın çıplak bacaklarına baktı. «Hayır! Yemin ederim ki kızmış değilim. Eğer keyifsiz görünüyorsam lütfen başıyla beni.»

«Kes artık.»

«Ne zaman yatabiliriz?»

«Uykun mu var?»

«Hayır. Haydi, Darby, dört gece oldu.»

«Beş. Nasıl pizza o?» Darby şişeyi açıp iki kadeh doldurdu. Callahan onun her hareketini dikkatle izliyordu.

«Çöpe atacakları her şeyi üstüne doldurdukları özel Cumartesi pizzalarından, ha? Karides kuyrukları, yumurta, balık kafası. Şarap da ucuz. Param suyunu çekmek üzere. Masraflarımı kısmak için yarın kentten ayrılıyorum. Eh, gideceğime göre de VWashington'da bir kadından

70
7 o --

hastalık kapmamak için bu gece seninle yatmaya geldim. Tamam mı?»

Darby pizza kutusunu açıyordu. «Salamlı biberli,» dedi.

«Belki yine de yatabiliriz, ha?»

«Daha sonra belki. Şimdi şarabını al da, biraz konuşalım. Uzun

zamandır konuşmuyoruz.»

«Ben bir haftadır senin ses kayıt makinenle konuşuyorum ya.»

Callahan şarap kadehini alıp kızın ardından çalışma odasına yürüdü.

Darby stereoyu açtı, divana yerleştiler.

«Sarhoş olalım,» dedi Callahan.

«O kadar romantiksin ki.»

«Birazını da sana getirdim.»

«Bir haftadır sarhoşsun.»

«Hayır. Ancak yüzde sekseni. Benden kaçtığın için kabahat senin.»

«Senin neyin var, Thomas?»

«Çok sinirliyim ve kendime gelmem için biraz dostluğa ihtiyacım var. Ne diyorsun, ha?»

«Öyleyse yarım sarhoş olalım.» Darby şarabını yudumlayıp bacaklarını erkeğin kucağına dayadı. Callahan sanki acı çekiyormuş gibi soluğunu tuttu.

«Uçağın kaçta?»

Callahan şimdi de yutkunuyordu. «Bir buçukta. Natonal Havaalanına kadar direkt sefer. Saat beşte otelde bulunmam gerek, saat sekizde de yemek. Ondan sonra sokaklarda aşk arayabilirim.»

Darby gülümsedi. «Tamam, anlaşıldı. Az sonra gerekeni yaparız. Ama önce konuşalım.»

Callahan derin bir soluk alıp rahatladı. «On dakika konuşabilirim, ondan sonra yığılıp kalacağım.»

«Pazartesi ne var?»

«Anayasanın Beşinci Ekinin geleceği konusunda sekiz saatlik tartışma. Sonra bir komisyon kimsenin onaylamayacağı bir konferans taslağı hazırlayacak. Salı günü yine tartışma ve bir rapor daha. Ondan sonra hiçbir şey elde etmeden dağılma. Salı akşamı döneceğim, iyi bir lokantada buluşalım, sonra da benim eve gider entellektüel bir tartışma ile hayvani bir seks başlatırız. Pizza nerede?»

«İçerde, gidip getireyim.»

Callahan kızın bacaklarını okşuyordu. «Yerinden kıpırdama. Hiç aç değilim.»

«Bu konferanslara neden gidersin sanki?»

«Bir üyeyim ve profesörüm. Ülke boyunca diğer kültürlü budalalarla dolaşıp kimsenin okumadığı raporlar hazırlamamız beklenir bizden. Gitmeseydim Dekan benim akademik çevreye bir katkıda bulunmadığımı düşünürdü.»

Darby kadehleri bir daha doldurdu. «Çok sıkıntılısın, Thomas.»

«Biliyorum. Güç bir hafta geçirdim. Bir grup neandertal insanın Anayasayı yeniden yazdığı düşüncesinden nefret ediyorum. On yıla kalmaz bir polis devletinde yaşıyor olacağız. Bu alanda benim elimden hiçbir şey gelmeyeceği için kendimi alkole vereceğim herhalde.»

Darby şarabını ağır ağır yudumlayarak erkeğe baktı. Müzik hafif, ışıklar loştu. «Başım dönüyor,» dedi.

«Bir buçuk kadehten sonra yok olursun zaten. İrlandalı olsaydın bütün gece içerdin.»

«Babam yarım kan İskoçtu.»

«Yeterli değil.» Callahan ayaklarını sehpanın üstüne dayayıp gevşedi. Kızın bileklerini ovuşturdu. «Tırnaklarını boyayabilir miyim?»

Darby karşılık vermedi. Callahan'm bir fetişi vardı ve Darby'nin ayak parmaklarını ayda iki kere parlak kırmızıya boyardı. Bunu Bull Durham filminde görmüşlerdi; Callahan'm Kevin Costner kadar ayık ve düzenli olmasına karşın Darby bu hareketin verdiği yakınlıktan hoşlanırdı.

«Bu gece tırnak boyama yok mu?» diye sordu Callahan.

«Belki daha sonra. Yorgun görünüyorsun.»

«Gevşiyorum ama canlı erkek elektriğiyle doluyum.»

«Biraz daha şarap iç.»

Callahan biraz daha içip iyice gömüldü divana. «Eee, Bayan Shaw,

kim yapmış?» diye sordu.

«Profesyoneller. Gazeteleri okumadın mı?»

«Okudum. Ama profesyonellerin gerisinde kim var?»

«Bilmiyorum. Dün geceden sonra Yeraltı Ordusu olduğu kabul ediliyor.»

- 75 -

- 74 -

«Ama sen buna inanmıyorsun.» «Hayır. Tutuklama olmadı, inanmıyorum.»
«Ve ülkede kimsenin bilmediği adı duyulmamış bir sanığın var.» «Bir tanem vardı ama şimdi o kadar emin değilim. Üç gün uğraştım izini bulana kadar. Sonra hepsini küçük bilgisayara yerleştirip özetledim ve sonra bastığım raporu attım.»

Callahan kıza baktı. «Yani üç gün dersleri astın, beni ihmal ettin, sabahdan akşama akşamdan sabaha kadar Şerlok Holmes'çilik oynadın ve sonra da bütün çalışmanı attın, ha?» «İşte orada, masanın üstünde duruyor.»

«İnanamıyorum. Ben bütün hafta boyunca yapayalnız yaşarken bunun değerli bir dava için olduğuna inanmıştım. Senin bu gece ya da yarın bana cinayetleri kimin işlediğini söyleyeceğin için çektiğim bu ıstırabın ülkemin yararına olduğunu biliyordum.»

«En azından hukuksal araştırmayla yapılabilecek şey değil. Cinayetlerde bir düzen, ortak bir nokta yok. Fakültedeki bilgisayarları neredeyse bozuyordum.»

«Hah! Ben sana söylemiştim. Sevgilim, benim anayasa profesörü olduğumu unutuyorsun. Rosenberg ile Jensen'in siyah cüppelerinden ve aldıkları tehditlerden başka ortak noktaları olmadığını hemen anlamıştım ben. Rosenberg Rosenberg olduğu için ve Jensen de en kolay hedef olduğu için Naziler, Ariler veya Klan'cılar ya da Mafya onları öldürdü.»

«Neden FBI'yı arayıp bu görüşlerini onlarla paylaşmıyorsun? Telefon başında oturmuş beklediklerinden eminim.»

«Aman kızma. Özür dilerim. Lütfen bağışla beni.» «Sen eşeğin birisin, Thomas.» «Evet, ama beni seviyorsun, değil mi?» «Bilmiyorum.»

«Yine de yatacak mıyız? Söz vermiştin.»

«Bakarız.»

Callahan kadehini bırakıp kıza döndü. «Bak, yavrum. Hazırladığın raporu okuyacağım, tamam. Sonra da üzerinde konuşacağız. Oldu mu? Ama şu anda kafam yerinde değil ve titreyen elimi tutup beni yatağına götürene kadar da yerine gelmeyecek.»

«Unut benim raporumu.»

«Lütfen, sevgilim. Darby, lütfen.»

Darby erkeği boynundan tutup kendine çekti. Uzun uzun öpüştüler.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Polis memuru parmağını yanında Gray Grantham yazan zil düğmesine basıp yirmi saniye bekledi. Sonra kısa bir ara verip bir yirmi saniye daha bastı. Bir daha. Bir daha. Çok garipti doğrusu, Grantham bir gece kuşuydu ve üç dört saatten fazla uyumazdı ve şimdi de bu gürültü evini çınlatıyor olmalıydı. Memur zile bir daha basıp sokak ışığının altına çektiği devriye arabasına baktı. Pazar günü olmak üzereydi ve sokak boştu. Yirmi saniye. Bir daha.

Belki de Grantham ölmüştü. Ya da dün gece fazla içmişti. Belki de yukarda bir kadın vardı ve kapıyı açmak niyetinde değildi. Yirmi saniye daha.

Zil hoparlörü çatırdadı. «Kim o!»

«Polis,» dedi zenci dan memur.

«Ne istiyorsun?» diye sordu Grantham.

«Belki de bir tutuklama emri var elimde.» Polis memuru az daha kahkahayı basacaktı.

Grantham'ın sesi yumuşadı, kırılır gibi oldu. «Cleve, sen misin?»

«Evet.»

«Saat kaç, Cleve?»

«Beş buçuk olmak üzere.»

«İyi bir nedenin olmalı.»

«Bilemem. Çavuş bir şey söylemedi. Sadece seninle konuşmak istediğini ve gidip uyandırmamı emretti.»

«Neden hep güneş doğmadan konuşmak ister bu adam?»

«Saçma bir soru, Grantham.»

- 76 -

- 77 -

Hafif bir duraklama. «Sanırım öyledir. Herhalde hemen şimdi konuşmak istiyor, değil mi?»

«Hayır. Otuz dakikan var. Saat altıda orada olmanı söyledi.»

«Nerede?»

«Trinidad Parkı yakınlarında 14. Sokakta küçük bir kahvehane var.»

«Bu yerleri nereden bulur bu adam?»

«Bir gazeteci olarak çok saçma sorular sorduğunun farkında mısınız? Kahvenin adı Glenda'nın Yeri. Ve acele etmeni salık veririm, yoksa geç kalacaksın.»

«Sen de orada olacak mısınız?»

«Bir uğrar bakarım. Yeri bulabilecek misin?» , f

«Evet. Az sonra orada olurum.»

«İyi günler dilerim, Grantham.»

Çavuş çok yaşlı çok siyahtı; başı bembeyaz saçlarla kaplıydı. Uyanık olduğu zamanlar kalın camlı güneş gözlüğü takardı ve Beyaz Saray'm Batı Kanadında çalışan meslektaşlarından çoğu onu yarı kör sanırlardı. Başını yana eğik tutar ve Ray Charles gibi gülümserdi. Kimi zaman mobilyanın tozunu alırken ya da çöp sepetlerini boşaltırken kapı kenarlarına çarptığı olurdu. Adımlarını sayıyormuş gibi ağır ağır ve dikkatle yürürdü. Sabırla çalışır, yüzünden gülümsemeyi eksik etmez, kendisine iyi bir şey söyleyene tatlı bir karşılık verirdi. Ancak çoğunlukla da yaşlı, eski ve yarı kötürüm bir zenci hademe olarak önemsenmezdi.

Çavuş otuz yıldır Batı Kanadı temizliğinde çalışıyordu. Temizler ve dinlerdi. Temizler ve görürdü. Konuşmalarına, hele zavallı Sarge'ın önünde hiç dikkat etmeyen çok önemli kişilerin arkasından odaları topladığı da olurdu.

Hangi kapıların açık kaldığını, hangi duvarların ince olduğunu, hangi havalandırma borusunun konuşmaları taşıdığını bilirdi. Bir an içinde gözden kaybolabilir, sonra da çok önemli kişilerin kendisini göremediği gölge bir yerde yine ortaya çıkardı.

Çavuş öğrendiklerinden çoğunu kendisine saklardı. Ama zaman zaman birbiriyle bağlantılı ve kendince önemli olan bir iki şey duyar ve bunun bilinmesinde yarar görürdü. Ancak çok dikkatliydi. Emekliliğine üç yıl kalmıştı, o yüzden tehlikeye atılamazdı.

- 78 -

Basına haber sızdıranın Çavuş olduğu kimsenin aklına bile gelmezdi. Beyaz Saray'da suçu birbirinin üstüne atmaya hevesli pek çok insan vardı. Aslında çok eğlenceliydi. Çavuş Posf muhabiri Grantham'la konuşur, sonra heyecanla hikâyenin gazetede çıkmasını bekler, ardından da kelleler

yuvarlanmaya başladığında, bodrumdaki inlemeleri dinlerdi.

Çok da sağlam bir kaynaktı; Grantham'dan başkasıyla konuşmazdı. Polis memuru olan oğlu Cleve onların karanlık ve sıradan bir yerde, garip saatlerde buluşmalarını sağlardı. Çavuşun gözlüğü olurdu, Grantham da aynı gözlüğü takip başına bir şapka geçirirdi. Cleve genellikle onların yanında oturup çevrelerini kolaçan ederdi.

Grantham saat altıyı birkaç dakika geçe Glenda'ya girip arkadaki bölmeye doğru yürüdü. İçerde üç müşteri vardı. Glenda kasanın yanındaki ocakta yumurta kızartıyordu. Cleve bir taburede oturmuş kadına bakmaktaydı.

El sıkıştılar. Grantham'm kahvesi hazırды.

«Kusura bakma, geciktim,» dedi.

«Önemi yok, dostum. Seni gördüğüme sevindim.»

Grantham kahvesinden bir yudum aldı. «Beyaz Saray'da epey yoğun bir hafta geçmiş olmalı.»

«Bu doğru işte. Çok heyecan. Çok mutluluk.»

«Deme!» Grantham bu buluşmalarında not almazdı. Kuralları Çavuş koymuştu.

«Evet. Başkanla adamları Yargıç Rosenberg'in ölüm haberine çok sevindiler. Çok mutlu oldular.»

«Ya Yargıç Jensen'e?»

«Herhalde dikkat etmişsindir, Başkan törene katıldı ama konuşma yapmadı. Konuşma yapmak istiyordu ama bir eşcinsel hakkında iyi şeyler söylemek zorunda olduğundan sonra vazgeçti.»

«Konuşmasını kim yazmıştı?»

«Her zamanki insanlar. Çoğunlukla da Mabry. Bütün Perşembe günü onunla uğraştı.»

«Başkan Rosenberg'in cenaze törenine de katıldı.»

«Evet. Ama gitmek istemedi. Bir günlüğüne cehenneme gitmeye razı olduğunu söyledi. Ama sonunda gitti işte. Rosenberg'in öldürülme-

- 79 -

sine çok sevindi. Salı ve Çarşamba bir bayram havası vardı ortalıkta Doğrusu çok şanslıymış. Şimdi Yüksek Mahkemeyi yeni bir düzene sokabilecek ve bunun için de çok heyecanlı.» Grantham dikkatle dinliyordu.

«Bir aday listesi hazırlandı,» diye Çavuş devam etti. «Yirmi kişilik bir listeyi sekize indirdiler.»

«İndiren kimdi?»

«Kim olacak? Başkan ve Fletcher Coal. Şu anda bir sızma olacağından çok korkuyorlar. Listede çoğu bilinmeyen genç ve tutucu yargıçlar var sanırım.»

«Herhangi bir ad söylendi mi?»

«Yalnızca iki tane. Idaho'dan Pryce ve Vermont'tan Macl_awrence Bundan başkasını bilmiyorum. Her ikisi de federal yargıç sanırım.»

«Peki, soruşturmadan ne haber?»

«Pek bir şey duymadım ama yine de kulaklarımı dikip bekliyorum. Pek bir hareket yok galiba.»

«Başka?»

«Başka bir şey yok. Bunları ne zaman yazacaksın?»

«Sabaha.»

«Çok eğlenceli olacak.»

«Teşekkürler, Çavuş.»

Artık güneş çıkmış, kahve kalabalıklaşmıştı. Cleve yanlarına gelip babasının yanına oturdu. «Bitti mi?»

«Bitti,» dedi Sarge.

Cleve çevresine bakındı. «Artık gitsek iyi olur. Önce Grantham çıkacak, arkadan da ben. Baba, sen istediğin kadar kalabilirsin.»

«Teşekkür ederim,» dedi Çavuş.

«İkinize de teşekkürler,» diyen Grantham kapıya doğru yürüdü.

\
ON İKİNCİ BÖLÜM

Verheek yine geç kalmıştı. Yirmi üç yıllık arkadaşlıkları boyunca bir kere bile randevusuna vaktinde gelmiş değildi ve gecikmesi asla birkaç dakikalık olmazdı. Zaman kavramı diye bir şey yoktu ve bunu umursamazdı bile. Kolunda saat vardı ama ona baktığı da görülmemişti. Verheek için gecikmek en az bir saattir, hele beklettiği bir arkadaşıyla ve geç kaldığı için kendisini başışlayacaksa, iki saatten de fazla olabilir.

Callahan barda oturduğu için arkadaşının gelmemesine aldırmadı bile. Sekiz saatlik akademik tartışmadan sonra Anayasadan da, onu okutandan da nefret ediyordu. Damarlarına Chivas dolmasına ihtiyacı vardı ve iki dubleden sonra kendini iyi hissetmeye başlamıştı. İçki şişelerinin arkasındaki aynada kendine baktı ve omzu üzerinden arkadaşı Gavin'in görünmesini bekledi. Gavin'in yaşamın saate bağlı olduğu özel avukatlıkta fazla kalamamış olmasına hiç şaşmamak gerekirdi doğrusu.

Yediden on bir dakika sonra üçüncü dublesi önüne konduğunda Verheek bara yaklaşır bir Moosenhead ısmarladı.

El sıkışırken, «Geç kaldığım için özür dilerim,» dedi. «Chivas'ınla başbasa kalmanın seni mutlu edeceğini biliyordum.»

«Yorgun görünüyorsun.» Yorgun ve yaşlı. Verheek çabuk yaşlanıyor ve kilo alıyordu. Son görüştüklerinden bu yana alını iki santim daha açılmıştı, soluk teni gözlerinin altındaki kara torbaları daha çok ortaya çıkarıyordu. «Kaç kilosun?»

Verheek birasını yudumlarken, «Seni ilgilendirmez,» dedi. «Masamız hangisi?»

«Rezervasyonu saat sekiz buçuğa yaptırdım. Senin en az doksan dakika geç kalacağını tahmin etmiştim.»

- 80 -
- 81 -

Pelikan Dosyası / F: 6

'«?

«Erken geldim öyleyse.»

«Öyle denebilir. Doğruca işten mi geliyorsun?»

«Ben artık işyerimde yaşıyorum. Müdür bir ipucu çıkana kadar haftada yüz saat çalışmamızı istiyor. Karıma Noel'e eve dönebileceğimi bildirdim.»
«Karın nasıl?»

«İyi. Çok sabırlı bir hanımefendidir. Ben büroda yatıp kalkarken çok daha iyi geçiniyoruz.» On yedi yılda üçüncü karısıydı.
«Onunla tanışmak isterdim.»

«Buna hiç gerek yok. İlk iki karıyla seks için evlendim, bundan o kadar hoşlandılar ki, başkalarıyla paylaşmaya kalkmışlardı. Bunu parası için aldım, onun için pek yüzüne bakılacak biri değil.» Verheek şişeyi bitirdi.
«Kadın ölene kadar dayanacağımı sanmıyorum.»

«Kaç yaşında ki?»

«Bunu sorma. Onu gerçekten seviyorum. Doğru söylüyorum. Ama şimdi aradan iki yıl geçince, borsaya ilgi dışında ortak hiçbir şeyimizin olmadığını anlıyorum.» Barmene baktı. «Bir bira daha lütfen.»

Callahan gülerken içkisini yudumladı. «Peki, değeri ne bu kadının?»

«Sandığın kadar çok değil. Aslında pek emin değilim ama, beş milyon civarında sanırım. İlk iki kocasını silip süpürmüş, benimle de sıradan bir insanla evlenmek nasıl diye merak ettiği için evlenmiştir. Ve de seks için, diyor. Ama onu hepsi söylemişlerdi.»

«Sen fakültede bile böyleydin, Gavin. Nevrotik ve bunalımlı kadınlar

çeker seni.»

«Ve de ben onları.» Gavin şişeyi ağzına dayayıp yarısını içti. «Neden hep burada yiyoruz?»

«Bilmem. Geleneksel olmalı. Hukuk fakültesinin tatlı anılarını uyardığı için herhalde.»

«Thomas, biz hukuk fakültesinden nefret ederdik. Herkes eder. Herkes avukatlardan da nefret eder.»

«Bugün keyfine diyecek yok doğrusu.»

«Özür dilerim. Cesetler bulunduğundan bu yana yalnızca altı saat uyudum. Müdür en az beş kere haşlıyor beni. Ben de altımdakileri.»

«Masamız hazır, haydi içkini bitir bakalım. Yeyip içip konuşalım ve bu birkaç saatin zevkini çıkarmaya çalışalım.»

- 82 -

«Thomas, seni karımdan çok seviyorum. Bunu biliyor muydun?» Şef garsonun ardından her zaman oturdukları köşe masaya gittiler. Callahan birer içki daha ısmarlayıp yemek için aceleleri olmadığını söyledi. Verheek, «Posttaki o lanet yazıyı gördün mü?» diye sordu.

«Gördüm. Kim sızdırdı?» ,

«Kimbilir. Müdür listeyi Cumartesi sabahı Başkanın elinden aldı. Ve gizlilik konusunda özel talimatıyla. Hafta sonu boyunca listeyi kimseye göstermedi ve bu sabah gazetede Pryce ve MacLavvrence'in adları vardı. Voyles görünce çılgına döndü, aradan iki dakika geçmeden Başkan aradı. Voyles Beyaz Saray'a koştı ve iyice dalaştılar. Voyles, Fletcher Coal'a saldırdı, K.O.l ewis onu güclükle tuttu.»

Callahan kulak kesilmiş dinliyordu. «Çok hoş doğrusu.» «Öyle. Sana bunu şunun için söylüyorum: bir iki kadeh sonra listede başka kimlerin olduğunu soracaksın ve ben de bunu söylemeyeceğim. Sana arkadaşça davranıyorum, Thomas.» «Devam et.»

«Her neyse, sızma bizden olmuş olamaz. Olanaksız. Beyaz Saray'dan sızmış olmalı. Orası Coal'dan nefret edenlerle dolu ve paslı bir boru gibi sızıntı yapıyor.» «Herhalde Coal sızdırmıştır.»

«Olabilir. Bir kurama göre milleti korkutmak için o ikisinin adını yaydı, böylece ilerde daha ılımlı görünecek iki aday çıkarabilecek. Tam da onun yapacağı bir şey bu.»

«Ben Pryce ve MacLavvrence adlarını hiç duymamıştım.» «İkisi de çok genç, kırkların başlarında, fazla bir deneyimleri de yok. Henüz araştırmadık ama ikisi de radikal muhafazakâr olarak görünüyorlar.»

«Peki listedeki diğerleri?»

«Çok çabuk sordun. İki birayı içmeden soruverdin işte.» İçkileri geldi.

Verheek garsona, «Ben o mantarlardan istiyorum,» dedi. «Yemek gelene kadar. Açlıktan ölüyorum doğrusu.» Callahan da boş kadehini uzattı. «Bana da getir bakalım.» «Bu soruyu bir daha sorma, Thomas. Beni üç saat sonra buradan

- 83 -

r

hi

l

l

l

küfeyle taşıyabilirsin, ama asla istediğini ağzımdan alamayacaksın. Bunu bilirsin. Pryce'le MacLavvrence'in listenin havasını yansıttığını söyleyip sözü burada bırakalım.»

«Hepsi de bilinmeyen insanlar mı?»

«Temelde, evet.»

Callahan viskisini yudumlarken başını salladı. Verheek ceketini çıkarıp kravatını gevşetti. «Kadınlardan söz edelim haydi.»

«Olmaz.»

«Kaç yaşında seninki?»

«Yirmi dört, ama çok olgun.»

«Babası yerindesin desene.»

«Olabilir. Kimbilir?»

«Nerele?»

«Söylemiştim ya. Denver'li.»

«Batılı kızlara bayılırım. O kadar özgürdürler ki. Blucin giyerler ve bacakları uzundur. Onlardan biriyle evlenebilirim sanıyorum. Parası var mı?»

«Hayır. Babası dört yıl önce bir uçak kazasında ölmüş, annesi iyi tazminat almış.»

«Parası var şu halde.»

«Eh, rahat yaşıyor diyebiliriz.»

«Resmi var mı?»

«Hayır. Kız, torunum ya da köpeğim değil ki resmini taşıyayım.»

«Neden resmini getirmedin?»

«Söylerim sana bir tane gönderir. Bu iş neden seni bu kadar eğlen-
diriyor, ha?»

«Çok komik de ondan. Büyük Thomas Callahan fena tutulmuş.»

«Tutulmadım.»

«Bir rekor olmalı. Dokuz, on ay oldu, değil mi? Neredeyse bir yıl sürekli bir ilişkiyi yaşıyorsun.»

«Sekiz ay ve üç hafta, ama bunu kimseye söyleme, Gavin. Benim için kolay bir şey değil.»

«Sırrın sağlam ellerde, merak etme. Bana ayrıntıları anlat da. Boyu ne kadar?»

- 84 -

«Bir yetmiş, elli beş kilo, uzun bacaklı, sımsıkı blucinli, özgür, tipik bir batılı kız.»

«Onlardan bir tane de ben bulmalıyım. Onunla evlenecek misin?»

«Elbette ki, hayır. İçkini bitir.»

«Yani şimdi tek eşliliğe mi kayıyorsun?»

«Ya sen?»

«Asla. Hiç öyle olmadım da. Ama Thomas, benden değil, senden konuşuyoruz. Her ay dünyanın en çarpıcı kadınına değiştiren Calla-han'dan konuşuyoruz. Anlat bana, Thomas. Sakın en iyi dostuna yalan söylemeye kalkışma. Gözlerimin içine bak ve tek eşliliğe aklının yatıp yatmadığını söyle.»

Verheek masanın yarısına kadar eğilmiş, Callahan'a bakıp sırtıyordu. Callahan çevresine bakındı. «Bağırma öyle.»

«Bana yanıt ver.»

«Listedeki öteki adları söylersen, ben de söylerim.»

Verheek geriledi. «Güzel. Yanıtın evet demek. Bu kıza âşiksın sen dostum, ama bunu kabul edemeyecek kadar da korkaksın. Kız seni iyice kıstırmış.»

«Tamam. Şimdi için rahat etti mi?»

«Etti elbette. Onunla ne zaman tanışıyorum?»

«Ben senin karınla ne zaman tanışacağım?»

«Senin kafan karışmış, Thomas. Arada bir fark var. Sen benim karımla tanışmak istemiyorsun, ama ben Darby ile tanışmak istiyorum. Gördün mü? Sana onların birbirlerine benzemediklerini söylemiştim.»

Callahan gülümseyerek içkisini yudumladı. Verheek de rahatlayıp bacak bacak üstüne attı. Yeşil şişeyi ağzına dayadı.

Mantarlar şişte gelmişti. Verheek ağzına iki tane atıp çiğnemeye koyuldu. Callahan ona dikkatle bakıyordu. Viski açlığını geçirmişti, birkaç dakika bekleyebilirdi. Zaten yemek yerine alkolü yeğlerdi.

Yanlarındaki masaya kendi dillerinde konuşan dört Arap oturdu. Dördü Jack Daniels ısmarladılar.

«Onları kim öldürdü, Gavin?»

Gavin iyice çiğnediği lokmasını yuttu. «Bilseydim de söylemezdim.

– 85 –

1
1
1
1

Ama yemin ederim ki, bilmiyorum. İnsanı şaşırtan bir şey. Katiller tek iz bırakmadan yok oldular. Çok dikkatle planlanmış ve kusursuzca işlenmiş bir cinayet. Bir tek iz bile yok.»

«Neden o ikisi?»

Gavin bir lokma daha aldı. «Çok basit. O kadar basit ki, görmeyebilirsin bile. Doğal hedeflerdi. Rosenberg'in evinde güvenlik sistemi yoktu. Herhangi bir hırsız girebilirdi içeri. Zavallı Jensen de geceyarıları öyle yerlerde dolaşıyordu. Her şeye açıktılar yani. Onların öldükleri sırada diğer yedi Yüksek Mahkeme yargıcının evlerinde FBI ajanları vardı. Bu ikisi bundan seçildiler işte. Aptallıklarından.»

«Peki, onları kim seçti?»

«Bol parası olan biri. Katiller profesyoneldi ve hiç kuşkusuz, aradan birkaç saat geçince ülke dışına çıktılar. Üç ya da daha fazla kişi olduğunu tahmin ediyoruz. Rosenberg'in evindeki işi bir kişi yapabilirdi Jensen işinde iki kişi olduğunu sanıyoruz. Biri onu öldürürken diğeri veya diğerleri gözcülük yapıyorlardı. Pis ve küçük bir yer olmasına karşın sinema herkese açık ve bu yüzden de riskli bir yerdi. Ancak katiller çok, ama çok ustaydılar.»

«Ben tek katili savunan bir şeyler okudum.»

«Unut onu. Bir adamın ikisini de öldürmesi olanaksızdı. Olanaksız.»

«Bu tip katiller kaç para alırlar?»

«Milyonlarca dolar. Ve bu işin planını yapmak da büyük paraları gerektirmiştir.»

«Hiçbir fikrin yok mu?»

«Bak, Thomas. Ben soruşturmada değilim, bunu onlara sormak gerek. Benden çok fazla şeyler bildiklerinden eminim. Ben boktan bir devlet avukatıyım.»

«Evet, Yüksek Mahkeme Başkanıyla senli benli konuşan bir avukat.»

«Ara sıra telefon eder, hepsi bu. Bu konular çok sıkıcı. Haydi, yine kadınlara dönelim. Avukatlık konuşmalarından nefret ederim.»

«Onunla son günlerde konuştun mu?»

«Sen hiç pes etmezsin, değil mi? Evet, bu sabah konuştuk. Yirmi

yedi yardımcı şimdi federal mahkemelerde görülmekte olan davaları araştırıp ipucu arıyorlar. Şimdiye kadar bir şey bulamadılar ve ben de ona bulamayacaklarını söyledim. Yüksek Mahkemeye gelen her davada en az iki taraf vardır ve bunların hepsi de bir, iki ya da üç yargıcın yok olup da yerlerine daha anlayışlı bir ikisinin gelmesini seve seve isterler. Buraya gelebilecek binlerce dava vardır ve bunlardan birine, hah, işte onların ölümüne neden olan bu, diyemezsin. Saçmalık olur bu.»

«Peki, o ne dedi?»

«Bu parlak analizimi beğendi kuşkusuz. Sanırım gazetede haberi okuduktan sonra ağızından laf almak için aramıştı beni. Düşünebiliyor musun?»

Garson başlarında bekliyordu.

Verheek menüye baktı, katlayıp adamın eline sıkıştırdı. «Izgara kılıçbalığı, mavi peynir, sebze istemem.»

Callahan, «Ben mantarları yerim,» dedi. Garson gitti.

Callahan cebinden şişkince bir zarf çıkardı. Masanın üstüne boş bira şişesinin yanına koydu. «Bir vakit bulunca buna bak,» dedi.

«Nedir o?»

«Bir rapor.»

«Raporlardan nefret ederim, Thomas. Hukuktan, avukatlardan ve senin dışında bütün hukuk profesörlerinden nefret ederim.»

«Darby yazdı bunu.»

«Bu gece okurum öyleyse. Ne hakkında?»

«Sana söylemiştim, çok zeki ve parlak, aynı zamanda saldırgan bir öğrencidir. Çoğu kimseden iyi yazar. Benim dışımda tutkusu anayasa hukukudur.»

«Vah zavallı!»

«Geçen hafta dört gün gözü ne beni gördü ne de dünyayı, sonunda bu fikri geliştirdi ve sonra da beğenmeyip attı. Ama mutlaka oku. Çok ilginç bir şey.»

«Sanık kimmiş?»

Araplar gürültülü kahkahalarla gülüyorlar, birbirlerine vurup viskilerini döküyorlardı. Bir dakika kadar beklediler.

— 86 —

— 87 —

«Sarhoşlardan nefret eder misin?» diye sordu Verheek.

«Pis bir iş.»

Verheek zarfı iskemlenin arkasına asıllı ceketinin cebine soktu.

«Kızın fikri ne?»

«Biraz alışılmışın dışında. Ama oku. Okumaktan bir zarar gelmez, değil mi? Ayrıca yardıma da ihtiyacınız var »

«Bunu yalnızca o yazdığı için okuyacağım. Kız yatakta nasıl?»

«Senin karın nasıl?»

«Mükemmel. Duşta, mutfakta, bakkalda. Yaptığı her şeyde bol gönüllü.»

«Uzun sürmez o halde.»

«Yıl sonuna kadar boşanma davası açar sanırım. Belki evle biraz para kalır bana.»

«Evlenmeden önce anlaşma imzalamadınız mı?»

«İmzaladık, ama benim avukat olduğumu unutma. Vergi reformu yasasından daha çok açık yeri var. Bir arkadaşım hazırladı. Hukuk sevilmez mi hiç?»

«Başka şeylerden söz edelim.»

«Kadınlardan mı?»

«Benim bir fikrim var. Kızla tanışmak istiyorsun, değil mi?»

«Darby hakkında mı konuşuyoruz?»

«Evet.»

«Onunla tanışmak isterim.»

«Şükran Günü için St. Thomas'a gideceğiz. Orada buluşalım seninle.»

«Karımı getirmek zorunda mıyım?»

«Hayır. O davetli değil.»

«Kumsalda ipincecik bikiniyle koşacak mı?»

«Herhalde.»

«Üff be! Kulaklarıma inanamıyorum.»

«Bizim evin yanındaki tutarsın, birlikte eğleniriz.»

«Mükemmel. Şahane.»

QQ — öö —

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Telefon dört kere çaldı, ses kayıt aygıtı çalıştı, banda alınan ses evde yankılandı, sonra bip sesi. Ama ardından mesaj bırakılmamıştı. Dört kere daha çaldı, yine aynı şey oldu. Aradan bir dakika geçince bir daha çaldığında Gray Grantham açtı. Bir yastığa oturup gözlerini açmaya çalıştı. «Kim o?» diye sordu. Pencerede ışık yoktu.

Hattın öteki ucundaki ses hafif ve çekingendi. «Washington Post' tan Gray Grantham'la mı konuşuyorum?»

«Evet. Siz kimsiniz?»

«Size adımı söyleyemem.»

Grantham'm kafasını saran sis bulutları kalktı, saate baktı. Altıya yirmi var. «Peki, adınızı unuttum. Beni neden aradınız?»

«Dünkü gazetede Beyaz Saray ve adaylar konusundaki yazınızı okudum.»

«Çok iyi.» Sen ve bir milyon kişi daha. «Bu münasebetsiz saatte benden ne istiyorsunuz?»

«Özür dilerim. İşe giderken bir telefon kulübesinden arıyorum. Sizi evden ya da işyerimden arayamam.»

Ses okumuş ve zeki birisine ait gibiydi. «Nasıl bir işyeri?»

«Ben avukatım.»

«Çok iyi. VWashington'da en az yarım milyon avukat vardı. «Özel mi, <<amu sektörü mü?»

Hafif bir duraksama. «Bunu söylemesem daha iyi olur sanırım.»

«Pekâlâ. Bak, uyuyordum ve uyumak istiyorum. Neden telefon ettiğini söylemeyecek misin?»

«Rosenberg ve Jensen hakkında bir şey biliyor olabilirim.»

- 89 -

rantham yatağın kenarına kayıp oturdu. «Ne gibi?»

Daha uzun bir duraksama. «Bunu kayda alıyor musunuz?»

«Hayır. Almalı mıydım?»

«Bilemiyorum. Kafam karmakarışık ve çok korkuyorum, Bay Grant-ham. Banda alınmasa daha iyi olur. Belki bundan sonraki telefonumu alırsınız, tamam mı?»

«Nasıl istersen. Dinliyorum.»

«Bu telefonun nerede olduğu saptanabilir mi?»

«Herhalde. Ama sokakta kulübedesiniz, değil mi? O zaman ne farkeder ki?»

«Bilemiyorum. Çok korkuyorum.»

«Korkacak bir şey yok. Yemin ederim ki, kayıt yapmıyorum ve nereden telefon edildiğini araştırmayacağım. Şimdi, sizi rahatsız eden ne, söyleyin bakalım.»

«Şey, onları kimin öldürdüğünü biliyorum galiba.»

Grantham ayağa kalkmıştı. «Bu çok değerli bir bilgi.»

«Beni öldürtebilir. Acaba beni izliyorlar mı dersiniz?»

«Kim? Sizi kim izleyebilir ki?»

«Bilmiyorum.» Adam sanki omzu üzerinden arkasına bakıyormuş gibi ses zayıfladı.

Grantham yatağın boyunca ileri geri yürümeye başladı. «Sakin olun. Bana adınızı neden söylemiyorsunuz? Aramızda kalacağına yemin ederim.»

«Garcia.»

«Bu gerçek bir ad değil sanırım.»

«Değil ama bundan fazlasını söyleyemem.»

«Peki, Garcia. Anlat bakalım.»

«Kesin olduğundan emin değilim. Ama büroda görmemem gereken bir şey gördüm sanırım.»

«Kopyası var mı sende?»

«Olabilir.»

«Bak, Garcia. Bana sen telefon ettin, değil mi? Konuşmak istiyor musun, istemiyor musun?»

«Bilemiyorum. Size bir şey söylersem ne yaparsınız?»

- 90 -

«Önce doğruluğunu kontrol ederim. Birini iki Yüksek Mahkeme yar-

gıcını öldürmekle suçlayacaksam, bu bilgiyi çok büyük bir titizlikle araştırmam gerekir.»

Çok uzun bir sessizlik oldu bunun üstüne. Grantham donmuş gibi durmuş, bekliyordu. «Garcia. Orada mısınız?»

«Evet. Daha sonra konuşabilir miyiz?»

«Elbette. Ama şimdi de konuşabiliriz.»

«Bu konuda biraz düşünmem gerek. Bir haftadır ne yedim ne de uyudum ve bu yüzden mantıklı düşünemiyorum. Sizi daha sonra araya bilirim.»

«Peki, nasıl istersen. Beni gazetede...»

«Hayır, gazetede arayamam. Uyandırdığım için özür dilerim.»

Adam telefonu kapattı. Grantham telefonun üstündeki numaralara baktı, yedi tane çevirdi, bekledi, altı tane ve sonra da dört numara daha çevirdi. Hemen telefonun yanındaki not defterine bir numara yazdıktan sonra telefonu kapattı.

Telefon kulübesi, Pentagon City'de 15. Sokaktaydı.

Gavin Verheek dört saat uyuduktan sonra sarhoş kalktı. Bir saat sonra Hoover Binasına vardığında alkolün etkisi zayıflıyor ve yerini müthiş bir baş ağrısına bırakıyordu. Hem kendine, hem de hiç kuşkusuz o gün öğleye kadar uyuyup taptaze olarak kalkıp New Orleans uçağına yetişecek olan Callahan'a küfürler yağıdırıyordu. Lokantadan geceyarısı-sında çıkmışlar, bir iki bara uğramışlar ve saat üçe dörde kadar içmişlerdi.

Verheek saat on birde Müdür Voyles'la buluşacaktı ve ayık görünmesi gerekliydi. Ama bu olanaksızdı. Sekreterine kapıyı kapattırdıktan sonra kötü bir mikrop kapıldığı, belki de grip olacağını, kesinlikle rahatsız edilmemesini söyledi. Kız gözlerinin içine baktı, burnunu bir iki kere koklar gibi oynattı. Bira kokusu uykuyla kaybolmazdı.

Kız odadan çıkıp kapıyı kapattı. Verheek içerden kilitledi kapıyı. Callahan'ın odasını aradı ama telefon açılmadı.

Ne yaşam ama. En iyi arkadaşı hemen hemen kendisi kadar kazanıyordu ama en yoğun haftasında otuz saat çalışıyor ve kendinden yir-

- 91

mi yaş küçükler arasından istediğini seçebiliyordu. St. Thomas'ta geçirecekleri haftayı hatırladı sonra ve Darby'nin kumsalda yürümesini. Boşanmasına neden olsa bile gidecekti.

Birden midesinden boğazına doğru bir bulantı yükselince hemen sırtüstü yere uzandı. Derin derin soluk alırken başının tam tepesinde bir zonklama başladı. Tavan dönmüyordu ve bu da iyi haberdı. Üç dakika sonra, hiç olmazsa şimdilik kusmayacağını anladı.

Evrak çantası yakınındaydı, içinden gazeteyle zarfı çıkardı. Zarfı açtı, kâğıtları çıkarıp burnunun dibinde tuttu.

Bilgisayar kâğıdına yazılı on üç sayfaydı. Okuyamazdı. Geniş kenarlara elle notlar yazılmış, paragraflar işaretlenmişti. Kâğıdın üstünde keçe kalemle İLK TASLAK yazıyordu. Kızın adı, adresi ve telefon numarası birinci sayfadaydı.

Verheek yattığı yerden şöyle bir bakacaktı mektuba, sonra da kendine gelirse masası başına oturup önemli bir kamu avukatı gibi davranmaya çalışacaktı. Voyles'u düşününce kafasının zonklaması daha da şiddetlendi.

Kız hukuk diline uygun uzun cümlelerde büyük sözcükler kullanarak gayet iyi yazıyordu. Ama akli başındaydı. Pek çok öğrencinin benimsediği o karmakanşık ve belirsiz hukuk dilini kullanmıyordu.

Gavin kızın kuşkulandığı kişinin adını hiç duymamıştı ve bunun kim-senin listesinde de olmadığından emindi. Teknik olarak elindeki bir dava özeti değil, Louisiana'da görülmüş bir davanın hikayesiydi. Kız gerçekleri gayet kesinlikle ve özetle ortaya koyup ilginç bir hale getirmişti. Gerçekten çok ilginçti. Verheek şimdi dosyayı şöyle bir karıştırmıyor, okuyordu.

Olayın gerçekleri dört sayfa tutmuştu, kız bundan sonra üç sayfada tarafların kısa tarihçelerini veriyordu. Verheek gözlerini sayfalardan ayıramıyordu. Sekizinci sayfada duruşma özetleniyordu. Dokuzuncuda

teyimizden söz ediliyor, son üç sayfada da Rosenberg ile Jensen'in mahkemeden çekilip alınmasına kadar varan inanması güç bir taslak çiziliyordu. Callahan kızın bu kuramından vazgeçtiğini söylemişti, gerçekten de sonlara doğru artık heyecanını kaybetmiş gibiydi. Ama rahatça okunan bir hikâyeydi. Verheek bir an için sıkıntılı duru-

- 92 -

munu unutmuş, bir hukuk öğrencisinin on üç sayfalık raporunu pis bir halinin üstünde yattığı yerde okumuşturdu. Hem de yapacak binbir tane işi olmasına karşın.

Kapı hafifçe vurulunca doğrulup kalktı, o yana yürüdü. «Evet.»

Sekreterdi. «Rahatsız ettiğim için özür dilerim,» dedi. «Ama Müdür sizi on dakikaya kadar odasında bekliyor.»

Verheek kapıyı açtı. «Ne?»

«Evet, efendim. On dakika sonra.»

Verheek hızlı hızlı soluyarak gözlerini ovuşturdu. «Neden?»

«Öyle sorular sorarsam beni buradan atarlar, efendim.»

«Gargara yapacak bir şeyin var mı?»

«Var sanırım. İster miydiniz?»

«İstemeseydim sormazdım. Getir bakalım. Çikletin var mı?»

«Var. Onu da ister misiniz?»

«Bana ağzımı gargara yapacağım bir şeyle bir çiklet ve varsa bir de aspirin getir.» Verheek gidip masasının başına oturdu, başını elleri arasına dayayıp şakaklarını ovuşturmaya başladı. Sekreterin çekmecelerini gürültüyle açıp kapadığını duyuyordu. Az sonra da yanına geldi.

«Teşekkür ederim,» dedi Verheek. «Ters bir şey söyledimse, özür dilerim.» Kapının yanındaki iskemle üzerinde duran zarfı gösterdi. «Bunu Eric East'e gönder. Dördüncü katta. Benden bir not yaz, vakti olunca bir göz atmasını söyle.»

Kız zarfı alıp çıktı.

Fletcher Coal Başkanın çalışma odasının kapısını açıp K.O.Lewis ve Eric East'i içeri aldı. Başkan Portoriko'da bir kasırga hasarını incelemeye gitmişti ve Müdür Voyles da Coal ile yalnız görüşmek istemiyordu. Bu yüzden adamlarını göndermişti.

Coal adamların bir kanepeye oturmalarını işaret ederek kendisi karşılıklarına geçti. Ceketinin düğmeleri ilikli, kravatının düğümü kusursuzdu. Coal gevşemesini bilmezdi. East onun alışkanlıklarını duymuştu. Günde yirmi saat, haftada yedi gün çalışır, sudan başka bir şey içmez, yemek olarak da bodrumdaki otomatlardan bir şey alıp yerdi. Bir bilgisayar gibi okur ve her gün saatlerce notlar, raporlar, mektuplar ve yasa tas-

- 93 -

lakları okurdu. Müthiş bir belleği vardı. Bir haftadır günlük soruşturma raporlarını oraya getiriyorlardı. Coal bir sonraki toplantıya kadar her şeyi ezberlemiş olurdu. Yanlış bir şey söyleyecek olursa kendilerini dehşete düşürecek şeyler söylerdi. Nefret edilen bir insandı, ancak ona saygı duymamak da olanaksızdı. Onlardan daha akıllıydı ve daha çok çalışıyordu. Ve bunu kendisi de biliyordu.

Başkanlık odasının boşluğunda kendinden pek memnun bir hali vardı Coal'un. Patronu televizyon kameralarına rol kesmeye gitmiş, ancak gerçek güç ülkeyi yönetmek için orada kalmıştı.

K.O.Lewis on santim kalınlığındaki son raporu masanın üstüne bıraktı. «Yeni bir şey var mı?» diye sordu Coal.

«Olabilir. Fransız yetkilileri Paris Havaalanında güvenlik kameraları tarafından çekilen filmleri izlerken tanıdıkları bir yüze rastlamış olabileceklerini bildirdiler. Aynı açılardan çekim yapan diğer iki kamerayla karşılaştırma yaptıktan sonra İnterpol'e başvurmuşlar. İnterpol söz konusu kişinin terörist Kamil olduğuna inanıyor. Herhalde siz...»

«Kim olduğunu biliyorum.»

«Filmi tekrar tekrar gözden geçirince onun geçen Çarşamba Dulles'dan kalkan uçaktan çıktığından emin olmuşlar. Jensen'in bulunmasından on saat sonra yani.»

«Concorde uçağından mı?»

«Hayır, Pan Am'dan. Kameraların yerlerine ve zamanlarına göre kapı ve uçuşları saptayabiliyorlar.»

«İnterpol CIA'yı mı aramış?»

«Evet. Bugün öğleden sonra bir sularında Gminski'yle konuşmuşlar.»

Coal'un yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. «Bundan ne kadar eminler?»

«Yüzde seksen. Adam kılık değiştirme ustası olduğundan böyle tanınacak biçimde yolculuk etmesi olağan bir şey değil. O yüzden bir kuşku payı bırakıyorlar. Başkan için birkaç fotoğrafı raporun bir özetini getirdik. Ben resimleri inceledim, ama bir sonuca varamadım. Ancak İnterpol adamı iyi tanıyor.»

«Yıllardır bilerek fotoğrafı çekilmedi, değil mi?»

«Bildiğimiz kadarıyla hayır. Söylentilere göre birkaç yılda bir bıçak altına yatıp yüzünü değiştiriyormuş.»

Coal bir an düşündü. «Peki. Ya aradığımız Kamil'se ve cinayetlere karışmışsa ne olacak? Bu ne anlama gelir?»

«Onu hiç bulamayacağımız demektir. İsrail de içlerinde olmak üzere dokuz ülke kendisini izlemeye çalışıyor şu anda. Bunun anlamı onun yeteneklerinden yararlanmak için burada birilerinin çok büyük paralar ödemiş olmasıdır. Daha baştan beri katil ya da katillerin kurbanlarının cesetleri daha soğumadan kaçmış olacak profesyoneller olduğunu söylemiştik.»

«Demek fazla bir anlamı yok.»

«Evet.»

«Peki. Başka ne var?»

Lewis, Eric East'e baktı. «Günlük raporu getirdik.»

«Son günlerde epey kuru oluyor raporlarınız.»

«Doğru. Üç yüz seksen ajan günde on iki saat çalışıyor. Dün otuz eyalette yüz altmış kişiyle konuştular...»

Coal elini kaldırdı. «Bırak şimdi bunları. Rapordan okurum. Yani yeni bir gelişme olmadığını söyleyebiliriz.»

«Belki çok küçük bir şey var.» Lewis elinde Darby'nin raporunu tutan Eric East'e baktı.

«Ne var?» diye sordu Coal.

East oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Rapor gün boyunca yukarılara iletilmiş, sonunda Voyles okumuş ve beğenmişti. Aslında raporun pek uzak olasılıkları dile getirdiği için ciddi bir dikkate değmeyeceğini düşünmüştü ama içinde Başkandan da söz edildiğinden Coal ile patronunu biraz terletmek hiç de fena olmazdı. Lewis ile Eric'e raporu Coal'a vermelerini ve bunun Büronun ciddiye aldığı önemli bir varsayım olduğunu göstermelerini istemişti. Beyaz Saray'daki aptalların bu kısa özeti okuduktan sonra kaçacak delik arayacaklarını söylerken Voyles bir haftadır ilk kez gülmüştü. Bunu yirmi ajanla araştıracağımızı söyleyin, demişti.

- 95 -

- 94 -

«Son yirmi dört saat içinde ortaya çıkan bir kuram bu. Müdür Voyles çok ilgilendi. Başkan için zararlı olacağından korkuyor.»

Coal'un yüzü taş gibiydi. «Nasıl?»

East raporu masanın üstüne bıraktı. «Hepsi burada.»

Coal bir rapora, bir East'e baktı. «Çok iyi. Daha sonra okurum. Hepsi

bu kadar mıydı?»

Lewis kalkıp ceketini ilikledi. «Evet. Biz gidelim artık.»

Coal arkalarından kapıya kadar yürüdü.

Air Force One uçağı Andrevvs Havaalanına onu birkaç gece indiğinde hiç kalabalık yoktu. Kraliçe bir başış toplama kampanyasına çıkmıştı ve uçaktan inip arabasına binen Başkanı karşılayan ne ailesi vardı ne de arkadaşları. Coal arabadaydı. Başkan onu görünce, «Seni beklemiyordum,» dedi.

«Özür dilerim, ama konuşmamız gerek.» Araba Beyaz Saray'a doğru yola çıktı.

«Saat çok geç ve ben de yorgunum.»

«Kasırğa nasıldı?»

«Çok etkileyici. Binlerce kulübe ve kontrplak baraka yıkılmış, şimdi birkaç milyar yardımla oraya koşacağız ve yeni evlerle elektrik santralleri yapacağız. Her beş yılda bir kasırğa gerek oraya.»

«Doğal afet deklarasyonunu hazırladım bile.»

«Çok iyi. Önemli olan neymiş bakalım?»

Coal artık Pelikan Raporu olarak adlandırılan rapor kopyasını uzattı.

«Okumak istemiyorum,» dedi Başkan. «Sen anlat.»

«Voyles ile adamları şimdiye kadar kimsenin sözünü etmediği birinden kuşkuluyorlar. Hiç ilgisiz ve olmayacak biri Tulane'de bir hukuk öğrencisi bu raporu yazmış ve rapor da her nasılsa Voyles'a kadar gelmiş. Voyles raporu okuyunca değerli bulmuş. Sanık bulmakta çok güçlük çektiklerini de unutmamak gerek. Varsayım inanılmayacak kadar uzak ve genel olarak beni rahatsız etmedi. Ancak beni rahatsız eden Voyles. Bu işi kovalamaya kararlı ve basın da attığı her adımı dikkatle izliyor. Pek çok sızıntı olabilir.»

– 96 –

«Onun soruşturmasını yönlendiremeyiz.»

«Ama bunu deneyebiliriz. Gminski Beyaz Saray'da bekliyor ve...»

«Gminski mi?»

«Sakin olun, Başkanım. Kendisine bu raporun bir kopyasını üç saat önce verip gizlilik yemini ettirdim. Beceriksiz olabilir ama sır saklamasını da bilir. Ona Voyles'dan daha çok güvenirim.»

«Ben ikisine de güvenmem.»

Coal bunu duyduğuna sevinmişti. Başkanın kendisinden başka kimseye güvenmesini istemezdi. «Bence CIA'nın bunu hemen araştırmasını istemelisiniz. Voyles araştırmaya başlamadan önce her şeyi bilmek istiyorum. İkisi de bir şey bulacak değiller, ama Voyles'dan fazla bir şey bilirsek, onu geri adım atmaya zorlayabilirsiniz. Mantıklı bir şey bu, Başkanım.»

Başkan şaşkındı. «Bir iç sorun bu. CIA'nın karışmaya hakkı yok. Hatta karışması yasal da olmayabilir.»

«Teknik olarak öyle. Ama Gminski bunu sizin için daha çabuk, daha gizli ve FBI'dan daha ayrıntılı bir şekilde yapabilir.»

«Yasal değil ama.»

«Bundan önce de pek çok kere yapılmıştır, Başkanım.»

Başkan akıp giden trafiğe baktı. Gözlerinin kırmızılığı ve şişkinliği yorgunluktan değildi. Uçakta üç saat uyumuştur. Ancak bütün gün kameralar karşısında üzüntülü ve ilgili görünmeye çalışmıştı ve hâlâ bunun etkisinden kurtulamamıştı.

Raporu alıp yanındaki boş koltuğa fırlattı. «Tanıdığımız biri mi?»

«Evet.»

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

New Orleans bir gece kenti olduğu için ağır ağır uyanırdı. Şafak söktükten epey sonrasına kadar oldukça sakin sayılır, ancak ondan sonra örümcek ağlarından kurtulur ve sabaha geçerdi. Kente girip çıkan otoyollar dışında trafik pek olmazdı. Bütün kentler böyledir aslın-

97 –

da. Ancak New Orleans'ın kalbi olan French Quarter'de bir gece öncesinin viski, jambalaya ve kızarmış balık kokusu güneş çıkana kadar boş sokakların üzerinden gitmezdi. Bir iki saat sonra bunun yerini kahve kokusu alır ve kaldırımlarda bir canlılık görülmeye başlardı.

Darby küçük balkondaki koltuğunda oturmuş kahvesini içiyor ve güneşi bekliyordu. Callahan içerde uyuyordu. Hafif bir serinlik varsa da, öğlene varmaz nem yine artardı. Darby erkeğin sabahlığına daha fazla sarınarak kolonya kokusunu ciğerlerine çekti. Babasını ve onun bol gömleklerini giymesine izin verdiğini hatırlamıştı. Darby babasının gömleğinin kollarını sıvar, eteğini dizlerine kadar uzun bırakıp arkadaşlarıyla gezmeye çıkardı. Babası arkadaşlıydı. Liseyi bitirirken artık onun dolabından istediğini alıp giyebilirdi. Babasının bunun için tek koşulu giydiğini yıkayıp ütüleyip yine yerine asmasıydı. Onun her sabah yüzüne serptiği Grey Flannel kokusunu hâlâ hatırlıyordu.

Babası yaşasaydı Thomas Callahan'dan yalnızca dört yaş büyük olacaktı. Annesi yeniden evlenip Boise'a taşınmıştı. Darby'nin Almanya'da bir de kardeşi vardı. Üçü çok az biraraya gelip konuşurlardı. Babası bu bölünmüş ailenin tutkalıydı, onun ölümüyle hepsi bir tarafa dağılmışlardı.

Uçak kazasında yirmi kişi ölmüştü ve cenaze hazırlıkları tamamlanmadan avukatlar telefon etmeye başlamışlardı. Darby hukuk dünyasıyla ilk kez karşılaşılıyordu ve izlenimi hiç de hoş olmamıştı. Aile avukatı daha çok gayrimenkulden anlayıp tazminat davaları konusunda pek bir şey bilmiyordu. Kurnaz bir avukat ağabeyini ailenin hemen dava açması için kandırmıştı. Adamın adı Herschel'di ve iki yıl sürece onun yalanları ve beceriksizliği yüzünden büyük ıstırap çekmişlerdi. Sonunda davanın başlamasından bir hafta önce yarım milyon dolara anlaşmışlardı. Avukatın ücreti çıktıktan sonra Darby'nin payına yüz bin dolar düşmüştü.

Darby avukat olmaya karar vermişti. Herschel gibi bir maskara bu işi yapıp, toplumun canına okuyarak büyük paralar kazanabiliyorsa, kendisi bunu daha yüce bir amaç uğruna daha iyi yapabilirdi. Darby sık sık hatırlardı Herschel'i. Son sınavını da verdikten sonra ilk davayı mesleğini kötüye kullandığı gerekçesiyle ona açacaktı. Bir çevre koruma şir-

ketinde çalışmak istiyordu. İş bulmanın bir sorun olmayacağına inanıyordu.

Yüz bin dolarına el sürmemişti. Üvey babası bir kâğıtçılık şirketinin annesinden daha yaşlı ve çok daha zengin bir yöneticisiydi. Annesi evlendikten hemen sonra kendi payına düşen tazminatı Darby ile ağabeyi arasında paylaşmıştı. Paranın kendisine eski kocasını hatırlattığını söylüyordu ve jesti de sembolikti. Hâlâ babalarını sevmesine karşın yeni bir kentte beş yıl sonra emekliye ayrılacak yeni kocasıyla yepyeni bir yaşantısı vardı. Darby bu sembolik jesti pek anlamamışsa da, parayı almıştı.

Yüz bin doları katlanmıştı. Paranın büyük bir kısmını kimya sanayine ve başka şirketlere yatırmıştı. Bir Accord arabası vardı ve çok alçakgönüllü bir yaşam sürdürüyordu. Giyim kuşamını bir fabrikanın satış mağazasından alırdı. Callahan'la kentin iyi lokantalarında yerler, bir yere iki kere gitmezlerdi. Buralarda da hesapları paylaşırlardı.

Callahan parayı umursamazdı ve kendisinden bunun açıklamasını istememişti. Tipik bir hukuk öğrencisinden fazla parası vardı ama Tula-ne'de zengin çocuğu sayısı hiç de az değildi.

Yatmadan önce bir ay birlikte çıkmışlardı. Temel kuralları Darby koymuş, erkek de bunlara uymuştu. Başka kadın olmayacaktı. İlişkilerini gizli tutacaklardı. Ve Callahan o kadar çok içmeyecekti.

Callahan ilk iki kurala uyuyordu ama içmeye de devam etmekteydi. Babası, büyükbabası ve kardeşleri hep içkiye düşkün kişilerdi. Ancak Thomas Callahan yaşamında ilk kez âşıktı ve viskinin kadınıyla arasını bozacağı noktayı iyi biliyordu. Çok dikkatli davranıyordu. Rosen-berg'i

kaybetmenin acısına gömüldüğü o son hafta dışında asla akşam beşten önce ağzına içki koymuyordu. Birlikte oldukları zaman içkinin kendisine engel olacağı noktadan sonra içmezdi.

Kırk beş yaşında bir erkeğin ilk kez âşık olmasını seyretmek pek hoştu. Callahan bir soğukkanlılık düzeyi korumaya çalışırdı ama özel anlarında bir öğrenciden farksızdı.

Darby erkeğin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra üstünü örttü. İskemle üstünde duran eşyalarını giydi, sokak kapısını sessizce arkasından kapattı. Güneş şimdi karşı apartmanların arasından görünmeye başlamıştı. Sokaklar boştu.

– 99 –

Darby'nin üç saat sonra bir dersi, onun ardından da Callahan'ın anayasa hukuku vardı. Bir hafta sonra sınıfta bir duruşma oyunu oynayacaklardı. Not defteri toz tutmaya başlamıştı. İki dersten çok gerideydi. Yeniden öğrenci olma zamanı gelmişti. Dedektiflik oynayarak beş gün kaybettiği için kendisine lanetler yağdırıyordu.

Kızı gözetlemek zevkli bir işti. Sımsıkı blucin, bol kazak, uzun bacaklar, makyajsız gözlerini saklayan güneş gözlüğü. Onun kapıyı kapatıp Royale Sokağı boyunca gitmesini, sonra köşeyi dönüp kaybolmasını izlediler. Omzuna kadar inen saçları kızıldı. Evet, oydu.

Öğle yemeğini kesekâğdında taşıyan adam parkta boş bir sıra bulup oturdu. Aylakları, serserileri, sapıkları, yaşlı hippileri ve siyah meşin ceketli

gençleriyle Dupont Circle'dan nefret ederdi. Çeşmenin öteki yanında megafonlu iyi giyimli bir adam Beyaz Saray'a yürüyüş için hayvan hakları eylemcilerini toplamaya çalışmaktaydı. Meşin ceketliler onlarla alay ediyorlarsa da, dört atlı polis düzeni koruyacak kadar yakındaydılar.

Adam saatine bakıp bir muz soydu. Öğle olmuştu. Yemeğini baş-4 ka bir yerde yemeyi yeğlerdi. Buluşma kısa sürecekti. Adam küfürler edip bağırarak kalabalık arasında beklediği kişinin gelmekte olduğunu gördü. Bakışları karşılaştı, başını eğdi. Adam yanına oturdu. Langley'de CIA'dan Booker'di bu. İletişim bozuklukları çıktığında ya da patronları birbirlerine kimsenin duymaması gereken şeyleri iletmek zorunda oldu ğunda arada sırada burada buluşurlardı. \

Booker'in yemeği yoktu. Cebinden çıkardığı fıstıkların kabuklarını sıranın altına atmaya başladı. «Bay Voyles nasıl?» «Çok aksi. Her zamanki gibi.»

Booker fıstıkları yemeye koyuldu. «Gminski dün akşam geceyarısı na kadar Beyaz Saray'daydı.»

Öteki adam buna bir karşılık vermedi. Voyles'un bildiği bir şeydi bu. «Epey paniğe kapıldılar,» diye Booker devam etti. «Bu Pelikan Dos-
– 100 –

yası çok korkuttu hepsini. Raporu biz de okuduk ve sizin bundan hiç etkilenmediğinizin farkındayız, ama her nedense Coal çok korktu ve Başkanın da canını sıktı. Biz, sizin Coal ve patronuyla biraz gönül eğlendirdiğinizin inanıyoruz. Ancak raporda Başkanın söz edildiğinden ve o fotoğraf olduğundan, bunun sizin için bir eğlence konusu olduğunu düşünüyoruz. Bilmem anlatabildim mi?»

Adam muzundan bir lokma ısırıldı ama konuşmadı.

Hayvanseverler meşin ceketlilerin ıslıkları arasında yürüyüşe başladılar.

«Ayrıca bu bizim işimiz değil. Ama Başkan Pelikan Dosyasını sizden önce bizim gizlice araştırmamızı istediği için, istemeye istemeye biz de karıştık işe.

Başkan bir şey bulamayacağımızdan emin, ancak Voyles'u geri çekilmek zorunda bırakmak için bir şey olmadığını da kesin olarak bilmek istiyor.» «Bir şey yok ki.»

Booker bir sarhoşun çeşmeye işemesine baktı. Polisler uzaklaşıyorlardı. «Şu halde Voyles biraz gönül eğlendiriyor, öyle mi?»
«Biz bütün ipuçlarını araştırıyoruz.»
«Gerçek bir sanık yok ama, değil mi?»
«Hayır.»

«Peki, öyleyse neden bizim bu küçük şeyi soruşturmamızı istediler?»
Booker, «Onlar için çok basit,» dedi. «Pryce ve MacLavvrence'in aday olarak adlarının açıklanmasına çok kızdılar ve bütün suçu sizde buluyorlar. Voyles'a hiç güvenmiyorlar. Sizler şimdi Pelikan Raporunu araştırmaya başladığınız takdirde basın bunu duyacağına ve Başkanın popülerliğinin zarar göreceğine inanıyorlar. Gelecek yıla seçim var falan filan işte.»
«Gminski Başkana ne dedi?»

«Bir FBI soruşturmasına karışmak istemediğini, kendisinin yapacak çok daha önemli işleri olduğunu ve zaten bunun yasadışı bir şey olacağını söyledi. Ancak Başkan çok rica ettiğinden ve Coal da tehditlere başladığından işi almak zorunda kaldık. Ve ben de gelip sana anlattım işte.»
- 101 -

«Voyles bunu takdir ediyor.»

«Araştırmaya bugün başlayacağız. Çok saçma aslında. Bir şey yapıyor gibi davranacağız, sizin yolunuza çıkmayacağız ve bir iki hafta sonra Başkana bir şey çıkmadığını söyleyeceğiz.»

Adam kesekâğının ağızını katlayıp ayağa kalktı. «İyi. Voyles'a böyle söylerim. Teşekkürler.» Sonra Connecticut Caddesine doğru yürüyüp gözden kayboldu.

Gray Grantham gürültülü haber salonunun ortasındaki monitöre bakmaktaydı. Telefon çaldı. Grantham düğmeye basıp hattı aldı. «Gary Grantham.»

«Ben Garcia.»

Grantham monitörü unuttu. «Evet, ne var?»

«İki şey soracağım. Bu telefonları kaydediyor musunuz ve iki, nereden telefon edildiğini bulabilir misiniz?»

«Hayır ve evet. izin almadan ses kaydı yapmayız, telefonun nereden edildiğini bulabiliriz ama onu da yapmayız. Beni işyerimde aramayacağını söylemiştin galiba.»

«Kapatayım mı?»

«Hayır. Yatakta sabahın altısında konuşmak yerine saat üçte işyerimde konuşmayı yeğlerim.»

«Özür dilerim. Korkuyorum, hepsi bu. Sizinle güven duyduğum sürece konuşacağım, Bay Grantham. Ama bana bir kere bile yalan söylerseniz, bir daha konuşmayacağım.»

«Anlaştık. Konuşmaya ne zaman başlıyorsunuz?»

«Şu anda konuşamam. Acelem var ve bir kulübeden arıyorum.»

«Bir şeyin kopyasına sahip olduğunuzu söylemiştiniz.»

«Hayır, bir şeyin kopyasına sahip olabileceğimi söylemiştim. Göreceğiz.»

«Tamam. Beni bir daha ne zaman ararsınız?»

«Bir randevu almam mı gerek?»

«Hayır, ama pek yerimde durmam da.»

«Yarın öğle saatinde ararım.»

«Burada bekleyeceğim.»

Garcia telefonu kapattı. Grantham önce yedi, sonra altı, daha son-

- 102 -

ra dört rakam çevirdi. Numarayı kaydetti, sonra sarı sayfalarda Paralı Telefonlar bölümünü açtı. Adalet Bakanlığı yakınında Pennsylvania Caddesinden aranmıştı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

4

Tartışma yemeğin sonunda başladı. Callahan meyve yerine bir kadeh içmek istemişti. Darby onun yemekte içtiği içkileri saydı: masa beklerken iki duble viski, siparişlerini vermeden önce iki kadeh daha ve balıkla ısmarladıkları iki şişe şarap. Bunlardan Darby yalnızca iki kadeh şarap içmişti. Callahan çok hızlı içiyordu, kız içtiklerini sayınca kızdı. Bu giderek bir prensip sorunu olduğundan hemen bir Drambuie ısmarladı. Gelen içkiyi bir yudumda yuvarlayıp bir tane daha istedi. Darby öfkeden çıldıracak gibi olmuştu.

Darby kahvesini karıştırarak erkeğe bakmamaya çalıştı. Mouton çok kalabalıktı, kendisinin de bir skandal yaratmadan oradan çekip tek başına kendi evine gitmekten başka bir düşündüğü yoktu.

Tartışma sokakta daha da şiddetlendi. Callahan cebinden Porsche'nin anahtarlarını çıkarırken Darby onun direksiyona geçemeyecek kadar sarhoş olduğunu söyledi. Anahtarları istedi. Callahan kızın elinden kaçırdığı anahtarlarla üç blok ötedeki otoparka doğru sallana sallana yürümeye başladı. Darby yürüyeceğini söyledi. Yürürsen yürü, dedi ballanan. Darby önünde yalpalayan insandan utanç duyarak arkasından yürüdü. Ona yalvarıyordu. Kanında alkol miktarı çok artmıştı. Bir hukuk profesörüydü. Birini ezip öldürecekti. Callahan giderek hızlanıyor, yalpalamaları daha da artıyor, kaldırım kenarına doğru gidiyor, tam düşecekken bu kere aksi yönde yalpalamaya başlıyordu Sarhoşken bile onun ayık olduğundan daha iyi araba kullandığı gibi bir şeyler söyledi. Darby arkada kaldı. Bir kere daha böyle sarhoşken onun arabasına binmişti ve bir sarhoşun Porsche ile neler yapabileceğini çok iyi biliyordu.

- 103-

Callahan elleri cebinde, sanki gece yürüyüşüne çıkmış gibi ağır adımlarla karşı kaldırıma geçti. Ancak kaldırımı hesaplayamadı, topu-ğuyla basacağı yerde ayakkabısının burnuyla bastı ve düştü. Salladığı küfürün bini bir paraydı. Darby yanına gelemeden doğrulup kalktı. Lanet olsun, beni rahat bırak, diyordu. Anahtarları ver ne olur, diye yalvardı kız. Ver, yoksa yürüyerek gideceğim. Callahan kızı iteledi. Git bakalım, diyerek güldü. Darby onu bu kadar sarhoş görmemişti. Sarhoş olsun ya da olmasın, o güne kadar değil itelemek, kendisine bir fiske bile vurmamıştı.

«Thomas! Lütfen! Bırak ben süreyim!» diye bağırdı arkasından. Callahan arabaya varmak üzereydi, kendisiyse daha ileri gitmeyecekti.

Callahan söylene söylene yürümeye devam etti. Arabanın kapısını açtı, içeri girdi. Gaza basınca motor kükredi.

Darby otoparkın çıkışının hemen yanındaki bir binanın duvarına yaslandı. Sokakta bir polis arandı. Onun ölmek yerine tutuklanmasını yeğlerdi.

Yolu yürüyemeyecek kadar uzundu. Onun gitmesini bekleyecek, sonra bir taksi çağırıp evine gidecekti. En az bir hafta konuşmayacaktı onunla. Motora gaz verirken yine bir kükreme işitildi.

Darby patlamanın şiddetiyle kaldırıma yuvarlandı. Yüzüstü düşmüştü. Bir an kendini kaybetti, sonra sıcağı ve sokağa yağmakta olan ateş parçalarını farkettiler. Dehşetle baktı otoparka. Porsche havada tam bir dönüş yapıp tepeüstü yere kondu. Tekerlekler, kapılar ve tamponlar havaya fırladı. Araba göz kamaştıran bir ateş topuna dönüştü.

Darby ona seslenerek koştu. Ancak yağın maden parçaları ve sıcak yüzünden fazla ileri gidemedi. Ellerini ağızına götürüp cıçlık cıçlığa bağırılmaya başladı.

Birden ikinci bir patlamayla sarsıldı, dengesini kaybetti, düşerken başını başka bir arabanın tamponuna çarptı. Kaldırım ateş gibi yanıyordu, bir an başka bir şey hatırlayamadı.

Az önce önünden geçtiği birahane boşalmış, sarhoşlar sokağa fırlamışlardı. Herkes kaldırımda durmuş seyrediyordu. Bir iki kişi koşmaya kalkışmış, ancak sıcak yüzlerini yalayınca gerilemişlerdi. Ateş topundan simsiyah, yoğun bir duman yükseliyordu. Aradan iki üç saniye geçince başka arabalar da yanmaya başladı.

«Kimin arabası o?»

«911'i arayın!»

«İçinde kimse var mı?»

«911'i arayın!»

Darby'yi bileklerinden tutup kaldırıma, kalabalığın arasına çektiler. Darby durmadan Thomas adını sayıklıyordu. Birahaneden getirilen buzlu bir havluyu alnına koydular.

Kalabalık giderek artıyordu. Şimdi uzaktan siren sesleri de gelmekteydi. Darby'nin başının arkasında bir zonklama, yüzünde ise bir soğukluk vardı. Ağzı kupkuruydu. «Thomas, Thomas,» diye tekrarladı.

«Tamam, tamam,» dedi üzerine eğilmiş kara bir yüz. Adam başını dikkatle tutmuş, kolunu okşuyordu. Başka yüzler de vardı. Hepsisi, «Tamam, bir şey yok,» diyorlardı.

Sirenler çok yakındaydı artık. Darby yüzündeki havluyu kaldırdı. Sokakta parıldayan kırmızı mavi ışıklar vardı. Siren sesleri insanın kulaklarını tırmalıyordu. Darby oturdu. Onu binanın duvarına yasladılar. Sonra gözlerini ayırmadan gerilediler.

«İyi misin, küçük hanım?» diye sordu zenci adam.

Darby karşılık veremedi. Vermeye çalışmadı bile. Kafası kırılmıştı. Kaldırımdaki bir çatlağa bakarak, «Thomas nerede?» diye sordu.

Adamlar birbirlerine baktılar, itfaiye arabası önlerinde durunca kalabalık açıldı. İtfaiye erleri atlayıp koşmaya başladılar.

«Thomas nerede?» diye sordu Darby.

«Küçük hanım, Thomas kim?» diye sordu zenci.

«Thomas Callahan.» Hemen onu tanırmış gibi hafif bir sesle konuşuyordu Darby.

«O arabada mıydı?»

Darby başını salladı, sonra gözlerini kapattı. Siren sesleri arasında bağıran insanları ve ateşten gelen patlamaları duyuyordu. Yanık kokusunu da almaya başlamıştı.

İkinci ve üçüncü itfaiye arabaları ayrı yönlerden geldiler. Bir polis kalabalığı yarmaya başladı. Darby'nin yanında çömelip kızın gözleri önünde armasını salladı. «Ben New York emniyetinden Çavuş Rupert'im.»

Darby duyuyor ama bir şey anlamıyordu. Bu dağınık saçlı, beyzbol kepli, siyahlı sarılı Saints ceketli Rupert yüzüne yapışmıştı sanki. Anlamayan gözlerle baktı adama.

«O araba sizin mi, hanımefendi? Biri sizin olduğunu söyledi.»

Darby başını salladı. Hayır.

Rupert bileklerinden tutmuş kaldırıyordu kendisini. Konuşuyor, iyi olup olmadığını soruyor, aynı zamanda çekiştirdiği için de canını acıtıyordu. Başı çatlamış, kırılmıştı, şok içindeydi ve bu aptal herifin umurunda bile değildi bunlar. Darby ayakları üstünde durduğunu farketti. Ama dizleri tutmuyordu, düşecek gibiydi. Rupert iyi olup olmadığını soruyordu. Zenci, Rupert'e sanki aklını kaçırmış gibi bakıyordu.

Tamam, dizleri tutmuştu şimdi, Rupert'le kalabalığın arasından geçiyorlardı, bir itfaiye arabasının arkasından geçip işaretlessiz bir polis arabasına geldiler. Darby başını eğerek otoparka bakmamaya çalıştı. Rupert ise durmadan konuşuyordu. Cankurtarandan söz ediyordu. Arabanın ön kapısını açıp kızı dikkatle koltuğa oturttu.

Başka bir polis de arabanın yanında çömelmiş, sorular soruyordu. Üzerinde blucin ve ayağında sivri uçlu kovboy çizmeleri vardı. Darby öne eğilip başını elleri arasına aldı. «Yardıma ihtiyacım var,» dedi.

«Elbette, hanımefendi. Yardım gelmek üzere. Adınız nedir?»

«Darby Shaw. Şok geçiriyorum sanırım. Başım dönüyor, midem bulanıyor.»

«Cankurtaran şimdi gelecek. O araba sizin mi?»
«Hayır.»

Kenarlarında polis yazan bir araba gelip Rupert'inkinin önünde durdu. Rupert bir an ortadan kayboldu. Kovboy polis de kapıyı kapattı. Darby içerde tek başınaydı. Öne eğilip bacaklarının arasına kustu. Ağlamaya başladı. Üşüyordu. Başını sürücü koltuğuna yaslayıp dizlerini karnına çekti, tortop oldu. Sessizlik. Ve ardından da karanlık.

Biri başı üstündeki camı tıklatıyordu. Darby gözlerini açtı. Adamın üstünde üniforma, başında armalı bir şapka vardı. Kapı kilitliydi.

«Hey, bayan, kapıyı aç!»
Darby doğrulup kapıyı açtı.
«Sarhoş musun, hanım?»

- 106 -

Başu zonkluyordu. «Hayır.»
Adam kapıyı biraz daha açtı. «Bu araba sizin mi?»
Darby gözlerini ovuşturdu. Düşünmesi gerekiyordu.
«Hanım, senin mi bu araba?»
«Hayır. Rupert'in.»
«Peki. Rupert kim peki?»

Yalnızca bir tane itfaiye arabası kalmış, diğerleri gitmişti. Bu adam bir polis memuru olmalıydı. «Çavuş Rupert, sizden biri,» dedi.
Memur kızdı. «İn aşağı öyleyse, hanım.»

Seve seve. Darby yolcu kapısından çıkıp kaldırımında durdu. Uzakta bir tek itfaiye eri Porsche'nin kalıntılarına su sıkıyordu.
Birinci polisin yanına bir ikincisi geldi.
«Adınız?» diye sordu birinci polis.

«Darby Shaw.»

«O arabada neden baygın yatıyordunuz?»

Darby arabaya baktı. «Bilemiyorum. Yaralandım ve Rupert beni arabaya koydu. Rupert nerede?»

Polisler birbirlerine baktılar. «Rupert de kim oluyor?» diye sordu birinci polis.

Darby kızmıştı, kızınca da kafasındaki örümcek ağıları dağıldı.

«Rupert polis olduğunu söyledi.»

İkinci polis, «Nasıl yaralandınız?» diye sordu.

Darby öfkeyle baktı adamın yüzüne. Karşıdaki otoparkı gösterdi. «O arabanın içinde olacaktım. Ama değildim, o yüzden şimdi buradayım ve sizin aptalca sorularınızı dinliyorum. Rupert nerede?»

Memurlar yine şaşkın şaşkın baktılar birbirlerine. Birinci polis, «Burada bekle,» deyip sivil elbiseli birinin küçük bir grupla konuşmakta olduğu başka bir polis arabasına gitti. Adamla bir şeyler fısıldaştılar, sonra ikisi birden Darby'nin yanına geldiler. Sivil olanı, «Ben New Orle-ans emniyetinden Teğmen Olson'um,» dedi. Yanan arabayı gösterdi. «O arabadaki adamı tanıyor muydunuz?»

Darby'nin dizleri titredi, dudaklarını ısırıldı. Başını eğdi.

«Adı nedir?»

«Thomas Callahan.»

- 107 -

Olson birinci polise baktı. «Bilgisayar da öyle bildirdi. Bu Rupert kim peki?»

«Polis olduğunu söyledi!» diye bağırdı Darby.

Olson anlayışla baktı kızın yüzüne. «Özür dilerim, ama Rupert diye biri yok aramızda.»

Darby hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. Olson onun Rupert'in arabasına dayanmasına yardım etti, ağlaması geçene kadar omuzlarından tuttu.

İkinci polise, «Plakaları kontrol edin,» dedi. Memur Rupert'in plaka

numarasını telsiziyle bildirdi.

Olson kızın omuzlarından hafifçe tutarak gözlerinin içine baktı. «Sen Callahan'la miydin?»

Darby başını salladı. Ağlaması biraz hafiflemişti. Olson birinci polise baktı.

«Bu arabaya nasıl girdin?» diye sordu Darby'ye.

Kız eliyle gözlerini silerek Olson'a baktı. «Polis olduğunu söyleyen Rupert beni oradan alıp buraya getirdi. Arabaya yerleştirdi. Sonra kovboy çizmeli öteki polis sorular sormaya başladı. Başka bir polis arabası gelince gittiler. Sonra da kendimi kaybettim sanırım. Bilemiyorum. Bir doktor istiyorum.»

Olson birinci polise, «Benim arabamı al,» dedi.

İkinci polis şaşkın şaşkın döndü. «Bilgisayarda bu plaka yok. Sahte olmalı.»

Olson kızını kolundan tutup kendi arabasına götürdü. «Onu Charity Hastanesine götürüyorum,» dedi diğerlerine. «Bu işi bitirince beni orada bulun. Arabaya el koyun. Daha sonra kontrol ederiz.»

Darby, Olson'm arabasında telsizden gelen sesleri dinleyerek park yerine bakıyordu. Dört araba yanmıştı. Ortada tersyüz duran Porsche' nin parçalanmış iskeletinden başka bir şey kalmamıştı. Bir avuç itfaiye eri bekliyorlardı. Bir polis olay yerini sarı plastik şeritle çevrelemekteydi.

Darby ensesindeki yumruya dokundu. Kanamıyordu. Çenesinden gözyaşları süzülüyordu.

Olson kapısını kapattı, park etmiş arabaların arasından geçip St.

- 108 -

Charles'a doğru gittiler. Mavi ışığı takmış, ama sirenleri açmamıştı.

«Konuşmak ister miydin?» diye sordu.

«Sanırım. Öldü, değil mi?»

«Evet, Darby. Arabada yalnız o vardı, değil mi?»

«Evet.»

«Sen nasıl yaralandın?»

Darby adamın uzattığı mendili alıp gözlerini kuruladı. «Düştüm galiba. İki patlama oldu. İkincisinde düştüm sanırım. Olanları pek hatırlamıyorum. Rupert kimdi?»

«Hiçbir fikrim yok. Rupert adında bir polis tanımadığım gibi burada kovboy çizmeli kimse de yoktu.»

Darby bir süre bunu düşündü,

«Callahan ne iş yapardı?»

«Tulane Üniversitesinde hukuk profesörüydü. Ben de orada öğrendiyim.»

«Onu kim öldürmek istemiş olabilir?»

Darby trafik ışıklarına bakıp başını salladı. «Bunun bir kaza olmadığından emin misiniz?»

«Hiç kuşku yok. Çok güçlü bir patlayıcıydı. Otuz metre ilerdeki çite takılmış bir ayak bulduk. Özür dilerim. Öldürüldü.»

«Belki yanlış arabaya bomba konmuştu.»

«Bu her zaman olabilir. Her şeyi araştıracağız. Herhalde siz de arabada olacaktınız, değil mi?»

Darby konuşmak istedi ama gözyaşlarını tutamadı. Yüzünü mendile gömdü.

Olson arabayı Charity Hastanesinin acil girişi önünde duran iki can kurtaranın arasına park edip mavi ışığını söndürmedi. Kızı elli kadar insanın çeşitli acılar içinde kıvrandıkları pis bir odaya soktu. Darby bir yer bulup oturdu. Olson bir camın ardındaki kadınla konuşurken sesini yükseltmişti ama Darby onun ne dediğini duyamıyordu. Ayağı kanlı bir havluya sarılı küçük bir oğlan annesinin kucağında ağlıyordu. Genç bir zenci kız doğurmak üzereydi. Görünürde ne bir doktor vardı, ne de bir hemşire. Kimse de acele etmiyordu.

Olson, Darby'nin önünde çömeldi. «Birkaç dakika bekleyeceksin.

Sen buradan kıpırdama, ben arabayı çekeyim, hemen dönerim. Konuşmak ister misin?»

«Elbette.»

Olson gitti. Darby elini yine başının arkasına götürdü. Ama kanama yoktu. Çifte kapılar ardına kadar açıldı, iki öfkeli hemşire doğum yapmakta olan kızı sürükleyerek götürdüler.

Darby bir an bekledi, sonra arkalarından yürüdü. Kızarmış gözleri ve mendiliyle bir çocuğun annesini andırıyordu. Koridor hemşireler, hademeler ve bağıırıp çağırın hastalarla tımarhaneden farksızdı. Darby koridoru dönünce ÇIKIŞ yazan bir tabela gördü. Oradan geçip daha sakin bir koridora girdi, oradan da hastanenin arkasına çıktı. Sokakta ışıklar vardı. Koşma. Güçlü ol. Kimse seni gözetlemiyor. Serin hava gözlerini de kurutmuştu. Ağlamayacaktı artık.

Olson hemen dönmezdi, dönünce de kendisini çağırdıklarını ve içerde muayenede olduğunu sanacaktı. Bekleyecekti.

Darby bir köşe daha dönünce Rampart'ı gördü. Az ilerde French Quarter Mahallesi vardı. Orada izini kaybettirebilirdi. Royal'da da bir turist kalabalığı vardı. Artık daha güvende hissediyordu kendini. Holi-day Inn'e girip beşinci katta bir odanın parasını kredi kartıyla ödedi. Kapıyı kilitleyip zincirledikten sonra ışıkları söndürmeden yatağa uzandı.

Bayan Verheek şişman ve varlıklı kıcını yatağın kenarına doğru aktarıp telefonu açtı. Banyoya doğru, «Seni istiyorlar, Gavin!» diye seslendi. Yüzü sabunlu olan Gavin telefonu alırken karısı da yatağa gömüldü yine. Çamurlar içinde çiftleşen domuzlar gibi diye düşündü. «Alo!»

Daha önce hiç duymadığı bir kadın sesi. «Ben Darby Shavv'um. Benim kim olduğumu biliyor musunuz?»

Gavin kızı St. Thomas adasında bikiniyle gözünün önüne getirdi.

«Evet, ortak bir dostumuz var sanıyorum,» dedi.

«Yazdığım raporu okudunuz mu?»

«Evet. Pelikan Raporu diyoruz biz ona.»

«Siz kimsiniz?»

Verheek bir iskemleye oturdu. «Beni neden aradın, Darby?»

«Bazı yanıtlara ihtiyacım var, Bay Verheek.»

«Gavin de bana, tamam mı?»

«Gavin. Rapor nerede şimdi?»

«Orada burada. Neden sordun?»

«Söyleyeceğim. Ama önce siz bana onu ne yaptığınızı söyleyin.»

«Ben okudum, sonra başka bir bölüme gönderdim, FBI içinde başkaları da görüp Müdür Voyles'a göstermişler. O da epey beğendi.»

«FBI dışında kimse gördü mü?»

«Bu sorunu yanıtlayamam, Darby.»

«O zaman ben de sana Thomas'a ne olduğunu söylemeyeceğim.»

Verheek bir an düşündü. Kız sabırla bekledi. «Evet. FBI dışında gören oldu,» dedi. «Ama kim gördü, kaç kişi gördü, onu bilemem.»

«Thomas öldü, Gavin. Dün gece saat on sularında. Arabasına her ikimiz için bir bomba konmuş. Ben şanslıymışım.»

Verheek not almaya başladı. «Yaralı mısınız?»

«Hayır.»

«Neredesin?»

«New Orleans'da.»

«Emin misin, Darby? Yani, emin olduğunu biliyorum ama... onu kim öldürmek ister ki?»

«İki tanesine rastladım. Aslında gayet iyi insanlar.»

«Peki, sen...»

«Uzun hikâye. Raporu kim gördü, Gavin? Thomas onu sana Pazartesi

gecesi verdi. Elden ele dolaştı ve kırk sekiz saat sonra da Thomas öldü. Ve benim de onunla birlikte ölmem gerekiyordu. Rapor yanlış ellere geçmiş olmalı. Öyle değil mi?»

«Sen güvenlikte misin?»

«Sanırım.»

«Nerede kalıyorsun? Telefon numaran kaç?»

«O kadar aceleci olma, Gavin. Şu anda çok ağır hareket ediyorum. Bir telefon kulübesinden aradığım için oyuna da kalkışma.»

«Haydi, Darby! Bana bir fırsat tanı. Thomas Çatlanan benim en iyi dostumdu. Bana güvenmelisin.»

- 111 -

- 110 -

«Ne demek o?»

«Bak, Darby, bana on beş dakika zaman tanı, seni almaları için sekiz on kişi göndereyim. Ben de ilk uçağa biner, öğle saatinde orada olurum. Sokaklarda kalamazsın.»

«Neden, Gavin? Arkamdakiler kim? Benimle konuş, Gavin.»

«Oraya geldiğimde konuşuruz.»

«Bilemiyorum. Thomas seninle konuştuğu için öldürüldü. Ben şu anda seninle buluşmak için fazla hevesli değilim. Ama bunu üstüne alma, olur mu?»

«Darby, nedenini ve kim olduğunu bilmiyorum ama çok tehlikeli bir durumdasın. Seni koruyabiliriz.»

«Belki daha sonra.»

Gavin derin bir soluk alıp yatağın kenarına oturdu. «Bana güvenebilirsin, Darby.»

«Tamam, sana güveniyorum. Ama o insanlar ne olacak? Küçük raporum bazılarını telaşa düşürmüş olmalı. Öyle değil mi?»

«Thomas acı çekti mi?»

Darby duraksadı. «Sanmıyorum.» Sesi çatallaşmıştı.

«Beni iki saat sonra büromdan arar mısınız? Sana özel numaramı vereceğim.»

«Numarayı ver, arayıp aramayacağıma daha sonra karar veririm.»

«Lütfen Darby. İşe gidince doğrudan Müdüre çıkacağım. Beni senin saatle sekizde ara.»

«Numarayı ver.»

ON ALTINCI BÖLÜM

Tam aradıkları bir krizdi, kamuoyu araştırmalarında grafiği yükselmiş, Rosenberg ölmüş, kendisi başta olduğu için Amerikan halkı mutluymuş, gelecek yılın seçimi çantada keklikti; ancak Başkan bu krizden ve acımasız şafak öncesi toplantılarından bıkmıştı. Denton Voyles'un

kendini beğenmişliği ve küstahlığından, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı ile konuşurken üstünde o buruşuk trençkotuyla pencereden dışarı bakmasından bıkmıştı. Az sonra kahvaltı öncesi toplantısı için gelecekti; yine gerilimli bir toplantı olacak ve Voyles bildiklerinin ancak bir bölümünü anlatacaktı.

Başkan karanlıkta olmaktan, Voyles'un önüne fırlattığı bir iki kırıntıyla yetinmekten bıkmıştı. Gminski de bir iki şey söyler ve bütün bu kırıntı toplamayla kendisinin yeterli bilgiyi edinip tatmin olması beklenirdi. Onlarla boy ölçüşebilecek birinin olduğunu sanmıyordu. Neyse ki Coal vardı da, verdikleri raporları inceleyip hepsini ezberliyor ve onların dürüst kalmalarını sağlıyordu.

Coal'dan da bıkmıştı. Onun kusursuzluğundan ve uykusuzluğundan bıkmıştı. Zekâsından da. Her gün güneş daha Atlantik üzerindeyken

gününe başlayıp Pasifik üzerine geçene kadar her dakikasını planlamasından da bıkmıştı. Ve Coal ondan sonra günlük yazışmaları toplayıp evine gider, hepsini okur ve birkaç saat sonra, az önce yediği o sıkıcı palavraları savurmaya hazır olarak gelirdi. Coal yorulduğu zamanlar gecede beş saat uyurdu, ama normal üç dört saattti. Her gece Batı Kanadındaki odasından on birde çıkar, limuzinin arka koltuğunda okumaya başlardı. Limuzinin motoru soğumaya yüz tuttuğunda da Beyaz Saray'a dönmeye hazır olurdu. Masası başına sabahın beşinden sonra gelmeyi günah olarak kabul ederdi. Kendisi haftada yüz yirmi saat çalışabiliyorsa, başkaları en az seksen saat çalışmalıydı. Ve bu seksen de saati isterdi. Aradan üç yıl geçince bu yönetimdeki kimse Fletcher Coal tarafından seksen saat çalışmadığı için işten kovulanların kaç kişi olduğunu söyleyemezdi. Ayda en az üç kere olan bir şeydi bu.

Gerilimin çok olduğu ve iyice kötü geçecek bir toplantının planlandığı sabahlar Coal'un en mutlu anlarıydı. Geçen hafta Voyles'la bu durum onun yüzünden gülümsemeyi eksik etmemişti. Şimdi de Başkan Post gazetesine şöyle bir bakarken ve iki sekreter oradan oraya koşuştururken masanın yanında durmuş, gelen mektupları gözden geçiriyordu.

Başkan Coal'a baktı. Kusursuz siyah takım elbise, beyaz gömlek, kırmızı ipekli kravat, kulakları üstündeki saçları biraz fazla briyantimli.

- 112 -

- 113-

Pelikan Dosyası / F: 8

Ondan bıkmıştı, ancak bu kriz sona erip de golf oynamaya dönünce bu bıkkınlığı geçecekti. Coal ondan sonra işin ayrıntılarıyla uğraşırdu. Kendi kendine otuz yedi yaşındayken aynı enerjinin kendisinde de olduğunu söyleyiyse de, bunun doğru olmadığını biliyordu.

Coal parmaklarını şaklatarak sekreterlere baktı, kadınlar mutluluklarını saklamayarak kaçtılar odadan.

«Ben buradaysam gelmeyeceğini söyledi demek. Çok komik doğrusu,» dedi Coal.

«Senden hoşlandığını sanmıyorum.»

«O ancak silindir gibi ezeceği insanlardan hoşlanır.»

«Sanırım ona yumuşak davranmalıyım.»

«Ona biraz yüklenin, Başkanım. Nasıl olsa gerileyecektir. Bu varsayım komik derecede zayıf, ama onun elinde tehlikeli olabilir.»

«Ya o hukuk öğrencisi?»

«Kızı kontrole başladık. Zararsız görünüyor.»

Başkan kalkıp gerindi. Dahili telefonda bir sekreter Voyles'un geldiğini haber verdi.

«Ben gidiyorum,» dedi Coal. Yan odadan gözetleyip dinleyecekti.

Onun ısrarıyla Başkanın çalışma odasına üç kapalı devre kamera yerleştirilmişti. Monitörler Batı Kanadında küçük ve kilitli bir odadaydı. Tek anahtarı Coal'daydı. Çavuşun odadan haberi vardı ama içeri girmiş değildi. Şimdilik. Kameralar görünmüyordu ve bu olayın büyük bir sır olduğu sanılmaktaydı.

Başkan Coal'un kendilerini göreceğini bilerek daha rahat bir yürekle Voyles'u kapıda karşılayıp elini sıktı ve dostça bir konuşma için kanepeye götürdü. Voyles bu davranıştan etkilenmemişti. Coal'un kendilerini dinleyip gözetlediğini biliyordu.

Ancak o da kendisini havaya kaptırıp trençkotunu çıkararak bir iskemlenin üzerine koydu. Kahve istemiyordu.

Başkan bacak bacak üstüne attı. Üzerinde kahverengi hırka vardı. Büyükbaba.

«Denton,» dedi ciddi bir sesle. «Fletcher Coal adına senden özür diliyorum. Pek incelik bilmeyen biridir.»

Voyles hafifçe başını salladı. Ulan budala herif. Bu odada VWashington-

ton'daki bürokratların yarısını elektrikten öldürecek kadar tel var. Coal da bir yerde inceliği olmadığını dinliyordu nasıl olsa. «Kimi zaman çok eşeklik ediyor ama,» diye homurdandı.

«Doğru. Ona çok dikkat etmem gerekiyor. Çok zeki ve çok çalışkan, ama kimi zaman da aşırıya kaçıyor işte.»

«Orospu çocuğunun biridir ve bunu da yüzüne söylemekten kaçınmam.» Voyles, Thomas Jefferson'un resminin üstündeki havalandırma deliğine gizlenmiş kameraya baktı.

«Tamam, ben de bu iş kapanana kadar onu senin önüne çıkarmayacağım.»

«Memnun olurum.» x

Başkan kahvesini yudumlarken bundan sonra ne söylemesi gerektiğini düşündü. Voyles kolay kolay havadan sudan söz edilecek bir insan değildi.

«Bir iyilik istiyorum.»

Voyles sabit ve kırılmayan gözlerle baktı. «Buyrun, efendim.»

«Bu Pelikan işi hakkında. Saçma bir fikir, ama içinde az da olsa, benim adım geçiyor. Bu işi ne kadar ciddiye alıyorsun?»

Bu çok komikti, işte. Voyles gülümsememeye çalıştı. İşe yaramıştı. Başkanla Coal Pelikan Dosyası yüzünden ter dökmeye başlamışlardı. Salı günün akşama doğru raporu almışlar, Çarşamba akşama kadar telaşlanmış ve şimdi de Perşembe sabahı yalvarıyortardı.

«Araştırma yapıyoruz, Sayın Başkan.» Bu yalandı, ama Başkanın yalan olduğunu bilmesi olanaksızdı. «Bütün izleri sürüyoruz. Eğer ciddi görmeseydim size göndermezdim.»

«Peki, şimdiye kadar ne öğrendin?»

«Daha yeni başladık. Raporu alalı kırk sekiz saat bile olmadı. New Orleans'da on dört ajan şimdi bu konuyu araştırıyorlar.» Yalanları o kadar güzeldi ki, Coal'un soluğunun tutulduğunu görebiliyordu.

On dört! Başkan öyle bir darbe yemişti ki, oturduğu yerde doğrulup fincanını sehpayı bıraktı. On dört ajan orada armalarını gösterip sorular soruyorlarsa, bu işin gazetelere yayılması yalnızca bir an meselesiydi. «On dört dedin, ha. Biraz ciddiye almışsın öyleyse.»

Voyles gerilemedi. «Biz çok ciddiyiz, Sayın Başkan. Adamlar öleli

115-

- 114 -

bir hafta geçti, izler giderek soğuyor. Elimizden geldiği kadar hızlı çalışıyoruz. Adamlarım günde yirmi dört saat iş başındalar.»

«Anlıyorum, ama bu Pelikan varsayımı sence ne kadar ciddi olabilir?»

Voyles çok eğleniyordu. Raporu daha New Orleans'a göndermemişti bile. New Orleans bürosuyla ilişki de kurulmamıştı. Eric East'e raporun bir kopyasını New Orleans bürosuna gönderip sessizce bir iki şey sormasını istemişti, hepsi o kadar. Bu da kovaladıkları yüzlerce iz gibi bir çıkmaz sokakta bitecekti.

«Pek ciddiye alınmaması gerekir, ama yine de kontrolümüzü yapmalıyız, Sayın Başkan.»

Başkanın alnındaki kırışıklar hafifledi, gülümser gibi oldu. «Denton, basın öğrendiği takdirde bu saçmalığın beni ne kadar yaralayacağını bilirsin.»

«Biz soruşturma yaparken basına danışmayız.»

«Biliyorum. O konuya girmeyelim. Ben, şey... bu işin ardını bırakmanı isterdim. Yani, sonu boş çıkacak nasıl olsa, üstelik arada ben de varım. Ne demek istediğimi anladsın mı?»

Voyles acımasızdı. «Yani bir saniği görmezden gelmemi mi istiyorsunuz, Sayın Başkan?»

Coal ekrana doğru eğildi. Hayır, sana bu Pelikan Dosyasını bırakmanı söylüyorum, demek isterdi. Bunu çok açık sözlerle karşısındaki adama iletmek isterdi. Ve ondan sonra da, hâlâ maskaralık yaparsa, üzerine çullanmak. Ama kilitli odadaydı kendisi. Ve o an, olması gereken yerde olduğunu anladı.

Başkan kıpırdanıp yeniden bacak bacak üstüne attı. «Haydi haydi, patron, ne demek istediğimi çok iyi anladın. Havuzda daha büyük balıklar var. Basın bu soruşturmayı dikkatle izliyor ve kimden kuşkulandığını öğrenmeye can atıyor. Onların nasıl insanlar olduklarını bilirsin. Basında dostum olmadığını sana söylememe gerek yok. Kendi basın sekreterim bile benden hoşlanmıyor. Hah ha ha! Bir süre unut bunu. Gerile ve gerçek sanıkları kovala. Bu iş bir şakadan başka bir şey değil, ama bana büyük zarar verebilir.»

Denton acımasızca baktı karşısındaki adama.

- 116-

Başkan yine kıpırdadı. «Bu Kamil işi için ne diyorsun? Fena değil, değil mi?»

«Değil.»

«Hazır sayılardan söz etmişken sorayım: Kamil'e kaç adam ayırdın?»

Voyles, «On beş,» dedi ve az daha gülecekti. Başkanın ağız açık kaldı. En olası saniğe on beş ajan ve o lanet Pelikan Dosyasına on dört ajan. Coal gülümseyerek başını salladı. Voyles yalanıyla kendini ele vermişti. Çarşamba raporunun dördüncü sayfasının altında Eric East ile K.O.Levvis ajan sayısını otuz olarak vermişlerdi, on beş değil. Sakin ol, patron, diye mırıldandı Coal. Herif seninle oyun oynuyor.

Başkan ise sakinlikten çok uzaktı. «Denton, yalnızca on beş mi? Ben bunun çok önemli bir ipucu olduğunu sanıyordum.»

«Belki bir iki kişi daha fazladır. Bu soruşturmayı ben yönetiyorum, Sayın Başkan.»

«Biliyorum. Ve de çok iyi bir iş çıkarıyorsun. Ben senin işine karışıyor değilim, yalnızca vaktini başka konuda harcamanın iyi olacağını belirtiyorum. Hepsi bu. Pelikan Raporunu okurken az daha kusacaktım. Basın onu görüp de araştırmaya başlarsa benim sonum geldi demektir.»
«Benim olaydan çekilmemi mi istiyorsunuz?»

«Evet! Evet, Denton! Senden bir iyilik istiyorum ve sen de, bunun altında kalmayacağımı bilirsin. Bir süre geri çek kendini. Olay bir daha alevlenirse, o zaman bakarsın. Şu anda çok huzursuzum ben.»

Voyles hafifçe gülümseyip insafa geldi. «Sizinle bir anlaşma yapalım. Adamınız Coal beni basın önünde rezil etti. Rosenberg ve Jen-sen'e sağladığımız güvenlik konusunda gazeteler yazmadık şey bırakmadılar.» Başkan başını salladı.

«Siz o herifi benim eteğimden çekin, ben de Pelikan Raporunu unuttayım.»

«Anlaştık.»

«Ben Coal'a güvenmiyorum ve bu iş sona ermeden onun bir daha işime karıştığını duyarsam New Orleans'a elli ajan gönderir ve basının kendilerini bandoyla karşılayacağından emin olurum.»

- 117 -

Başkan ellerini kaldırdı. «Anlaştık. Söz veriyorum.»

Voyles gülümsüyordu, Başkan gülümsüyordu ve yakınlarda bir odadaki Fletcher Coal gülümsüyordu.

Coal ekranları kapatıp kapıyı ardından kilitledi. Başkan bir on dakika kadar aday listesinden söz edecekti, onu da kendi odasındaki hoparlör sisteminden dinlerdi. Coal'un saat dokuzda toplantısı vardı. Saat onda birini kovacaktı. Ayrıca yazı makinesinde yazacağı bir şey vardı. Coal genellikle

bir makineye konuşur ve bantı sekreterine verirdi. Ancak kimi zamanlar Uydurma Notlara başvurduğu olurdu. Bunlar Batı-Kanadında elden ele dolaşır ve çoğunlukla da basına sızdırılırdı. Kimin yazdığı bilinmediğinden hemen hemen bütün masaların üstünde bir kopya bulunurdu. Coal bunun üzerine bağıırıp çağırırdı. Hepsi de kendi yazı makinesinden çıkmış Uydurma Notlar nedeniyle çok adam kovmuştu.

Bir sayfaya iki aralıkta dört paragrafta Kamil ve VWashington'dan kaçıışı hakkında bildiklerini yazdı. Libya ve Filistinlilere de şöyle bir dokunuyordu. Coal yaptığı işten memnundu. Bakalım ilk Posf'ta mı, yoksa 7/mes'da mı yayınlanacaktı. Hangi gazetenin haberi ilk ele geçireceği konusunda kendi kendine iddiaya bile girdi.

FBI Müdürü Beyaz Saray'daydı, oradan New York'a gidecek ve ertesi gün dönecekti. Gavin, K.O.Levvis'in odası önünde bekledikten bir süre sonra içeri alındı.

Levvis sıkılmıştı, ancak kibarlığı da elden bırakmazdı. «Korkuyor görünüyorsun,» dedi.

«En iyi arkadaşımı kaybettim.»

Levvis bir açıklama bekledi.

«Adı Thomas Callahan'dı. Pelikan Raporunu bana Tulane'den getiren arkadaşım. Rapor elden ele dolaştı, sonra Beyaz Saray'a gönderildi ve şimdi de Thomas öldü. Dün gece arabasına konan bir bombayla paramparça oldu. Anladın mı, K.O.?»

«Çok üzüldüm.»

«Üzülmenin yararı yok. Bombanın hem Callahan'ı hem de raporu yazan kızını öldürmesi bekleniyordu. Darby Shaw kızın adı.»

«Raporda adını görmüştüm.»

«Tamam. Birlikteydiler ve araba havaya uçtuğunda kızın da içinde olması bekleniyordu. Ama bir şey oldu ve kız kurtuldu. Bu sabah saat beşte aradı beni. Korkudan ölecekti neredeyse.»

Levvis dinliyordu, ama olayı kafasından çıkarıp attığı da belliydi.

«Bunun bomba olduğundan emin değilsin, değil mi?»

«Kız bomba dedi. Patlamış ve her şeyi havaya uçurmuş.»

«Arkadaşının ölümüyle rapor arasında bir bağlantı olduğunu mu düşünüyorsun?»

Gavin avukattı, ama sorgulama^sanatında hiç eğitim görmemişti ve saf görünmek istemiyordu. «Olabilir. Öyle olduğunu sanıyorum. Sence öyle değil mi?»

«Artık hiçbir önemi yok, Gavin. Az önce Müdürle konuştum. Pelikan listemizden silindi. Artık o konuyu araştırmıyoruz.»

«Ama arkadaşım arabasına konulan bir bombayla öldü.»

«Üzgünüm. Orada yetkililerin bu olayı incelemekte olduklarını tahmin ederim.»

«K.O. senden bir iyilik istiyorum.»

«Beni dinle, Gavin. İyilik falan yapacak durumum yok. Şu anda yeteri kadar tavşan kovalıyoruz zaten, Müdür bir soruşturmayı durdurun derse, biz de durdururuz. Onunla konuşabilirsin istersen. Ama bunu salık vermem.»

«Belki de yanlış yere başvurdum. Senin beni dinleyeceğini ya da en azından ilgili görüneceğini ummuştum.»

Levvis masası çevresinde yürüyordu. «Gavin, çok kötü görünüyorsun. Bugün izin al istersen.»

«Hayır. Odama dönüp, bir saat bekledikten sonra yine buraya gelecek ve aynı şeyi soracağım. Bir saat sonra, tamam mı?»

«Hayır. Voyles çok kesin konuştu.»

«Kız da öyle, K.O. Thomas öldürüldü ve kız şimdi kendi gölgesinden korkarak New Orleans'da bir yerde saklanıyor ve bizden yardım istiyor. Bizse çok meşgulüz.»

«Üzgünüm.»

«Hayır, hiç de üzgün değilsin. Kabahat benim. Lanet raporu çöpe

atmalıydım.»

«Rapor çok değerli bir amaca hizmet etti, Gavin.» Levvis zamanın

- 119

- 118

dolduğunu ve bu saçmaları daha fazla dinlemek istemediğini gösterir biçimde elini Gavin'in omzuna koydu. Gavin omzunu kurtarıp kapıya doğru yürüdü.

«Evet, size bir oyuncak çıkmış oldu. Yakmalıydım onu.»

«Rapor yakılmayacak kadar iyi, Gavin.»

«Ben pes ediyordum değilim. Bir saat sonra yine geleceim.» Verheek kapıyı arkasından sertçe kapattı.

Darby, Rubinstein Kardeşler Mağazasına Kanal Sokağı kapısından girdi ve erkek gömlekleri rafları arasında kayboldu. Kendisini izleyen olmamıştı. Hemen bir denizci parkası, bir erkek havacı güneş gözlüğü ve yine erkek için olup küçük numaralı bir sürücü kasketi aldı. Parasını yine kartla ödedi. Satıcı kartını işleme sokarken Darby etiketleri çıkarıp parkayı giydi. Tıpkı sınıfta giydiği şeyler gibi bu da torba gibiydi. Saçlarını ensesinde topladıktan sonra Magazine Sokağa kapısından çıkıp kalabalık arasında kayboldu.

Yine Kanal Sokağına çıktı sonra. Sheraton'a giren bir otobüs dolusu turistlerin arasına karıştı. Otelin lobisinde doğrudan telefonlara gidip komşusu olan Bayan Chen'i aradı. Kimseyi görmüş ya da duymuş muydu? Çok erken bir saatte Darby'nin kapısı vurulmuştu. Hava henüz karanlık olduğundan uyanmışlardı. Ama kimseyi görmemişti, yalnızca kapının vurulduğunu duymuştu. Evet, arabası hâlâ sokakta duruyordu. İyi miydi? Evet, iyiydi. Teşekkür ederim.

Darby turistlere bakarak Gavin Verheek'in özel numarasını çevirdi.

«Neredesin?» diye sordu Gavin.

«Sana bir şeyi önceden söyleyeyim. Şu an için nerede olduğumu ne başkasına ne de sana söylemeyeceğim. Onun için bunu sorma.»

«Peki. Kuralları sen koyacaksın, anlaşılacak.»

«Teşekkür ederim. Bay Voyles ne dedi?»

«Bay Voyles Beyaz Saray'da olduğu için kendisiyle konuşmadım. Ama bugün konuşmaya çalışacağım.»

«Olmadı, Gavin. Dört saattir işyerindesin ve hiçbir şey yapamadın. Senden daha fazlasını beklerdim.»

«Sabırlı ol, Darby.»

«Sabır ölümüne neden olacak. Beni kovalıyorlar, değil mi, Gavin?»

«Bilmiyorum.»

«Ölmen gerektiğini buseydin ve seni öldürmek isteyenlerin kısa bir süre önce iki Yüksek Mahkeme yargıcısıyla basit bir anayasa profesörünü öldürdüklerini ve ellerinde öldürmek için harcayacakları milyonlarca dolarları olduğunu buseydin, sen ne yapardın, Gavin?»

«FBI'ya giderdim.»

«Thomas FBI'ya gitti ve öldü.»

«Teşekkür ederim, Darby. Haksızlık bu.»

«Benim haklı olup olmamayı düşündüğüm yok. Ben daha çok öğlene kadar sağ kalmakla ilgileniyorum. Sonra da akşama kadar nasıl dayanabileceğimi düşüneceğim. Sonra da ertesi günü düşüneceğim.»

«Evine gitme.»

«O kadar aptal değilim. Eve gitmişler bile. Ve Thomas'm evini de gözetlediklerinden hiç kuşum yok.»

«Thomas'in ailesi nerede?»

«Ana babası Florida'da. Üniversite onlarla temasa geçer sanırım.»

Bilemiyorum. Mobile'de de bir kardeşi var. Onu arayıp bu olanları anlatmayı düşünüyordum.»

Darby rezervasyon masası önündeki turistler arasında bir yüz gördü. Adamın elinde katlı bir gazete vardı ve bir müşteri gibi davranıyordu. Ancak adım atarken duraksıyor ve bakışlarıyla lobiyi tarıyordu. Uzun ve dar bir yüz, yuvarlak camlı gözlük ve parıldayan bir alın.

«Gavin, beni dinle. Söyleyeceklerimi yaz. Bir süre önce gördüğüm bir adam var burada. Bir saat kadar önce görmüştüm. Boy bir seksen beş, zayıf, otuz yaşlarında, gözlüklü, siyah saçları seyrelmeye başlamış. Gitti. Gözden kayboldu.»

«Kim o?»

«Tanışmadık.»

«Seni gördü mü? Neredesin?»

«Bir otel lobisindeyim. Beni görüp görmediğini bilemiyorum. Hapı yuttum artık.»

«Darby! Dinle beni. Ne olursa olsun, benimle teması kaybetme, tamam mı?»

- 120-

- 121 -

«Çalışırım.»

Tuvalet hemen oradaydı. Darby sonuncu bölmeye girdi, kapıyı kilitledi ve bir saat orada kaldı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Fotoğrafçının adı Croft'tu ve uyuşturucu kullanmaktan üçüncü kez dokuz ay içeri girmesine kadar yedi yıl Posf'ta çalışmıştı. Cezası affedilince serbest çalışmaya karar vermiş ve kendini telefon rehberinin sarı sayfalarına Serbest Fotoğrafçı olarak geçirtmişti. Telefonu pek seyrek olarak çalardı. Croft biraz da resimlerinin çekildiğini bilmeyen insanların fotoğraflarını çekerti. Müşterilerinden çoğu duruşmalarda kullanacak malzeme arayan boşanma avukatlarıydı. Croft iki yıllık serbest çalışmanın sonunda bir iki numara öğrenmişti ve şimdi kendisini özel dedektif olarak görmekteydi. İş bulduğunda saatine kırk dolar alırdı.

Müşterilerinden biri de gazetecilikten arkadaşı Gray Grantham'dı. Grantham ciddi bir gazeteciye ve pis bir şeye ihtiyacı olduğunda kendisini arardı. Şimdi de telefonu olduğu için Grantham'in Volvo'sundaydı. Saat öğleye gelmişti, Croft yemek yerine bir sigara yakmıştı ve bütün camlar inik olduğu halde sigara kokusunun arabaya sinip sinmeyeceğini düşünüyordu. En iyi işlerini kafayı bulduğu zaman çıkarırdı. İnsan geçimini motel pencerelerine bakıp sağlayacaksa, kafayı bulması da gerekliydi.

Yolcu tarafı camından giren hafif bir rüzgâr dumanı Pennsylvania Caddesine savuruyordu. Croft yasak yere park etmişti, esrar çekiyordu ve dünya umurunda değildi. Üzerinde ancak bir iki gram vardı, 1 Saat on ikiyi yirmi geçe kadın kulübeden çıktı. Birden ortalıkta beliren iyi giyimli genç bir adam içeri girip kapıyı kapattı. Croft, Nikon makinesini çıkarıp objektifini direksiyona dayadı. Hava serin ve güneşliydi, kaldırım öğle tatiline çıkmış insanlarla doluydu. Klik. Klik. Adam çevresine bakmıyor ve numaraları çeviriyordu. Bu onların adamıydı.

- 122 -

Adam otuz saniye kadar konuştuktan sonra araba telefonu üç kere çalıp sustu. Grantham'm işaretliydi bu. Adamları buydu ve konuşuyordu. Mümkün olduğu kadar çok resim çekmişti Grantham. Klik. Klik. Croft önünden geçen baş ve omuzlar arasında bir boşluk bulduğunda düğmeye basıyordu. Adam konuşurken çevresine bakıyordu ama sırtı sokağa dönüktü. Croft iki dakikada otuz altı poz da bitirdi. Hemen başka bir Nikon

makinesini aldı. Objektifini takip kalabalığın geçmesini bekledi.

Sigarasından son bir nefes daha çekip sokağa fırlattı. İşi o kadar kolaydı ki. Kuşkusuz, stüdyoda fotoğraf çekmek biraz da yetenek işiydi, ancak sokakta çalışmak çok daha eğlenceliydi. Gizli bir kamerayla bir yüzü çalmanın neredeyse suç sayılacak bir yanı vardı.

Resmi çekilen adam çok uzun konuşmadan telefonu kapattı, çevresine bakındıktan sonra kapıyı açtı. Tam önden, çok güzel, tepeden tırnağa kadar, kendisine doğru yaklaşıyor, klik klik. Croft adam arabaya yaklaştığı anda kamerayı bıraktı elinden. Adam geçip kalabalık arasında kayboldu.

Hıyar herif, diye düşündü Croft. Kaçıyorsan, aynı telefon kulübesini iki kere kullanma.

Garcia oyun oynuyordu. Bir karısıyla çocuğu olduğunu ve korktuğunu söylemişti. Önünde bol paralı bir meslek vardı. Ağzını tutmayı bildiği takdirde zengin bir insan olacaktı. Ama konuşmak istiyordu. Anlatacak bir şeyi vardı, konuşmak için kıvranıyordu, ama bir türlü karar veremiyordu. Kimseye güvenemezdi.

Grantham acele etmedi. Croft'un işi bitene kadar konuştu ada mı. Garcia nasıl olsa konuşacaktı sonunda. Bunu çok istiyordu. Şimdi ye kadar üç kere telefon etmişti. Bu oyunu pek çok kez oynamış olan ve nasıl oynandığını bilen Grantham karşısında kendini giderek daha rahat hissetmekteydi. İlk iş, sakin olmak ve güven sağlamaktı, onlara sevgi ve saygıyla yaklaşılırdı, ahlaktan, doğru ve yanlışlardan söz edilirdi. -

Resimler çok güzel çıkmıştı. Croft aman aman aranacak bir kimse değildi. Sorunlu bir insandı ve çoğunlukla kafayı öyle bulmuş olurdu ki - 123 -

bu çektiği resimlere yansırı. Ancak çenesini tutmayı bilirdi, gazetecilik! hakkında bir fikre sahipti ve her an çalışmaya hazırdı. Grantham resimlerden on ikisini seçip büyültmüştü. Sağ profil. Sol profil. Önden. Kameraya bakarken. Beş altı metre ilerden.

Garcia yirmi sekizinden fazla olamazdı, yakışıklı ve temiz görünümlü bir avukattı. Koyu renk kısa kesilmiş saçlar. Kara gözler. İspanyol asıllı olabilirdi

ama teni esmer değildi. Giydiği şeyler pahalı parçalardı. Lacivert elbise, herhalde yünlü kumaştı. Beyaz gömlek ve ipekli bir kravat. Ayakkabılar cilalı. Elinde evrak çantası olmaması şaşırtıcıydı. Ancak; öğle saati olduğunu da unutmamak gerekirdi. Herhalde telefon etmek' için işinden çıkmıştı ve sonra da oraya dönecekti. Adalet Bakanlığı bir blok ötedeydi.

Grantham resimleri incelerken kapıya bakmayı da ihmal etmiyordu. Çavuş hiç geç kalmazdı. Hava karanlıktı ve kulüp dolmaya başlamıştı. Grantham üç blok içindeki tek beyazdı.

Washington'daki on binlerce avukattan iyi giyinmesini bilenler çok azdı. Özellikle de gençler arasında. Gençler yılda kırk bin dolarla işe başlarlardı ve giyim kuşam kendileri için önemli değildi. Ancak Garcia giyimini önemsiyordu ve devlet avukatı olmayacak kadar genç ve iyi giyimliydi. Şu halde özel bir avukatlık şirketindeydi, üç ya da dört yıldır avukatlık yapıyordu ve yılda seksen bin dolar civarında bir para alıyordu. Çok iyi. Şimdi herhalde elli bin avukatlık bir grup içinde bulunacaktı.

Açılan kapıdan içeri bir polis girdi. Grantham dumanların arasından bunun Cleve olduğunu gördü. Kulüpte kumar oynanmadığından ve fahişe uğrağı da olmadığından polis gelmesi ortalıkta telaş yaratmazdı. Cleve, Grantham'ın karşısına oturdu.

«Burasını sen mi seçtin?» diye sordu Grantham.

«Evet. Beğendin mi?»

«Biz fazla göze batmak istemiyoruz, değil mi? Burada Beyaz Saray'da çalışan birinden gizli bilgiler alıyorum. Oyun değil yani. Cleve, şimdi söyle bakalım, buraca olanca beyazlığımla otururken göze batıyor muyum, batmıyor muyum?»

«Bunu söylemek istemezdim, Grantham, ama sen sandığın kadar

ünlü bir kişi değilsin. Şu bardaki herifleri görüyor musun?» Bara dizilmiş inşaat işçilerine baktılar. «Onlardan biri Washington Post'u okumuş-sa ya da Gray Grantham adını duymuşsa veya Beyaz Saray'da olup bitenlere metelik veriyorsa, maaşımı sana vereceğim.»

«Tamam tamam, anladık. Çavuş nerede?»

«Çavuş biraz hastaca. Sana bir mesaj yolladı.»

Olmazdı bu. Çavuştan adı gizlenen bir kaynak olarak söz edebilirdi, ama bunu Çavuşun oğlu ya da gönderdiği başka biri için söyleyemezdi.

«Nesi var?»

«Yaşlılık. Bu gece konuşmak istemedi, ama haber de acılmış.»

Grantham bekledi.

«Arabamda kapalı bir zarf var. Çavuş zarfı açmamamı söyledi.

Önemli bir şey, götür Bay Grantham'a ver, dedi.»

«Gidelim öyleyse.»

Kalabalığın arasından geçip dışarı çıktılar. Devriye arabası kaldırımın üstüne çekilmişti. Cleve torpido gözünden aldığı zarfı Grantham'a verdi.

«Bunu Batı Kanadından almış.»

Grantham zarfı cebe indirdi. Çavuş bir şey yürütecek insan değildi ve ilişkileri süresince bir belge de vermemişti. Her zaman sözlü bilgiler iletirdi ve çok güvenilirirdi.

«Teşekkür ederim, Cleve.»

«Ne olduğunu bana söylemedi. Bekleyip gazetede okumamı söyledi.»

«Babana onu sevdiğimi söyle.»

Devriye arabası uzaklaşınca Grantham da Volvo'suna döndü. İçeri girip kapıyı kilitledikten sonra tavan ışığını yakıp zarfı açtı. İçinde bir Uydurma Not vardı.

Grantham uçuyordu. Brightvood'dan 16. Karayoluna çıkmış, sonra oradan Washington'un merkezine doğru girmişti. Saat hemen hemen yedi buçuktu, eğer hikâyeyi bir saat içinde yazabilirse Lake City baskısına yetiştirebilirdi. Arabaya telefon aldığıının ödülünü şimdi görüyordu işte. Gazetede yazı işlerinden Smith Keen'i aradı. Keen henüz beşinci kattaki haber odasında idi. Sonra yabancılar masasında bir

- 125-

- 124 -

arkadaşını arayıp Kamil hakkında bilinen bütün bilgileri hazırlamasını istedi.

Not konusunda kuşkuluydu. En son kahve ve şişe suyu politikası ya da tatil haberleri gibi kâğıda dökülüp ortalıkta bırakılacak bir şey değildi bu. Biri, herhalde Fletcher Coal, dünyaya Kamil'in sanık olarak ortaya çıktığını bildirmek istemiş olmalıydı. O aptallar Beyaz Sarayı'nda biri hikâyenin baş sayfalara geçmesini istemişti.

Ancak bu da bir ilk sayfa haberi idi. Keen ile dokuza kadar bitirdiler hikâyeyi. Kamil olduğu sanılan iki de fotoğraf buldular. Ancak ikisi de ayrı birer insanın resmiydi sanki. Keen ikisini de basmalarını önerdi. Kamil dosyası çok inceydi. Çoğunluğu da söylentilerdi. Grantham Papa'dan, İngiliz diplomatından, Alman bankacısından ve İsrail askerlerinin pusuya düşürülmelerinden söz etti. Ve şimdi de Beyaz Saray'dan güvenilir bir kaynağa göre Kamil Yargıç Rosenberg ve Jensen'in öldürülmelerinden sanık olarak aranıyordu.

Darby sokaklara düştüğünün yirmi dördüncü saati hâlâ yaşıyordu. Eğer sabahı çıkarabilirse yeni bir günde nereye gidip ne yapması gerektiğini düşünebilirdi. Şimdilik çok yorgundu, Marriott Otelinin on beşinci katında bir odadaydı. Kapıyı kilitlemiş, bütün ışıkları yakmıştı. Yanıbaşında bir kutu bayıltma spreyi Mace vardı. Kızıl saçları dolapta bir kesekâ-ğidındaydı. Saçını en son üç yaşında kesmiş ve annesinden büyük bir dayak yemişti.

Saçlarını kesip de biraz modaya uygun duruma getirmek için kör makasla tam iki saat uğraşmıştı. Yaşayıp yaşamayacağına bir karar verilip ortalık durulana kadar başında bir şapka taşıyacaktı. Saçlarını siyaha boyamak da yine iki saatini almıştı. Sarıya boyamak daha kolay olurdu ama o zaman da boya olduğu anlaşılırdı. Darby karşısında profesyonellerin olduğunu ve kendisinden saçlarını sarıya boyamasını beklediklerini düşünüyordu. Hem bundan ne çıkardı ki? Yarın sabah uyanıp da saçlarını beğenmezse, sarıya boyardı. Bukalemun stratejisi. Saçlarının rengini her gün değiştir ve herifleri çılgına çevir. Clairol boyasının en az seksen beş rengi vardı.

Ölesiye yorgundu, ama uyumaya da korkuyordu. Gün boyunca

- 126 -

f

Sheraton'daki o adamı görmemişti. Ancak ne kadar çok dolaşırsa, yüzler hep birbirine benzemeye başlıyordu. Adam oralarda bir yerdeydi, bundan hiç kuşkusu yoktu. Ve arkadaşları vardı. Rosenberg'le Jensen'i ve Thomas Callahan'ı öldürdükten sonra kendisini öldürmek işten bile değildi.

Darby ne arabasının yanına gidebiliyor, ne de bir araba kiraliyordu. Araba kiraladığın zaman geride kayıt bırakırdın. Ayrıca adamlar araba kiralama şirketlerini gözetliyor da olabilirlerdi. Aynı şekilde uçağa binmekten de korkuyordu. Otobüse binebilirdi, ancak o güne kadar ne bir otobüs bileti almış, ne de şehirler arası otobüsün içini görmüştü.

Onun kaybolduğunu anlayınca kaçmaya başlayacağını tahmin ederlerdi. Bir amatördü, sevgilisinin paramparça olduğunu gören küçük bir kolejli kız. Kentten dışarı çıkmaya çalışacak ve yakalanacaktı.

Ancak Darby o anda kentte bulunmaktan memnundu. Kentte bir milyon otel odası ve sayılamayacak kadar dar sokak, bar ve kulüp vardı. Bourbon, Chartres, Dauphine ve Royal sokakları her saatte tıklım tıklım doluydu. Darby de birkaç gün sürekli otel değiştirecekti. Ondandır? Ondandır? Nedenini de bilemiyordu. Bulunduğu koşullar altında sürekli hareket etmek mantıklı görünmüştü. Sabahları sokağa çıkmayıp uyuyacaktı. Elbisesini, şapkasını ve güneş gözlüğünü değiştirecekti. Sigara içmeye başlayacaktı. Oradan oraya gitmekten bıkana kadar dolaşacaktı, sonra da kentten ayrılabilirdi. Korkmak normaldi. Düşünmek zorundaydı. Sağ kalacaktı.

Polisleri çağırmayı düşünmüştü, ama ondan da vazgeçmişti. Polisler ifade alırlar, zabıt tutarlardı, ki bu da tehlikeli olabilirdi. Mobile'deki ağabeyine telefon etmeyi de düşünmüştü; ancak zavallı şu anda kendisine yardım edemezdi ki. Dekana telefon etmeyi düşündü; ancak ona da raporu, Gavin Verheek'i, FBI'yı, arabaya konan bombayı, Rosenberg ile Jensen'i ve kaçışını nasıl anlatabilir ve inandırabilirdi? Dekan da olmazdı. Hukuk fakültesinden bir iki arkadaşını aramayı da düşünmüştü. Ancak insanlar konuşur ve dinlerlerdi. Ve dışarda bir yerde zavallı Callahan hakkında konuşulanları dinleyen birileri olmalıydı. Darby en iyi arkadaşı olan Alice Stark'la konuşmak istiyordu. Alice endişeli bir tipti, polise gidip arkadaşı Shavv'un kaybolduğunu söyleyebilirdi. Yarın sabah onu arayacaktı.

- 127 -

Darby oda servisini arayıp Meksika salatasıyla bir şişe kırmızı şarap istedi. Şarabı bitirecek, sonra elinde Mace kutusuyla bir koltuğa oturup uyuyakalana kadar kapıya bakacaktı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gminski'nin arabası Kanal Caddesinde sanki sokak onunmuş gibi geniş bir U çizip Sheraton'un önünde durdu. Her iki arka kapı aynı anda açıldı. Arabadan önce Gminski, ardından da çantalarıyla üç yardımcısı indi.

Saat sabahın ikisiydi ve Müdür çok acelesi var gibi davranıyordu. Gminski resepsiyonda durmayıp doğrudan asansörlere gitti. Arkasından

gelen yardımcılarını önce onun girmesi için kapıyı açık tuttular. Altı kat boyunca kimse konuşmadı.

Ajanlarından üçü köşe odaların birindeydiler. Biri kapıyı açtı ve Gminski bir şey söylemeden odaya girdi. Yardımcıları çantaları odadaki tek yatağın üstüne attılar. Müdür ceketini çıkardı.

Hooten adındaki ajana, «Kız nerede?» diye sordu. Swank adındaki ajan perdeyi açtı, Gminski pencereye yürüdü.

Swank karşı tarafta ve bir blok aşağıda olan Marriott Otelini gösterdi. «On beşinci katta, sokağın başından sonra üçüncü pencere, ışıkları yanıyor.»

Gminski, Marriott'a baktı. «Emin misiniz?»

«Evet. Onu girerken gördük. Otel ücretini kredi kartıyla ödedi.»

«Zavallı kızcağız,» dedi Gminski. «Dün gece neredeydi?»

«Royal Caddesinde Holiday Inn'de. Orada da kredi kartını kullandı.»

«Onu izleyen birini gördünüz mü peki?»

«Hayır.»

«Biraz su istiyorum.» Gminski'nin yardımcılarının biri buz kovaşına gitti.

Gminski yatağın kenarına oturdu, parmaklarını tıklattı. Ajanların en yaşlısı olan Hooten'e, «Sen ne diyorsun?» diye sordu.

«Kızı kovalıyorlar. Aramadıkları yer kalmadı. Kız kredi kartı kullanıyor. Kırk sekiz saate kadar ölmüş olur.»

«O kadar da aptal değil,» diye Svank arkadaşının sözünü kesti. «Saçını kesti ve siyaha boyadı. Durmadan yer değiştiriyor. Kenti yakında terketmek gibi bir niyeti olmadığı anlaşılıyor. Ben daha yetmiş iki saat bulamazlar derim.»

Gminski suyundan bir yudum aldı. «Bu, raporunda haklı olduğunu ve dostumuzun şimdi çok umutsuz bir durumda bulunduğunu gösterir. Dostumuz nerede?»

«Hiç bilmiyoruz?» dedi Hooten.

«Onu bulmamız gerek.»

«Üç haftadır görünmedi.»

Gminski bardağı bırakıp bir oda anahtarı aldı. Hooten'e, «Ne diyor-sun?» diye sordu.

«Onu oradan çıkaracak mıyız?»

«Kolay olmayacak,» dedi Svank. «Tabancası olabilir.»

«Kız korkuyor,» dedi Gminski. «Ve bir sivil. Sivilleri sokaktan kaçırma-yız.»

«O zaman çok yaşamayacak,» dedi Svank.

«Onu nasıl kaçırırısın?» diye sordu Gminski.

«Çeşitli yolları var,» dedi Hooten. «Sokakta yürürken. Odasından. Şu anda çıkarsam on dakika sonra kızın odasındayım. Pek güç değil bu. Kız profesyonel değil.»

Gminski odanın içinde gezinirken bütün bakışlar ona dönüktü. «Onu kaçırmak istemiyorum,» dedi. «Dört saat uyuyup saat altı buçukta burada buluşalım. Beni o zaman kaçırmaya kandırırsan, buna izin vereceğim. Tamam mı?»

Ajanlar başlarını salladılar.

Şarap işe yaramıştı. Darby koltukta uyukladıktan sonra gidip yatağa yattı ve deliksiz bir uyku çekti. Telefon çalıyordu. Örtü yere sarkmış, ayakları yastığın üstündeydi. Telefon çalıyordu. Gözkapakları birbirine

yapışık gibiydi. Kafası çalışmıyordu. Ancak derinliklerde bir yerde bir şey hâlâ uyanıktı ve telefonun çaldığını söylüyordu.

Darby gözlerini açtı. Güneş doğmuştu, odanın ışıkları yanıyordu. Telefona baktı. Hayır, kendisini uyandırmalarını söylememişti. Yatağın kenarına oturup dinledi. Beş kere, on, on beş, yirmi kere. Durmayacaktı. Yanlış numara olsaydı, yirminci çalıştan sonra dururdu.

Yanlış numara değildi. Kafasındaki örümcek ağıları temizleniyordu artık, telefona yaklaştı. Resepsiyon memuru ve belki de patronu dışında o odada olduğunu bilen tek kişi yoktu. Bir de oda servisi. Gece yiyecek getirtmişti.

Telefon sustu. İyi, yanlış numaraymış. Darby banyoya doğru giderken yine çalmaya başladı. Saydı. On dördüncü kereden sonra telefonu açtı. «Alo?»

«Darby, ben Gavin Verheek. İyi misin?»

Darby yatağa oturdu. «Bu numarayı nasıl buldun?»

«Bizim de yollarımız vardır. Dinle beni...»

«Dur, Gavin. Dur da düşüneyim. Kredi kartı, değil mi?»

«Evet. Burası FBI, Darby. Bizim yollarımız vardır. O kadar da güç değildir.»

«Öyleyse onlar da bulabilirler.»

«Herhalde. Küçük yerlerde kal ve nakit para kullan.»

Darby'nin midesi düğümlemişti. Yatağa uzandı. Güç değildi. Kredi kartı. Ölebilirdi.

«Darby, orada mısın?»

«Evet.» Kız odanın zincirli kapısına baktı. «Evet, buradayım.»

«Güvenlikte misin?»

«Şimdiye kadar öyle sanıyordum.»

«Bazı bilgiler aldık. Yarın saat üçte kampüste bir anma töreni yapılacak, cenaze daha sonra kent içinde bir mezarlığa gömülecek. Kardeşiyle konuştum, ailesi benim tabutu taşıyanlardan biri olmamı istiyor. Bu akşam oradayım. Seninle görüşmeliyiz.»

«Neden?»

«Bana güvenmelisin, Darby. Şu anda hayatın tehlikede ve benim dediklerimi yapman gerek.»

«Siz ne yapmaya çalışıyorsunuz?»

Bir duraklama oldu. «Ne demek istiyorsun?» diye Gavin sordu.

«Müdür Voyles ne dedi?»

«Onunla konuşmadım.»

«Ben seni onun avukatı falan gibi bir şey sanıyordum. Konu nedir, Gavin?»

«Şu anda hiçbir harekette bulunmuyoruz.»

«Bu ne anlama geliyor? Benimle konuş, anlat, Gavin.»

«O yüzden buluşmalıyız işte. Telefonda konuşmak istemiyorum.»

«Telefon gayet iyi ve bu sıralarda başkası da mümkün değil. Haydi anlat, Gavin.»

«Neden güvenmiyorsun bana?» Gavin kırılmıştı.

«Ben kapatıyorum, tamam mı? Bu işten hiç hoşlanmadım. Nerede olduğumu biliyorsanız, o zaman dışarda koridorda beni bekleyen biri de olabilir.»

«Saçmalama, Darby. Kafanı kullan. Oda numaran bir saattir elimde ve seni telefonla aramaktan başka bir şey yapmadım. Biz senin tarafın-dayız, yemin ederim ki senin tarafındayız, Darby.»

Darby düşündü. Mantıklıydı, ama kendisini çok da çabuk bulmuşlardı. «Dinliyorum,» dedi. «Müdürle konuşmadın, ama FBI herhangi bir harekete geçmiyor. Neden?»

«Pek emin değilim. Dün Pelikan Dosyasından uzak durulması emrini verdi. Bütün söyleyebileceğim bu.»

«Fazla bir şey söylemedin. Thomas'ın başına gelenleri duydu mu? Benim o raporu yazdım diye ölmüş olmam gerektiğini biliyor mu? Tho-

mas'ın raporu eski arkadaşına vermesinden kırk sekiz saat sonra ikimizi de öldürmeye çalıştıklarını biliyor mu? Bütün bunları biliyor mu, Gavin?»

«Sanmıyorum.»

«Bu hayır demek, değil mi?»

«Evet. Hayır demek.»

«Dinle beni. Sen Thomas'ın rapor nedeniyle öldürüldüğüne inanıyor musun?»

«Herhalde.»

- 130 -

- 131 -

«Bu da evet demek, değil mi?»

«Evet.»

«Teşekkür ederim. Thomas rapor yüzünden öldürülmüşse, o zaman onu kimin öldürdüğünü biliyoruz. Ve Thomas'ı kimin öldürdüğünü biliyorsak, Rosenberg ile Jensen'i de kimin öldürdüğünü biliyoruz, değil mi?»

Verheek duraksadı.

«Evet de!» diye bağırdı Darby.

«Belki diyeceğim.»

«Güzel. Bir avukatın evet demesi böyle oluyor demek. Bu çok büyük bir olasılık ve sen FBI'nın geri çekildiğini söylüyorsun.»

«Sakinleş artık, Darby. Bu gece buluşup konuşalım. Senin hayatını kurtarabilirim.»

Darby telefonu yastığının altına sokup banyoya gitti. Dişlerini ve saçlarını fırçaladı, eşyalarını yeni aldığı bir kumaş çantaya doldurdu. Parkasıyla şapkasını giydi, kara gözlüğünü gözüne yerleştirdi ve yavaşça kapıyı arkasından kapattı. Koridor boştu. İki kat yukarı çıktı. Asansöre orada binip onuncu kata indi. Oradan da lobiye merdivenlerden indi. Merdivenin kapısı tuvaletlerin yanına açılıyordu. Hemen bir bölmeye girdi, bir süre orada bekledi.

French Quarter mahallesinde Cuma sabahı. Hava serin ve temizdi, gecedeki kalma yiyecek ve günah kokusu yoktu. Sabahın sekizi mahalle sakinleri için çok erken bir saat. Darby gününü planlamak için bir iki blok yürüdü. Jackson Meydanı yakınlarındaki Dumaine Sokağında daha önce gördüğü bir kahvehane vardı. İçersi boştu ve arka tarafta bir telefon vardı. Darby kahve fincanını alıp telefonun yanındaki masaya oturdu. Burada konuşabilirdi.

Aradan bir dakika geçmeden Verheek telefonda idi. «Dinliyorum,» dedi.

Darby ön kapıdan gözlerini ayırmadan, «Bu gece nerede kalacaksın?» diye sordu.

«Nehir kıyısında, Hilton'da.»

«Yerini biliyorum. Seni ya bu gece geç saatte ya da yarın sabah

- 132- -

erkenden ararım. Beni izlemeye kalkışma. Para kullanıyorum artık, kart değil.»

«Çok iyi yaptın, Darby. Dolaşmaya devam et.»

«Sen buraya gelene kadar ölmüş de olabilirim.»

«Hayır, ölmeyeceksin. Orada Washington Post gazetesi bulabilir misin?»

«Belki. Neden?»

«Hemen bir tane al. Rosenberg, Jensen ve onları kimin öldürmüş olacağı hakkında bir yazı var.»

«Tamam. Ben seni sonra ararım.»

Darby Kanal Caddesine doğru gitti, yolda zigzaglar çiziyor, izlerini örtmeye çalışıyor ve zaman zaman arkasına bakıyordu. Sanki bir işi varmış gibi hızlı adımlarla yürürken gözlüğün ardından hiçbir tarafı gözden kaçırmamaya çalışıyordu.

Bir sokak satıcısından bir Post ve bir Times PJcayune aldı, Cafe du Monde'un boş bir köşesindeki masaya yerleşti.

Baş sayfa. Gizli bir kaynağa atıf yapılarak verilen haberde Kamil efsanesi ve son cinayetlerdeki rolü anlatılıyordu. Gençlik günlerinde inançları için insan öldüren adam şimdi para için öldürüyordu. Emekli bir gizli servis üyesi, hem de çok para alıyor, demişti. Fotoğraflar bulanık ve belirsizdi. İkisinin de aynı insan olduğu düşünülemezdi. Ancak uzman onun yüzünün tanınmayacağını ve on yıldan beri fotoğrafının çekilemediğini belirtmişti.

Darby yanına gelen garsondan kahveyle bir çörek istedi. Uzman, çok kimsenin Kamil'in öldüğüne inandığını söylüyordu. İnterpol ise onun en yakında altı ay önce cinayet işlediği kanısındaydı. Uzman, Kamil'in ticari havayollarıyla yolculuk yapacağına inanmıyordu. Kamil FBI'nın listesinin de birinci adydı.

Darby bir de New Orleans gazetesini açtı. Thomas birinci sayfaya geçememişti, ama ikinci sayfada resmiyle birlikte uzun bir yazı vardı. Polisler olaya basit bir cinayet olarak bakıyorlardı ve ellerinde kanıt yoktu. Patlamadan az önce çevrede beyaz bir kadın görülmüştü. Hukuk fakültesi şok içinde, demişti Dekan. Polisler pek bir şey söylemiyorlardı. Dekan korkunç bir yanlışlık yapıldığına inanıyordu. Eğer bu bir cina-yetse, o zaman biri yanlış kimseyi öldürmüştü.

- 133 -

Darby gözlerinin sulandığını hissetti, birden yeniden korkmaya başladı. Belki de basit bir yanlışlıktı. Kent kaçıklarla doluydu zaten, belki biri bombayı yanlış arabaya yerleştirmişti. Belki de dışarda kendisini izleyen falan yoktu.

Kara gözlüğünü takıp Thomas'ın gazetede ki resmine baktı. Hukuk yıllığından almışlardı resmi. O kadar yakışıklıydı ki.

Grantham'ın Kamil hikâyesi Cuma sabahı Washington'u altüst etmişti. Gazetede Beyaz Saray'dan söz edilmediği için başkent in en son oyunu, kaynağın kim olabileceği konusunda tahmin yürütmekti.

Oyun özellikle Hoover Binasında çok heyecanlıydı. Müdürün odasında Eric East ve K.O.Levvis aşağı yukarı yürürlerken Müdür Voyles da iki saatte üçüncü kez Başkanla konuşmaktaydı. Voyles çevresindeki herkese küfürler yağdırıyordu. Bu arada Coal'a da bir küfür sallayınca Başkan da kendisine aynı tonda çıktı. Voyles, Coal ile başlanarak herkesin yalan makinesine bağlanmasını istedi, o zaman görürlerdi bu sızıntının nereden kaynaklandığını. Evet, kendisi başta olmak üzere Hoover Binasında çalışan herkes hazırda makineye bağlanmaya. Voyles kıpkırmızı kesilmiş, terliyordu; hattın öteki ucunda Başkanın olması umurunda bile değildi. Coal'un da nasıl olsa bir yerde konuşmayı dinlediğini biliyordu.

Sonunda Başkan konuşmanın gidişini eline almıştı ki, uzun bir nutuk çekmeye başladı. Voyles mendiliyle alnını kuruladı, antika döner koltuğunun arkasına yaslanıp tansiyonunu ve nabzını düşürmek için kontrollü solumaya başladı. Bir kalp krizi geçirmişti zaten, ikincisinin de fazla uzakta olmadığını hissediyordu; K.O.Levvis'e, Fletcher Coal ile aptal patronunun ölümüne neden olacaklarını kaç kere söylemişti. Ancak bunu son üç Başkan için de söylemişti. Alnındaki kırışıkları çim-dikleyerek biraz daha gömüldü koltuğa. «Bunu yapabiliriz, Sayın Başkan,» dedi. Az önceki adam gitmişti sanki. Voyles aniden değişiverirdi ve şimdi de gözleri önünde, saygılı bir tavır takınmıştı. «Teşekkür ederim, Sayın Başkan. Yarın orada olurum,» dedi.

Voyles telefonu yavaşça kapatıp gözleri kapalı olduğu halde konuştu. «O Posf muhabirini izlettirmemizi istiyor. Bunu daha önce yaptığımı-

- 134 -

za göre şimdi de yapıp yapamayacağımızı sordu. Yaparız dedim ben de.»
«Nasıl bir izlettirme?» diye sordu K.O.Levvis.

«Kent içinde. İki ajanla, yirmi dört saat. Geceleri nereye gidiyor, kiminle yatıyor falan. Zaten bekâr, değil mi?»
«Üç yıl önce boşanmış,» dedi Levvis.

«Farkedilmememiz için dikkatli olun. Sivil adam takın peşine ve her üç günde bir ekibi değiştirin.»

«Başkan sızıntıların bizden geldiğine mi inanıyor?»

«Sanmıyorum. Sızıntı bizden gelseydi gazeteciye izlememizi istemezdi. Bunun kendi adamlarından olduğunu biliyor sanırım. Ve onları yakalamak istiyor. Göreyim sizi, yakalanmayın, tamam mı?»

LMatthevv Barr'ın bürosu Georgetovvn'da M Sokağında eski bir binanın üçüncü kalındaydı. Kapılarda levha yoktu. Ceketli ve kravatlı silahlı bir görevli milleti asansör kapısından geri çevirirdi. Halı yıpranmış, mobilyaları eskiydi. Her tarafın bir parmak toz içinde olduğuna bakılırsa temizlik için para harcanmadığı anlaşılıyordu.

Başkanı Yeniden Seçme Komitesinin bu küçük, gizli ve gayri resmi bölümünün başında Barr bulunuyordu. BYS Komitesinin nehrin öte yanında Rosslyn'de gayet lüks ve modern büroları vardı. Orada pence-reler açılır, sekreterler gülümser ve büro her gece temizlenirdi. Ama bu çöplük değil.

Fletcher Coal asansörden inip güvenlik memurunu selamladı. Adam da yalnızca başıyla kendisini selamlayıp başka bir hareket yapmadı. Eski dosttular. Coal küçük küçük odalardan oluşan labirenti geçip Barr'ın odasına doğru yürüdü. Coal kendine karşı dürüst olmakla ovunurdu ve gerçekten de Washington'da kimseden korkmazdı. Belki de Matthevv Barr'ın dışında kimseden. Ondandır ki kimi zaman korkar, kimi zaman korkmazdı, ama her zaman adama karşı bir hayranlık duyardı.

Barr eski bir deniz piyadesi, eski bir CIA ajanı ve eski bir casustu. Ayrıca milyonlar kazanıp hepsini de gizlemeyi başardığı güvenlik suistimalinden iki kere de hüküm giymişti. Taşra nezarethanelerinden birinde bir iki ay yatmış ama gerçek bir ceza çekmemişti. Coal, Barr'ı yasal
- 135 -

olarak var olmayan Birimin başına kendisi getirmişti. Büronun yıllık dört milyon dolar bütçesi vardı. Barr'ın emrindeki çok iyi eğitilmiş küçük bir çete Birimin işlerini yapardı.

Barr'ın odası her zaman kilitliydi. Coal'a kapıyı kendisi açtı. Görüşmeleri her zamanki gibi kısa sürmekte.

«Dur tahmin edeyim,» dedi Barr. «Sızıntıyı bulmak istiyorsun.»

«Bir bakıma, evet. Bu Grantham'ı yirmi dört saat izleterek kimlerle konuştuğunu öğrenmeni istiyorum. Son zamanlarda esaslı bazı bilgiler edinmeye başladı ve bunların bizden kaynaklandığını tahmin ediyorum.»
«Süzgeç gibisiniz.» *

«Bazı sorunlarımız var, ancak Kamil hikâyesi aldatmacaydı. Onu ben yaptım.»

Barr güldü. «Ben de öyle tahmin etmiştim zaten.»

«Sen hiç Kamil'le karşılaştın mı?»

«Hayır. On yıl önce öldüğünden emindik. Kendini beğenmişliği olmadığı için asla yakalanmayacaktır. Altı ay Sao Paula'da bir karton kulübede, ağaç kökleri ve fare yiyerek yaşayabilir, ardından Roma'ya bir diplomatı öldürmeye gider ve sonra da birkaç aylığına Singapur'a yerleşir. Basında hakkında çıkan yazıları da okumaz.»

«Kaç yaşındadır?»

«Bu ilgi neden böyle?»

«Rosenberg ve Jensen'i öldürmesi içirt onu kimin kiraladığını biliyorum galiba.»

«Sahi mi? Bu dedikodu parçacığını benimle paylaşır mıydın acaba?»

«Hayır. Şimdi olmaz.»

«Kırk, kırk beş yaşlarındadır. Bu pek ileri bir yaş sayılmazsa da, on beş yaşındayken Lübnanlı bir generali öldürmüştür. Yani uzun bir meslek yaşamı vardır. Bütün bunlar hep haktanda söylenen şeyler. Her iki eli ya da ayağıyla öldürebilir. Akla gelebilecek her silah dalında keskin nişancıdır. On iki dil konuşur. Bunların hepsini daha önce de duymuştun, değil mi?»
«Evet, ama bir daha dınlemek eğlenceli oluyor.»
«Peki. Dünyanın en becerikli ve en pahalı katili olduğuna inanılıyor.»

Başlangıç yıllarında sadece bir teröristti. Ancak bomba atmak için kullanılmayacak kadar da yetenekliydi. Böylece kiralık katil oldu. Şimdi yalnızca para için öldürüyor.»

«Kaç para için?»

«İyi soru. Onla yirmi milyon dolar arasında ve bildiğim kadarıyla bu fiyata çalışan tek kişidir. Bazıları onun parayı diğer terörist gruplarla paylaştığına inanırsa da, gerçeği bilen yok. Dur tahmin edeyim: onu bulup sağ olarak sana getirmemi istiyorsun.»

«Kamil'e dokunma. Onun burada yaptığı işten hoşnutum.»

«Çok yeteneklidir.»

«Gary Grantham'ı izleyip kimlerle konuştuğunu öğrenmeni istiyorum.»

«Herhangi bir fikrin var mı?»

«Bir iki kişi var aklımda. Batı Kanadında hademe olarak çalışan Mil-ton Hardy adında biri.» Coal masanın üstüne bir zarf attı. «Çok uzun zamandır çalışıyor, yarı kör gibi, ama onun çok şey görüp duyduğunu sanıyorum. Bir iki hafta izlettir. Herkes onu Çavuş diye çağırır. Onu suçüstü yakalayacak bir plan geliştir.»

«Müthişsin, Coal. Bu kadar parayı kör zenci izlemek için mi harcıyoruz yani?»

«Sen benim dediğimi yap. Üç hafta süreyle. > Coal kalkıp kapıya yürüdü.»

«Katili kimin tuttuğunu biliyorsun demek?» diye sordu Barr.

«Epey yaklaşıyoruz diyebilirim.»

«Birim yardıma hazırdır.»

«Bundan hiç kuşum yok.»

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bayan Chen duplex dairenin sahibiydi ve evin bir yarısını on beş yıldır hukuk fakültesinde okuyan kızlara kiralardı. Biraz titiz ama sakın

- 137 -

- 136 -

bir kadındı ve fazla gürültü çıkmadıkça kiracılarının işlerine karışmazdı. Pansiyonu kampüsten altı blok uzaklıktaydı.

Kadın kapıyı açtığında hava kararmıştı. Zili çalan kısa siyah saçlı güzel bir kızdı. Dudaklarında çok heyecanlı bir gülümseme vardı.

Bayan Chen kaşlarını çatarak kızın konuşmasını bekledi.

«Adım Alice Stark, Darby'nin arkadaşıyım. İçeri girebilir miyim?» Kız omzu üstünden arkasına baktı. Sokak sessiz ve sakindi. Bayan Chen kilitli kapı ve pencereler ardında yapayalnız yaşardı. Ancak kız da masum bir gülümsemesi olan güzel bir kızdı ve Darby'nin arkadaşıysa kendisine güvenilebilirdi. Kapıyı açıp kızı içeri aldı.

«Bir şey mi oldu?» diye sordu Bayan Chen.

«Evet. Darby'nin başı belada, ama bundan söz edemeyiz şimdi. Bu öğleden sonra size telefon etti mi?»

«Evet. Bir arkadaşının dairesini kontrol etmeye geleceğini söyledi.»

Alice derin bir soluk alarak sakın görünmeye çalıştı. «Bir iki dakikadan fazla sürmez. Darby duvarların birinde bir kapı olduğunu söyledi. Oraya ön ya da arka kapıdan girmek istemiyorum.» Bayan Chen'in kaşları çatıldı,

gözleriyle, neden, diye sordu, ama ağzını açıp bir şey demedi.

Alice kadının arkasından yürürken, «Son iki günde eve giren oldu mu?» diye sordu.

«Ben kimseyi görmedim. Dün sabah daha güneş doğmadan kapısı vuruldu, ama ben kalkıp bakmadım.» Kadın bir kapının önündeki masayı çekti, kilide bir anahtar sokup kapıyı açtı.

Alice kadının önüne geçti. «Darby evine yalnız girmemi istedi, tamam mı?» Bayan Chen de evi bir kontrol etmek isterdi ama başını sallayıp kapıyı Alice'in ardından kapattı. Kapı karanlık olan küçük bir hole açılmıştı. Solda çalışma odası ve kullanması gereken bir elektrik düğmesi vardı. Alice karanlıkta donup kaldı. İçersi çürümüş çöp kokuyordu. Alice orada yalnız olacağını biliyordu; ama kendisi sadece hukukun ikinci sınıfında okuyan bir kızdı, saati yirmi dolara bir özel dedektif değil.

Kendini topladı. Alice çantasından bir kalem fener çıkardı. Çantada yedek olarak iki fener daha vardı. Ne olur ne olmaz. Ama ne olabilirdi, bilemiyordu. Darby çok kesin konuşmuştu. Dışarda evi gözetliyor olabilirdi. Işık yakmamalıydı.

- 138 -

Kimdi bunlar? Darby kim olduklarını bilmediğini, her şeyi daha sonra anlatacağını, ama ilk önce gidip dairesini kontrol etmesini söylemişti.

Alice son bir yıl içinde eve sekiz on kere gelmiş olmasına karşın içeri bütün ışıklar yanarken ve ön kapıdan girmişti. Odaların hepsini bildiği için karanlıkta yolunu bulacağından emindi.- Ama bu güveni bir anda yok oluvermiş, yerini korkuya bırakmıştı.

Kendine hakim ol. Senden başka kimse yok burada. Yan tarafta o meraklı kadın oldukça içerde kalmayı göze alamazlar. Eve ancak kısa bir süre için girmiş olabilirlerdi.

Fener sönmek üzere olan bir kibrit kadar ışık veriyor, o da titriyordu.

Alice odanın köşesine doğru yürüdü. Darby televizyonun yanındaki kitap rafında küçük bir lamba olduğunu ve bunun hep yandığını söylemişti. Çalışma odasından mutfaka soluk bir ışık gelirdi böylece. Ancak ya Darby yalan söylemişti, ya ampul bozulmuştu ya da biri gevşetmişti. Çalışma odası ve mutfak o anda zifiri karanlık olduğundan, lambaya ne olduğunun önemi de yoktu zaten.

Alice çalışma odasının ortasındaki halının üstünde mutfak masasına doğru yürüyordu. Masanın üstünde bir bilgisayar olmalıydı. Bir sehpaye çarptığı anda elindeki fener de söndü. Alice sallayıp eliyle vurduysa da, bir daha yanmadı. Çantasından ikinciye çıkardı.

Mutfakta koku daha da ağırdı. Bilgisayar masanın üstünde boş dosyalarla not defterleri arasındaydı. Alice elindeki soluk ışıklı fenerle bilgisayarı inceledi. Açma düğmesi öndeydi. Basınca tek renkli ekran yeşil bir ışıkla aydınlandı.

Alice klavyenin önüne geçip tuşlara basmaya başladı. Önce Menü-yü, sonra Listeyi, ardından da Dosyaları buldu. Ekranı çıkan yazıları dikkatle inceledi. Kırk giriş olması gerekirken, sadece on tane vardı. Makinenin belleğindeki diğerleri silinmişti. Hemen yazıcıyı aldı ve ekranın kopyasını kâğıda geçirdi. Kâğıdı sonra katlayıp çantasına yerleştirdi.

Sonra feneri bilgisayarın çevresinde dolaştırdı. Darby disketlerin yirmi tane kadar olacağını söylemişti ama hepsi gitmiş, bir tek tane bile kalmamıştı. Kırmızı dosyalar da üstüste dizilmişti ama içleri boştu. Çok temiz bir iş yapılmış, sabırla çalışılmıştı. Bir veya kaç kişi gel-

- 139 -

mişlerse iki saat uğraşıp bilgisayarın belleğini silmişler, disketleri toplamışlar

ve sonunda bir el çantasına sığacak eşyayla evden ayrılmışlardı. Alice yan camdan dışarı baktı. Kırmızı Accord pencerenin bir metre iler-sinde duruyordu, ona el sürülmemiş gibiydi.

Alice bilgisayarını kapattıktan sonra yeniden hole döndü.

Bayan Chen bıraktığı yerde bekliyordu kendisini. «Her şey tamam mı?» diye sordu.

«Tamam,» dedi Alice. «Yalnız lütfen gelip giden var mı diye biraz dikkat edin. Ben sizi bir iki güne kadar ararım. Ve lütfen buraya geldiğimi kimseye söylemeyin.»

Bayan Chen masayı yine kapının önüne iterken kızı dikkatle dinliyordu. «Arabası ne olacak?» diye sordu.

«Orada kalsın. Siz arasına bakın yeter.»

«Darby iyi mi?»

Ön kapıya gelmişlerdi. «İyi olacak. Birkaç güne kadar döner sanırım. Teşekkür ederim, Bayan Chen.»

Bayan Chen kapıyı kapattı, sürgüsünü itti ve yanındaki küçük pencereden baktı. Kız kaldırıma indi, sonra da karanlıkta kayboldu.

Alice üç blok ötede bıraktığı arabasına gitti.

French Quarter mahallesinde Cuma gecesi! Tulane takımının yarın, Saint'lerin Pazar günü maçları vardır ve taraftarların binlercesi kente üşüşmüşler, sokakları ve barları dolduruyorlar, arabalarını rastgele park ediyorlar ve müthiş bir gürültü çıkarıp eğleniyorlardı. Kentin iç kesimi saat dokuzda tıkanıp kalmıştı.

Alice park etmek istediği yerden uzakta bırakmıştı arabasını. O yüzden St. Peter Caddesindeki kalabalık midye barına bir saat geç varabildi. Masa kalmamıştı. Barın önünü üç sıra insan doldurmuştu. Alice bir köşedeki sigara otomatının yanına geçip kalabalığa baktı. 'Çoğunluğu maç için kente gelen öğrenciler oluşturuordu.

Bir garson yanına yaklaştı. «Başka bir kadın mı arıyorsunuz?» diye sordu.

Alice duraksadı. «Evet,» dedi.

Garson barın gerisini işaret etti. «Köşeyi dönünce sağda birinci oda. İçerde bir iki masa var. Arkadaşınız orada sanırım.»

Darby daracık bölmedeydi, başında şapkası, gözünde güneş gözlüğü ve önünde bir şişe bira vardı. Alice arkadaşının elini tutup sıktı. «Seni gördüğüme sevindim,» dedi. Darby'nin saçları hoşuna gitmişti. Darby güneş gözlüğünü çıkardı. Gözleri yorgun ve kanlıydı. «Senden başka kimi arayacağımı bilemedim,» dedi.

Alice verecek uygun bir karşılık bulamadığı gibi gözlerini de kızın saçlarından ayıramıyordu. «Saçlarını kim yaptığı böyle?» dedi.

«Güzel olmuş, değil mi? Yeniden moda olan punk stili; herhalde iş arama görüşmeleri yaparken milleti epey şaşırtacağım.»

«Neden?»

«Biri beni öldürmek istedi, Alice. Adım gayet kötü niyetli bazı insanların listelerinde. Beni izlediklerini sanıyorum.»

«Kim?»

«Bilemiyorum. Eve gittin mi?»

Alice gözlerini kızın saçlarından ayırıp bilgisayar çıktısını verdi. Darby kâğıda baktı. Gerçektir. Bir yanlışlık yoktu, bir rüya da değildi. Bomba doğru arabaya konmuştu. Rupert ve kovboy kendisini tutup kaldırmışlardı.

Gördüğü yüz kendisini arayan adama aitti. Evine girmişler ve bilgisayardan istedikleri şeyi silmişlerdi.

«Disketler?»

«Bir tek tane bile yoktu. Mutfak masasındaki dosyalar düzenli bir şekilde üstüste yerleştirilmişti ama hepsi boştu. Bunun dışında evde bir dağınıklık yok. Gece lambası da yanmadığı için içersin karanlık. Bunlar her kimse çok sabırlı insanlarmış.»

«Ya Bayan Chen?»

«Bir şey görmemiş.»

Darby kâğıdı cebine soktu. «Bak, Alice, birden çok korktum,» dedi.

«Benimle görülmen doğru olmaz. Belki de seni hiç aramamalıydım.»

«Kim bu insanlar?»

«Bilmiyorum. Thomas'ı öldürdüler ve beni öldürmeye çalıştılar. Talihim vardı. Şimdi de beni kovuyorlar.»

«Neden ama, Darby?»

«Bunu bilmek istemiyorsun ve ben de söylemeyeceğim. Ne kadar çok şey bilirsen, o kadar tehlikede olursun. Bana güven, Alice. Bildiğimi sana söyleyemem.»

- 140

- 141 -

«Ama ben kimseye söylemem. Yemin ederim ki, söylemem.»

«Ya seni zorla söyletirlerse?»

Alice sanki umurunda değilmiş gibi çevresine bakındı. Arkadaşına dikkatle baktı sonra. İlk yıldan beri birlikteydiler. Birlikte çalışırlar, derste birlikte not tutarlar, sınavlarda birlikte terler ve erkekler hakkında dedikodu yaparlardı. Alice, Darby ile Callahan'ın ilişkisini bilen tek kişiydi. «Sana yardım etmek istiyorum, Darby,» dedi. «Korkmuyorum.»

Darby dokunmadığı birasının şişesini elleri arasında ağır ağır çevirdi. «Çok korkuyorum. O öldüğünde oradaydım, Alice. Yer sarsıldı. Paramparça oldu ve benim de onunla olmam bekleniyordu. Bombanın hedefi bendim.»

«Öyleyse polise git.»

«Şimdi olmaz. Belki daha sonra. Polise gitmeye korkuyorum. Thomas FBI'ya gitti ve iki gün sonra ikimiz de ölecektik.»

«Demek senin peşinde FBI var.»

«Sanmıyorum. Onlar konuştular bence ve birileri kendilerini dikkatle dinledi.»

«Ne konuştular peki? Haydi, Darby. Karşısında Alice var. En iyi arkadaşın. Bırak oyun oynamayı.»

Darby şişeden ilk yudumunu aldı. Alice'le göz göze gelmiyordu. Masaya baktı. «Lütfen, Alice. Bırak biraz bekleyeyim. Senin ölümüne neden olacak bir şeyi söylememin hiçbir anlamı yok.» Bir süre sustu. «Eğer bana yardım etmek istiyorsan yarınki cenaze törenine git. Her şeye çok dikkat et. Seni Denver'den aradığımı ve adını bilmediğin bir teyzemin yanında olduğumu, bu sömestr okula devam etmeyip gelecek sömestr döneceğimi söyle herkese. Bir söylentinin yayılmasını sağla. Bazı kimselerin bunu çok dikkatle dinleyeceğinden hiç kuşkun olmasın.»

«Tamam. Gazetede patlama sırasında beyaz bir kadının görüldüğünü yazdı, ama sanki kadından kuşkulanyormuş gibi...»

«Oradaki bendim ve kurban ben olmalıydım. Gazeteleri çok dikkatle okuyorum. Polisin elinde hiçbir kanıt yok.»

«Peki, Darby. Sen benden akıllısın. Rastladığım herkesten de akıllısın. Şimdi ne yapacağız?»

«Bir kere, arka kapıdan çık. Tuvaletlerin bulunduğu koridorun ucun-

da beyaz bir kapı var. Burası depoya açılır, oradan da mutfığa geçip arka kapıdan çıkarsın. Hiç oyalanma ama. O sokak doğruca Royal Caddesine çıkar. Orada bir taksiye bin ve arabayı park ettiğin yere git. İzleyen olup olmadığını anlamak için arkana bakmayı da ihmal etme.»

«Ciddi misin?»

«Şu saçlarıma bak, Alice. Eğer oyun oynuyor olsaydım kendimi bu hale sokar mıydım?»

«Tamam. Peki başka ne yapayım?»

«Yarın törene git, söylentiye yay, ben sana iki gün içinde telefon ederim.»

«Sen nerede kalıyorsun peki?»

«Orada burada. Sürekli yer değiştiriyorum.»

Alice kalktı, arkadaşını yanağından öptü. «Lütfen dikkatli ol, Darby.»

Verheek iki saat boyunca odanın içinde dolaştı durdu, oda servisinden bir şeyler istedi, bavullarını açtı. Sonra da iki saat yatağın üstüne oturup ılık birasını yudumlayarak telefona baktı. Geceyarısına kadar öyle beklemeye karar vermişti. İyi ama sonra ne yapabilirdi ki?

Darby telefon edeceğini söylemişti.

Onun hayatını ancak telefon ederse kurtarabilirdi.

Geceyarısı olunca elindeki dergiyi fırlatıp odadan çıktı. New Orte-ans bürosunda bir ajan kendisine yardım etmiş, hukuk öğrencilerinin devam ettiği kampüse yakın bir iki yerin adresini vermişti. Oraya gidip aralarına karışacak, bir bira içip konuşulanlara kulak verecekti. Darby orada olmayacaktı, ancak bu da o kadar önemli değildi, çünkü kızı tanımıyordu. Ama belki bir şeyler duyabilir, adını ya da kartını bırakabilirdi. Belki de onu tanıyan birini bulurdu. Pek uzak bir olasılık olsa bile, oturup telefona bakmaktan daha iyiydi kuşkusuz.

Barrister adında bir yerde barın önünde bir tabure bulmuştu. Duvarlarda futbol programları ve mayo reklamlarıyla tam bir öğrenci barına benziyordu. İçerdeki kalabalık gürültücü ve otuzun altındaydı.

Barmen bile öğrenciye benziyordu. İki biradan sonra bar yarı yarıya boşaldı. Az sonra yeni bir dalga daha gelecekti.

- 142 -

- 143-

Verheek üçüncü birasını ısmarladı. Saat bir buçuktu. Barmene, «Siz de hukuk öğrencisi misiniz?» diye sordu.

«Ne yazık ki öyleyim.»

«O kadar da kötü değildir herhalde.»

Barmen fıstık tabaklarının çevresini silerken, «Daha eğlenceli şeyler de vardır,» dedi.

Verheek kendi zamanının barmenlerini özledi. Onlar konuşma sanatını bilirlerdi. Hiç kimse yabancı değildi kendileri için. Her konudan konuşurlardı.

«Ben avukatım,» dedi Verheek.

Hey, arkadaşlar bu herif avukatmış. Ne ender rastlanan bir şey, değil mi? Çok özel biri olmalı. Barmen öğrenci yürüdü gitti.

Seni orospu çocuğu. Umarım sınıfta kalırsın. Verheek bira şişesini alıp yüzünü masalara çevirdi. Çocuklar arasında bir büyükbaba gibi hissediyordu kendini. Hukuk fakültesinden de, anılarından da nefret ediyordu ama Georgetown barlarında arkadaşı Callahan'la geçirdiği Cuma geceleri de unutulmazdı. Onlar iyi anılardı.

«Ne avukatı?» Barmen dönmüştü. Gavin bara dönüp gülümsedi.

«FBI, özel danışman.»

Çocuk hâlâ tezgâhı siliyordu. «Washington'dasın demek?»

«Evet, Pazar günü maç için geldim. Koyu bir Redskins taraftarıyım.»

Gavin Redskins takımından da, diğer bütün futbol takımlarından da nefret ederdi. Aman çocuk şimdi futbol konusuna dalmasın. «Sen nerede okuyorsun?»

«Burada, Tulane'de. Mayısta bitiriyorum.»

«Sonra ne yapacaksın?»

«Herhalde staj için bir iki yıl Cincinnati'ye giderim.»

«Epey iyi bir öğrenci olmalısın.»

Çocuk omuzlarını silkti. «Bir bira daha ister miydin?»

«Hayır. Thomas Callahan'ın öğrencisi miydin?»-

«Tabii. Onu tanıır mısın?»

«Georgetovvn'da fakültede birlikte okumuştuk.» Verheek cebinden kartını çıkarıp çocuğa uzattı. «Adım Gavin Verheek.» Çocuk karta baktı,

sonra buz kabının yanına bıraktı. Bar sakindi ve çocuk havadan sudan söz etmekten bıkmıştı.

«Darby Shaw adında bir öğrenci tanıyor musun?»

Çocuk masalardan yana baktı. «Hayır. Onunla tanışmadım ama kim olduğunu biliyorum. İkinci sınıfta galiba.» Uzun ve epey kuşkulu bir duraklama. «Neden sordun?»

«Onunla konuşmak istiyoruz.» FBI yani. Kendisi, Gavin Verheek değil. «Buraya gelir mi?»

«Bir iki kere gördüm. Görmek mümkün değildir.»

«Bunu duymuştum.» Gavin masalara baktı. «Burada onu tanıyan var mı acaba?»

«Sanmam. Bunların hepsi birinci sınıftan. Anlaşılmıyor mu? Hukuk konusunda tartışıp duruyorlar.»

Gavin cebinden beş on kart çıkarıp tezgâha bıraktı. «Ben bir iki günlüğüne Hilton'dayım. Onu görür ya da hakkında bir şey duyarsan bunlardan birini gönderirsin bana.»

«Olur. Dün gece de bir polis sorular soruyordu. Callahan'ın ölümüyle ilgisi mi var acaba?»

«Hayır. Onunla konuşmak istiyoruz sadece.»

«Peki, dikkat ederim.»

Verheek hesabı ödedi, çocuğa bir kere daha teşekkür edip dışarı çıktı. Üç blok yürüdüktan sonra Half Shell'e geldi. Saat ikiye yaklaşmıştı. Gavin ölesiye yorgundu, içki başına vurmuştu ve bara ayak bastığı anda bir orkestra çalmaya başladı. İçerski karanlık ve kalabalıktı, elli çift masaların üstüne çıkmış dans ediyorlardı. Gavin aralarından geçip arka taraftaki bara yürüdü. Burada da üç sıra vardı önünde ve kimse kıpırdamıyordu. Gavin birasını alırken oradaki en yaşlı kişinin kendisi olduğunu farkettiler yine. Karanlık ama kalabalık bir köşeye çekildi. Durum umutsuzdu. Değil bir kimseyle konuşabilmek, kendi düşüncelerini bile duymıyordu.

Barmenlere baktı; hepsi genç, hepsi öğrenciydi. En yaşlısı otuzuna yaklaşmıştı. Genç acelesi varmış gibi kasada hesaplarını yapıyordu. Gitmek üzereydi galiba.

Barmen önlüğünü çıkarıp bir kenara attı, tezgâhın altından geçmek üzere eğildi ve gözden kayboldu. Gavin kalabalığı yarararak koşup genci mutfak kapısından çıkarken yakaladı. FBI kartı elindeydi. «Özür dilerim, ben FBI'danım,» diyerek kartını gencin yüzüne tuttu. «Adın ne senin?»

- 144 -

145 -

Pelikan Dosyası / F: 10

Delikanlı birden donup kaldı. «Şey, Fountain,» dedi. «Jeff Founta-in.»

«Güzel. Jeff, bir şey yok, tamam mı? Sadece bir iki şey soracağım.» Mutfak saatler önce kapandığından içerde ikisinden başka kimse yoktu.

«Çok sürmez, merak etme.»

«Peki. Buyrun?»

«Sen hukukta okuyorsun, değil mi?» Lütfen evet de. Callahan ona barmenlerin çoğunun öğrenci olduğunu söylemişti.

«Evet. Loyola'da okuyorum.»

Loyola mı! Hangi cehennemdeydi Loyola! «Ben de öyle tahmin etmiştim,» dedi. «Tulane'de Profesör Callahan'ın başına gelenleri duymuşsundur. Cenaze töreni yarın.»

«Evet, bütün gazeteler yazıyor. Arkadaşlarımdan çoğu Tulane'de okur.»

«Darby Shaw adında bir ikinci sınıf öğrencisi varmış orada, biliyor musun?»

Fountain gülümsedi. «Evet, geçen yıl bir arkadaşımınla çıkardı. Arada sırada buraya da gelir.»

«En son ne zaman geldi?»

«Bir iki ay olduğu sanırım. Neden sordunuz?»

«Onunla konuşmak istiyoruz.» Fountain'e bir avuç kart verdi. «Bunlar sende dursun. Ben birkaç günlük Hilton'dayım. Onu görürsen ya da hakkında bir şey duyarsan bunlardan birini bana gönderirsin.»

«Nasıl bir şey duyarsam?»

«Callahan hakkında. Kızı mutlaka görmemiz gerek, tamam mı?»

«Tamam.» Delikanlı kartları cebine soktu.

Verheek gence teşekkür edip içeri döndü. Kalabalığın arasında dolaşiyor, konuşulanları duymaya çalışıyordu. Tam o anda içeri yeni bir grup girince kalabalığa yarıp kendini dışarı attı. Bu iş için çok yaşlıydı artık.

Gavin altı blok gittikten sonra arabasını kampusun yanındaki bir kulüp binasının önüne park etti. Gecenin son durağı pek de kalabalık olmayan bu bilardo salonuydu. Barda birasının parasını ödeyip çevresine bakındı. Dört bilardo masası vardı ama fazla bir oynayan yoktu. Bir

delikanlı bara gidip bir bira daha ısmarladı. Üzerindeki tişörtte TULANE HUKUK FAKÜLTESİ yazıyordu.

Verheek hiç duraksamadan, «Hukuk öğrencisi misin?» diye sordu.

Genç blucininin cebinden bira parasını çıkarken Verheek'e baktı. «Ne yazık ki öyle.»

«Thomas Callahan'ı tanır mıydın?»

«Sen kimsin?»

«FBI. Callahan dostumdu.»

Delikanlı birasını yudumlarırken kuşkuyla baktı Verheek'e. «Onun anayasa dersine girerdim.»

Tam isabet! Darby gibi. Verheek ilgisiz görünmeye çalıştı. «Darby Shavv'u tanır mısın?»

«Bunu neden bilmek istiyorsun?»

«Onunla konuşmamız gerek, hepsi bu.»

«Siz kimsiniz?» Delikanlının kuşkusu artmıştı. Sanki kesin bir yanıt bekliyormuş gibi Gavin'e bir adım daha yaklaştı.

«FBI.»

«Bir kimliğin falan var mı?»

«Var.» Verheek cebinden kartını çıkarıp uzattı. Genç kartı iyice inceledikten sonra geri verdi. «Sen avukatsın, ajan değilsin.»

Çok doğru bir gözlemdi bu ve avukat eğer sorular sorduğu bilinirse, patronunun kendisini bir ajan kimliğine bürünmekle suçlayıp kapı dışarı edeceğine biliyordu. «Evet, avukatım. Hukuku Callahan'la birlikte okuduk.» «Öyleyse neden Darby Shavv'u görmek istiyorsun?»

Barmen yanlarına yaklaşmış, konuşmalarına kulak misafiri oluyordu. «Onu tanır mısın?»

«Bilmem,» dedi genç. Kızı tanıdığı ama hakkında konuşmayacağı anlaşılıyordu. «Başı dertte mi?»

«Hayır. Onu tanıyorsun, değil mi?»

«Belki.»

«Bana bak, adın ne senin?»

«Bana armanı gösterirsen adımı söylerim.»

- 147 -

- 146 -

Gavin şişeyi dikip uzun uzun içti. Barmene bakıp gülümsedi sonra. «Onu görmem gerek,» dedi. «Çok önemlidir. Birkaç gün Hilton'dayım. Onu

görürsen beni aramasını söyle.» Kartı gence uzattı, ama o şöyle bir bakıp çekti gitti.

Sabahın saat üçünde oteldeki odasına girince ilk iş telefona bakmak oldu. Mesaj yoktu. Darby kendisini aramamıştı. Gavin yatağa yığıldı. Darby acaba yaşıyor muydu?

YİRMİNCİ BOLUM

Garcia son bir telefon daha etti. Cumartesi şafak sökmeden önce. İlk kez buluşmalarına iki saat kalmıştı. Ben bu işten çekiliyorum, dedi. Ortam pek uygun değildi. Hikâye yayılırsa çok güçlü bazı avukatlar ve zengin müşterileri yıkılacaklardı, bu insanlar yıkılmaya alışkın olmadıklarından yanlarında başkalarını da sürükleyeceklerdi. Bu arada Garcia da zarara girebilirdi. Parası iyi olduğu için dayandığı bir işi vardı. Bunu tehlikeye atmanın ne yararı vardı. Kendisi kötü bir şey yapmış değildi. Vicdanı rahattı.

«Öyleyse neden bana telefon edip duruyorsun?» diye sordu Grant-ham.

«Onların neden öldürüldüklerini biliyorum sanırım. Emin değilim ama bunu biliyor olabilirim. Bir şey gördüm, tamam mı?»

«Garcia, bir haftadır hep aynı şeyi konuşuyoruz. Bir şey gördün ya da elinde bir şey var. Ve onu bana göstermediğin takdirde hiçbir değeri yok.» Grantham bir dosya açıp telefondaki adamın fotoğraflarını çıkardı. «Seni yönlendiren şey ahlak anlayışındır, Garcia. O yüzden konuşmak istiyorsun.»

«Öyle, ama onlar bunu bildiğimi bilebilirler. Zaten son günlerde bana karşı bir garipleştiler. Sanki o şeyi görüp görmediğimi sormak isterlermiş gibi. Ama bundan emin olmadıkları için soramıyorlar.»

- 148 -

«Bunlar çalıştığın yerdeki arkadaşların mı?»

«Evet. Hayır. Bir dakika. Bir firmada çalıştığımı nasıl biliyorsun? Ben sana bunu söylememiştim.»

«Çok basit. Devlet adına çalışmayacak kadar erken gidiyorsun işine. Sen adamlarının ve küçük ortaklarının hafta yüz saat çalışmalarının beklendiği o iki yüz avukatlık firmasının birinde çalışıyorsundur. Beni ilk aradığında büroya gitmekte olduğunu söyledin ve saat sabahın beşiydi.» «Başka ne biliyorsun?»

«Pek fazla değil. Oyun oynuyoruz, Garcia. Konuşmak istemiyorsan telefonu kapat ve beni rahatsız etme. Senin yüzünden doğru dürüst uyuyamıyorum.»

«Tatlı rüyalar.» Garcia telefonu kapattı.

Grantham son sekiz yılda üç kere telefonunu rehberine yazdırmamış-tı. Telefonla yaşardı, en büyük haberleri hep telefondan alırdı. Ancak her büyük hikâyenin gazetede yayınlandığında ya da daha sonra binlerce önemsiz telefon alırdı. Bunlar küçük haberlerini bildirmek için gece gündüz demeyen, her saat telefon eden kaynaklarıydı. Kaynağını söyle-mektense kurşuna dizilmeyi göze alan bir gazeteci olduğu bilindiğinden kendisini sürekli ararlardı. Grantham bundan bıkınca telefon idaresine başvurur ve rehberde kayıtlı olmayan bir numara alırdı. Haber kaynakları kuruyup da habersiz kalınca telefonu yeniden açtırdı.

Şimdi rehberdeydi. Gray S. Grantham. Aynı adı taşıyan bir başkası yoktu. Aslında kendisini on iki saat süreyle gazeteden de arayabilirlerdi, ancak evini, özellikle de uyku saatleri içinde aramak herhalde çok daha gizlilik taşıyan bir şey olmalıydı.

Yarım saat kadar Garcia'ya ateş püskürdükten sonra yine uyudu. Tam iyice dalmıştı ki, telefon yine çaldı. Karanlıkta uzanıp açtı. «Alo?»

Garica değildi karşısındaki, bir kadındı. «Washington Posf'tan Gray Grantham siz misiniz?»

«Evet. Ya siz?»

«Rosenberg ve Jensen hakkında hâlâ yazıyor musunuz?»

Grantham yatakta doğrulup saate baktı. Beş buçuk. «Eh, büyük

bir hikâye. Üzerinde çok kişi uğraşüyor, ama evet, ben de konuyu araştırmaktayım.»

«Pelikan Raporunu duydunuz mu?»

Grantham derin bir soluk alıp düşündü. «Pelikan Raporu mu? Hayır. Nedir o?»

«Yargıçları kimin öldürdüğü konusunda zararsız bir varsayım. Geçen hafta Thomas Callahan adında biri onu VWashington'a götürdü. Tulane Üniversitesinde hukuk profesörü. FBI'dan bir arkadaşına verdi ve rapor elden ele dolaştı. Callahan Çarşamba gecesi New Orleans'da arabasına yerleştirilen bir bombayla öldürüldü.»

Grantham lambayı yakmış yazıyordu. «Siz nereden arıyorsunuz?»

«New Orleans'dan. Bir sokak telefonundan.»

«Bütün bunları nereden biliyorsunuz?»

«Raporu ben yazmıştım.»

Grantham uyanmıştı artık, gözleri faltaşı gibi açılmıştı, soluk soluğaydı. «Peki, eğer siz yazdıysanız anlatın biraz.»

«Bunu böyle yapmak istemiyorum, çünkü raporun bir kopyası elinizde olsa bile yayınlayamazdınız.»

«Bir deneyin bakalım.»

«Olanaksız. Çok inceden inceye araştırma gerek doğrulanması için.»

«Klan var, terörist Kamil var, Yeraltı Ordusu, Ariler...»

«Onlardan biri değil. Saydıklarınız çok göz önünde olan örgütler. Rapor hiç bilinmeyen bir kişi hakkında.»

Grantham telefonu almış, yatak boyunca ileri geri yürüyordu. «Onun kim olduğunu bana neden söylemiyorsunuz?»

«Belki daha sonra. Mucizeler yaratan kaynaklarınız var. Bakalım neler bulacaksınız?»

«Callahan'ı araştırmak kolay olacak. Bir telefon konuşması. Bana yirmi dört saat tanıyın.»

«Sizi Pazartesi sabahı aramaya çalışacağım. Eğer bir iş yapacaksak, bana daha önce bir şeyler göstermelisiniz, Bay Grantham.»

Darby karanlık bir telefon kulübesindeydi. «Tehlikede misiniz?» diye sordu Grantham.

- 150 -

«Tehlikedeyim sanıyorum. Ama şu anda iyiyim.»

Kızın sesinden yirmi üç, yirmi beş yaşlarında olduğunu anlamıştı. Rapor yazmıştı. Hukuk profesörünü tanıyordu. «Avukat mısınız?»

«Hayır ve benim kimliğimi araştırarak zaman harcamayın. Yoksa bir başkasına giderim, Bay Grantham.»

«Peki. Size bir ad gerek.»

«Benim adım var.»

«Bir kod adı demek istedim.»

«Yani casuslar falan gibi, ha. Bu iş eğlenceli olacak galiba.»

«Ya gerçek adınızı söyleyin ya da bir kod adı seçin.»

«Peki öyleyse, bana Pelikan diyebilirsiniz.»

Callahan'm ana babası dinlerine bağlı Katolik İrlandalılarıydı. Yaslarının vakarı, güneşten yanmış tenleri ve iyi giyimleriyle çok güzel bir çift oluşturuyorlardı. Thomas onlardan çok az söz etmişti. Çift elele girmişti törenin yapılacağı Rogers Kilisesine. Callahan'in Mobile'den gelen kardeşi kısa boyluydu ve olduğundan yaşlı görünüyordu. Thomas onun bir içki sorunu olduğunu söylemişti.

Öğrenciler ve fakülte öğretmenleri yarım saat boyunca kiliseye doldular. O akşam maç olduğu için kampus epey kalabalıktı. Sokakta park etmiş bir televizyon arabası vardı. Kameraman kilisenin önünü çekmekteydi. Bir kampus görevlisi kameramanın o uzaklıkta kalıp daha fazla yaklaşmaması için gözlerini adamdan ayırmıyordu.

Hukuk öğrencilerini elbise ve topuklu ayakkabılarla, ceket ve kravatla görmek çok garip geliyordu insana. Nevvcomb Binasının üçüncü katının karanlık bir odasında Pelikan yüzünü cama yapıştırmış, öğrencilerin hafif seslerle konuşup sigara içmelerine bakıyordu. İskemlesinin altında okunmuş ve atılmış dört gazete vardı. İki saattir oradaydı, töreni bekliyordu. Başka gidecek yeri yoktu. Kötü niyetli insanların kilise çevresinde olduklarından emindi, ama kendisi de sabırlı olmayı öğrenmişti artık. Erken gelmişti, törenden çok sonra çıkacaktı ve hep gölgede kalmaya dikkat edecekti.

Darby kâğıt bir mendille gözlerini sildi. Şimdi ağlayabilirdi artık, ama sondu bu. Millet içeri girmiş, televizyon arabası gitmişti. Gazetede
- 151 -

kilisede bir anma töreni yapılacağı ve cenazenin daha sonra aile içi bir törenle gömüleceği yazıyordu. Kilisede tabut yoktu.

Darby o anda kaçabileceğini düşünmüştü: bir araba kiralayıp Baton Rouge'e gidecek, oradan ilk kalkan uçağa, nereye giderse gitsin, binecekti. Ülkeden çıkıp belki de Montreal ya da Calgary'ye gidebilirdi. Orada cinayet soruşturmasının bitip katillerin cezaevine girmelerini umarak bir yıl beklerdi.

Ama bir hayaldi bu. Adalet varmanın en kısa yolu kendisinden geçiyordu. Kendisi herkesten çok bilgiye sahipti. FBI ajanları bir ara yaklaşmışlar, ama sonra geri çekişmişlerdi, şimdi kimbilir kimi kovalıyorlardı. Verheek bir yere varamamıştı ve o, FBI Müdürüne çok yakındı. Yazdığı küçük rapor Thomas'ı öldürmüştü ve şimdi de onun ardına düşmüşlerdi. Darby, Rosenberg, Jensen ve Callahan cinayetlerini kimin işlediğini biliyordu ve bu bilgi kendisini tek kılıyordu.

Darby birden öne eğildi. Gözyaşları yanaklarında kurumuştu. İşte oradaydı! Dar yüzlü zayıf adam! Üzerinde bir ceket, boynunda bir kravat vardı ve kiliseye hızlı adımlarla girerken kederli görünmeyi başarmıştı. Evet, o adamdı! En son Sheraton'un lobisinde görmüştü. O kuşkulu bir biçimde lobide dolaşırken kendisi Verheek'le telefonda konuşuyordu.

Adam kapının önünde durup çevresine baktı. Sokakta park etmiş duran üç arabaya biraz uzunca bakmıştı. Sonra kapıyı açıp kiliseye girdi. Çok güzel. Herifler Thomas'ı öldürmüşlerdi ve şimdi de son saygıyı göstermek için ailesiyle dostlarının arasına giriyordu.

Darby burnunu cama dayadı. Arabalar çok uzaktaydı, ama içlerinde en az birinin kendisini aradığından emindi. Herhalde sevgilisinin yasını tutmak için oraya gelmesini beklemiyorlardı. İki buçuk gündür kaçıyorlardı. Gözyaşları kesilmişti.

On dakika sonra zayıf adam kiliseden çıktı, bir sigara yakıp ellerini cebine sokarak arabalara doğru yürüdü. Kederli görünüyordu. Ne adam ama.

Adam arabalara kadar yürüdü, ama durmadı. O gözden kaybolunca ortadaki arabanın kapısı açıldı, yeşil Tulane tişörtlü bir adam çıktı. Zayıf adamın arkasından yürüdü. O zayıf değil, kısaca ve sağlam yapılıydı, 1
- 152-

Adam zayıfın ardından yürüyüp kilisenin arkasında gözden kayboldu. Darby iskemlesinde öne eğilerek baktı. Aradan bir dakika geçmeden iki adam binanın arkasından çıktılar. Şimdi birlikteydiler. Fısıll fısıll bir şeyler konuştuktan sonra zayıf adam ayrılıp yürüdü gitti. Ötekisi arabasına bindi. Orada öylece ayının bitmesini bekliyordu, kiliseden çıkanlara bir daha bakacaktı Darby'nin oraya gelecek kadar aptal olacağını umarak.

Zayıf adamın içeri girip oturanları gözden geçirerek Darby'nin orada olmadığını anlaması için on dakika yetmişti. Belki de kızıl saçlı birini arıyordu. Ya da sarıya boyanmış saçlı birini. Hayır, mutlaka içerde başka arkadaşları da vardı. Yaslı kimliğine girmiş bu kişiler içerde onu daha kolaylıkla araştırabilirler ve zayıf adama göz kırparak ve de baş sallayarak

orada olmadığını belirtmiş olabilirlerdi.
İçersi ajan kaynıyordu.

Havana kusursuz bir sığınaktı. Başına fiyat biçen ülke sayısı on olmuş, yüz olmuş hiç önemi yoktu burada. Fidel kendisinin bir hayranıydı ve zaman zaman da müşterisi olmuştu. Birlikte içerler, kadınları paylaşırlar, purolarını tütürürlerdi. Kamil kentin eski kesiminde Calle de Torre'deki daireyi gönlünce kullanabilirdi; ayrıca sürücülü bir arabası, dünyanın bir ucundan öteki ucuna para göndermekte bir sihirbaz olan bir bankeri, istediği boyda bir teknesi, gerektiğinde kullanabileceği bir askeri uçağı ve pek çok da kadını vardı. Onların dilini biliyordu ve teni de soluk değildi. Havana'ya bayılıyordu.

Bir kere Fidel'i öldürme işi almış, ama bunu yapamamıştı. Suikastı düzenleyeceği yere gelmişse de, öldürmesine iki saat kala yapamamıştı. Hayrandı Fidel'e. O zamanlar yalnız para için öldürmediği günlerdi. Kamil gidip Fidel'e her şeyi itiraf etmişti. Bunun üzerine sahte .bir pusu düzenlemişler ve büyük Kamil'in Havana sokaklarında çıkan silahlı bir çatışmada öldürüldüğü haberini her yana yaymışlardı.

Kamil bir daha ticari bir havayoluyla yolculuk yapmayacaktı. Paris'te çekilen fotoğrafları kendisi gibi bir profesyonele yakışmazdı. Mesleğinin en doruğundayken dikkatsizliğe başlamıştı. Resmi Amerikan gazetelerine geçmişti. Ne kadar utanç verici bir şeydi bu. Müşterisi hoşnutsuzluğunu bildirmişti.

- 153 -

Kübalı iki tayfasıyla bir de kadının bulunduğu tekne on beş metre 1 uzunluğundaydı. Kadın aşağıda kamaradaydı. Kamil Biloxi'nin ışıklan görünmeden birkaç dakika önce onunla işini bitirmişti. Şimdi artık kendini işine vermiş, lastik botu kontrol ediyor, eşyalarını topluyordu. Tayfalar ondan uzak durmaya çalışıyorlardı.

Saat tam dokuzda botu denize indirdiler. Kamil torbasını attı, ardından kendi de atladı ve motoru çalıştırarak karanlığın içinde kayboldu. Tekne şafak şokene kadar demir atıp bekleyecek, sonra Havana'ya dönecekti. Bir rastlantıyla görülüp sorguya çekilmesi olasılığına karşılık ellerinde Amerikalı olduklarını kanıtlayacak çok sağlam belgeleri vardı.

Kamil durgun suda ağır ağır gidiyordu. Onun da kusursuz belgeleri ve torbada üç silahı vardı.

Uzun zamandır bir yılda iki iş yapmıyordu. Küba'da sözümona öldürülmesinden sonra beş yıllık bir durgunluk olmuştu. Ancak Kamil sabırlıydı. Yılda bir işle yetinirdi.

Bu kereki küçük kurbanı farkedilmeyecekti bile. Kimse ondan kuş-kullanmayacaktı. İş küçüktü ama müşterisi ısrarlıydı; Kamil de zaten o bölgede olduğu ve iyi bir fiyata anlaştığı için adamı kırmamıştı. Şimdi yine lastik botla kıyıya yaklaşıyor ve dostu Luke'un bu kez çiftçi gibi değil de, balıkçı gibi giyinmiş olacağını umuyordu.

Bu artık uzun zaman için sonuncu işi olacaktı, hatta belki de ölümüne kadar. Harcayabileceğinden çok parası vardı. Ve küçük yanlışlıklar yapmaya başlamıştı.

Uzakta iskeleyi görünce dümeni başka yana çevirdi. Daha otuz dakikası vardı. Kıyıyı izleyerek birkaç yüz metre gitti. Motoru kapattı, yerinden çıkarıp denize attı. Sonra botun içinde çömeldi, gerektiği yerlerde plastik küreği kullanarak iskeleden otuz metre uzaklıktaki bir binanın gölgesine sığındı. Deniz burada bir karıştan fazla derin değildi. İnip çakısıyla botu da birkaç yerinden deldi. Bot batıp gözden kayboldu. Kumsal bomboştı.

Luke iskelenin ucunda yalnızdı. Saat tam on birdi ve o da balık oltasıyla yerindeydi. Başında beyaz bir kep vardı. Sulara dikkatle bakıyor, botu görmeye çalışıyordu.

- 154 -

Birden yanibaşında gökten inmiş gibi bir adam belirdi. «Luke?» dedi adam.

Beklediği şifre bu değildi. Luke şaşırmişti. Bacakları arasındaki yem kutusunda bir tabanca vardı ama oraya kadar uzanması olanaksızdı. «Sam sen misin?» diye sordu. Belki talimatı tam alamamıştı. Belki Kamil iskeleyi denizden bulamamıştı.

«Evet, benim, Luke. Özür dilerim. Botta bir aksilik olduda.»

Luke derin bir soluk aldı.

«Araba nerede?» diye sordu Kamil.

Luke şöyle bir baktı adama. Evet, Kamil'di. Kamil kara gözlüğünün ardından denize bakıyordu.

Luke bir binaya doğru başını salladı. «İçki dükkânının yanındaki kırmızı Pontiac.»

«New Orleans'a ne kadarda gidilir?»

«Yarım saat.» Luke oltasını denizden çıkardı.

Kamil bir adım gerileyip adamın ensesine her iki eliyle birer kere vurdu. Luke'un omurgası koptu. Yere düşüp bir kez inledi. Kamil onun ölmesini bekledi, sonra cebinden anahtarları aldı. Cesedi de bir tekmede denize yuvarladı.

Edvvin Sneller ya da adı her neyse, kapıyı açmadan anahtarı altından dışarı iteledi. Kamil anahtarla yandaki odanın kapısını açtı. Odaya girince çantasını yatağın üstüne bırakıp doğruca perdelerin açık olduğu pencereye giderek aşağıdaki French Quarter mahallesine baktı. Sonra perdeleri kapattı.

Telefonda Sneller'in numarasını çevirdi.

«Bana kızı anlat,» dedi.

«Evrak çantasında iki fotoğrafı var.»

Kamil çantayı açıp fotoğrafları buldu. «Tamam, aldım,» dedi.

«Bir ve iki diye numaralanmıştır. Birincisini hukuk fakültesi yıllığından aldık. Bir yıl eskidir ve elimizdeki en yeni resmi odur. Çok küçük bir fotoğraftan büyültüldüğü için pek net değil. Ötekisi iki yıllık. Onu da Arizona Üniversitesi yıllığından aldık.»

Kamil resimlere baktı. «Güzel bir kadın.»

- 155 -

r

«Evet, güzeldir. Ama o güzelim saçları yok artık. Perşembe gecesi kaldığı otele kredi kartıyla ödeme yaptı. Cuma sabahı bizden az önce ayrılmış otelden. Odasında uzun saç telleriyle siyah saç boyası olduğunu anladığımız birkaç leke bulduk. Saçları şimdi siyah olmalı.» «Yazık.»

«Kızı Perşembe gecesinden beri görmedik. Elden kaçiveriyor, Çarşamba ve Perşembe geceleri kaldığı otele kredi kartıyla ödeme yapmış, ama dün gece nerede kaldığını bulamadık. Cuma öğleden sonra bankadaki hesabından beş bin dolar çekmiş. O yüzden izini sürmek kolay olmuyor.» «Belki çekip gitmiştir.»

«Olabilir ama sanmıyorum. Dün gece evine biri girmiş. Evi dinlediğimiz için biliyoruz bunu, ama biz gittiğimizde iki dakika önce çıkmıştı.» «Biraz ağır hareket etmiyor musunuz?»

«Büyük bir kenttir burası. Havaalanı ve tren istasyonuna adam yerleştirdik. Annesinin Idaho'daki evini de gözetliyoruz. Hiç haber yok. Onun hâlâ burada olduğunu sanıyorum.»

«Peki, buradaysa nerede olabilir?»

«Hep yer değiştiriyor, her gece bir başka otelde kalıyor, sokak telefonlarını kullanıyor ve alışkın olduğu yerlerden uzak duruyor. New Orleans polisi de onu aramakta. Çarşamba günü o patlamadan sonra kızla konuştular, ama sonra ellerinden kaçırıldılar. Biz de arıyoruz, onlar da, nasıl olsa bir yerde ortaya çıkacaktır.»

«Bombadan nasıl kurtuldu?»

«Çok basit. Arabaya binmemişti.»

«Bombayı kim yaptı?»

Sneller duraksadı. «Bunu söyleyemem.»

Kamil evrak çantasından kent planını çıkarırken gülümsedi. «Peki, bu plandan söz et.»

«Kentın bir iki ilginç yeri işaretlidir. Kızın evi, adamın evi, hukuk fakültesi, şimdiye kadar kaldığı oteller, patlamanın olduğu yer ve öğrenci olarak uğradığı bir iki bar.»

«Şimdiye kadar French Quarter'den ayrılmadı öyleyse.»

«Kız kurnaz. Burada saklanacak milyonlarca delik vardır.»

Kamil kızın son resmine baktı. Bu yüzden hoşlanmıştı. Kısa siyah saçlarla bile ilginçti. Onu öldürebilirdi ama bu hoş olmayacaktı. Hemen hemen kendi kendine, «Yazık, değil mi?» diye söylendi. «Evet. Yazık olacak,» dedi Sneller.

YİRMİ BİRİNCİ BOLUM

Gavin Verheek, New Orleans'a geldiğinde zaten yorgun ve yaşlı bir insandı. İki gece arka arkaya bar dolaşmak kendisini bitirip tüketmişti. Cenaze töreninden sonra ilk bara girmiş ve yedi saat süreyle öğrencilerle Wall Street firmaları, kontratlar falan gibi nefret ettiği şeylerden söz etmişti.

Yabancılarla FBI'dan olduğunu söylememesi gerektiğini biliyordu. FBI'dan değildi. Arması yoktu.

Cumartesi gecesi beş altı bar dolaşmıştı. Tulane yine maçı kaybetmiş ve maçtan sonra barlar gürültücü kalabalıkla dolup taşmıştı. Durum artık umutsuzlaşınca geceyarısı pes etmişti.

Telefon çaldığında ayakkabılarını bile çıkarmadan derin bir uykuya dalmıştı.

«Alo! Alo!»

«Gavin mi?» diye sordu Darby.

«Darby! Sen misin?»

«Başka kim olabilir?»

«Neden daha önce aramadın beni?»

«Lütfen aptal aptal sorulara başlama. Paralı telefonda ediyorum, boşuna numarayı araştırmaya kalkışma.»

«Darby, yemin ederim ki bana güvenebilirsin.»

«Peki, güveniyorum. Bundan sonra ne yapacağız?»

Gavin saatine baktı, ayakkabılarının bağcıklarını çözmeye koyuldu.

«Sen söyle? Bundan sonra ne olacak? New Orleans'da daha ne kadar saklanmayı düşünüyorsun?»

«New Orleans'da olduğumu nereden biliyorsun?»

- 157-

- 156-

Gavin bir an durakladı.

«Tamam, New Orleans'dayım,» dedi Darby. «Ve seninle buluşmamı istiyorsun, ondan sonra dost olacağız ve ben sizlerin beni ömrümün sonuna kadar koruyacağını umarak açığa çıkacağım.»

«Doğru. Aksi takdirde bir iki gün sonra ölmüş olacaksın.»

«Hemen konuya giriyorsun, değil mi?»

«Evet. Oyun oynuyorsun, Darby, ve ne yaptığını bilmiyorsun.»

«Benim ardında kimler var, Gavin?»

«Pek çok kişi olabilir.»

«Kim bunlar?»

«Bilmiyorum.»

«Şimdi sen oyuna başladın, Gavin. Benimle açık konuşmazsan sana nasıl güvenebilirim?»

«Peki, sana o küçük raporunun birisine çok büyük bir darbe olduğunu söyleyebilirim. Tahmininde sen faklıydın. Raporu görmemesi gereken insanlar gördü ve dostumuz Thomas bu yüzden öldürüldü. Ve seni de buldukları an öldüreceklerdir.»

«Rosenberg'le Jensen'i kimin öldürdüğünü biliyoruz, değil mi, Gavin?»

«Bildiğimizi sanıyorum.»

«Öyleyse FBI neden bir şeyler yapmıyor?»

«Birinin izlerini örtme eyleminin ortasında olabiliriz.»

«Bunu söylediğin için sana minnettarım, Gavin.»

«İşimi kaybedebilirim.»

«Ben kime bir şey söyleyebilirim ki? Kim neyi örtmeye çalışıyor?»

«Bundan pek emin değilim. Beyaz Saray bize baskı yapana kadar raporla yakından ilgileniyorduk, ama sonra peşini bıraktık.»

«Bunu anlayabilirim. Peki, beni öldürürlerse olayın kapanacağını nereden biliyorlar?»

«Bunu bilemem. Belki de senin daha fazla şey bildiğini sanıyorlardır.»

«Sana bir şey söyleyeyim mi? Bomba patladıktan az sonra Thomas yanan arabada ve ben de yarı baygınken Rupert adında bir polis beni arabasına götürdü. Kovboy çizmeli ve blucinli başka bir polis de

- 158 -

sorular sordu. Ben şok içindeydim. İkisi de kayboldular ve bir daha görünmediler. Onlar polis değildi, Gavin. Bombanın patlamasını izlediler ve benim o arabada olmadığımı anlayınca B planını uygulamaya başladılar. O zaman bir şey bilmiyordum, ama herhalde kurşunu beynime yememe bir iki dakika kalmıştı.»

Verheek kızı kapalı gözlerle dinliyordu. «Onlara ne oldu sence?» diye sordu.

«Bilemiyorum. Belki gerçek polisler olay yerinde geldiğinde korktular ve kaçtılar. Ben onların arabasındaydım, Gavin. Beni ellerine geçirmişlerdi.»

«Artık bize gelmelisin, Darby. Lütfen söz dinle.»

«Perşembe günü seninle telefonda konuşurken tanıdık gelen bir yüz

görüp sana tarif etmiştim. Hatırladın mı?»

«Elbette.»

«O adam birkaç arkadaşıyla birlikte dün kilisedeki törendeydi.»

«Sen neredeydin?»

«Onları gözetliyordum. Adam kiliseye birkaç dakika geç girdi, on dakika sonra da çıkıp Bodur'la buluştu.»

«Bodur mu?»

«Evet, o da çeteden. Bodur, Rupert, Kovboy ve Zayıf Adam. Daha başkalarının olduğundan da eminim, ama onları henüz görmedim.»

«Bundan sonra onları görürsen bu son kez olacaktır, Darby. Kırk sekiz saatlik ömrün kaldı.»

«Göreceğiz bakalım. Sen kentte ne kadar kalacaksın?»

«Birkaç gün daha. Seni bulana kadar kalmayı düşünüyordum.»

«Ben buradayım. Seni yarın arayabilirim.»

«Peki, Darby,» diye Verheek içini çekti. «Nasıl istersen. Ama çok dikkatli ol.»

Kız telefonu kapattı.

İki blok ilerde ve on beş kat yukarda Kamil televizyona bakarak kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Büyük kentte yaşayan insanlar hakkında bir filmde seyrettiği. Filme kendisinin üçüncü dili olan İngilizce-

- 159 -

yi konuşuyorlardı ve Kamil de her söylenen sözü Amerikan şivesiyle tekrarlıyordu. Bu işi saatlerce sürdürürdü. Belfast'ta saklanırken dili böyle öğrenmiş, sonra aradan geçen yirmi yılda binlerce Amerikan filmi sey-

retmişti. En hoşuna giden film «Akbabanın Üç Günü»ydü. Kimin kimi ve neden öldürdüğünü anlayana kadar filmi dört kere seyretmişti.

Her sözcüğü yüksek sesle tekrarlıyordu. İngilizcesinin Amerikan İngilizcesinden farksız olduğunu söylemişlerdi; ancak en küçük bir yanlışlık yaptığı takdirde kızı elinden kaçırabilirdi.

Volvo sahibinden iki blok ötedeki bir otoparktaydı. Sahibi arabasının güvenlikte olacağını düşünerek oraya otopark parası olarak ayda yüz dolar ödüyordu. İki adam kilitli kapıdan kolayca girdiler içeri.

Araba herhangi güvenlik sistemi olmayan 1986 GL modeliydi. Sürücü kapısının açılması on saniye bile sürmedi. Adamlardan biri kaputun üstüne oturup bir sigara yaktı. Pazar günü sabahın dördüydü.

Öteki cebinden küçük bir alet takımı çıkarıp Grantham'ın almak için o kadar düşündüğü araç telefonunun üstünde çalışmaya başladı. Adamın işi kolaydı. Telefonun içine küçük bir alıcı yerleştirdi. Bir dakika sonra arabadan inmiş çömelerek arka tamponun altına bakıyordu. Sigara için arkadaşı kendisine küçük bir kara kutu uzattı. Adam bunu arabanın altına, benzin deposunun yanına yerleştirdi. Mıknatıslı bir vericiydi kutu, pili bitene kadar altı gün sinyal gönderecekti.

İki adam otoparkta yedi dakika kalmışlardı. Pazartesi günü gazetecinin 15. Caddedeki Posf binasına girdiğini gördükten sonra aynı şeyi ev telefonlarına da yapacaklardı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Darby'nin pansiyonun yatağında geçirdiği ikinci geceydi ve birinci gecesinden daha iyi geçmişti. Saat öğleye yaklaşıpna kadar uyumuştur Belki de artık alışmıştı bu yaşantıya. Küçük pencereyi örten perdeye bakarken gece karabasan görmemiş olduğunu farkettiler. Kesintisiz ve

- 160 -

çok derin bir uyku çekmişti, şimdi de kafası çalışana kadar uzun bir süre perdelerle baktı.

Düşüncelerine bir disiplin vermeye çalışıyordu. Bu, Pelikan olarak dördüncü günündü ve beşincisini de yaşamak için titiz bir katil gibi düşünmesi gerekecekti. Yaşamının geri kalan bölümünün dördüncü günündeydi. O zamana kadar çoktan ölmüş olması gerekirdi.

Ancak gözlerini açıp da sağ ve güvenlikte olduğunu, kapının ve döşemenin gıcırdamadığını, dolapta saklanmış bir katil bulunmadığını farkedince ilk işi Thomas'ı düşünmek olurdu. Ölümünün şoku hafifliyordu; patlama sesini ve alevlerin kükremesini daha kolaylıkla kafasından atabiliyordu. Onun bir anda paramparça olduğunu ve acı çekmediğini biliyordu.

Bu yüzden başka şeyler düşünmeye koyuldu; yatakta yanında yatarken hissettikleri, onun fısıltılı sesi ve seviştikten sonra nasıl öpüşüp okşamaktan hoşlandığı gibi. Thomas ona çılgıncasına âşıktı ve yaşamında ilk kez bir kadına karşı çocuk gibi davranıyordu. Darby onun dersleri sırasında pek çok bu yaptığı şeyleri düşünür ve gülmemek için dudaklarını ısırırdı.

Kendisi de onu sevmişti. Yataktan hiç çıkmayıp bir hafta ağlamak isterdi. Babasının cenaze töreninden sonra bir psikiyatr insan ruhunun çok kısa ve yoğun bir yas tutma dönemine ihtiyacı olduğunu söylemişti; ondan sonra başka bir döneme girerdi. Ancak acıyı hissetmesi gerekirdi; ruh yoluna devam etmeden önce hiç sınırsız bir yas dönemi geçirmeliydi. Darby onun sözünü dinlemiş, iki hafta yas tutmuş, sonra bundan bıkmış ve yaşamına devam etmişti.

Ama Thomas için aynı şeyi yapamıyordu. Çılgılık çılgılığa bağırılmaz ve eline geçeni canının istediği gibi duvara atıp kıramazdı. Rupert, Zayıf Adam ve diğerleri kendinin sağlıklı bir yas tutmasına engel oluyorlardı.

161 -

Thomas'tan sonra onları düşünmeye başladı. Adamlar bugün nerede olacaklardı? Kendisi görünmeden nereye gidebilirdi? Burada ikinci gecesini geçirdiğine göre başka bir yere mi gitmeliydi? Evet, öyle yapacaktı. Karanlık bastıktan sonra. Yine küçük bir pansiyonda telefonla yer ayırtacaktı. Onlar

nerede kalıyorlardı acaba? Ona rastlayacaklarını umarak sokaklarda mı dolaşıyorlardı? Şu anda nerede olduğunu biliyorlar
Pelikan Dosyası / F: 11

mıydı? Hayır. Bilselerdi ölmüş olurdu. Şimdi sarışın olduğunu biliyorlar mıydı acaba?

Saçını düşününce kalktı. Gidip aynaya baktı. Saçları şimdi çok kısa ve platin rengindeydi. Hiç de kötü değildi. Dün gece tam üç saat uğraşmıştı. İki gün daha yaşadığı takdirde biraz daha kesip yine siyaha boya-yacaktı. Bir hafta daha yaşarsa belki de kabak olurdu.

Midesi birden açlıkla burkulunca aklına yemek geldi. Yemek yemiyordu ve böyle yapmaması gerekirdi. Saat on olmuştu. Bu pansiyonda Pazar günleri kahvaltı verilmiyordu. Dışarı çıkıp bir şeyler yiyecek ve bir gazete alacaktı. Bakalım şimdi sarışın olduğuna göre kendisini yakalayabilecekler miydi?

Darby düşünu yaptı, saçlarını taradı. Makyaj yapmayacaktı. Ayağına ordu eskisi bir pantolon, sırtına yeni pilot ceketini geçirdi. Savaşa hazırdu artık. Gözlerinde de renkli pilot gözlüğü vardı.

Darby bazı yerlere ön kapıdan girmişse de, bu dört gündür hiçbir binanın ön kapısından çıkmamıştı. Şimdi de karanlık mutfaktan geçti, arka kapının kilidini açtı ve pansiyonun arkasındaki daracık sokağa çıktı. Hava epey serin olduğu için sırtındaki pilot ceketini pek göze batmazdı. Saçmalıyorsun, diye düşündü. French Quarter'de insan başına kutup ayısı kafasını geçirip dolayışa bile dikkati çekmezdi. Ellerini cebine sokmuş, gözleriyle her gölgeli yerin ardını kollayarak yürümeye başladı.

Darby, Burgundy Sokağının kaldırımına çıktığı anda adam onu gördü. Başlığın altındaki saçı değişik renkteydi ama yine de boyu bir altmış beşti ve bunu değiştiremezdi. Bacakları uzundu ve dört günün sonunda adam kalabalık içinde yürüyüşünden bile seçebilirdi. Kovboy çizmeleri kızını izlemeye başladı.

Kız çok kurnazdı, köşelerde ardına bakıyor, her blokta kaldırım değiştiriyor, koşarak değilse de hızlı adımlarla yürüyordu. Adam onun Pazar günleri kalabalık olan ve kendisini kaybedebileceği Jackson Meydanına doğru yürümekte olduğunu tahmin etti. Turistlerin arasına karışıp biraz gezebilir, bir iki lokma bir şeyler yeyip gazete alırdı.

Darby bir sigara yaktı. Dumanı içine çekemiyordu. Üç gün önce bir kere denemiş, başı dönmüştü. Ne kötü bir alışkanlıktı bu böyle.

Bütün bunları atlatıp kanserden ölmesi de çok komik olurdu doğrusu. Ne olur ölümü kanserden olsaydı.

Darby, Bodur'u gördüğünde adam St. Peter ve Chartres sokakları kavşağındaki bir kaldırım kahvesinde oturuyordu ve kendisinden üç metre ilerdeydi. Adam da bir an sonra onu gördü. Darby bir an adımını atarken duraksamasaydı belki gözgöze gelmekten kurtulabilirdi. Adam onu görünce belki sadece kuşkulanaçaktı, ama o ani duraksama ve garip bakış kendini ele vermişti. Darby şimdi daha hızlı olarak yürümeye devam etti.

Bodur aynı anda kalkıp masaların arasından geçmeye başladı. Aynı düzeyden bakıldığında o kadar da bodur değildi. Darby, St. Louis Katedrali sütunları arasına dalarken adamı bir an gözden kaybetti. Kilise açıktı. İçeri girerse belki de kendisini orada öldürmezdi. Ama hayır, orada da öldürürdü, sokakta da, kalabalık arasında da. Nerede yakalarsa. Arkasındaydı ve Darby onun ne kadar hızlı yürümekte olduğunu merak ediyordu. Hiçbir şey olmamış gibi davranıp çok hızlı mı yürüyordu? Koşuyor muydu? Yoksa kendisini gördüğü anda üzerine atlayacak-mış gibi sağa sola çarpa çarpa mı geliyordu? Darby yürümeye devam etti.

St. Ann'a gelince sola saptı, karşı kaldırıma geçti, Royal'e yaklaşırken dönüp arkasına baktı. Geliyordu. Karşı kaldırımdaydı ama birini kovalayan biri gibi davranıyordu.

Darby'nin heyecanla arkaya bakması kendini ele vermişti. Adamda^

kuşku falan kalmamış, şimdi koşmaya başlamıştı.

Bourbon Sokağına girmeliyim, diye düşündü Darby. Maçın başlamasına dört saat vardı ve Saint taraftarları, maçtan sonra bir şey kutlamayacakları için, kutlamalarını şimdiden yapıyorlardı. Darby, Royal'e saptı, biraz koştu, sonra hızlı bir yürüyüş temposu tutturdu. Adam her an koşmaya başlayacak gibiydi. Darby sokağın ortasından yürüyen bir grup futbol meraklısının aralarına karıştı. Dumaine Sokağına gelince sola saptı ve koştu. İlerde Bourbon Sokağı ve kalabalıklar vardı.

Adamın kendisini kovaladığını duyuyordu artık. Arkasına bakmasına hiç gerek yoktu. Kovalıyor ve giderek de yaklaşıyordu. Darby, Bourbon Sokağına girdiğinde Bodur on beş metre gerisindeydi ve yarış

- 163 -

- 162-

sona ermişti. Darby birden koruyucu meleklerinin bir bardan gürültü patırdı arasında çıktıklarını gördü. Altın sarılı siyahlı formlarıyla uzun boylu, iri yapılı üç rugby oyuncusu.

«İmdat!» diye bağırarak Darby gençlere doğru koştu. «Yardım edin bana! Bu adam beni kovalıyor! Irzıma geçmek istiyor!»

New Orleans sokaklarında sevişmek pek sıradan bir şeyse de, gençler kıza umursamazlık edemezlerdi.

«Lütfen yardım edin!» diye bağırdı Darby. Sokak bir anda sessizleşti. Bodur da içlerinde olmak üzere herkes bir an durdu. Bodur koşmaya başladı. Üç Saint oyuncusu kavuşmuş kollar ve öfkeli bakışlarla adamın önüne dikildiler. Her şey birkaç saniye içinde oldu. Bodur her iki elini de kullanarak birinci oyuncunun boğazına ve ikinci oyuncunun ağızına şiddetli bir yumruk indirdi. Oyuncular yere devrildiler. Ama üçüncüsü korkup kaçmayacaktı. İki arkadaşının canları yanmıştı, o da bunu kabul edecek insan değildi. Bodur için o da işten bile değildi. Ancak birinci oyuncu sağ ayağının üstüne düştüğünden Bodur dengesini kaybetmişti. Ayağını çekerken Louisiana'lı oyuncu Benjamin Chop adamın bacakarasına şiddetli bir tekme indirince Bodur tarih oldu. Darby kalabalığın içinde kaybolurken onun çığllığını duymuştu.

Adam düşerken Chop kaburgalarına bir tekme savurmuştu. Yerden kalkan oyunculardan biri de yüzü kanlar içinde bir halde Bodur'a saldırınca kıyım başlamış oldu. Bodur'a ikisi birden tekme indirmeye başlayınca biri «Polis!» diye bağırdı ve adamı kurtaran bu oldu. Chop ile diğeri yerde yatan arkadaşlarını ayağa kaldırıp bir bara daldılar. Bodur güçlkle doğruldu ve bir kamyonun çarptığı, ama hâlâ yaşayan ve evinde ölmek isteyen bir köpek gibi sürünerek gitti.

Darby, Decatur Sokağında bir barın karanlık bir köşesinde bir fincan kahve, sonra da bir bira içti. Elleri titriyordu. Üç saatte üç bira içtikten sonra bir tabak karides ısmarladı.

Alkol kendisini sakinleştirmiş, karidesler de midesinin bulantısını geçirmişti. Orada güvenlikteydi, belki de maçı seyredip bar kapanana kadar kalabilirdi.

Maç başladığında barda adım atacak yer kalmamıştı. Tezgâhın ardındaki geniş ekrandan maçı seyretmeye başladılar. Darby de artık

- 164-

Saints taraftarı olmuştu. Kendini kurtaran üç oyuncunun iyi olduklarını umut ediyordu.

Darby maç bittikten çok sonraya kadar orada kaldı ve sonra çıkıp karanlıkta kayboldu.

Maçın dördüncü bölümünde Saintliler dört gol ilerleyken Edvvin Sneller telefonu bırakıp televizyonu kapattı. Şöyle bir gerindikten sonra telefona dönüp yan odadaki Kamil'i aradı.

«İngilizcemi dinle,» dedi katil. «Bir aksan sezersen hemen haber ver.»

«Tamam. Kız burada. Adamlarımızdan biri bu sabah Jackson Meydanında görmüş onu. Üç blok izledikten sonra kaybetmiş.»
«Nasıl kaybetmiş?»

«Bunun bir önemi yok, değil mi? Elinden kaçmış, ama burada. Saçları çok kısa ve platin renkli.»
«Platin mi?»

«Adamımız beyaza yakın olduğunu söyledi. Üstünde yeşil asker pantolonuyla kahverengi bir pilot ceketi varmış. Kız onu her nasılsa tanımış ve kaçmaya başlamış.»

«Kız onu nasıl tanımış? Daha önce görmüş müydü?»

Bu aptalca sorular. Bu adamın Süpermen olarak kabul edilmesine inanmak cidden çok güçlü. «Bunu yanıtlayamam.»
«İngilizcem nasıl?»

«Kusursuz. Kapının altında bir kart var. Ona bak hele.»

Kamil telefonu bırakıp kapıya gitti. Bir an sonra dönmüştü. «Kim bu adam?»

«Adı Verheek. Hollandalı asıllı Amerikalı. VWashington'da FBI'da çalışıyor. Callahan ile arkadaş oldukları anlaşılıyor. Georgetovvn'da birlikte okumuşlar. Verheek dünkü cenaze töreninde tabutu taşıyanlardan biriydi. Dün gece kampusun yakınlarındaki bir barda kız hakkında sorular soruyordu. İki saat kadar önce adamlarımızdan biri aynı bara FBI kimliğiyle gitti ve kızı tanıyan barmen öğrencilerden biriyle konuştu. Bir süre maçı seyredip konuştuktan sonra genç kartı çıkarıp vermiş. Kartın arkasına bak. Hilton'da 1909 numaralı odada kalıyormuş.»

- 165-

«Yürüyerek beş dakika.» Kent planları yatağın üzerine serilmişti.

«Evet. VWashington'u aradık. Ajan değil, sadece bir avukatmış. Callahan'ı tanıyordu, belki kızı da tanıyordur. Onu aramakta olduğu kesin.»

«Kız onunla konuşur, değil mi?»

«Herhalde.»

«İngilizcem nasıl?»

«Kusursuz.»

Kamil bir saat bekledikten sonra otelden çıktı. Ceketi ve kravatıyla akşam saatinde Kanal Sokağında dolasan diğer insanlardan hiçbir farkı yoktu. Elinde büyük bir jimnastik çantası vardı, hem yürüyor hem sigara içiyordu. Beş dakika sonra Hilton'un lobisindeydi. Asansörden yirminci kata çıkıp merdivenden on dokuzuncu kata indi.

1909 numaralı odada kimse yoktu. Kapı zinciri çıkarılmadan açılmış olsaydı özür dileyip yanlışı odaya geldiğini söyleyecekti. Zinciri çekilmiş olarak bir parmak bile aralanmış olsaydı, hızla itip içeri girecekti. Ama kapı açılmadı.

Verheek herhalde şimdi bir barda kart dağıtıp öğrencilere kendisiyle Darby Shaw hakkında konuşmaları için yalvarıyor olacaktı. Tam kaçıktı herif.

Kamil kapıyı bir kere daha tıklattıktan sonra kapının arasına on beş santimlik plastik cetvel sokup dikkatle aşağı çekti, kilit açıldı. Kilitli kapılar

Kamil'i yıldırان bir şey değildi. Anahtarı olmadan kilitli bir araba kapısını açıp

düz kontak yaparak motoru çalıştırması sadece otuz saniyesini alırdı.

İçeri girince kapıyı arkasından kilitledi, çantasını yatağın üstüne koydu. Bir cerrah gibi cebinden çıkardığı eldiveni ellerine geçirdi. Masanın üstüne susturuculu bir .22'lik tabanca koydu.

Telefonu halletmek de güç değildi. Ses kayıt aygıtını yatağın altındaki yerine sokup çalışıp çalışmadığını hava kontrol istasyonunu arayarak

denedi.

Verheek pek dağınık bir insan olmalıydı. Odadaki eşyaların çoğu kirliydi ve masanın üstünde duran çantaya doğru fırlatılmış gibiydi.

- 166 -

Bavulunu da boşaltmamıştı. Dolaplardan birinde asılı olan elbise torbasının içinde yalnızca bir gömlek vardı.

Kamil ortada bıraktığı izleri toparlayıp dolabın içine girdi. Sabırlı bir insandı, saatlerce bekleyebilirdi. Herifin yanlışlıkla dolabı açması olasılığını da unutmadiği için tabancası elindeydi. Dolabı açmadığı takdirde sadece bekleyip konuşmalarını dinleyecekti.

Y/RMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gavin Pazar günü barlara uğramaktan vazgeçti. Devam etmekle bir yere varamayacağını anlamıştı. Kız ona telefon etmişti ve o yerlere de uğramıyordu. Onun için kendisinin dolaşmasının bir anlamı kalmamıştı. Çok içiyor, çok yiyordu ve New Orleans'dan bıkmıştı. Pazartesi gecesi uçakta yerini ayırtmıştı. Darby bir daha telefon etmezse bu dedektiflik oyununu bırakıyordu.

Kızı bulamıyordu ve suç onun değildi. Bu kentte taksi sürücüleri bile yollarını kaybediyorlardı. Voyles öğleye kalmaz kıyameti koparırdı artık. Kendisi elinden geleni yapmıştı.

Üzerinde sadece donu olduğu halde yatağına uzanmış bir dergi karıştırıyor ve televizyona bakmıyordu bile. Saat on bire geliyordu. On ikiye kadar bekleyecek, sonra uyumaya çalışacaktı.

Telefon tam on birde çaldı. Uzaktan kumanda aletine basıp televizyonu kapattı.

«Alo?»

«Benim Gavin.»

«Yaşıyorsun demek.»

«Güç bela.» *

Gavin yatakta doğrulup oturdu. «Ne oldu?»

«Bugün beni gördüler ve Bodur, French Quarter'de beni kovaladı. Sen Bodur'u bilmezsin ama o seni de, kiliseye giren herkesi de gözetleyen adamdı.»

- 167 -

«Ve sen kurtuldun.»

«Evet. Bir mucizeydi, ama kurtuldum.»

«Bodur'a ne oldu?»

«Ağır yaralandı. Şu anda herhalde donunun içine buz torbaları koymuş yatıyordur. Benden ancak birkaç adım ötedeyken yanlış kişilerle kavgaya girişti. Korkuyorum, Gavin.»

«Seni bir yerden mi izledi?»

«Hayır. Sokakta karşılaştık diyebilirim.»

Verheek bir an durakladı. Kızın sesi titrekti ama kendine hakim olabiliyordu. Ancak yeterli derecede serinkanlı değildi. «Bak Darby, yarın öğleden sonra buradan gitmem gerekiyor. Patronum beni bekliyor. O yüzden senin öldürülmeyeceğini ve aklını başına toplayıp bana gelmeni bekleyerek bir ay daha kalamam burada. Yarın gidiyorum ve senin de benimle gelmen gerektiğine inanıyorum.»

«Nereye?»

«Washington'a. Benim evime. Şimdi olduğundan başka bir yere.»

«Sonra ne olacak?»

«Yaşayacaksın bir kere. Sonra ne olursa olsun, Müdürle konuşacağım ve senin güvenliğini sağlayacağım. Bir şeyler yaparız. Her şey bu anda olduğundan iyidir.»

«Buradan elimizi kolumuzu sallayarak çıkabileceğimizi nereden çıkarıyorsunuz?»

«Çünkü çevrende üç FBI ajanı olacak. Çünkü ben o kadar aptal değilim. Bak, Darby, bana şu anda seni nerede bulabileceğimi söyle, üç ajanla birlikte on beş dakika sonra oradayım. Bu ajanların tabancaları vardır ve Bodur'la arkadaşlarından korkmazlar. Seni bu gece buradan çıkarır, yarın VWashington'a götürürüz. Sana patronum F. Denton Voyles'la yarın tanışacağına söz veriyorum. Ondan sonra da gereken neyse onu yaparız.»

«Bu işe FBI'm karışmadığını sanıyordum.»

«Karışmıyor, ama karışabilir.»

«Öyleyse ajanları nasıl karıştırıyorsun?»

«Dostlarım var benim de.»

Kız bir an düşündü, konuştuğunda sesi daha bir güçlenmişti «Ote-

- 168-

linin arkasında Rivervalk diye bir yer var. Mağazalar ve lokantalarla...»

«Bu öğleden sonra iki saatimi orada geçirdim.»

«Güzel. İkinci katta Frenchmen's Bend adında bir mağaza var.»

«Onu da gördüm.»

«Yarın saat tam on ikide kapının önünde beş dakika beklemeni istiyorum.»

«Darby, yarın öğlene kadar yaşamayacaksın ki. Bu kedi fare oyunu yeter artık.»

«Ben ne dersem onu yap, Gavin. Hiç karşılaşmadığımız için seni nasıl tanıyacağımı bilemiyorum. Siyah bir gömlekle kırmızı bir beyzbol kepi giy.»

«Bunları nerede bulayım ki?»

«Bul.»

«Peki, onu da yaparım. Her ne kadar saçmaysa da.»

«Saçma değil. Ve susmazsan telefonu kapatırım.»

«Senin canın sözkonusu.»

«Lütfen, Gavin.»

«Özür dilerim. Dediklerini yapacağım. O dediğin yer çok kalabalıktır ama.»

«Biliyorum. Kalabalık içinde kendimi daha güvende hissediyorum.

Kapının dışında beş dakika kadar dur ve elinde katlanmış bir gazete olsun.

Ben seni görüyor olacağım. Beş dakika sonra mağazaya gir ve arkada safari ceketleri satılan yere git. Sen ceketlere bakarken ben gelir seni bulurum.»

«Sen ne giyeceksin?»

«Beni düşünme sen.»

«Tamam. Sonra ne yapacağız?»

«Kenti yalnız terkedeceğiz. Sen ve ben... Bunu başka kimsenin bilmemesini istiyorum. Anlaşıldı mı?»

«Hayır, anlamadım. Güvenliğimizi saklayabiliriz.»

«Hayır, Gavin. Bu işte patron benim. Başkası değil. Üç ajan dostunu unut. Tamam mı?»

«Tamam. Peki, kentten nasıl çıkacağız?»

«Onun için de bir planım var.»

- 169 -

«Senin planlarının hiçbirini beğenmiyorum, Darby. Herifler ensenin dibinde soluyorlar ve şimdi beni de yanına alıyorsun. Benim istediğim bu değildi. Benim yöntemim senin için de, benim için de daha güvenliydi.»

«Ama öğlen orada olacaksın, değil mi?»

Gavin gözlerini kapattı. «Evet. Orada olacağım. Senin de gelebileceğini umarım.»

«Boyun ne kadar?»

«Bir yetmiş beş.»

«Kaç kilosun?»

«Bunu soracağından korkuyordum. Bu konuda genellikle yalan

söylerim. Yüz kiloyum, ama zayıflayacağıma söz veriyorum.»

«Yarın görüşmek üzere, Gavin.»

«Görüşeceğimizi umarım, Darby.»

Kız kapattı telefonu. Gavin birkaç kere, «Allah cezanı versin!» diye bağırdıktan sonra banyoya girdi, kapıyı kapatıp duşu açtı.

Duşta da on dakika daha kendine küfürler yağdırdıktan sonra çıkıp kurulandı.

Banyo kapısını açtı. Oda karanlıktı. Karanlık mı? Işığı açık bırakmıştı oysa. Ne olmuştu böyle? Gavin kapının kenarındaki elektrik düğmesine uzandı.

Birinci darbe boğazını parçalamıştı. Yan taraftan, duvarın dibinden gelmişti. Gavin bir çığlık koparıp bir dizi üzerine çöktü. Bu davranışı ikinci darbeyi kolaylaştırmıştı. Ensesine inen darbeyle öldü Gavin.

Kamil ışığı yakıp yerde yığılı yatan zavallı çıplak adama baktı. ı Ancak kendi eserine hayranlık duyan insanlardan değildi. Halıda yanık izleri bırakmamak için cesedi omuzlarından tutup yatağa yatırdı. Sonra hiç acele etmeden, ama hızlı hareketlerle televizyonun ses düğmesini sonuna kadar açtı, çantasından .25 kalibrelik ucuz bir tabanca çıkarıp Gavin'in sağ şakağına dayadı. Tabancayı ve başı iki yastıkla örttükten sonra tetiği çekti. Şimdi işin kritik yanına gelmişti. Yastıklardan birini Gavin'in başı altına yerleştirdi, diğerini yere attı ve kurbanının sağ elinin parmaklarını tabancanın kabzasına sardı.

Sonra yatağın altına bıraktığı ses kayıt aygıtını aldı. Bir düğmeye

basıp dinledi. Evet, kızın konuşması alınmıştı. Kamil sonra da televizyonu kapattı.

Her iş değişikti. Bir kere Mexico City'de bir kurbanını üç hafta kovaldıktan sonra iki orospuyla bir yatakta yakalamıştı. Bu kurbanının büyük halasıydı ve kendisi meslek hayatından karşı tarafın hatalarından çok yararlanmıştı. Bu yatakta yatan herif de onlardan biriydi. Otel oda numarasını yazdığı kartlara önüne gelene dağıtıp durmuştu.

Talihi varsa, polisler odaya bir bakıp intihara karar vereceklerdi. İş yaparmış gibi görünecekler ve kendi kendilerine yanıtlayamayacakları birkaç soru soracaklardı. Ancak adam önemli bir FBI avukatı olduğu için bir iki gün içinde otopsi yapılacaktı ve herhalde Salı günü adli tıp doktoru intihar olmadığını anlayacaktı.

Ama Salı gününe kadar kız ölmüş, kendisi de Managua'da olacaktı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Grantham'ın Beyaz Saray'daki her zamanki kaynakları Pelikan Raporu diye bir şey duymadıklarını söylüyorlardı. Çavuş bundan söz edildiğini hiç duymamıştı. FBI'ya telefonları boşunaydı. Adalet Bakatılı-ğında bir arkadaşı duymamıştı. Grantham bütün haftasonu aramasına karşın bir tek ize bile rastlayamamıştı. New Orleans gazetesini bulunca Callahan hakkında kızın söylediklerinin doğru olduğunu anlamıştı. Ancak Pazartesi günü gazetede yken kız telefon açtığına ona söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Ama hiç olmazsa kız telefon etmişti.

Pelikan sokak telefonundan aradığını, izini bulmak için boşuna uğraşmamasını söyledi.

«Ben hâlâ arıyorum,» dedi Grantham. «Dediğin gibi, böyle bir rapor varsa, bunun çok iyi korunduğunu söyleyebilirim.»

«Onun var olduğuna size güvence verebilirim ve neden saklandığını da çok iyi biliyorum.»

eminim.»

«Hem de pek çok. Rapor yüzünden dün az daha ölüyorum, o nedenle sandığımdan daha erken konuşabilirim. Sağken bildiklerimi söylemek istiyorum.»

«Sizi öldürmeye çalışan kim?»

«Rosenberg, Jensen ve Thomas Callahan'ı öldürenler.»

«Adlarını biliyor musunuz?»

«Hayır, ama Çarşambadan bu yana en az dört tanesini gördüm. Burada New Orleans'dalar. Beni öldürmek için yanlış bir hareket yapmamı bekliyorlar.»

«Pelikan Raporunu kaç kişi biliyor?»

«Güzel soru. Callahan raporu FBI'ya götürdü, oradan epey telaşlanan Beyaz Saray'a gittiğini sanıyorum. Ama orada nereye gittiği konusunda hiçbir fikrim yok. Callahan raporu FBI'ya verdiği ikinci günü öldürüldü. Benim de onunla birlikte öleceğimi sanıyorlardı.»

«Onunla beraber miydiniz?»

«Yakınındaydım, ama o kadar da değil.»

«Şu halde siz olay yerindeki bilinmeyen kadınsınız?»

«Gazeteler beni öyle tanımladılar.»

«Şu halde polis adınızı biliyor, değil mi?»

«Adım Darby Shaw. Tulane Hukuk Fakültesinde ikinci sınıf öğrencisiyim. Thomas Callahan öğretmenim ve sevgilimdi. Raporu ben yazıp ona verdim, gerisini biliyorsunuz. Bunları not ediyor musunuz?»

«Evet. Dinliyorum.»

«French duarter'den çok sıkıldım, bugün buradan çıkmayı planladım. Yarın sizi bir başka yerden ararım. Başkanlık seçim kampanyası tutanaklarını bulabilir misiniz?»

«Bunlar kamuoyuna açık belgelerdir.»

«Bunu biliyorum. Ama aradığınız bir bilgiyi ne kadar zamanda alırsınız?»

«Ne bilgisi?»

«Başkanın son seçimine büyük parasal destek sağlayanların listesini.»

«Bu pek güç değil. Bu öğleden sonra alabilirim.»

- 172 -

«Tamam, siz onu bulun, ben de yarın sabah telefon ederim.»

«Oldu. Raporun kopyası var mı sizde?»

Darby duraksadı. «Yok, ama ezberimde var.»

«Cinayetleri kimin işlediğini biliyor musunuz?»

«Evet ve bunu size söylediğim an sizi de listelerine alırlar.»

«Şimdi söyleyin.»

«O kadar acele etmeyelim. Sizi yarın ararım.»

Grantham telefonu kapattıktan sonra masaların arasından geçip yazı işleri müdürü Smith Keen'in camla kaplı bölmesine gitti. Keen açık kapı politikası benimsemiş candan bir insandı. Grantham içeri dalıp kapıyı kapatırken telefonda konuşuyordu.

«O kapı açık duracak,» dedi.

«Konuşmamız gerek, Smith.»

«Kapı açık konuşuruz. Aç şu lanet kapıyı!»

«Bir saniye bekle, açarım.» Grantham iki avucunu açıp karşısında durdu adamın. Hali çok ciddiydi. «Konuşalım,» dedi.

«Peki, ne var?»

«Çok büyük, Smith.»

«Çok büyük olduğunu kapıyı kapatmandan anladım.»

«Darby Shaw adında genç bir kadınla az önce ikinci kez telefonda konuştum. Rosenberg ve Jensen'in kimin öldürdüğünü biliyor.»

Keen ağır ağır yerinde doğrulup Grantham'a baktı. «Evet, evlat, büyümüş,» dedi. «Ama nereden biliyorsun? Kadın nasıl biliyor? Ne kanıtlayabilirsin?»

«Henüz hikâyeyi alamadım, Smith, ama kadın benimle konuşuyor.»

Şunu oku.» Grantham, Callahan'ın ölümü üzerine gazetede çıkan haberin bir kopyasını uzattı. Keen ağır ağır okudu.

«Tamam. Kimmiş bu Callahan?»

«Tam bir hafta önce bugün Pelikan Raporu diye anılan bir dosyayı burada FBI'ya vermiş. Raporu cinayetleri işleyen kimseye atıf olduğu anlaşılıyor. Rapor elden ele dolaştıktan sonra Beyaz Saraya gitmiş. Ondan ötesini bilen yok. İki gün sonra Callahan Porsche'sinin kontağını son kez açıyor. Darby Shaw gazetede sözü edilen tanınmayan kadının kendisi olduğunu söylüyor. Kız Callahan'ın yanındaymış ve onunla birlikte ölecekmiş.»

- 173-

t

«Neden?»

«Raporu yazan o, Smith. Ya da, en azından kendisinin yazdığını iddia ediyor.»

Keen arkasına yaslanıp ayaklarını masasının üstüne uzattı. Callahan'ın resmine baktı. «Rapor nerede?»

«Bilmiyorum.»

«İçinde ne varmış?»

«Onu da bilmiyorum.»

«O zaman elimizden bir şey gelmez, değil mi?»

«Şimdilik. Ama ya kız bana raporun içeriğini açıklarsa?»

«Bunu ne zaman yapacak?»

Grantham duraksadı. «Yakında, sanırım. Hem de çok yakında.»

Keen başını sallayıp kâğıdı masanın üstüne attı. «Rapor elimizde olsaydı esaslı bir haber olurdu, Gary, ama bunu yayınlamayızdık. Yayınlamak için elimizde kapı gibi sağlam doğrulayıcı bilgiler gerek.» «Yine de devam etmem için yeşil ışık yakıyor musun?»

«Evet, ama saat saat durumdan haberim olsun. Biz konuşmadan tek kelime yazmak yok.»

Grantham gülümseyerek kapıyı açtı.

Bu saati kırk dolarlık işlerden değildi. Otuz, hatta yirmilik bile değil Croft, Grantham'dan bu iş için on beş dolar alırsa şanslı sayılırdı. Başka işi olsaydı Grantham'a başkasını bulmasını ya da canı isterse kendisinin yapmasını söylerdi.

Ama işler kesattı ve saatte on beş doları bile bulamayabilirdi. Sonuncu bölmede esrarlı sigarasını içirip tuvalete attıktan sonra sifonu çekip dışarı çıktı. Kara gözlüğünü taktıktan sonra dört asansörün bin tane avukatı yukardaki odalarına çıkardığı hole girdi. Garcia'nın yüzü belleğine kazınmıştı. Hatta bu temiz yüzlü, yakışıklı, pahalı elbiseli genci rüyalarında bile görüyordu. Onu gördüğü an tanıyabilecekti.

Bir sütuna dayanıp elindeki gazeteyi okuyormuş gibi yaparak renkli camların ardından herkesi görmeye çalışıyordu. Her taraf avukat doluydu: ellerinde küçük evrak çantaları olduğu halde koşuşturan sürüyle avukat. Avukatlardan nasıl da nefret ederdi. Neden hepsi aynı giyinirlerdi sanki? Koyu renk elbise, koyu renk ayakkabı. Asık yüzler.

Arasına sürüden ayrılan papyon kravatlılar. Nerden geliyordu bu kadar avukat? Esrar işinden tutuklanmasından hemen sonra ilk avukatlarıyla tanışmıştı: Posf'un tuttuğu bir grup öfkeli adam. Sonra kendisi bir avukat bulmuştu; o aşırı pahalı gerzek duruşma salonunu bile bulamamıştı. Diğer yandan, savcı da avukattı. Avukat, avukat...

Sabah iki saat, öğlen iki saat ve akşam iki saat bekledikten sonra Grantham gidip devriye gezeceği başka bir bina söyleyecekti. Günde doksan dolar ucuzdu ama daha iyi bir iş bulur bulmaz bunu bırakacaktı. Grantham'a bunun umutsuz olduğunu, karanlığa kurşun sıkmaktan başka şey olmadığını söylemişti. Grantham da öyle düşünmesine karşın, devam etmesini istemişti. Ellerinden başka şey gelmezdi. Garcia'nın korktuğuna

ve bir daha telefon etmeyeceğine inanıyordu. Onu bulmalıydılar.

Yanına her olasılığa karşılık iki resmini almış, bina rehberinden de bütün firmaların listesini çıkarmıştı. Epey uzun bir listeydi. Binanın on iki katı

hep avukatlık bürolarıyla doluydu. Tam bir yılan yuvasına girmişti doğrusu.

Saat dokuz buçukta yukardan inen yüzlerin çoğu iki saat önce yukarı çıkanlardı. Croft döner kapılardan geçip sokağa çıktı.

Dört blok ötede Fletcher Coal Başkanın masası önünde ileri geri yürürken telefonda konuşuyordu. Bir süre dinledi, kaşlarını çattı, gözlerini kapattı, sonra açıp, «Haberler kötü, çok kötü, Başkanım,» der gibi Başkana baktı. Elinde bir mektup tutan Başkan okuma gözlüğü üstünden Coal'a baktı. Coal'un Hitler gibi bu yürümesi sinirine dokunuyordu, onu bu konuda uyarmayı unutmamalıydı.

Coal telefonu sertçe kapattı.

«Çarpıp durma şu telefonları,» dedi Başkan.

«Özür dilerim. Telefondaki Zikman'dı. Gary Grantham yarım saat önce aramış ve Pelikan Raporu diye bir şeyden haberi olup olmadığını sormuş.»

«Çok iyi. Harika. Kopyasını nereden almış acaba?»

Coal hâlâ yürüyordu. «Zikman o konuda hiçbir şey bilmediği için bilgisizliği gerçektir.»

- 175 -

- 174 -

T

«Onun bilgisizliği her zaman gerçektir. Yanımda ondan hıyarı yok ve ben onun artık buradan gitmesini istiyorum, Retcher.»

Coal masanın karşısındaki koltuğa oturup ellerini çenesi önünde birleştirdi. Çok düşünceliydi. Başkan onu görmezlikten geldi. Bir süre ikisi de düşündüler.

«Voyles'dan mı sızmış?» diye Başkan sonunda sordu.

«Eğer bir sızma varsa, o olabilir. Ama Grantham'm iyi bir blöfçü olduğunu da unutmamak gerek. Belki bir yerden duymuştur ve ağız arıyordur.»

«Belki, ha! Ya lanet şey konusunda bir şey yazarlarsa?» Başkan masasına bir yumruk indirip ayağa kalktı. «Ne olacak o zaman? Sana soruyorum, o zaman ne olacak, Fletcher? O gazete benden nefret eder!» Başkan pencerenin yanına gitti.

«İkinci bir kaynak bulmadan yayınlamayız ve konu gerçek olmadığı için başka bir kaynak da yoktur. Hak ettiğinden fazla önemsenen çılgınca bir düşünceden başka bir şey değil çünkü.»

Başkan bir süre asık suratla dışarı baktı. «Grantham bunu nereden öğrenmiş acaba?»

Coal kalkıp bu kere daha ağır adımlarla yürümeye başladı. Hâlâ düşünüyordu. «Bunu kim bilebilir? Burada sizinle benden başka bilen yok. Bir kopya verdiler, o da benim odamda kasada kilitli. Ben kendim bir fotokopisini çıkarıp Gminski'ye verdim. Ve kendisine gizlilik yemini ettirdim.»

Başkan cama bakıp alay edercesine gülümsedi.

«Tamam, diyelim ki siz haklısınız,» dedi Coal. «Ve dışarda bin tane kopyası var. Ancak dostumuz bu pis şeyleri gerçekten yapmışsa, o zaman...»

«O zaman ben sıçtım demektir.»

«Evet, hatta ikimiz de.»

«Kaç para aldık?»

«Doğrudan doğruya ve dolaylı olarak milyonlarca dolar.» Ve meşru ve gayri meşru olarak; ancak Başkan bu işleri pek bilmediğinden Coal konuşmamayı yeğledi.

Başkan ağır adımlarla kanepeye doğru yürüdü «Neden Grant-ham'a telefon etmiyorsun? Ne bildiğini öğrenmeye çalış. Blöf yapıyorsa hemen anlaşılır. Ne diyorsun?»

«Bilmem ki.»

«Onunla daha önce konuşmuştun, değil mi? Grantham'ı tanımayan yok ki.»

Coal şimdi de kanepenin arkasında yürüyordu. «Evet, konuşmuştum. Ama şimdi kendisine birdenbire telefon edersem kuşkulananca-tır.»

«Haklısın.» Başkan kanepenin bir yanında, Coal diğer yanında yürüyorlardı.

Başkan sonunda, «Peki, bunun bize ne kötülüğü olabilir?» diye sordu.

«Dostumuz bu işe karışabilir. Voyles'dan dostumuzun peşini bırakmasını istediniz. Ama dostumuzu basın da açığa çıkarabilir. Voyles kendini savunmak için sizin onu bırakıp başka sanık aramasını emrettiğinizi söyler. Posf da yeni skandal yakalamış olmanın sevinciyle zevkten dört-köşe olur ve biz de yeniden seçilmeyi unutabiliriz.»

«Başka?»

Coal bir an düşündü. «Bütün bunlar hepsi varsayım. Rapor bir hayal ürünü. Grantham bir şey bulamayacak ve ben de toplantıya geç kaldım.» Kapıya yürüdü. «Öğlene de tenis oynayacağım. Saat birde gelirim.»

Başkan kapının kapandığını görünce rahat bir soluk aldı. O da öğleden sonra on sekiz çukurluk bir golf oyunu planlamıştı. En iyisi bu Pelikan işini unutmaktı. Coal kaygılanmıyorsa, o da kaygılanmazdı.

Başkan telefonu açtı, bir iki numara çevirdikten sonra Bob Gmins-ki'yi buldu. CIA Müdürü berbat bir golf oyuncusuydu; Başkanın ezip geçtiği birkaç oyuncudan biriydi. Onu öğleden sonra oynamaya davet etti. Elbette, dedi Gminski, yapacak binbir işi vardı, ama kendisini çağıran Başkan olduğu için memnuniyetle gelirdi.

«Bob, New Orleans'da bu Pelikan işi ne oldu?»

Gminski öksürerek rahat olduğu izlenimini vermeye çalıştı. «Başkanım, Cuma günü Fletcher Coal'a bunun büyük bir hayal ürünü olduğu-

- 176 -

- 177 -

Pelikan Dosyası / F: 12

nü söylemiştim. Raporu yazan hukuku falan bıraksın da, roman yazma ya başlasın, dedim. Hah ha ha!» İ

«Aferin, Bob. Bir şey yok demek.»

«Kesinlikle öyle, Başkanım.»

«Saat üçte görüşürüz o halde.» Başkan telefonu kapatıp golf sopasını eline aldı,

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Riverwalk kanal boyunca çeyrek mil uzanan ve her zaman çok kalabalık olan bir yerdi. Bu kısacık caddede iki yüz dükkân, kahve ve lokanta üstüste dizilmişti. Bunlardan çoğunun Nehir Caddesine açılan kapıları vardı.

Darby saat on birde gelip küçük bir kafenin arka tarafında bir kahve içerken sakin görünüp gazetesini okumaya çalıştı. Frenchmen's Bend bir kat aşağıda ve köşenin öteki yanındaydı. Darby heyecanlıydı ve içtiği espresso bile kendisini sakinleştirememişti.

Cebinde yapacağı şeylerin bir listesi vardı, hangi dakikada ne yapacağını tek tek planlamış ve işler kötüye gidip de, Verheek kontrolden çıkarsa, söyleyeceklerini ezberlemişti bile. Gece yalnız iki saat uyumuş, geri kalan tüm zamanını gününü planlamakla geçirmişti. Ölürsa, bu hazırlıksız yakalandığından olmayacaktı.

Gavin Verheek'e güvenemezdi. Kimi zaman yalnız kendi koyduğu kurallara uyan bir devlet kuruluşunun adamıydı. Geçmişini paranoya ve kalleslik dolu bir adamdan emir alıyordu. Patronu budalaların yönettiği bir yönetiminin başındaki Başkandı.

Ancak o anda güvenecek başka kimsesi yoktu. Beş günden ve iki teşebbüsten kurtulduktan sonra pes ediyordu. New Orleans çekiciliğini yitirmişti artık. Yardıma ihtiyacı vardı ve polise güvenecekse, FBI da en az onlar kadar temizdi.

On bir kırk beş. Darby kahve parasını ödedi, kahvenin önünden
- 178 -

kalabalık bir grubun geçmesini bekleyip aralarına karıştı. Verheek'in on dakika sonra beklemeye başlayacağı Frenchmen's Bend'in kapısı önünde sekiz on kişi vitrinlere bakıyordu Darby iki kapı aşağıdaki kitapçıya girdi. Frenchmen's Bend mağazasını görebileceği en az üç yer vardı. Ancak insanın bir şey almadan kitaplara uzun uzun bakabildikleri yeri seçmişti. Önce dergilere baktı, sonra randevusuna üç dakika kala iki yemek kitabı rafının arasına girip Gavin'i gözetlemeye başladı.

Thomas, Gavin'in hiçbir randevusuna zamanında gelmediğini söylemişti. Bir saat gecikme onun için normaldi, ancak Darby sadece on beş dakika bekleyecek, sonra da çıkıp gidecekti.

Adam tam on ikide geldi. Kara gömlek, kırmızı beyzbolcu kepi ve katlanmış bir gazete. Beklediğinden daha zayıftı, ama yine de birkaç kilo verebilirdi. Darby'nin kalbi yerinden kopacakmış gibi atıyordu. Sakin ol be, sakin ol.

Darby elindeki yemek kitabını gözlerinin önünde tutup üstünden baktı. Adamın saçları kırdı ve esmerdi. Gözlerinde koyu renkli camlı bir gözlük vardı. Telefondaki gibi huzursuz görünüyordu. Gazeteyi elder; ele geçiriyor, ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıyor, sinirli hareketlerle çevresine bakmıyordu. \

Kamil ölümü sevinçle karşılamak üzere eğitilmişti. Ölümle çok kez burun buruna gelmiş, ama asla korkmamıştı. Otuz yıl ölümü bekledikten sonra hiçbir şey kendisini bir gerilime sokamazdı. Seksten biraz heyecan duyardı ama hepsi o kadar. O huzursuz hali roldü. Bilerek yapıyordu. En az onun kadar usta insanlarla çok kereler karşılaşmıştı ve umutsuz bir çocukla bu randevu Kamil için bir hiçti. Safari ceketlerinin arasında dolaşırken heyecanlı görünmeye çalışıyordu.

Aniden soğuk aldığı için sesi biraz çatallı ve boğuk çıkıyordu. Yaptığı ses kaydını yüz kere dinlemişti. Şimdi biraz hastalıklı çıkan sesi tam bir Ortabatı aksanına sahipti. Verheek biraz daha genizden konuşuyorsa da, elindeki mendil bunu da sağlayacaktı.

Ona arkadan yaklaşılmasına izin vermek kendisi için çok güçse de, bunu yapmak zorundaydı. Kızın yaklaştığını görmedi. Darby adama dokunacak kadar yaklaşınca, «Gavin,» dedi.

Kamil sertçe geriye döndü. Kızın elinde beyaz bir Panama şapka
- 179 -

vardı. Kamil mendilini çıkarıp yalandan aksırırken, «Darby,» dedi. Kızın saçları altın rengindeydi ve kendisinininkinden kısaydı. Kamil bir kere daha aksırıp öksürdü. «Çıkalım buradan,» dedi. «Bu fikirden hiç hoşlanmadım.»

Darby de hoşlanmıyordu. Pazartesi günüydü ve arkadaştan dersleri izlerlerken kendisi, ölümüne neden olabilecek bir adamla hırsız polis-çilik oynuyordu. «Benim dediğimi yap, tamam mı?» dedi. «Nerede üşüttün böyle?»

Kamil bir kere daha mendile aksırıp elinden geldiği kadar alçak sesle konuştu. «Dün gece. Havalandırmayı fazla açmışım. Gidelim buradan haydi.»

«Arkamdan gel.» Mağazadan çıktılar. Darby adamın elini tuttu, bir kat

aşağı inip kaldırıma çıktılar.

«Onları gördün mü?» diye sordu adam.

«Hayır. Ama buralarda olduklarından eminim.»

«Hangi cehenneme gidiyoruz?»

Sokakta neredeyse koşar adımla giderlerken birbirlerine bakmadan konuşuyorlardı. «Benimle gelmelisin,» dedi.

«Çok hızlı gidiyorsun, Darby. Kuşkuyu üzerimize çekeceğiz. Yavaşla biraz. Çılgınlık bu yaptığımız. Bırak bir telefon edeyim, güvenceye kavuşalım. Buraya on dakika içinde üç ajan getirtebilirim.» Kamil keyifliydi. Elele tutuşmuşlar, canlarını kurtarmak için koşuyorlardı.

«Olmaz.» Darby yavaşladı. Sokak kalabalıktı ve yandan çarklı vapur olan Bayou Queen önünde kuyruk vardı. Kuyruğun sonunda durdular. «Bu da neyin nesi?» dedi adam.

«Sen her şeye böyle söylenir misin?»

«Evet. Özellikle de budalaca şeylere ve bunun kadar budalaca bir şey de görmedim. Bu vapura mı bineceğiz?»

«Evet.» **

«Neden?» Kamil bir daha aksırdı. Sonra şiddetli bir öksürük nöbetine tutuldu. Kızı hemen orada temizleyebilirdi ama çevreleri çok kalabalıktı. Kamil temizliğiyle gurur duyardı ve burası işini yapacağı bir yer değildi. Vapura bin, birkaç dakika daha oyala, bakalım ne olacak, diye düşündü. Kızı üst güverteye çıkarıp orada öldürecek, cesedini nehre

attıktan sonra da bağırmağa başlayacaktı. Feci bir boğulma olayı daha. Bu olabilirdi. Olmazsa da, sabırlıydı. Kız nasıl olsa bir saatin içinde ölecekti. Gavin mıymıntının tekiydi, onun için söylenmeye devam edecekti şimdi.

Kız alçak sesle, «Vapurun yarım saat sonra d uçaacağı yerde bir arabam var,» dedi. «Vapurdan inip arabaya bineceğiz ve yallah!»

Kuyruk yürümeye başlamıştı. «Ben vapura falan binmem. Deniz tutar beni. Bu çok tehlikeli bir şey, Darby.» Kamil yine öksürüp kovalanan bir insan gibi arkasına baktı.

«Sakin ol, Gavin. Görürsün başaracağız.»

Kamil pantolonunu çekiştirdi. Şişman görünmek için sekiz tane don ve şort giymişti. Gömleği de çok büyüktü. Yetmiş beş kilo yerine doksan kilo sanılabılırdı. Ya da her neyse.

Bayou Queen'e yaklaşmak üzereydiler. Kamil kızın duyacağı kadar yüksek sesle, «Bu işten hiç hoşlanmadım,» diye söylendi.

«Sus artık,» dedi Darby.

Tabancalı adam kuyruğun sonundan önündeki çantalı ve fotoğraf makineli insanları yararak öne doğru geliyordu. Turistler nehirde yandan çarklıyla dolaşmak dünyanın en büyük şeyiymiş gibi kalabalıktılar. Adam daha önce de öldürmüştü, ama bu kadar göz önünde yapmamıştı bunu. Kızın kafası kalabalığın arasından görünüyordu. İttiği birkaç kişi ona küfür ettilerse de, adamın umurunda bile değildi. Kıza yaklaşırken tabancasını cebinden çıkarıp sağ bacağının yanında tuttu. Kız merdivenin başına gelmiş vapura binmek üzereydi. Adam önündekileri sağa sola çekip yol açtı kendine. Millet tabancayı görene kadar söylendiyse de, ondan sonra bağırmağa başladı. Kız hiç durmadan konuşan bir adamla eleleydi. Kız vapura ayak basmak üzereyken silahlı adam önüne çıkan en son kişiyi de bir yana savurup tabancasını kırmızı beyzbol kepinin hemen altına dayayıp bir el ateş etti. Herkes çığlık çığlığa kendini yere attı.

Kamil merdivene yığıldı. Darby de bağırarak dehşet içinde geriledi. Kulakları patlamadan çınlıyordu, çevrede bağırانlar vardı, insanlar elleriyle bir yeri işaret ediyorlardı. Tabancalı adam karşıdaki dükkanlara ve kalabalığa doğru koşuyordu. Fotoğraf makineli bir adam ona bağırıyor-

r

du. Darby adamın gözden kaybolduğunu gördü. Onu belki daha önce de görmüştü ama bunu şimdi hatırlayamazdı. Sürekli haykırıyor ve kendini tutamıyordu.

Vapurun yanından bir kadın, «Tabancası var!» diye bağırınca yolcular Kamil'in çevresinden çekildiler. Kamil şimdi dört ayak üstündeydi, sağ elinde küçük bir tabanca vardı. Emeklemeye çalışan bir bebek gibiydi. Çenesinden akan kanlar yerde birikiyordu. Gözleri kapalıydı. Birkaç adım emekledi, dizleri kan birikintisine girdi.

Kalabalık yaralı adamın ölümle pençeleşmesini seyrederken biraz daha geriledi. Adam saliana sallana bir adım daha attı. Bağırmaya başladı sonra. Carby'nin hiç bilmediği bir dilde bağıırıyordu.

Burnundan ve çenesinden kan geliyor, adam bilinmeyen dilde bağırarak bir şeyler söylüyordu. Vapurun tayfalarından ikisi merdivenin başında durmuş bakıyorlardı. Ancak tabancayı gördüklerinden yaklaşılmaya korkmuşlardı.

Bir kadın ağlamaya başladı, ardından biri daha. Darby geri geri gidiyordu. Ufak tefek, esmer bir kadın, «Mısırlı,» dedi. Büyülenmiş gibi bakan kalabalık için bu bir anlam taşımıyordu.

Adam öne doğru düşüp yere serildi. Tabancası nehre düştü. Adam karınüstü yığılıp kaldığında başı da nehre doğru sallandı. İki polis olay yerine yetiştiler.

Şimdi ölüyü görmek için yüz kişi toplanmıştı. Darby geri geri gide rek olay yerinden ayrıldı. Polis soru soracaktı, kendisinin bir yanıt ver mesi olanaksızdı; konuşmamayı yeğlerdi. Çok bitkindi ve bir an oturup düşünmesi gerekiyordu. Riverwalk'taki bir midye barına girdi. İçersi öğle olduğu için kalabalıktı. Darby arkadaki tuvaletlere gidip bölmeler- i den birine girdi. *

Darby karanlık bastıktan sonra ayrıldı Riverwalk'tan. Sokakta kur- şunlanmadan iki blok ötedeki VWestin Oteline kadar gidebileceğini umu- yordu. Üzerindekiler değişikti ve şimdi sırtında siyah bir trençkot vardı Güneş gözlüğüyle şapkası da yeniydi. Fırlatıp atacağı şeylere büyük paralar ödemekten bıkmıştı. Daha pek çok şeyden de bıkmıştı artık. Sonunda kazasız belasız VWestin'e varabildi. Boş oda yoktu. Darby - 182 -

aydınlık lobide bir saat kadar oturup bir kahve içti. Kaçma zamanı gelmişti, ancak çok dikkatli olmalıydı. Düşünmesi gerekiyordu.

Belki de biraz fazla düşünüyordu. Belki onun bu kadar düşünen biri olduğunu anlamışlar ve planlarını ona göre değiştirmişlerdi.

Darby otelden çıkıp bir taksiye bindi. Direksiyonda yaşlıca bir zenci vardı.

«Baton Rouge'a gitmek istiyorum,» dedi Darby.

«Hanım, orası çok uzak.»

«Kaç para?»

Adam bir an düşündü. «Yüz elli dolar.»

Darby arabaya girip iki tane yüzlüğü ön koltuğa attı. «Al sana iki yüz dolar.

Oraya mümkün olduğu kadar hızlı git ve sık sık arkana bak. İzleniyor olabiliriz.»

Sürücü taksimetreyi kapattı, paraları gömleğinin cebine soktu. Darby de arka koltuğa uzanıp gözlerini kapattı. Yaptığı pek akıllıca değildi, ama daha başka türlü davranmasına da olanak kalmamıştı. Yaşlı adam hızlı sürücüydü, birkaç dakika sonra otoyola çıkmışlardı.

Darby'nin kulaklarının çınlaması kesilmişti, ama adamın dört ayak üstünde

doğrulup bir dakika daha fazla yaşamak için mücadele edişi gözlerinin önünden gitmiyordu. Thomas bir keresinde ondan Hollandalı Verheek diye söz etmişti. Ama okul bitip de meslekleriyle ciddi olarak uğraştıklarında bu lakabı da unutulmuştu. Hollandalı Verheek bir Mısırlı değildi.

Darby onun katilini kaçarken bir anlık görmüştü. Adam pek yabancı gelmemiştir kendisine. Koşarak kaçarken bir ara sağına bakmış ve Darby de o anda onu tanıyormuş gibi olmuştu. Ancak o sırada isteriye kapılıp bağırarak olduğundan her şey bulanıktı.

Darby, Baton Rouge yolunu yarılılamadan uyuyakaldı.

- 183-

YİRMİ ALTINCI BOLUM

Müdür Voyles döner koltuğunun arkasında ayakta duruyordu. Ceketini çıkarmıştı, buruşuk gömleğinin de düğmelerinin çoğu çözülmüştü. Saat akşamın dokuzuydu ve gömleğinin durumundan en az on beş saattir çalıştığı anlaşılıyordu. Odadan çıkmak aklına bile gelmemiştir.

Önce dinleyip bir iki talimat verdikten sonra telefonu kapattı. Masanın öteki yanında K.O.Lewis oturuyordu. Kapı açıktı ve ışıklar yanıyordu; kimse evine gitmemiştir. Ortada ağır bir hava vardı, herkes fısıltıyla konuşuyordu.

Voyles yerine otururken, «Eric East'ti,» dedi. «İki saattir orada, otopsiyi henüz bitirmişler. Sağ şakağa sıkılan tek kurşun. Ancak ölüm nedeni enseye indirilen iki darbe. Omurgası parçalanmış. Ellerinde barut izi yok. Boğazını parçalayan darbeden ölmemiş. Çıplakmış. Olay saatinin dokuzla on arası olduğuna inanılıyor.»

«Onu kim bulmuş?» diye sordu Lewis.

«Kat hizmetçisi sabah saat on bir sularında odaya girmiş. Karısına haberi sen verir misin?»

«Veririm,» dedi Levvis. «Ceset ne zaman getirilecek?»

«East bir iki saat sonra vereceklerini söyledi, sabah saat ikiye doğru burada olur. Karısına her istediğini yapacağımızı söyle. Ona kente yarın yüz ajan göndereceğimi, katili bulacağımızı falan söyle.»

«Herhangi bir ipucu var mı?»

«Herhalde yoktur. Odaya zorla girildiğini ya da bir direnmeyi gösteren hiçbir şey yokmuş. Ama yine de konuşmak için çok erken.» Voyles kanlı gözlerini ovuşturarak düşündü.

«Basit bir cenaze törenine katılmak için gidip de öldürülmek ne demek oluyor?» dedi Levvis.

«Bu Pelikan işini araştırıyordu. Ajanlarımızdan Carlton, East'e Gavin'in o kızı bulmaya çalıştığını, kızın kendisine telefon ettiğini ve onu çıkarmak için yardıma ihtiyacı olduğunu söylediğini bildirdi. Carlton onunla bir iki kere konuşmuş ve kentte öğrencilerin devam ettiği birkaç yer adı vermiş. Carlton, Gavin'in FBI ajanı pozunda dolaşmasından rahatsız olduğunu da söyledi.»

«Kızı gören var mı?»

«O da ölmüştür herhalde. New Orleans büromuza onu bulmalarını söyledim, eğer yaşıyorsa tabii.»

«Kızın küçük raporu yüzünden epey adam ölmeye başladı. Raporu ne zaman ciddiye alacağız?»

Voyles başıyla işaret edince Levvis kalkıp kapıyı kapattı. Müdür ayakta durmaya devam ederek parmaklarını çatırdattı. «Kendimizi korumamız gerek. Bence Pelikan işine iki yüz ajan vermeli ve kimseye bir şey duyurmamaya çalışmalıyız. Orada bir şeyler var, hem de çok kötü şeyler, K.O. Ancak Başkana da soruşturmayı bırakacağımıza söz verdim. Hatırlarsan Pelikan Dosyasını kurcalamamızı benden rica etmişti. Ben de, o zaman bunun bir oyun olduğunu düşündüğümüzden kabul etmiştim.» Voyles gülümsedi. «Benden soruşturmayı bırakmamı istediğini banta kaydettim. Başkanla Coal nasıl olsa Beyaz Saray'daki her konuşmayı kaydediyorlar. Ben neden yapmayacakmışım ki? En hassas mikrofonumu

almıştım yanıma, sonra dinlediğimde ses çok temiz ve pürüzsüzdü.»
«Anlamıyorum.»

«Çok basit. Hemen soruşturmaya başlayacağız. İşin içinde bir iş var da bunu bulursak herkes memnun olur. Ama bunu çok acele yapmak zorundayız. O budalayla Coal'un bundan bir haberi olmayacak. Basın haber alır ve Pelikan Raporu da araştırılmaya değer çıkarsa, o zaman bütün milletin Başkanın bir arkadaşına ait olduğu gerekçesiyle soruşturmayı durdurmamı istediğini öğrenmesini sağlarım.»

Levvis güldü. «Bu onun sonu olur.»

«Evet. Coal için de öyle. Ve bir daha kendilerini toparlayamazlar. Ve gelecek yıl da seçim var, K.O.»

«Bunu sevdim, Denton. Ancak bu esrarı çözmemiz gerek.»

Denton koltuğu arkasına geçip ayakkabılarını çıkardı. Boyu daha da kısalmıştı. «Altına bakmadık taş bırakmayacağız, K.O. Ancak kolay değil. Eğer altından Mattiece çıkarsa, o zaman iki yargıcı öldürmek için çok yetenekli katiller tutabilen ve bir kompo içinde olan çok zengin bir insan olacak karşımızda. Onun katilleri ne konuşuyorlar ne de arkalarında bir iz bırakıyorlar. Dostumuz Gavin'e bak. O otel ve çevresinde iki

- 184-

- 185-

bin saat iz bulmaya çalışacağız ve şimdiden söyleyeyim, bir tek ipucu bile bulamayacağız. Rosenberg ve Jensen'de olduğu gibi.»

«Ve de Callahan.»

«Ve de Callahan. Ve eğer cesedini bulursak kız.»

«Bundan ben de biraz sorumluyum, Denton. Gavin Perşembe sabahı Callahan'm öldürüldüğünü duyunca bana geldi. Ve ben de kendisini dinlemedim. Oraya gittiğini biliyordum, ama dinlemedim işte.»

«Ölümüne ben de çok üzüldüm. Çok iyi bir avukattı ve bana sadıktı. Bunun değerini biliyorum. Gavin'e güvenirdim. Ama çizmeden yukarı çıktığı için öldürüldü. Poiisçilik oynayıp kızı aramaya kalkışmak onun işi değildi.»

Lewis kalkıp gerindi. «Ben gidip Bayan Verheek'le bir konuşayım. Ona ne kadarını anlatacağız?»

«Bir soyguna benzediğini, yerel polisin henüz araştırma yapmakta olduğunu, bir iki güne kadar daha ayrıntılı bilgi alacağımızı söyle Benim perişan olduğumu ve ne isterse yapacağımızı da ekle.»

Coal'un arabası arkasından gelen cankurtarana yol vermek için kaldırım kenarında durdu. Coal ile Matthew Barr pis konularda konuşmak için buluştuğlarında hep böyle kent içinde gezintiye çıkarlardı. Şimdi de arkada oturmuş, içkilerini içmekteydiler. Coal maden suyu, Barr ise bira içiyordu. Cankurtaranı duymadılar bile.

«Grantham'ın ne bildiğini öğrenmeliyim,» diyordu Coal. «Bugün Zikman'ı aramış. Zikman'ın şimdi Seçim Komitesinde çalışan yardımcısı Trandell bir zamanlar benim yanımda çalışırdı. Ve bunlar sadece benim bildiklerim. Hem de bir gün içinde. Herif fena sarıldı bu Pelikan Raporuna.» «Görmüş müdür dersin?» Araba yine hareket etmişti.

«Hayır, içinde ne olduğunu bilseydi böyle ağız aramazdı.»

«Çok ustadır. Yıllardır izlerim onu. Hep gölgede dolaşır ve bir sürü kaynakla hep ilişkidedir. Yazdıkları her zaman gerçektir.»

«Beni kaygılandıran da bu zaten. İnatçıdır ve bu hikâyede kan kokusu aldı.»

Barr birayı tenekesinden içerek, «Raporda ne olduğunu benim sormam biraz fazla kaçır, değil mi?» dedi.

«Bunu sorma. İnsanı ürkütecek kadar gizlidir.»

«Peki, Grantham bunu nereden duymuş olabilir?»

«Güzel soru. Ben de bunu öğrenmek istiyorum. Nereden duydu ve ne kadarını biliyor? Kaynakları kimler?»

«Araba telefonuna alet koyduk, ama evine henüz giremedik.»

«Neden?»

«Bu sabah temizleyici kadın az daha bizi yakalıyordu. Yarın bir daha deneyeceğiz.»

«Sakın yakalanayım deme, Barr. VWatergate'i unutma.»

«Onlar gerzecti, Fletcher. Biz ise çok ustayız.»

«Doğru. Peki, bir şey daha sorayım: sen ve adamların Grantham'ın gazedeki telefonuna bir mikrofona yerleştirebilir misiniz?»

Barr dönüp Coal'a baktı. «Sen aklını mı kaçırdın? Olanaksız. Orası günün yirmi dört saati açıktır. Güvenlik memurları var.» \

«Ama yapılabilir.» \

«O zaman onu da sen yap, Coal. Madem bu kadar şey biliyorsun, git onu da sen yap.»

«Bunu yapabilme yollarını düşünmeye başla. Fazla bir şey istemiyorum, biraz düşün, yeter.»

«Tamam. Düşündüm. Olanaksız.»

«Ev/ini hemen dinlemeye al,» dedi Coal. «Onu arayanların listesini günde iki kere istiyorum.»

Araba durunca Barr indi.

YİRMİ YEDİNCİ BOLUM

Dupont Meydanında kahvaltı. Hava epey serindi, ancak uyuşturucu kullananlar ve transvestiler kendi hastalıklı dünyalarında henüz. Birkaç şarapçı kıyıya vuran kütükler gibi oraya buraya serilmiş yatıyor-

- 187-

- 186 -

lardı. Ama güneş vardı ve kendini güvenlikte hissediyordu. Üstelik kendisi hâlâ bir FBI ajanıydı ve omzundaki kılıfında tabancası duruyordu. Bürodan pek seyrek olarak çıktığı için tabancayı on beş yıldır kullanmamıştı. Yine de silahı çektiği gibi sağa sola ateş etmek gelirdi içinden.

Trope, Bay Voyles'un çok özel bir yardımcısıydı. O kadar özeldi ki, CIA'dan Booker'le yapılan bu gizli konuşmaları ancak Bay Voyles ile kendisi bilirdi. Şimdi sırtını New Hampshire Caddesine vermiş, kesekâğıdından muzuyla çöreğini çıkarıyordu. Saatine baktı. Booker asla geç kalmazdı. Trope her zaman önce gelir, ondan beş dakika sonra Booker gelirdi. Çok kısa konuşurlar ve önce Trope, arkasından Booker kalkardı. Şimdi her ikisi de artık masabaşı insanlarıydılar ve patronlarına çok yakındılar. Patronları zaman zaman birbirlerinin ne yaptığını düşünmekten sıkılırlarsa ya da birbirlerine iletecek acil bir haber olursa, Booker ile Trope'ye iş çıkardı.

Kendisinin gerçek adıydı Trope. Booker'in de öyle olup olmadığını düşündü. JHerhalde değildi. Booker CIA'dandı ve onlar öylesine parano-yaktılar ki, masabaşı memurları bile takma ad kullanırlardı. Trope muzunu ısırды. Hah, orada sekreterlerin bile birkaç tane adı vardı herhalde.

Booker elinde karton bir bardak içinde kahvesiyle çeşmenin ardından çıkıp çevresine bakındı ve arkadaşının yanına oturdu. Bu toplantıyı Voyles istediği için ilk konuşacak olan Trope'ydі.

«New Orleans'da bir adamımızı kaybettik.»

Booker sıcak kahvesinden bir yudum aldı. «Kendini zorla öldürttü.»

«Öyle, ama yine de ölü ölüdür. Siz orada mıydınız?»

«Evet, ama onun orada olduğunu bilmiyorduk. Çok yakındık ama ötekileri gözetliyorduk. Orada ne işi vardı?»

Trope çöreğini çıkardı. «Bilmiyoruz. Cenazede bulunmak için gitti, kıızı bulmaya çalıştı. Başka birini buldu ve işte biz de karşı karşıya geldik.» Çöreğini ısırды. «Temiz işti, değil mi?»

Booker omuzlarını silkti. FBI adam öldürmeden ne anlardı? «İyiymi Ama duyduğumuza göre intihar olarak gösterme çabası pek başarılı değilmiş.» Kahvesini yudumladı yine.

«Kız nerede?» diyen sordu Trope.

«Onu O'Hare Havaalanında kaybettik. Belki Manhattan'dadır, ama bilemiyoruz. Aramaya devam ediyoruz.»

«Onlar da.» Trope soğumuş kahvesini yudumladı.

Booker saatine baktı. Bu buluşmalar çok kısa süreli olurdu. «Bay Voyles ne yapmayı düşünüyor?»

«İşe sıvandı bile. Dün gece elli kişi gönderdi. Bugün de gönderecek. Adam kaybetmeye dayanamaz, hele de tanıdığı biri olursa.» ,

«Ya Beyaz Saray?»

«Onlara bildirmeyecek. Belki de haberleri olmaz bile. Onlar ne biliyorlar?»

«Mattiece'yi biliyorlar.»

Trope hafifçe gülümsedi. «Bay Mattiece nerede, peki?»

«Kimbilir. Son üç yılda buralarda pek görünmedi. Sekiz on ülkede evi, jet uçakları, yatları var herifin. Onun için kimse bilemez onun nerede olduğunu.»

Trope çöreğini bitirdi. «Rapor onu tam olarak mıhladı, değil mi?»

«Hem de nasıl. Eğer soğukkanlı davranabilseydi, rapora kulak asan olmayacaktı. Ama keçileri kaçırıp da adam öldürmeye başlayınca her ölüm, raporun inanılabilirliğini biraz daha arttırıyor.»

Trope saatine baktı. Süreyi geçmişti, ama öğrendikleri de değerli şeylerdi. «Voyles sizin yardımınıza ihtiyaç olabileceğini söyledi.»

Booker başını salladı. «Tamam. Ama bu güç bir iş olacak. Bir, katilin öldüğünü sanıyoruz. İki, onu tutan adam ortalarda yok. Çok iyi hazırlanmış bir komplo vardı ve komplocuların hiçbiri yok. Mattiece'yi bulmaya çalışacağız.»

«Ve kızı?»

«Evet.»

«Kız ne düşünüyor?»

«Sağ kalmayı.»

«Onu bulup getiremez misiniz?» diye sordu Trope.

«Hayır. Nerede olduğunu bilmiyoruz ve masum insanları sokaktan kaldırıp kaçıramayız. Şu anda kimseye güvenmiyor kız.»

Trope ayağa kalktı. «Onu hiç suçlayamam.» Ve yürüdü gitti.

Grantham, Phoneix'ten faksla gelen bulanık resme baktı. Kız Arizona State Koleji yıllığındaki bu resmiyle yirmi yaşında ve çok güzeldi.

- 189 -

- 188 -

Denver'de biyoloji eğitimi görmüştü. Grantham, Denver'de yirmi tane Shavv'a telefon ettikten sonra bu yolu bırakmıştı. İkinci fakası gönderen AP muhabiriydi. O da Tulane'deki ilk yılında çekilen fotoğrafını göndermişti. Bunda kızın saçları daha uzundu; AP muhabiri yıllığı karıştırırken bir okul pikniğinde çekilen bir resimde kıza rastlamıştı. Kızın üzerinde bol bir kazak, daracık bir blucin vardı. Bir şeye ya da birine gülüyordu. Dişleri kusursuz, yüzü sımsıcaktı. Grantham bu resmi masasının yanındaki mantar levhaya raptiyeye tutturd.

Üçüncü fotoğraf da Thomas Callahan'ındı, bunu da ilerde kullanmak üzere istemişti.

Grantham ayaklarını masasının üstüne koydu. Salı günü saat dokuzda odada çok iyi düzenlenmiş bir kıyamet kopuyor gibiydi. Kendisi son yirmi dört saatte seksen telefon etmiş ve karşılığında bu dört fotoğrafı almıştı. Bir

yere varamazdı bu gidişle, hem zaten buna gerek de yoktu. Kız konuşmaya hazırды. Gazeteye bakarken Gavin Verheek adında birinin ölümü dikkatini çekmişti. Tam o sırada telefon çaldı. Arayan Darby'ydi. «Posf'u gördün mü?» diye sordu. «Onun benim gazetem olduğunu unuttun mu yoksa?» Ama kız şakalaşacak durumda değildi. «New Orleans'da öldürülen FBI avukatını okudun mu?»

^
«Şu anda okuyordum. Senin içirt önemli mi bu?»

Ş
«Öyle diyebilirsin. Beni iyi dinle, Grantham. Callahan raporu en iyi arkadaşı olan Verheek'e verdi. Verheek Cuma günü cenaze için buraya geldi. Hafta sonu boyunca kendisiyle telefonda konuştum. Bana yardım etmek istiyordu ama ben korkuyordum. Dün öğle saatinde buluşmaya karar verdik. Verheek otel odasında Pazar gecesi on sularında öldürüldü. Tamam mı?»

«Tamam.»

«Verheek randevusuna gelmedi. O sırada çoktan ölmüştü. Ben korktum ve oradan kaçtım. Şimdi New York'tayım.»

«Tamam.» Grantham durmadan yazıyordu. «Verheek'i kim öldürdü?»
«Bilmiyorum. Bu kadarla da bitmiyor. Posf'u ve New York T/mes'ı

baştan sona okudum ve New Orleans'daki öteki cinayeti yazmamalarına şaştım. Verheek sandığım ve onun için konuştuğum bir adam öldürüldü. Uzun bir hikâye.»

«Öyle görünüyor. Bu uzun hikâyeyi ne zaman dinleyeceğim?»

«New York'a ne zaman gelebilirsin?»

«Öğlene orada olurum.»

«Bu da çok acele oldu. Yarın diyelim. Yarın bu saatte seni arar nerede buluşacağımızı söylerim. Çok dikkatli olmalısın, Grantham.»

Grantham resimdeki blucin ve gülümsemeye hayranlıkla bakıyordu. «Adım Gray, tamam mı? Grantham değil.»

«Nasıl istersen. Bildiğim şeylerden korkan çok güçlü insanlar var, Gray. Sana söylersen seni de öldürürler. Cesetleri gördüm, anladın mı, Gray? Bomba ve silah sesleri duydum. Dün bir insanın beynini gördüm ve ne kim olduğunu biliyorum ne de niçin öldürüldüğünü. Bildiğim tek şey Pelikan Raporundan haberli olması. Onu dostum sanıyordum. Ona canımı emanet ettim ve elli kişinin gözleri önünde kurşunlanıp öldürüldü. Onun ölmesini seyrederken belki de dostum olmadığını düşündüm. Bugün gazeteyi okuyunca da dostum olmadığını inandım.»

«Kim öldürdü onu?»

«Buraya geldiğinde konuşuruz.»

«Peki, Darby.»

«Küçük bir nokta daha var. Sana bildiğim her şeyi anlatırım ama adıma asla kullanmayacaksın. Üç kişiyi öldürttüm ve bundan sonra sıranın bende olduğuna inanıyorum. Ama başıma daha fazla iş açılırsın istemiyorum. Asla tanınmayacağım, tamam mı, Gray?»

«Anlaştık.»

«Sana çok güveniyorum ve bunun nedenini bilmiyorum. Senden kuşkulandığım an yok olacağım.»

«Sana söz veriyorum, Darby. Yemin ederim.»

«Senin bir yanlışlık yaptığına inanıyorum. Bu senin sıradan araştırmalarından biri değil. Bu işe karıştığın için öldürülebilirsin.»

«Rosenberg ile Jensen'i öldürenler tarafından mı?»

«Evet.»

«Rosenberg ile Jensen'i kimin öldürdüğünü biliyor musun?»

V

«Cinayetlerin parasını kimin ödediğini biliyorum. Adını biliyorum. İşini biliyorum. Politik görüşünü biliyorum.»

«Ve yarın bunları söyleyeceksin?»

«Eğer o zamana kadar sağ kalırsam.» İki taraf da söyleyecek uygun bir şey bulana kadar bir sessizlik oldu.

«Belki de hemen konuşmamız daha iyi olurdu,» dedi Grantham.

«Belki. Ama ben seni yarın sabah arayacağım.»

Grantham telefonu kapatıp bir an ölmek üzere olduğuna inanan bu çok güzel hukuk öğrencisine baktı. Bir anlık bir süre aklından kahramanlık geçti. Kız yirmi, yirmi beş yaşlarındaydı, Callahan m resminden anlaşıldığı kadarıyla yaşlıca erkeklerden hoşlanıyordu ve birden kendisine dünyadaki herkesten çok güveniyordu. Grantham kararlıydı: kızı koruyacaktı.

Motorlu kortej kentin içlerine doğru ilerliyordu. Bir saat sonra Kolej Parkında bir konuşma yapacak olan Başkan arabasında ceketini çıkarmış, Mabry'nin yazdıklarını okuyordu. Başını sallayarak kâğıdın kenarına bir iki not aldı. Normal bir günde bu kentten çıkıp güzel bir kampüse gitmek bayağı zevkli olurdu. Ama bugün hiç de öyle değildi. Coal hemen yanibaşında oturuyordu.

Beyaz Saray Genel Sekreteri Coal Retcher genellikle bu yolculuklardan kaçınırdı. Başkanın Beyaz Saray'dan çıkıp da kendisinin geride kalmasına bayılırdı. Ama şimdi konuşmaları gerekiyordu.

«Mabry'nin yazdığı şeylerden bıktım artık,» dedi Başkan. «Hep aynı şeyi söylüyormuşum gibi geliyor. Bunu geçen hafta Rotary toplantısında okuduğumdan eminim.»

«Elimizdekilerin en iyisi o, ama ben yine de çevrede bir araştırma yapıyorum.» Coal önündeki kâğıttan gözlerini kaldırmadan konuşmuştu. Konuşmayı okumuştur ve hiç de o kadar kötü değildi. Ancak Mabry altı aydır Başkanın konuşmalarını yazıyordu, fikirleri bayatlamıştı ve Coal zaten onu kovmak istiyordu.

Başkan, Coal'un elindeki kâğıda baktı. «Nedir o?»

«Aday listesi.»

«Kim kaldı?»

- 192-

«Siler-Space, Watson ve Caldero.»

«Aman ne liste! Bir kadın, bir karaderili ve bir Kübalı. Beyazlara ne oldu acaba? Genç beyaz erkekler istediğimi söylemişim galiba. Genç, kararlı, muhafazakâr insanlar. Öyle demedim mi?»

Coal okumaya devam etti. «Ama bir de bunların onaylanması var, Başkanım.»

«Biz onaylatırız. Elimden geleni yaparım ama sonunda onaylattırırım. Bu ülkenin on beyaz erkeğinden dokuzunun bana oy verdiğinin farkında mısınız?»

«Yüzde seksen dört.»

«Tamam. Beyazların ne kusurları varmış?»

«Bu pek adam kayırma işi değildir.»

«Nasıl değilmiş? Çok basit bir adam kayırma elbette. Dostlarımı ödüllendirir, düşmanlarımı cezalandırırım. Politikada ancak böyle sağ kalabilirsin. Seni oraya getirenlerle dans edersin. Senin bir karaderiliyle bir kadın istediğine inanmıyorum. Sen giderek yumuşuyorsun, Flefc cher.»

Coal bir sayfa daha çevirdi. Bunu daha önce de dinlemişti. «Ben yalnızca tekrar seçilmenizle ilgileniyorum,» dedi.

«Ya ben? Milletten beni Demokrat sanacağı kadar çok Asyalı ve İspanyol asıllıları, kadınları ve karaderilileri atadım. Beyaz adamın ne kusuru var, Retcher? Bak, en az yüz tane iyi, nitelikli ve muhafazakâr yargıç vardır, değil

mi? Neden iki tane benim gibi düşünen ve bana benzeyen adam bulup da çıkaramıyorsun?»

«Kübalı oyların yüzde doksanını aldınız.»

Başkan okuduğu konuşmasını bırakıp sabahın Post gazetesini aldı.

«Peki, Calderon'a bakalım. Kaç yaşındaymış?»

«Elli bir. Evli, sekiz çocuk, Katolik, yoksul aileden gelme, Yale'i çalışarak

bitirmiş, çok sağlam. Çok muhafazakâr. Yirmi yıl önce alkolizm tedavisi görmüş. O günden beri ağzına içki koymamış.»

«Hiç eroin çekmiş mi?»

«Çekmediğini söylüyor.»

«Sevdim onu.» Başkan gazetenin birinci sayfasını okuyordu.

«Ben de. Adalet Bakanlığı ve FBI herifi iç çamaşırlarına kadar araştırdılar. Temiz çıktı. Siler-Spence ile VWatson'u da istiyor musunuz?»

– 193–

Pelikan Dosyası / F. 13

«Bu Siler-Spencer de ne biçim bir ad? Yani soyadlarında böyle çizgi kullanan kadınların ne takıntılıları vardır? Ya adı Skovvinski olup da Levondovvski adında bir adamla evlenseydi ne yapacaktı? Yani o özgürlüğüne kavuşmuş ruhu yaşamı boyunca Gwendolyn Skovvinski - Levondonski diye anılmak mı isteyecekti? Acı bana. Adını öyle çizgiyle ayıran bir kadını asla atayamam.»

«Ama bunu yaptınız bile?» .

«Kimi?»

«Brezilya'ya Büyükelçi olan Kay Jones-Roddy.»

«Öyleyse onu geri çağır ve sepetle.»

Coal hafifçe gülümseyip elindeki kâğıdı koltuğun üstüne bıraktı. Camdan trafiğe baktı. İkincisine daha sonra karar vereceklerdi. Calderon'un işi tamamdı. Coal, Linda Siler-Spencer'in seçilmesini istiyordu ve Başkanın karşısına sürekli karaderiliyi çıkararak kadını kabul etmesini sağlayacaktı. Bu işler böyle olurdu.

«Adayları açıklamadan iki hafta daha bekleyelim,» dedi.

Başkan gazetenin birinci sayfasını okuyarak, «Bakarız,» dedi. Coal ne derse desin, kendisi hazır olduğunda açıklayacaktı adaylarını. Henüz ikisinin birden açıklanmasının iyi olacağına pek inanmış değildi.

«Yargıç Watson sertliğiyle ün salmış çok muhafazakâr bir zenci yarığıdır. O yere getirmek için ideal biri.»

«Bilemem,» dedi Başkan, Gavin Verheek'le ilgili haberi okurken.

Coal haberi okumuştur. Verheek, New Orleans'ta Hilton Oteline çok garip koşullar altında öldürülmüş olarak bulunmuştu. Habere göre FBI yetkilileri bir şey bilmiyorlardı ve Verheek'in neden New Orleans'ta bulunduğu konusunda bir açıklama yapmamışlardı. Voyles çok üzgündü. İyi ve sadık bir memur falan filan.

Başkan gazeteyi açarken, «Dostumuz Grantham son günlerde çok sessiz,» dedi.

«Onun rapordan haberi olduğuna ama eline geçiremediğine inanıyorum. Kentte telefon etmediği insan kalmamış, ama onlardan ne isteceğini bilemiyor.»

«Dün Gminski ile golf oynadım,» dedi Başkan. «Her şeyin kontrol altında olduğuna bana güvence verdi. On sekiz çukur boyunca çok

– 194 –

konuştuk. Berbat bir golf oyuncusu, topunu kum ve sudan kurtaramadı. Çok komikti aslında.»

Coal elini golf sopasına sürmüş değildi ve golftan söz edenlerden nefret ederdi. «Sizce Voyles araştırma yapıyor mu?» diye sordu.

«Hayır. Bana söz verdi. Ona güvendiğimden değil de, Gminski de ondan söz etmedi.»

«Gminski'ye ne kadar güveniyorsunuz?» diye sordu Coal kaşlarını çatıp.

«Hiç. Ama Pelikan Raporu hakkında bir şey bilseydi, bana söylerdi sanırım.» Başkanın sesi hafifleyerek kesildi. Çok saf görüldüğünün farkındaydı.

Coal buna inanmadığını gösterircesine homurdandı. x
YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Taksi Beşinci Caddeyle Elli İkinci Sokak kavşağında durdu ve kendisine verilen talimata uyan Grantham hemen parasını ödeyip çantasını alarak indi. Saat beşe geliyordu ve sokaklar insan seliyle kaynıyordu. Kız bunu özellikle istemiş olmalıydı. Çok kesin konuşmuştu. Şu uçuşla National Havaalanından Guardia Havaalanına git. Taksiyle Dünya Ticaret Merkezindeki Vista Oteline git. Bara git, bir iki içki iç, arkanı kolla ve bir saat

sonra bir taksiyle şu kavşağa git. Hızlı hareket et, gözünde güneş gözlüğü olsun ve çok dikkatli ol, aksi takdirde ikimiz de ölebiliriz.

Kız hepsini yazdırtmıştı. Biraz saçma ve aşırıydı ama kızın sesini duyunca tartışmaya girmemişti. Bunu istememişti de. Kız hâlâ yaşıyor olmasını talihine bağlıyordu ve daha fazla tehlikeye girmek istemiyordu. Ve Grantham kendisiyle konuşmak istiyorsa dediğini yapmalıydı.

Grantham kalabalığın arasında hızlı adımlarla Elli Dokuzuncu Sokağa kadar yürüdü, Plaza'nın içinden geçip Central Park kapısından çıktı. Kendisini kimse izleyemezdi. Eğer kız bu kadar tedbirliyse, onu da izlemeyeceklerdi.

- 195-

Grantham Altıncı Caddeye doğru daha da hızlı yürüyordu. Kendini ne kadar tutmaya çalışsa da, çok heyecanlıydı. Kız telefonda çok soğukkanlı ve metodik davranmıştı, ancak sesinde bir kararsızlık ve korku da sezilmiyor değildi. Ben yalnız bir hukuk öğrencisiyim, demişti, ne yaptığımı bilmiyorum ve büyük bir olasılıkla haftaya öldürülmüş olacağım, ama bunların yapılmasında da ısrar ediyorum. Kendini her zaman izleniyor olarak kabul et ve ona göre davran. O yedi gündür izleniyordu ve ancak böyle hayatta kalabilmişti.

Altıncı Caddenin köşesinde St. Moritz Oteline gir, demişti. Grantham otele girdi. Kız Warren Clark adına ona bir oda ayırtmıştı. Grantham odanın parasını peşin ve nakit ödeyerek asansörle dokuzuncu kata çıktı. Orada bekleyecekti. Otur ve bekle, demişti kız.

Grantham bir saat pencere önünde Central Park'm kararmasını seyretti. Telefon çaldı sonra.

«Bay Clark mı?» diye sordu bir kadın sesi.

«Evet.»

«Benim. Yalnız mı geldin?»

«Evet. Neredesin?»

«Altı kat yukarda. Asansörle on sekizinci kata çık, sonra merdivenden bir kat aşağı in. 1520 numara.» «Tamam. Şimdi mi?» «Evet. Bekliyorum.»

Grantham dişlerini bir daha fırçaladı, saçlarını taradı ve on dakika sonra yukarı çıktı. İlk randevusuna giden bir yeniyetme gibi hissediyordu kendini.

Ama o Washington Posf'un Gray Grantham'lydı ve bir hikâye üstündeydi ve kadın da herhangi birinden farklı değildi. Onun için kendini topla bakalım, ahbap.

Kapıyı vurup bekledi. «Kim o?»

«Grantham.»

Anahtar çevrildi ve kapı ağır ağır açıldı. Saçları gitmişti ama o kapak kızı yüzü duruyordu. Darby gazetecinin elini sıktı. «Gel.» Sonra kapıyı kapatıp kilitleti. «Bir içki ister misin?» «Olur. Neyin var?» «Su ve buz.»

- 196-

«Kabul.»

Kız televizyonun açık ama sesinin kapalı olduğu küçük odaya geçti. Grantham çantasını masanın üstüne bırakıp kanepeye oturdu. Kız barın önündeydi. Bir an takdirle seyretti blucinini. Ayakkabılarını çıkarmıştı. Çok büyük bir tişörtün boynunun kenarından sutyen askısı görünüyordu.

Darby gazeteciye su bardağını uzatıp kapı yanındaki iskemleye oturdu. «Teşekkür ederim,» dedi Grantham.

«Yemek yedin mi?»

«Yemek yememi söylememiştin.»

Kız güldü. «Çok özür dilerim. Çok sıkıntılı günler geçirdim. Oda servisinden bir şeyler isteyelim.»

Grantham başını sallayarak gülümsedi. «Olur. Sen ne yersen benim için de onu işte.»

«Ben bir hamburger, kızarmış patates ve buz gibi bir bira istiyorum.»
«Mükemmel.»

Darby telefonu açıp siparişini verdi. Grantham pencereye gidip Beşinci Caddenin trafiğine baktı.

«Ben yirmi dört yaşındayım. Ya sen?» diye sordu Darby. Şimdi o da kanepeye oturmuş buzlu suyunu yudumluyordu.

Grantham kıza en yakın iskemleye oturdu. «Otuz sekiz. Eskiden evliydim. Yedi yıl üç ay önce boşandım. Çocuk yok. Kedimle yalnız yaşıyorum. Neden St. Moritz'i seçtin?»

«Boş odası vardı. Nakit para almayı ve kimlik istememeyi kabul ettiler. Beğendin mi?»

«Güzel. Biraz yaşını başını almış, ama yine de güzel bir yer.»

«Eh, biz de tatilde sayılmayız.»

«Burada ne kadar kalacağız acaba?»

Darby erkeği dikkatle süzüyordu. Altı yıl önce İmar Bakanlığındaki skandalları bir kitap olarak yayınlamıştı. Kitap pek satmamıştı ama Darby New Orleans'da bir kütüphanede bulmuş ve okumuştü. Grantham kitabın arka kapağındaki resminden altı yıl daha yaşlı görünüyordu.

- 197-

«Senin ne kadar kalacağını bilemem,» dedi. «Benim planlarım her an değişebiliyor. Sokakta tanıdık bir yüz görüp Yeni Zelanda'ya bile uçabilirim.»

«New Orleans'dan ne zaman çıktın?»

«Pazartesi gecesi. Taksiyle Baton Rouge'a gittim, ki onu saptayabilirler. Oradan uçakla Chicago'ya gittim ve orada dört ayrı kente dört bilet aldım. Annemin yaşadığı Boise da bunlardan biriydi. Sonra en son dakikada New York uçağına bindim. İzlendiğimi sanmıyorum.»

«Artık güvenliktesin.»

«Belki şimdilik. Bu hikâyeye yayınlanınca ikimiz de kovalanacağız. Yayınlanırsa yani.»

Gray bardağındaki buzları takırdatarak kıza baktı. «Bu bana söyleyeceklerine bağlı. Ve söylediklerinin başka kaynaklarca doğrulanmasına.»
«Doğrulama senin için. Sana bütün bildiklerimi anlatırım, ondan sonrasına sen kendin karar verirsin.»

«Tamam. Ne zaman başlıyoruz?»

«Yemekten sonra. Tok karnına konuşmayı yeğlerim. Acelen yok, değil mi?»

«Yok elbette. Bu gece de, yarın da, öbür gün de boşum. Sen bana yirmi yılın en büyük olayını anlatıyorsun, anlatman bitene kadar buradayım.»

Darby gülümseyerek bakışlarını kaçırdı. Bir hafta önce bu saatte Thomas'la Mouton'un barında masalarının boşalmasını bekliyorlardı. Thomas'ın üstünde siyah ipek blazer, blucin gömleği, kırmızı kravat ve kolalı asker pantolonu vardı. Çorapsızdı. Gömleğin düğmeleri açık, kravat gevşetilmişti. Virgin Adalarından, Şükran Gününden ve Gavin Verhe-ek'ten söz etmişlerdi. Thomas çok hızlı içiyordu. Sonunda sarhoş olmuş ve

kendisi bu yüzden sağ kalabilmişti.

Son yedi günde bir yıl yaşamış gibiydi. Sonunda ölmesini istemeyen bir kimseyle gerçekten konuşuyordu. Ayaklarını sehpaye uzattı. Grantham'ın orada olması hiç rahatsızlık vermiyordu ona. Rahatlamıştı. Erkeğin yüzünde «Bana güven,» diyen bir ifade vardı. Neden olmasın? Başka kime güvenebilirdi ki?

– 198 –

«Ne düşünüyorsun?» diye sordu Grantham.

«Çok uzun bir hafta yaşadım. Sekiz gün önce birinci olmak için gecesini gündüzüne katan bir hukuk öğrencisiydim. Bir de şu halime bak.»

Grantham bakıyordu. Yeniyetme gibi değil, soğukkanlı olmaya çalışarak bakıyordu. Darby'nin saçları çok kısa ve siyahtı, ama o, dün gelen fakstaki uzun saçlarını daha çok sevmişti.

«Bana Thomas Callahan'ı anlat.»

«Neden?»

«Bilmem. Hikâyenin bir parçası, değil mi?»

«Evet. Ona daha sonra sıra gelecek.»

«Nasıl istersen. Annen Boise'da mı yaşıyor?»

«Evet. Ama bir şey bilmiyor. Senin annen nerede?»

«New Jersey'de Short Hills'de.» Grantham ağzına bir buz parçası alıp çiğnedi. Darby düşünüyordu.

«New York'un en çok neresini beğenirsin?» diye sordu.

«Havaalanını. Çıkması kolaydır.»

«Thomas ile geçen yaz buradaydık. New Orleans'dan bile sıcaktı.»

Grantham birden karşısındakinin seksi bir öğrenci değil, yaşlı bir dul olduğunu farketti. Zavallı ıstırap çekiyordu. Grantham'ın saçlarını, elbiselerini ya da gözlerini inceliyor değildi. İstırap çekiyordu. Lanet olsun!

«Thomas için gerçekten çok üzüldüm,» dedi. «Onun hakkında başka bir şey sormayacağım.»

Kız gülümsedi ama konuşmadı.

Kapı vuruldu o anda. Darby ayaklarını sehpadan indirip korkuyla kapıya baktı. Sonra derin bir soluk aldı. Sipariş ettiği şeyler gelmişti.

«Sen sakın ol, ben bakarım,» dedi Gray.

– 199 –

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

1979 yılında bir petrol şirketi Terrebone Parish'de derin bir kuyu açmış ve petrol bulmuştu. Herhangi bir petrol arama şirketinin sıradan işinden farksız bir şey değildi bu. Ancak bu kuyu sıradan bir kuyu olarak kalmadı. Yerin altında çok büyük petrol yatakları vardı. İki yüz metre ilerde bir kuyu açılınca oradan da petrol fışkırdı. Bir mil geri gidip bir kuyu açtılar, daha da büyüğü çıktı. Üç mil ötede yine öyle.

Petrol şirketi kuyuları kapattı ve yeni bir petrol bölgesi bulmuş olarak durumunu gözden geçirdi.

Petrol şirketinin sahibi Victor Mattiece Güney Louisiana'da petrolden büyük servet yapmış ve kaybetmiş bir kimseydi. 1979'da bir zenginlik dönemini yaşıyordu ve daha da önemlisi başkalarının parasını kullanma olanağı da vardı. Büyük bir petrol yatağı bulduğuna inanarak kapattığı kuyuların çevresindeki toprakları satın almaya başladı.

Petrol bölgesinde gizlilik önemlidir ama bir şeyi gizli tutmak da hemen hemen olası değildir. Mattiece bol para dağıttığı takdirde kısa bir zamanda yeni altın madenin çevresinde kulelerin yükseleceğini biliyordu. Sonsuz sabırlı ve plancı biri olarak gelecekteki büyük parayı gördü ve kapkaççılığa hayır dedi. Petrol yatağının tümü kendisinin olacaktı. Avukatları ve diğer danışmanlarıyla konuşarak kuyuların çevresindeki araziye çeşitli şirketler adına satın almaya karar verdi. Kâh yeni şirket kurdular, kâh onun eski şirketlerinden yararlandılar, piyasada batmak üzere olan şirketlerin hisselerini aldılar ve araziye ele geçirmeye başladılar.

Piyasada Mattiece tanınan bir kişiydi, herkes onun parası olduğunu ve daha fazlasını da bulabileceğini bilirdi. Mattiece onların bunu bildiklerini bildiği için Terrebone Parish'in toprak sahipleri önüne yirmi otuz şirket çıkardı. Planı aksaksız olarak sürüp gidiyordu.

Mattiece bölgeyi ele geçirdikten sonra çevredeki bataklıkta yeni bir kanal kazıp bölgeye giriş çıkışı kolaylaştırmayı düşünüyordu. Kanal otuz beş mil uzunluğunda ve geniş olacaktı.

Mattiece parası olduğu için politikacılar ve bürokratlarca tutulan bir

kişiydi. Onların oyununu ustaca oynuyordu. Gerekli yerde para dağıtmasını bilirdi. Politikayı sever ama reklamdandan nefret ederdi. Paranoyak ve içine kapanık bir insandı.

Mattiece toprak almaya devam ederken birden parasız kaldı. Seksenli yılların başlarında sanayide bir düşme görülmüş, diğer kuyuları da durmuştu. Büyük paraya ihtiyacı vardı ve parayı verip de ağzını tutmasını bilen ortaklar istiyordu. Bu nedenle Teksas'tan uzak durdu. Hemen deniz aşırı ülkelerden haritalarına inceleyip de çok büyük bir petrol ve doğal gaz yatağı tahminlerine inanan bazı Araplar buldu. Bunlar kendisine ortak oldular ve Mattiece yine bol paraya kavuştu.

Mattiece ondan sonra bataklıklarda kanal açmak için resmi izni de almıştı. Her şey yerli yerine oturmuştu artık. Ufukta milyarlarca dolar görülmüyordu.

Tam o anda garip bir şey oldu. Kanalı temizleme ve petrol kuyusu açma işleminin durdurulması için kendisine bir dava açılmıştı. Davacı Yeşil Vakfı diye anılan bilinmedik bir çevre koruma derneğiydi.

Louisiana elli yıldır petrol şirketleri ve Mattiece gibi insanlarca yenilip yutulduğundan ve kirletildiğinden böyle bir dava asla beklenmiyordu. Petrol şirketleri büyük bir istihdam alanıydı ve iyi ücret veriyordu. Baton Rouge'da toplanan petrol ve doğal gaz vergileri eyaletin tüm memur aylıklarının karşılıymaktaydı. Küçük köylerin hepsi zengin kentler olmuşlardı. Vali altındaki memurlar petrol parasını alıyorlar ve isteneni yapıyorlardı. Her şey yolundaydı, bir miktar bataklık arazinin ekolojik dengesinin kaybolması hiç önemli değildi.

Yeşil Vakfı davayı Lafayette'de açmıştı. Federal bir yargıç duruşma sonuna kadar uygulamayı durdurdu.

Mattiece çıldıracak gibiydi. Avukatlarıyla kapanıp haftalarca bir yol aradılar. Davayı kazanmak için hiçbir masraftan kaçınmayacaktı. Avukatlarına gereken her şeyi yapmalarını emretti. Yasaları çiğneyebilirler, istedikleri uzmanı tutabilirler, istedikleri kadar para harcayabilirlerdi. Tek o davayı kazansınlardı.

Zaten ortalıkta hiç görülmeyen Mattiece bundan sonra daha çok kabağuna çekildi. Bahama Adalarına gidip Lyford Cay'de silahlı bir kaleden işlerini yürütmeye başladı. Haftada bir kere uçakla New Orleans'a

gidip avukatlarıyla görüşüyor, sonra hemen adaya dönüyordu.

Şimdi görünmez olmasına karşın politik para yardımlarını da arttırmıştı. Serveti Terrebone Parish toprakları altındaydı ve bir gün onu çıkaracaktı. Ancak insan başkasına yaptığı iyilikleri hatırlatacağı günün ne zaman geleceğini bilemezdi.

Bu arada Yeşil Vakfının iki avukatı kollarını sıvayıp işe girişmişler ve ortaya otuz ayrı sanık çıkarmışlardı. Bunlardan kimi toprak sahibiydi, kimi petrol arama şirketi, kimi boru yerleştiriyor, kimi kuyu kazıyordu. Ortalıklar ve şirketler içinden çıkılmaz bir örümcek ağından farksızdı.

Sanıklar ve pahalı avukatlardan oluşan orduları mahkemeye başvurup açılan davanın dayanaksız olduğunu iddia ettiler. Ancak bu istekleri reddedildi. Duruşmayı beklerken petrol çıkarmaya devam etmelerini istediler. Bu da reddedildi. Petrol arama, çıkarma ve diğer işler için çok

büyük paraların bağlı olduğunu belirterek yeniden izin istediler. O da reddedildi. Bir kamyon dolusu dosya oluşturarak yaptıkları her başvuru reddedilip de bir gün jüri önünde kendilerini savunmaya kalkışacaklarını anlayınca petrol avukatları bu kere pis oyunlara başladılar.

Yeni petrol yataklarının ortasındaki bataklık arazi su kuşlarının doğal sığınaklarıydı: balıkçıl, pelikan, leylek, yaban ördeği ve daha pek çok türün göç alanlarıydı. Louisiana kendi toprağına karşı pek iyi dav-ranmamışsa da, hayvanlarına biraz daha anlayışla yaklaşmıştı. Dava görüldüğü zaman kararı sıradan insanlardan oluşan bir jüri vereceği için Yeşil Vakfı avukatları koz olarak kuşları kullanmaya başladılar.

Pelikan kuşu bir günde kahraman oluverdi. Otuz yıldır DDT ve diğer haşere ilaçlarıyla kirlenen topraklarda Louisiana boz pelikanının nesli tükenmek üzereydi. Pelikanın soyu tehlikede bir tür olarak ilan edilip daha etkin bir korunmaya alınmasında geç bile kalınmıştı. Yeşil Vakfı bu kuş konusunu ele alarak ülkenin dört bir yanından topladığı sekiz on uzmanı kuş lehine tanıklığa çağırdı.

İşin içinde yüz tane avukat olduğu için duruşma çok ağır ilerliyor du. Yeşil Vakfı memnundu: petrol kuyuları kapalıydı. ^

Mattiece'nin jet helikopteriyle Terrebonne Körfezinde ilk dolaştığı- ş nın yedinci yılında Pelikan Davası Lake Charles'da başladı. Dava on haf-
-202-

ta sürüp çok çekişmeli oldu. Yeşil Vakfı çevreye o güne kadar verilen zararın tazmin edilmesini ve bundan sonra yeni kuyu açılmamasını istiyordu.

Yeşil Vakfı davayı kaybetti. Ancak bu beklenen bir şeydi. Petrol şirketleri milyonlarca dolar harcamışlardı. Bir ayı kamçıyla dövülemezdi. Jüri üyeleri çevre kirlenmesi ve bölgenin ince ekolojik dengesi hakkındaki uyarılarla ilgilenmediler. Petrol para demekti ve insanların çalışması gerekiyordu.

Yeşil Vakfının temyize başvuracağı kesindi, bu nedenle davaya henüz bitmiş gözüyle bakılamazdı.

Mattiece küçük bir zafer kazanmıştı. Ama daha uzun bir süre mah-^ keme salonlarına geleceğini biliyordu. Ama Mattiece sonsuz sabra sahip bir planlamacıydı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Ses kayıt makinesi dört boş bira şişesiyle sehpanın üzerindeydi.

Grantham konuşurken not alıyordu. «Sana bu davadan kim söz ettil?»

«John Del Greco adında biri,» dedi Darby. «Tulane'de benden bir sınıf yukardadır. Geçen yaz Houston'da büyük bir şirkette staj yapmış ve şirket birtakım davalarla uğraşıyormuş. John duruşmalara falan girmemiş ama söylentileri ve dedikoduları duymuş.»

«Bütün bu şirketler New Orleans ve Houston'da mıymış?»

«Evet, bellibaşlı olanlar. Ancak değişik kentlerden de olanlar varmış ve bunlar da kendi avukatlarını getirmişler. Dallas, Chicago ve diğer kentlerden gelen avukatlarla duruşma tam bir sirke dönüşmüş.»

«Dava şimdi ne aşamada?»

«Şimdi duruşma aşamasında, daha sonra New Orleans'da Beşinci Gezici Temyiz Mahkemesine gidecek. Temyize başvuru bir ay içinde yapılacak.»

- 203 -

«Beşinci Mahkeme nerededir?» - ,

«New Orleans'da. Oraya gelmesinden yaklaşık iki yıl sonra üç yar-gıçtan oluşan bir heyet davayı dinleyip karar verecekler. Kaybeden taraf yeni bir duruşma isteyeceğinden üç dört ay daha geçecek. Temyiz mahkemesi üç şey yapabilir: kararı onaylar, kararı onaylamaz ya da yapılmış duruşmada eksiklikler ileri sürerek davanın yeniden görülmesini ister. Ve bu üç şeyi de aynı anda davanın çeşitli noktaları için uygula-yabilirler.»

Gray yazarken başını sallıyordu. «İnsan neden avukat olmak ister ki?»
«Son hafta içinde ben de kendime durmadan bunu sordum.»

«Beşinci Gezici Mahkemenin ne yapacağı hakkında bir fikrin var mı?» 1

«Hayır. Daha dava dosyasını görmedi bile. Davalılar davacının pek çok usul hatası yaptıklarını ileri sürüyorlar, ki bu iddianın bir kısmı doğru olabilir.»

«Ve dava geri çevrilebilir.»

«Peki, o zaman ne olur?»

«O zaman eğlence başlar. Beşinci Mahkemeden memnun olmayan her iki taraf da Yüksek Mahkemeye başvurabilirler. Yüksek Mahkeme her yıl yapılan binlerce başvuru arasında çok titiz bir seçim yapar. Ancak ortada olan konular ve dönen büyük paralar nedeniyle bu davayı kabul etme olasılıkları yüksektir.»

«Bu günden başlayarak Yüksek Mahkemenin davayı karara bağlaması için ne kadar süre gerekir?»

«Üçle beş yıl.»

«Rosenberg doğal nedenlerle ölecekti o zamana kadar.»

«Evet ama doğal nedenlerle öldüğü zaman Beyaz Saray'da bir Demokrat oturuyor olabilirdi. O yüzden onun yerine şu anda başka birinin atanması daha doğru olurdu.»

«Mantıklı.»

«Mükemmel bir şey. Eğer Victor Mattiece isen, elinde elli altmış milyonun varsa ve milyarder olmak istiyorsan, bunun için de birkaç tane Yüksek Mahkeme yargıcını öldürmek gerekiyorsa, bunun tam zamanıdır.»

- 204 -

«Ya Yüksek Mahkeme davayı görmeyi kabul etmezse?»

«Beşinci Mahkeme dava kararını onaylarsa bir sorun yok. Ama geri çevirirse ve Yüksek Mahkeme de davayı görmek istemezse, o zaman Mattiece'nin başı dertte demektir. Benim tahminim, ilk başa dönüp yeniden dava açılmasını sağlamaya çalışacaktır. Ortada öyle birden vazgeçilmeyecek kadar büyük bir para var. Hele Rosenberg ve Jensen'i öldürtmüşse, adamın kendini bu işin sonunun iyi gelmesine adanmış olduğunu söyleyebilir.»

«Duruşma sırasında Mattiece neredeydi?»

«Hiç ortaya çıkmadı. Bu şirketler çetesinin başının o olduğunun bilinmediğini unutma. Duruşma başladığında tam otuz sekiz sanık vardı ve bunların hepsi şirketti. Otuz sekizinden yalnızca yedisi halka açık şirketlerdi. Ve Mattiece bunların her birinde yüzde yirmiden fazla hisseye sahip değil. Bu yüzden halka açık olmayan otuz bir tane konusunda fazla bir bilgim yok. Ancak bu özel şirketlerin çoğunun birbirlerinin sahipleri olduğunu öğrendim. İçinden çıkılamayacak kadar karmaşık bir yumak.»

«Ama kontrol Mattiece'de, değil mi?»

«Evet. Tüm projenin yüzde sekseninin ya sahibidir ya da bu miktarı kontrolü altında tutmaktadır. Özel şirketlerden üçü Amerika dışında: ikisi Bahamada, biri Cayman Adalarında. Del Greco, Mattiece'nin Amerika dışı banka ve şirketler aracılığıyla çalıştığını duymuş.»

«Halka açık bu yedi şirketin hangileri olduğunu hatırlıyor musun?»

«Çoğunu hatırlıyorum. Raporla bunlar da belirtilmişti ama rapor bende değil. Ancak büyük bir kısmını hatırladıklarımın elle yazdım.»

«Görebilir miyim?»

«Sana verebilirim. Ama öldürücü olduğunu unutma.»

«Sonra okurum. Şimdi de fotoğraftan söz et.»

«Mattiece, Lafayette yakınlarında küçük bir kasabada doğmuş. Gençliğinde Güney Louisiana'da politikacıların hizmetindeymiş. O zamandan biraz karanlık biriymiş zaten. Hep arka planda kalıp para dağıtırmış. Yerel olarak Demokratlara, ülke çapında ise Cumhuriyetçilere büyük para yardımları yapmış. Ve yıllardan beri Washington'un ondan gelen kişileriyse samimi olmuş. Kendisini hiç reklam etmek isteme-

mis, ancak o kadar büyük paraları, hele politikacılara başış yaparken, saklamak mümkün olamazdı. Yedi yıl önce Başkan, Başkan Yardımcı-sıyken Cumhuriyetçiler onuruna verilen bir başış yemeği için New Orleans'a gitmiş. Bütün büyük başışçılar ve tabii Mattiece de oradaymış. Kişi başına on bin dolarlık bir yemek olduğundan basın içeri girmek istemiş. Her nasılsa fotoğrafçılardan biri Mattiece'nin Başkan Yardımcısıyla el sıkışırken resmini çekmiş. Şahane bir resim. Birbirlerine çok iyi arkadaşmışlar gibi sırıtıyorlar.»

«Resmi bulmak güç olmayacak sanırım.»

«Raporun son sayfasına yapıştırmıştım, daha eğlenceli olsun diye. Ne kadar eğleniyoruz ama, değil mi?»

«Hiç sorma,» dedi Grantham.

«Mattiece üç dört yıl önce gözden kayboldu. Şimdi başka başka yerlerde yaşıyor. Çok garip bir adam. Del Greco çok kimsenin onun kaçık olduğuna inandıklarını söyledi.»

Gray ses bandını değiştirdi. Darby kalkıp uzun bacaklarını gerdi Gray makineyle uğraşırken kıza bakıyordu. İki kaset dolmuştu.

«Yoruldu mu?» diye sordu.

«Günlerdir iyi uyuyamadım. Soracağın başka bir şey var mı?»

«Daha neler biliyorsun?»

«Asıl konuyu konuştuk. Kalanları da sabaha konuşuruz.»

Gray ses kayıt makinesini kapatıp ayağa kalktı. Kız pencere önünde esneyip geriniyordu. Gray kanepeye oturdu.

«Saçlarına ne oldu?»

Darby bir koltuğa oturup ayaklarını altına aldı. Ayar tırnaklarını kırmızıya boyamıştı. Çenesi dizlerinin üstündeydi. «New Orleans'da bir otelde bıraktım. Uzun saçlı olduğumu ne bildin?»

«Bir fotoğraf gördüm.»

«Nerede?»

«Aslında üç tane gördüm. İki tane Tulane, biri de Arizon State yıllıklarından.»

«Onları sana kim yolladı?»

«Birtakım bağlantılarım vardır. Resimler faksla geçtiği için pek iyi çıkmadı. Ama o muhteşem saçların hemen göze çarpıyordu.»

«Bunu yapmamış olmanı isterdim.»

«Neden?»

«Yapılan her telefon konuşması bir iz bırakır.»

«Haydi haydi, Darby. Bana da bir hak tanı.»

«Demek benim kimliğimi araştırıyordun?»

«Hikâyeye biraz da fon katmak gerekiyordu, hepsi bu.»

«Bundan sonra böyle bir şey yapmayacaksın, tamam mı? Benden bir şey istersen bana sor, tamam mı? Sana olmaz deyince de, kabul et.»

Grantham omuzlarını silkti. Saçı unut bakalım. Daha az duyarlı konulara geç. «Rosenberg ile Jensen'i kim seçti? Mattiece avukat değildir,» dedi.

«Rosenberg'i anlamak kolay. Jensen çevre koruma konularında pek fazla karar verme'mişti ama çevre koruma karşısında olan her gelişmeye inatla karşı çıkıyordu. İkisinin de tutarlı olarak birleştikleri ortak alan yalnızca çevre korumaydı.»

«Sence Mattiece bütün bunları kendisi mi düşündü?»

«Elbette ki, hayır. O iki adı ortaya çıkaran avukatlarından biri olmalı Bin tane avukatı vardır herhalde.»

«Ama başkentte yok, değil mi?»

«Ben öyle bir şey söylemedim.»

«Avukatlık şirketlerinin New Orleans, Houston ve diğer kentlerden

olduğunu söyledin. Washington demedin.»

Darby başını salladı. «En az iki şirket olduğunu biliyorum. Biri White ve Blazeovich, çok eski, çok güçlü ve zengin Cumhuriyetçi bir şirket. Tam dört yüz avukat çalıştırıyor.»

Gray kanepenin kenarında doğruldu.

«Ne oldu?» diye sordu Darby. Gray birden heyecanlanmış gibiydi.

Kalkıp kapıya kadar yürüdü, sonra geri döndü.

«Belki. Evet, aradığım şey belki de, Darby,» dedi.

«Dinliyorum.»

«Dinliyor musun?»

«Yemin ederim ki, dinliyorum.»

Gray pencere önünde durdu. «Geçen hafta adının Garcia olduğu-

- 206 -

207 -

nü söyleyen Washington'lu bir avukat beni telefonla üç kere aradı. Ama bu adın uydurma olduğundan eminim. Rosenberg'le Jensen hakkında bir şey bildiğini ve bir şey gördüğünü söyledi. Bunu bana anlatmak istiyordu. Ama sonunda korkup kayıplara karıştı.»

«VWashington'da bir milyon avukat vardır.»

«İki milyon vardır. Ama ben onun özel bir şirkette çalıştığını sanıyorum. Bunu kabule yanaşmıştı. Çok içten konuşuyordu ve çok korkuyordu. İzlendiğini sanıyordu. Kimin izlettiğini sordum ama bunu söylemedi.»

«Sonra ne oldu?»

«Geçen Cumartesi sabahı buluşacaktık, ama erkenden telefon edip gelmeyeceğini söyledi. Evliymiş ve iyi bir işi varmış, bunları tehlikeye atmaya değmezmiş. Her ne kadar söylemediyse de, elinde bir şeyin kopyası olduğunu ve bana onu göstereceğini tahmin ediyordum.»

«Aradığın doğrulama olur bu.»

«Ya White ve Blazeovich şirketinde çalışıyorsa? O zaman onu dört yüz avukat arasında ararız.»

Grantham çantasını açtı, birtakım kâğıtları karıştırdı ve siyah beyaz bir fotoğraf çıkarıp Darby'nin kucağına attı. «İşte Bay Garcia!»

Darby resmi inceledi. Kalabalık kaldırımındaki adamın yüzü net olarak çıkmıştı. «Herhalde bu pozunu kendisi vermedi,» dedi.

«Pek sayılmaz.» Grantham yine odanın içinde yürümeye başlamıştı.

«Nereden buldun öyleyse?»

«Kaynaklarımı açıklayamam.»

Darby sehpanın üzerine oturup gözlerini ovuşturdu. «Beni korkutuyorsun, Grantham. Bu işte kötü bir koku seziyorum. Öyle olmadığını söyle bana.»

«Biraz var elbette. Hep aynı sokak telefonundan arıyordu. Bu yaptığım doğru değildi.»

«Biliyorum. Bunun yanlış olduğunu ben de biliyorum.»

«Onun neye benzediğini görmek istemiştin.»

«Fotoğrafını çekerken izin istedin mi?»

«Hayır.»

- 208 -

«Öyleyse bu çok kötü bir şey.»

«Tamam, çok kötü. Ama bunu yaptım ve resim ortada. Bu da bizi Mattiece'ye kadar götürebilir.»

«Mattiece'ye mi?»

«Evet. Onun yakalanmasını istediğini sanıyorum.»

«Böyle bir şey söyledim mi? Onun yaptıklarının bedelini ödemesini isterim, ama hiç yaklaşmamam daha iyi. Bu hafta içinde bana uzun zaman

yetecek kadar kan gördüm. Top sende, sen de istersen yap.»

Grantham onun ne dediğini duymamıştı bile. Kızın ardından pencereye, sonra da bara yürüdü. «İki firmadan söz etmiştin. Ötekisi neydi?»

«Brim, Stearnes ve daha biri. Onu kontrol etmedim. Bu iki şirketin de sanık avukatları arasında yer almamaları çok garip. Ancak her ikisi de, özellikle de White ve Blazeovich, dosyada sürekli olarak karşıma çıkıyordu.»

«Bu Brim, Stearnes ve bilmemne şirketi sence ne kadar büyüktür?»
«Yarın öğrenirim.»

«VWhite ve Blazeovich kadar büyük müdür?»

«Sanmam.»

«Bir tahmin yap bakalım.»

«İki yüz avukat çalıştırıyordun»

«Tamam. Şimdi de iki şirket ve altı yüz avukat oldu. Sen avukatsın, Darby. Garcia'yı nasıl bulabiliriz?»

«Ben avukat da değilim, özel dedektif de. Araştırmacı muhabir sensin.»
Grantham'ın bu 'biz'li konuşmasından hiç hoşlanmamıştı.

«Evet ama, ben bugüne kadar boşanmam dışında bir avukat yazıhanesinin içini görmemişimdir.»

«O zaman şanslıymışsın derim sana.»

«Onu nasıl bulabiliriz?»

Darby yine esniyordu. Yaklaşık üç saattir konuşuyorlardı ve bitkin düşmüştü. Bu konuşmaya yarın da devam edebilirlerdi. «Nasıl bulunur bilemiyorum,» dedi. «Doğrusunu istersen bunu düşünmedim bile. Bu gece uyuyayım, yarın sana anlatırım.»

Grantham birden sakinleşmişti. Darby bir bardak su almak için kalktı.

- 209 -

Pelikan Dosyası / F. 14

«Ben toplanayım,» dedi Grantham.

«Bana bir iyilik yapar mısın?»

«Belki.»

Darby durup kanepeye baktı. «Bu gece şu kanepede yatar mısın? Çok uzun zamandır doğru dürüst uyuyamadım ve dinlenmeye ihtiyacım var. Senin burada olduğunu düşünmek beni rahatlatacaktır.»

Grantham yutkunarak kanepeye baktı. Sonra ikisi de baktılar. Kanepenin boyu en fazla bir buçuk metreydi ve hiç de rahat bir şeye benzemiyordu.

«Elbette,» diyerek gülümsedi Grantham. «Seni anlıyorum.»

«Korkuyorum, tamam mı?»

«Tamam.»

«Senin gibi bir insanın çevresinde olmak çok güzel bir şey.» Kız utançla gülümserken Grantham eriyip bitmişti.

«Tamam,» dedi. «Sen merak etme.»

«Teşekkür ederim.»

«Kapıyı kilitle, doğruca yatağa gir ve sabaha kadar mışıl mışıl uyu. Ben buradayım ve her şey yolunda.»

«Teşekkür ederim.» Kız bir daha gülümsedikten sonra yatak odasına girip kapıyı kapattı. Grantham kulak verdiyse de, kilit sesi duymadı.

Grantham karanlıkta kanepeye oturup kızın kapısına baktı. Geceyarısından biraz sonra da dizleri neredeyse çenesine değecek durumda uyudu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Kendisi Jackson Feldman'ın sekreteriydi ve Feldman da yayın işleri müdürüydü. Bay Feldman'dan başkası laf edemezdi ona. Özellikle t de Gray Grantham. Grantham o anda Bay Feldman'ın kapısı önünde ? durmuş, odayı bir Doberman köpeği gibi korumaktaydı. Kadının öfkeli bakışlarına Grantham alayla karşılık veriyordu ve bu on dakikadır böyle f

^

- 210 -

devam etmekteydi. Grantham'ın neden dışarda beklediğini bilmiyordu. Telefon çalınca Grantham, «Cevap vermek yok!» diye bağırdı.

Kadının yüzü kızardı ağzı açık kaldı. Telefonu açtı, bir an dinledi sonra, «Özür dilerim ama Bay Feldman toplantıda,» dedi. Kendisine başını sallayarak bakmakta olan Grantham'ı bakışlarıyla çiğ çiğ yerken, «Evet, sizi hemen aramasını söyleyeceğim,» dedi. Telefonu kapattı.

«Teşekkür ederim!» dedi Grantham. Kadın bir şaşaladı. Kötü bir şey söylemeye hazırlanırken bu teşekkür sözünü ağzına tıktı. Onun kendisine sırtarak bakması kadını büsbütün çileden çıkarmıştı.

Saat beş buçuktu, gitme zamanı gelmişti, ancak Bay Feldman ona kalmasını söylemişti. Ö* münasebetsiz de iki metre ötesine kapının önünde sırtı duruyordu. Gray Grantham'dan bir gün bile hoşlanmış değildi. Ancak ne var ki, Posf'ta hoşlanmadığı pek çok insan vardı. Biri odaya girip de kapıya doğru yürürken Grantham yolunu kesti. «Kusura bakma, içeri giremezsin,» dedi. «Neden?»

«Toplantı var. Ona, bırak.» Parmağıyla sekreteri gösterdi. Kadın böyle parmakla gösterilmekten ve 'ona' denmesinden nefret ederdi. Yirmi bir yıldır o gazetede çalışıyordu.

Gelen haber odası hademesi, «İyi ama Bay Feldman bu kâğıtları saat tam beş buçukta buraya getirmemi söylemişti,» dedi. «Saat beş buçuk ve ben de kâğıtlarla birlikte buradayım işte.»

«Bak, seninle gurur duyuyoruz, tamam mı? Ama içeri giremezsin. Şimdi o kâğıtları şuradaki hanıma bırak ve git.» Grantham kapının tam önünde durdu, sözünü dinlemediği takdirde kavga etmeye hazırды.

Sekreter, «Onları bana ver,» dedi. Kâğıtları aldı, hademe de çıkıp gitti. «Teşekkür ederim,» dedi Grantham.

«Çok kaba bir insansınız!»

«Ama ben teşekkür ettim.» Grantham kırılmış gibi baktı kadının yüzüne.

«Sen ukalanın birisin.»

«Teşekkür ederim.»

- 211 -

Kapı birden açıldı, biri, «Grantham.» diye seslendi. Grantham kadına sırtı içeri girdi. Jackson Feldman masası ardında ayakta duruyordu. Kravatı gömleğinin ikinci düğmesine kadar gevşetilmiş, gömleğinin kolları sıvanmıştı. Bir doksan boyunda, sıırım gibi bir adamdı. Elli sekiz yaşında olmasına karşın yılda iki kere maraton koşar ve günde on beş saat çalışırdı. Yine ayakta duran Smith Keen'in elinde haberin dört sayfalık bir özetiyle Darby'nin elyazısıyla Pelikan Raporunun bir kopyası vardı. Feld-man'ın kopyası masanın üstündeydi. İkisi de şaşkın görünüyorlardı. Gray kapıyı kapatıp büyük masanın kenarına ilişti. Feldman gözlerini ovuşturup Keen'e baktı. «Vay canına!» dedi. Gray güldü. «Demek öyle, ha? Son yirmi yılın en büyük haberini veriyorum ve sen ancak 'Vay canına*' diyecek kadar etkileniyorsun.» «Darby Shaw nerede?» diye sordu Keen. «Söyleyemem. Anlaşmamız böyle.» «Ne anlaşması?» «Onu da söyleyemem.» «Onunla ne zaman konuştun?» «Dün gece ve bu sabah.» «New York'ta mı?»

«Nerede konuştuğumuzun ne önemi var? Konuştuk işte. Dinledim. Uçağa atlayıp buraya geldim. Kaba hatlarıyla hikâyeyi yazdım. Ne diyor-sunuz şimdi?»

Feldman koltuğuna oturdu. «Beyaz Saray bunun ne kadarını biliyor?» «Bundan pek emin değilim. Verheek, Darby'ye raporun Beyaz Saray'a geçen hafta içinde verildiğini söylemiş. O sırada FBl'in araştırma yapması isteniyormuş. Sonra bilinmeyen bir nedenle rapor Beyaz Saray'a gitmiş ve FBI sahneden çekilmiş. Bütün bildiğim bu işte.» «Mattiece üç yıl önce Başkana kaç para vermiş?» «Milyonlar. Hemen hemen hepsi de resmi kanallarla. Herif çok akıllı. Bir sürü avukatı var, bunların işleri paraları istedikleri yere aktarmak. Herhalde yasaldır da.»

İki editör düşünceye daldılar. Sanki yakınlarında bir bomba patlamış da sersemlemiş gibiydiler. Grantham çok gururluydu, iskele ucunda oturan bir çocuk gibi ayaklarını sallıyordu.

Feldmari kâğıtları aldı, şöyle bir gözden geçirdi, Mattiece ile Başkanın fotoğrafına baktı. Başını salladı.

«Bu haber dinamit,» dedi Keen. «Ama elimizde doğrulayacak bir sürü belge olmadan yayınlanayız. Ve bu da dünyanın en güç işidir.»

«Bunu nasıl yapabilirsin?» diye sordu Feldman.

«Bazı fikirlerim var.»

«Dinlemek isterim. Bu yüzden ölebilirsin de.»

Grantham masadan yere atladı, ellerini ceplerine soktu. «İşe Garcia'yı aramakla başlarız,» dedi.

«Başlarız mı?» diye Keen sordu.

«Ben başlarım. Tamam, ben. Garcia'yı bulmaya çalışırım.»

«Kız da bu işin içinde mi?» diye sordu Keen.

«Bunu yanıtlayamam. Anlaşmanın bir parçası bu.»

«Soruyu yanıtla,» dedi Feldman. «Kız sana yardım ederken öldürülürse ne hale düşeceğimizi düşün. Çok tehlikeli. Kız nerede ve ikiniz başbaşa verip neler planladınız?»

«Nerede olduğunu söylemeyeceğim. O bir haber kaynağıdır ve ben de kaynaklarımı hep korumuşumdur. Hayır, araştırmaya yardım etmiyor. Kız sadece bir kaynak, tamam mı?»

İki adam kulaklarına inanamayarak bakıyorlardı Grantham'a. Sonra birbirlerine baktılar ve Keen omuzlarını silkti.

«Yardıma ihtiyacın var mı?» diye sordu Feldman.

«Hayır. Kız bu işi tek başıma yapmam konusunda ısrarlı. Çok korkuyor ve korktuğu için onu suçlayamazsınız.»

Keen, «Ben daha okurken korktum,» dedi.

Feldman koltuğunu geriye itip ayaklarını masanın üstüne kaldırdı. Kırk beş numarayı ayakkabıları. İlk kez gülümsedi. «Garcia ile başlamalısın,» dedi. «Onu bulamazsan, Mattiece üzerinde aylarca çalışsan bile, bir şey elde edemezsin. Ve Mattiece hakkında araştırma yapmaya başlamadan seninle uzun uzun konuşalım, tamam mı? Grantham, seni severim ve bu da uğruna ölmeye değer bir şey değil.»

- 213 -

- 212 -

h r'

«Yazdığın her sözcüğü ben göreceğim,» dedi Keen.

«Ve ben de günlük rapor istiyorum,» diye Feldman atıldı.

«Olur.»

Keen cam duvarın önüne gidip haber odasındaki çılgınlığa baktı. Her gün en az altı kez bu karışıklık olurdu. Hele saat beş buçukta tam bir tımarhaneydi içerisi. Şimdi haberler yazılıyordu ve saat altı buçukta ikinci toplantı başlayacaktı.

Feldman yerinden kalkmadan bakıyordu. Gray'e dönmeden, «Bu senin durgunluğunun sonu olabilir,» dedi. «Esaslı bir şey bulamayalı beş altı yıl oldu, değil mi?»

«Yedi,» dedi Keen.

Gray kendini savunurcasına, «Ama bazen çok iyi şeyler yazdım,» dedi.

«Doğru.» Feldman hâlâ haber odasına bakıyordu. «Ama hepsi ikinci ve üçüncü sınıf haberlerdi. Büyük vurgunun çok eskilerde kaldı.»

«Bu hepimizin başına gelir,» dedi Gray. «Ama bu geçmişi tümüyle unutturacaktır.» Kapıyı açtı.

Feldman muhabire döndü. «Sakın sana bir şey olmasın,» dedi. «Kıza da çok dikkat et, başına bir şey gelmesin. Tamam mı?»

Gray gülümseyerek çıktı odadan.

Gray arkasındaki mavi ışığı gördüğünde Thomas Meydanına varmıştı. Polis kendisini geçmiyor, hemen arkasından geliyordu. Gray hızına da hiç dikkat etmemişti. On altı ayda üçüncü cezası olacaktı.

Gray bir apartmanın yanındaki arsaya yanaşıp durdu. Hava karanlıktı, mavi ışık dikiz aynalarında yanıp sönüyordu.

«Dışarı çık,» dedi polis.

Gray kapıyı açıp dışarı çıktı. Polis zenciydi ve gülüyordu. Cleve'di. Kendi arabasını işaret ederek, «Gir içeri,» dedi.

Polis arabasına girip oturdular. Cleve, «Çavuş artık seninle konuşmayacak,» dedi.

«Neden?»

«Kötü kokular geliyormuş burnuna. Bir iki garip bakış yakalamış, birkaç şey de duymuş.»

- 214 -

«Ne gibi?»

«Senden söz ediyorlarmış. Senin ne kadar bildiğini öğrenmeleri gerekiyormuş. Hatta senin telefonlarının dinlendiğinden bile kuşkulunmuş.»

«Ciddi misin?»

«Senden ve senin Pelikan bilmemesi hakkında sorular sorduğundan söz etmişler. Onları çok sarsmışsın.»

«Pelikan hakkında neler duymuş?»

«Onun peşinde olduğunu ve onların bu konuda çok ciddi olduklarını. Gray, bu adamlar hem kötüdür hem de manyak. Çavuş gideceği yerler ve konuştuğu insanlar hakkında çok dikkatli olsun dedi.»

«Artık buluşamayacağız demek?»

«Bir süre için, hayır. Çavuş haberleri benimle gönderecek, kendisi ortaya çıkmayacak.»

«Tamam. Onun yardımına ihtiyacım var, ama ona da çok dikkatli olmasını söyle. Çok hassas bir konu üzerindeyiz.»

«Bu Pelikan işi nedir?»

«Bunu açıklayamam. Ama Çavuşa bunun onu öldürebileceğini söyle »

«Çavuşa bir şey yapamazlar. Oradakilerin hepsinden daha kurnazdır o.»

Gray kapıyı açıp çıktı. «Teşekkür ederim, Cleve.»

Cleve mavi ışığı söndürdü. «Ben buralardayım. Altı ay boyunca geceleri çalışacağımdan seni kollamaya çalışırım.»

«Teşekkür ederim.»

Rupert kahvehanenin önünde oturmuş sokağı seyrediyordu. Saat tam geceyarısıydı ve Georgetovvn sakinleşmeye başlamıştı. M Caddesinden tek tuk araba geçiyor, sokaklarda kalmış birkaç kişi de evlerine dönüyorlardı. Kahve de pek kalabalık değildi.

Kaldırımındaki yüzlerden birini tanıdı, adam az sonra gelip yanına oturdu. Langley'den biriydi. Birkaç gün önce New Orleans'da tanışmışlardı.

«Ne haberler var?» diye sordu Rupert.

-215-

«Kızı bulamıyoruz. Bugün bazı kötü haberler aldık, çok canımız sıkıldı.»

«Eee?»

«Kötü adamların telaşa düştüklerini ve en baştağının herkesi öldürmek istediğini duyduk. Para önemli değil diyorlar, bu işi kapatmak için gerekeni ödemeye hazırmış. Şimdi de ağır silahlı takımı ortaya çıkara-cakmış. Onun keçileri kaçırmış olduğunu söylüyorlar ama kötülüğü de cabası ve parayla pek çok kişiyi öldürebilir.»

Rupert bu kadar öldürme lafını umursamadı. «Listede kim varmış?»

«Kız. Ve ayrıca o kâğıt konusunda bilgisi olan herkes.»

«Ben ne yapacağım?»

«Sen buralarda dolanacaksın. Yarın gece aynı saatte burada buluşacağız. Kızı bulursak bütün şerefi senin olur.»

«Onu nasıl bulacaksın?»

«New York'ta olduğunu sanıyoruz. Bizim de kendimize özgü yollarımız vardır.»

«Sen nerede olacaksın?»

Booker gidebileceği dört beş yeri düşündü. Ama aklına gelenler Paris, Roma ve Monte Carlo gibi gördüğü ve herkesin gittiği yerlerdi. . Bir gün yaşamının sonuna kadar kalacağı o egzotik yere bir türlü karar veremiyordu. «Bilmiyorum,» dedi. «Ya sen?»

«New York. Orada yıllarca kimseye görünmeden yaşayabilirsin. Dilini konuşuyorsun, kurallarını da biliyorsun. Bir Amerikalının saklanacağı en mükemmel yer orasıdır.»

«Haklısın galiba. Kız orada mı sence?»

«Bilmiyorum. Zaman zaman gerçekten çok kurnaz davranıyor. Ama aksadığı yerler de var tabii.»

Booker ayağa kalktı. «Yarın gece görüşürüz.»

Rupert adamın ardında elini salladı. Amma da hıyar, diye düşündü. Kahvelerde ve barlarda önemli mesajlar fısıldamak bütün işi.

Plastik kahve fincanını çöpe atıp dışarı çıktı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Brim, Stearn ve Kidlovv şirketinin yüz doksan, White ve Blaze-vich'in dört yüz on iki avukatı vardı. Ve Garcia'nın bu altı yüz küsur avukatın arasında olduğunu umuyorlardı. Ancak Mattiece başka Washington avukatlık bürolarını kullanmışsa, adamı bulma olasılıkları da o kadar güçleşecekti.

White ve Blazevich'de Garcia adında biri yoktu. Darby hukuk rehberinde başka bir İspanyol adına da rastlamamıştı. Şirket uzun adlı ve soyadlarının sonunda bir sayı bulunanlarla dolu o züppe yerlerden biriydi. Arada birkaç tane kadın varsa da, bunlardan yalnız iki tanesi ortak statüsündeydi. Kadınlardan çoğu 1980'den sonra şirkete girmişlerdi. Kendisi hukuk fakültesini ölmeden bitirdiği takdirde White ve Blazevich gibi hukuk fabrikalarında asla çalışmayacaktı.

Rehberde göre şirketin müşterileri büyük ve zengin şirketlerdi. Bankalar, ilk 500 arasına girenler ve pek çok petrol şirketi. Bunlardan dördünü davada savunmuşlardı, ama Mattiece'nin adı geçmemişti. Kimyasal madde şirketleri ve" ulaştırma şirketleri vardı; White ve Blazevich Güney Kore, Libya ve Suriye devletlerini de temsil ediyordu. Saçma, diye düşündü Darby. Düşmanlarımız hükümette lobicilik yapmak üzere bizim avukatlarımızı tutuyorlar. Ama bir avukata parasını verdin mi, her şeyi yaptırabilirdin.

Brim, Stears ve Kidlovv diğerinden daha küçük bir firmaydı ve avukat listesinde dört İspanyol adı vardı. Darby ikisi erkek ikisi kadın olan avukatları not etti. Son on yılda pek çok avukat gelip geçmişti. Müşteri listesi hemen hemen aynıydı: petrol ve doğal gaz, sigortacılık, bankalar, hükümet ilişkileri. Sıkıcı şeyler yani.

Darby, Fortham hukuk kütüphanesinin bir köşesinde çalışıyordu. Cuma sabahıydı, New York'ta on ve New Orleans'da dokuz. Ve bu saatte hiç görmediği bir kütüphanede saklanmak yerine pek sevmediği ama şimdi çok aradığı Profesör Alleck'in Federal Usul dersinde olmalıydı. Alice Stark da yanında oturuyor olacaktı. Ve arkasında D. Ronald Petrie kendisinden randevu isteyecekti. Onu da özlemişti Darby. Tho-mas'ın balkonunda kahvesini yudumlayıp mahallenin uyanmasını bekle-

diği o sakin saatleri de özlemişti. Thomas'ın bornozundaki o kolonya kokusunu da.

Darby kütüphane memuruna teşekkür edip çıktı. Parka doğru yürüyordu. Dışarda pırıl pırıl bir Ekim sabahı vardı. Bulutsuz gökyüzü ve serin bir rüzgâr. New Orleans'dan sonra hoş bir değişiklik. Ancak içinde bulunduğu koşullar bunun zevkini çıkarmasını engelliyordu. Gözünde yeni güneş gözlüğü vardı, atkısını çenesine kadar sarmıştı. Saçları hâlâ siyahtı ama bir daha kesmeyecekti. Arkasına bakmadan yürümeye kararlıydı.

Parktaki ağaçlar sarı, kırmızı ve turuncu renklerle çok görkemliydi. Hafif esen rüzgâr yaprakları ağır ağır yere döküyordu. Darby ertesi günü Washington'a gidip birkaç gün de orada kalacaktı. Eğer bu arada başına bir iş gelmezse ülke dışına çıkacaktı. Belki Karayip Adalarına giderdi. Oraya daha önce iki kere gitmişti. Bin tane küçük adada herkes az çok İngilizce konuşuyordu.

Evet, ülkeyi terketme zamanıydı. İzini kaybetmişlerdi, o da Nassau ve Jamaica'ya kalkan uçakları araştırmıştı. Akşama orada olabilirdi.

Altıncı Caddede bir dükkânın arka tarafındaki paralı telefonda Gray'i gazeteden aradı. «Benim,» dedi.

«Seni ülke dışına gitti sanmıştım.»

«O konuyu da düşünüyorum.»

«Bir hafta bekleyebilir misin?»

«Herhalde. Yarın oraya geliyorum. Bir şeyler öğrenebildin mi?»

«Bir sürü çöplük topluyorum. Davada adı geçen yedi halka açık şirketin yıllık raporlarını aldım. Mattiece yedisinin de yönetim kurulunda değil.»

«Başka?»

«Dün mahkeme koridorlarında üç saat dolaştım Garcia'yı bulmak için.»

«Onu mahkemede bulamayacaksın, Gray. O tür avukat değil o. Bir şirkette çalışıyor.»

«Senin daha iyi bir fikrin var galiba.»

«Bir değil, bir sürü fikrim var.»

«Eh, ben de seni bekliyorum.»

– 218 –

«Oraya gelince sana telefon ederim.»

«Eve etme ama.»

Darby bir an duraksadı. «Nedenini sorabilir miyim?»

«Beni dinleyen, hatta izleyen olabilir. En sağlam kaynaklarımdan biri gözaltında bulunacağım kadar ortalığı karıştırdığımı söyledi.»

«Çok güzel! Ve oraya gelip seninle çalışmamı istiyorsun, ha?»

«Güvenlikte oluruz, Darby. Biraz dikkatli olalım, yeter.»

Darby sımsıkı kavradı telefonu. «Ne cesaretle bana dikkatli olmamı söylüyorsun sen! On gündür bombalar ve kurşunlar arasından çıkıp kurtulmuşum ve sen de şimdi bana dikkatten söz ediyorsun. Belki de senden uzak kalmam gerekiyor.»

Küçük kahvede bir sessizlik olunca Darby çevresine bakındı. En yakın masada oturan iki adam kendisine baktı. Fazla yüksek sesle konuşmuştu. Dönüp derin bir soluk aldı.

«Özür dilerim...» dedi Grantham.

«Boşver. Tamam mı? Boşver.»

Grantham bir an bekledi. «İyi misin?»

«Müthiş. Hayatımda bundan iyi olmadım.»

«Buraya gelecek misin?»

«Bilmiyorum. Burada güvenlikteyim ve bir uçağa binip ülkeden ayrıldığım zaman daha güvenlikte olacağım.»

«Haklısın ama Garcia'yı bulmak, sonra da Mattiece'yi sıkıştırmak gibi bir fikrin olduğunu sanıyordum. Çok kızdığını ve intikam almak istediğini

düşünüyordum. Ne oldu sana böyle?»

«Bir kere yirmi beşinci doğum günümü görmek için dayanılmaz bir istek var içimde. Çok bencil biri değilim, ama otuzuncu doğum günümü de görmek isterim. Çok hoş bir şey olurdu bu. Ancak şimdilik yirmi beşe razıyım.»

«Seni anlıyorum.»

«Anladığından emin değilim. Bence sen benim o güzel küçük boy-
numdan çok, Pulitzer ödülünü ve ünlü olmayı düşünüyorsun.»

«Sana böyle olmadığına yemin ederim. Bana güven, Darby. Güvenlikte
olacaksın. Bana yaşamının hikâyesini anlattın. Bana güvenmeli-
sin.»

- 219 -

«Düşünürüm.»

«Kesin bir yanıt değil bu.»

«Doğru, değil. Bana biraz zaman tanı.»

«Peki.»

Darby telefonu kapattı. Kahve birden dolunca çevresinde beş altı dil konuşulur olmuştu. Sağduyusu, kaç buradan, kurtar kendini diyordu. Bir taksiye atlayıp doğruca havaalanına git. Nakit para ödeyerek Miami'ye bir bilet al. Ve ilk uçağa bin. Grantham'a araştırmalarında şans dile. Çok usta birisi, nasıl olsa o hikâyeyi yayınlayacaktır. Darby de bir gün kumsalda güneşlenip sörfçüleri seyrederken okurdu.

Kaldırımında Bodur vardı. Darby adamı kahvedekilerin başları üstünden ve vitrinden gördü. Birden ağzı kurudu, başı dönmeye başladı. Bodur içeri bakmadı. Saltana saltana geçti gitti. Darby masaların arasından koşup kapıdan baktı. Adam topallaya topallaya köşeye gidip trafik ışığını bekledi. Sonra Elli Sekizinci Sokak boyunca yürümeye başladı. Az daha bir taksinin altında kalacaktı.

Adamın bir yere gittiği yoktu, aksayan bacağıyla öyle gezinmeye çıkmıştı.

Croft, Garcia'nın yanında başka bir avukatla asansörden çıktığını gördü. Ellerinde çantaları olmadığına göre yemeğe çıktıkları belliydi. Croft beş gün avukatları gözlediğinden huylarını iyice öğrenmişti artık.

Brim, Stearns ve Kidlovv avukatlık şirketi Penssylvania Caddesindeki binanın üçle on birinci katlarındaydı. Garcia arkadaşıyla dışarı çıkarken ikisi de kahkahalarla gülüyorlardı. Ortada komik bir şey olmalıydı. Croft iki adamı elinden geldiğince yakından izlemeye koyuldu. Avukatlar gülüşe gülüşe beş blok yürüdüktan sonra genç işadamlarının devam ettiği bir lokantaya girdiler.

Croft, Grantham'ı üçüncü arayışında buldu. Saat ikiye geliyordu ve yemek bitmek üzereydi, Grantham herifi yakalamak istiyorsa, telefonun başından ayrılmamalıydı. Gray öfkeyle kapattı telefonu. Avukatlık firmasının bulunduğu binada buluşacaklardı.

Garcia ile arkadaşı dönüşte daha ağır adımlarla yürüdüler. Hem hava güzeldi, hem de günlerden Cumaydı. Herhalde milleti dava etmek-

ten ya da saatte iki yüz dolarla ne yapılırsa onu yapmaktan böyle kısa bir süre kurtulmuş olmaktan memnundular.

Gray asansörlerin yakınındaki lobide bekliyordu. İki avukat döner kapıdan geçerlerken Croft da hemen arkalarındaydı. Garcia'yı işaret etti. Gray asansör çağırma düğmesine bastı. Kapılar açılınca iki adamın hemen önünden asansöre girdi. Avukatlar da girmişler, Croft geride kalmıştı.

Garcia, Gray'den bir an önce bastı altıncı kat düğmesine. Arkasından Gray de bastı. Elindeki gazeteyi okur gibi yaparken iki avukatın futbol hakkında konuştuklarını dinliyordu. Garcia yirmi yedi, yirmi sekiz yaşlarında falan olmalıydı. Yüzü çok yakındı ama Gray o anda ona dikkatli bakamazdı. Resimdeki adama çok benziyor ve Brim, Stearns ve Kidlovv'da çalışıyordu; şirketin sayısız müşterilerinden biri de Mattiece'y-di. Gray bir deneme

yapacak, ama dikkatli davranacaktı. Kendisi gazeteciydi. Soru sormak onun işiydi.

İki adam hâlâ takımlar hakkında konuşarak asansörden inince Gray de arkalarından yürüdü. Şirketin lobisi lüks ve gösterişliydi; Doğu halıları, avizeler... Avukatlar santralin önünde durup kendilerine gelen mesaj kâğıtlarını aldılar. Gray ona dikkatle bakan resepsiyon memurunun önünde durdu.

«Size nasıl yardımcı olabilirim, beyefendi?» Kadın bunu «Burada ne halt yiyorsun?» der gibi sormuştu.

Gray hiç duraksamadan. «Roger Martinle randevum var,» dedi. Daha önce Roger Martin adını rehberden bulmuş ve yerfnde dup olmadığını anlamak için lobiden telefon etmişti. Kadına bakarak, «Sabah da birlikteydik Roger Martin'le,» dedi.

Kadın şaşırды, söyleyecek bir şey bulamadı. Gray hızlı adımlarla yürüyüp köşeyi döndü. Garcia'nın koridordaki dördüncü kapıdan içeri girdiğini görmüştü.

Kapıda David M. Underwood yazıyordu. Gray kapıyı vurmadı. Ani bir darbe vurup kaçmak niyetindeydi. Bay Underwood ceketini askıya asıyordu.

«Selam. Ben Washington Posf'dan Gray Grantham'ım. Garcia adında birini arıyordum.»

- 221 -
220-

f

Underwood donmuştu. «Buraya nasıl girdiniz?» diye sordu.

Gray adamı sesinden tanımişti. «Yürüyerek,» dedi. «Siz Garcia'sı-nız, değil mi?»

Adım masanın üstünde altın harflerle adının yazılı olduğu plaketi gösterdi. «Adım David F. Underwood'dur. Bu katta Garcia adında biri yok. Hatta bu şirkette böyle birini hiç duymadım.»

Gray adamın suyuna gitmeye karar vererek gülümsedi. Underwood korkuyordu. Ya da sinirlenmişti. «Kızınız nasıl?» diye sordu Gray.

Underwood masasına doğru yürerken giderek daha çok şaşkınlaşıyordu. «Hangisi?» diye sordu.

Bu olmamıştı işte. Garcia kızı hakkında kaygıyla konuşmuştu telefonda, birden fazla çocuğu olsaydı onu da söylerdi. «En küçüğü. Ya karınız?»

Underwood şimdi ona doğru geliyordu. Fiziksel bir hareketten korkmayacak birine benziyordu.

«Karım yok. Dulum.» Adam sol yumruğunu kaldırıncı Gray onun bir an kendisine vuracağını sandı. Sonra parmağında alyans olmadığını gördü. Garcia ise karısına âşıktı ve mutlaka yüzük takardı. Gitme zamanı gelmişti. Underwood, «Ne istiyorsunuz?» diye sordu.

«Garcia'nın bu katta olduğunu sanıyordum.»

«Arkadaşınız Garcia avukat mı?»

«Evet.»

Underwood biraz rahatladı. «Bu şirkette değil öyleyse,» dedi. «Burada bir Perez ve bir Fernandez var. Ama Garcia diye birini tanımiyorum.»

«Eh, büyük firma,» dedi Gray kapının yanında. «Rahatsız ettiğim için özür dilerim.»

Underwood kendisini izledi. «Bakın, Bay Grantham, biz burada gazetecilerin öyle rastgele odalara girmelerine alışkın değiliz. Güvenliği çağırayım da size yardımcı olsunlar.»

«Buna gerek yok. Teşekkür ederim.» Grantham hızlı adımlarla kordordan geçerek köşeyi döndü. Underwood da durumu güvenliğe haber

verdi.

Grantham asansörde kendine küfürler yağdırıyordu. Asansörde başka kimse olmadığından yüksek sesle bağıırıyordu hem de. Sonra aklına Croft geldi, asansör durup kapılar açıldığında hâlâ söylenirken onun telefonların yanında durduğunu gördü. Sakin ol bakalım, diye düşündü. Binadan birlikte çıktılar. «Olmadı,» dedi Gray.

«Onunla konuştun mu?»

«Evet. Yanlış adam çıktı.»

«Lanet olsun! O olduğundan emindim. Resimdeki herif değil miydi?» •

«Hayır, ama ona benziyordu. Aramaya devam edeceksin.»

«Ben bu işten bıktım artık, Grantham...»

«Paranı alıyorsun, değil mi? Bir hafta daha devam et. Bundan çok daha ağır işler yaptığını bilmiyor değilim.»

Croft durdu, ama Gray yürümeye devam etti. «Bir hafta daha, ama sonra işi bırakıyorum,» diye Croft arkasından seslendi. Grantham elini salladı.

Grantham Volvo arabasına binip gazeteye döndü. Akıllıca bir iş yapmamıştı. Akıllıca olması bir yana, budalaca bir işti yaptığı. Oysa böyle bir yanlışlık yapmayacak kadar ustaydı. Jackson Feldman ve Smith Keen ile günlük toplantısında bu olayı anlatmayacaktı.

Başka bir muhabir Feldman'in onu aradığını söyleyince Grantham doğruca oraya gitti. Feldman'in yanında Keen ile editörlerden Howard Krauthammer vardı. Keen kapıyı kapatıp Gray'e bir gazete uzattı. «Bunu gördün mü?»

Elindeki New Orleans gazetesi The Times Picayune'ü. Baş sayfada Verheek ve Callahan'ın ölümleri hakkında resimli bir haber vardı. Üç adamın bakışları altında okudu haberi. Yazıda iki adamın arkadaşlıklarından ve altı gün arayla öldürülmelerinden söz ediliyordu. Ve ayrıca ortadan kaybolmuş olan Darby Shavv'un da adı geçmekteydi. Ancak Pelikan Dosyası diye bir şey yoktu.

«Sır diye bir şey kalmadı artık,» dedi Feldman.

«Ama bunlar çok basit gerçeklerden başka bir şey değil ki. Biz bp yazıyı üç gün önce basabilirdik.»

- 222 -

- 223 -

«Neden yapmadık?» diye sordu Krauthammer.

«Burada bir şey yok ki. İki ceset, bir kız adı ve yanıtlanmayan bin tane soru. Konuşmaya hevesli bir polis memuru bulmuşlardır.»

«Ama konuyu araştırıyorlar, Gray,» dedi Keen.

«Onları durdurmamı mı istiyorsun?»

«The Times konuyu ele almış,» dedi Feldman. «Yarın ya da Pazar günü bir şey yazacaklar. Olayın ne kadarını biliyorlar dersin?»

«Bunu neden bana soruyorsunuz ki? Raporun bir kopyası ellerinde olabilir. Uzak bir olasılık ama yine de olabilir. Ama kızla konuşmadılar. Kız bizde, tamam mı?»

«Öyle olduğunu umuyoruz,» dedi Krauthammer.

Feldman gözlerini ovuşturarak tavana baktı. «Ellerinde raporun bir kopyası olduğunu, bunu kızın yazdığını ve kızın da şimdi ortadan kaybolduğunu biliyorlar diyelim. Şu anda raporu doğrulayamazlar, ama Mattiece'nin adını anmadan rapordan söz etmekten de korkmuyorlar. Callahan'ın kızın hocası olduğunu, raporu buraya getirip arkadaşı Verheek'e verdiğini biliyorlar diyelim. Ve şimdi iki adam ölü ve kız da kaçmış. Bu esaslı bir haber olur, değil mi, Gray?»

«Büyük haber,» dedi Krauthammer.

«Gelecekler yanında bu hiç kalır,» dedi Gray. «Ama bu buzdağının yalnızca ucu olduğu ve ülkenin bütün gazetelerini üzerimize çekeceği için yayınlanmasını istemiyorum.»

Krauthammer, «Bence yayınlamalıyız,» dedi. «Yoksa Times bizi atlatmış olacak.»

«Yayınlayamayız,» dedi Gray.
«Neden?»

«Çünkü ben bunu yazmam ve benden başkası yazarsa kızı kaybederiz. Bu kadar basit. Kız şu anda uçağa atlayıp ülkeden kaçmayı düşünüyor zaten. Atacağımız yanlış bir adım onu kaçıracaktır.»
«Ama bize her şeyi anlattı,» dedi Keen.

«Ben kendisine söz verdim, tamam mı? Her şey anlaşılana ve tiece'den söz edebilinceye kadar hikâyeyi yazmayacağım. Bu kadar, basit işte.»
«Kızı kullanıyorsun, değil mi?» diye sordu Keen.

«O bir kaynaktır. Ama kentte de değil.»

«Times rapora sahipse, Mattiece'yi de biliyorlardır,» dedi Feldman. «Ve Mattiece'yi biliyorlarsa, haberi doğrulamak için çılgıncasına uğraşıyorlardır. Ya bizi atlatırlarsa?»

Krauthammer homurdandı. «Ve biz kışımızın üstünde oturup yirmi yıldır gördüğüm en esaslı haberi kaybedeceğiz. Bence elimizdekini yayınlayalım. Pek yüzeysel ama buna karşın yine de müthiş bir haber.»

«Olmaz,» dedi Gray. «Tümünü öğrenmeden bu hikâyeyi yazmaya-
cağım.»

«Bu ne kadar sürer?» diye Feldman sordu.

«Belki de bir hafta.»

«Bir haftamız yok,» dedi Krauthammer.»

Gray ne yapacağını bilemiyordu. «T/mes'in ne bildiğini öğrenebilirim,» dedi. «Bana kırk sekiz saat süre tanıyın.»

«Onlar ya yarın ya da Pazar günü yayınlacaklar haberi.»

«Yayınlasınlar. Sizinle bahse girerim bu resimlerle bu hikâyeden başka bir şey olmayacak. Siz pek çok şeye varmış gözüyle bakıyorsunuz. Raporun bir kopyasının ellerinde olabileceğini söylüyorsunuz, oysa raporun yazarının elinde bir kopya bile yok. Bizde de yok. Bekleyelim, neler yazacaklarına bakalım, ondan sonra yolumuzu çizeriz.»

Editörler birbirlerine baktılar. Krauthammer sıkıntılıydı. Keen heyecanlı.

Ancak patron Feldman'dı ve o da, «Peki,» dedi. «Ama yarın bir şey yayınlarsalar öğlen burada toplanıp durumumuzu gözden geçireceğiz.»

«Çok iyi,» diyen Gray kapıya doğru yürüdü.

«Acele et, Grantham. Bu işi daha fazla sallayamayız,» dedi Feldman.
Ama Grantham gitmişti bile.

- 224-

-225-

Pelikan Dosyası / F: 15

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Limuzin trafiğın en yoğun olduğu saatte ağır ağır ilerliyordu. Hava karanlık olduğu için Matthevv Barr tavandaki ışığın yardımıyla elindeki dosyayı inceliyordu. Coal, Perrier madensuyunu yudumlayarak trafiğe bakmaktaydı. Raporu ezberlemişti ve isteseydi Barr'a kısaca özetleyebilirdi, ancak o adamın tepkisini görmek istemişti.

Fotoğrafa gelinceye kadar Barr'da bir tepki görülmedi. Barr sonra ağır ağır başını salladı. Kâğıtları koltuğa bıraktı, bir an düşündü. «Çok kötü,» dedi.

Coal homurdandı.

«Ne kadarı doğru?» diye sordu Barr.

«Bunun yüzünden insanlar öldürülüyorlar.»

«Bunu ilk ne zaman gördün?»

«Geçen hafta Salt günü. Günlük raporları arasında FBI'dan geldi.»

«Başkan ne dedi?»

«Pek mutlu olmadı tabii, ama telaşa kapılacak bir neden yoktu. Karanlığa sıkılmış bir kurşun, diye düşündük. Başkan Voyles'la görüştü, Voyles bir süre bir şey yapmamayı kabul etti. Ama bunun doğru bir karar olduğundan kuşkulaniyorum şimdi.»

«Başkan, Voyles'a geri çekilmesini söyledi mi?» Barr soruyu tane tane sormuştu.

«Evet.»

«Bu adalete engel olmak demektir, eğer raporun doğru olduğunu kabul edersek.»

«Ya doğruysa?»

«O zaman Başkanın sorunları var demektir. Ben adalete engel olmaktan bir kere hüküm giydiğim için bunun ne olduğunu bilirim. Posta sahtekârlığı gibidir. Çok geniş kapsamlı ve kanıtlanması da kolaydır. Sen de orada miydin?»

«Ne sanıyorsun?»

«O zaman senin de sorunların var.»

Bir süre sessizce trafiğe baktılar. Coal adalete müdahale açısını düşünmüşse de, Barr'm fikrini istemişti. Suçlanmaktan korkmuyordu.

Başkan, Voyles'la kısaca konuşmuş, bir süre başka bir yana bakmasını •

– 226 –

istemişti, hepsi buydu. Bu kadar büyük bir suç değildi bu. Ancak Coal yeniden seçilmekle ilgilenmekteydi ve Mattiece gibi büyük para yardımı yapan bir kişinin adının karıştığı bir skandal çok kötü sonuçlar verirdi. Düşünce mide bulandırıcıydı: Başkanın tanıdığı ve milyonlarını aldığı bir adamın, dostu Başkanın yeniden seçilip de yerlerine daha ılımlı: iki yargıcı seçmesini sağlamak ve böylece kendisinin petrol yataklarına kavuşması uğruna parayla iki Yüksek Mahkeme yargıcını öldürtmesi. Demokratlar kasıklarını tuta tuta güleceklerdi buna. Kongrenin bütün alt komisyonları konuyu incelemeye alacaklardı. Ülkenin tüm gazeteleri bir yıl boyunca her gün bundan söz edeceklerdi. Adalet Bakanlığı soruşturma yapmak zorunda kalacaktı. Coal suçu yüklenip istifa edecekti. Hatta Başkan dışında Beyaz Saray'daki herkes istifa edecekti. Korkunç boyutlu bir karabasandı bu.

Coal dışarı bakarak, «Bu raporun gerçek olup olmadığını öğrenmemiz gerek,» dedi.

«İnsanlar ölüyorsa, doğrudur. Bana Callahan ve Verheek'in öldürülmesi için başka bir neden söyleyebilir misin?»

Başka neden yoktu ve Coal da bunu biliyordu. «Senden bir şey yapmanı istiyorum.»

«Kızı bulmamı.»

«Hayır. O ya ölmüştür ya da bir yerde bir mağaraya sığınmıştır. Senin Mattiece ile konuşmanı istiyorum.»

«Onun nerede olduğunu herhalde rehberin sarı sayfalarında bulurum, değil mi?»

«Sen onu bulursun. Başkanın hakkında hiçbir şey bilmediği bir bağlantı bulmalıyız, önce bunların ne kadarının gerçek olduğunu öğrenmemiz gerek.»

«Victor'un bana sırlarını açacağını mı sanıyorsun?»

«Zamanla, evet. Unutma, sen polis değilsin. Raporun doğru olduğunu ve kendisinin açığa çıkacağını sandığını düşün. Umutsuzlukla telaşa düşmüş, insanları öldürüyor. Sen ona basın hikâyeyi ele geçirdiğini ve sonun yakın olduğunu, eğer kaçıp ortadan yok olmak istiyorsa, bunun tam zamanı olduğunu söylersin. Unutma, sen Washington'dan geliyorsun. İçerden. Hatta o, Başkandan diye düşünecektir. O zaman seni dinleyecektir.»

«Tamam. Ya bana bunun doğru olduğunu söylerse? O zaman ne olacak?»

«O zaman hasarı sınırlı tutmak için yapabileceğim bazı şeyler var. Yapacağımız ilk iş Yüksek Mahkemeye iki doğa âşığı yargıç getirmek olur. O zaman bizim temelde çevreci olduğumuz anlaşılacaktır. Ve bu Mattiece ile petrol yataklarını ortadan silecektir. Bunu birkaç saat içinde yapabiliriz. Başkan da hemen Voyles'u ve Adalet Bakanlığını çağırarak Mattiece hakkında derhal bir soruşturma yapılmasını isteyecektir. Raporun kopyalarını kentteki bütün gazetelere sızdırır, sonra da fırtınanın dinmesini bekleriz.»

Barr hayranlıkla gülümsüyordu.

«Hoş bir şey olmayacak,» diye Coal devam etti. «Ama raporun bir hayal ürünü olduğunu umarak elleri kolları bağlı beklemekten iyidir.»
«Ya fotoğrafı nasıl açıklayacaksın?»

«Açıklamayacaksın. Bu bir süre bizi sıkıntıya sokacak, ancak o yedi yıl önceki bir şeydi ve insanların ne zaman çıldıracakları belli olmaz. Mattiece'nin o zaman iyi bir insan olduğunu, ama ondan sonra fittirdiğini söyleyeceğiz.»

«O zaten çılgındır.»

«Evet, doğru. Ve şu anda bir köşeye kısıtlanmış yaralı bir köpekten farkı yok. Onu havlu atıp kaçmasının bin kere daha iyi olduğuna inandıracaksın. Seni dinleyeceğini sanıyorum. Ve yine ondan bu işin doğru olup olmadığını öğreneceğimizi sanıyorum.»

«Adamı nasıl bulacağım?»

«Bu işe birini memur ettim bile. Pazar günü gitmeye hazır ol.»

Barr da dışarı bakarak gülümsedi. Mattiece ile konuşmaktan hoşlanacaktı.

Trafik ağırlaştı. Coal suyunu yudumlamaya devam ederek, «Grant-ham konusunda bir şey var mı?» diye sordu.

«Var denemez. Dinleyip gözetliyoruz, ama olağandışı bir şey yok. Annesiyle ve bir iki kadınla konuşuyor, ama rapor etmeye değer bir şey yok. Çok çalışıyor. Çarşamba günü New York'a gitti, Perşembe günü döndü. Bir hikâye üstünde çalışıyor olmalı.»

Cleve saat tam onda Rhode Island ve Altıncı Cadde köşesinde ola-

çaktı ama gelmemiştii. Anlaşmalarına göre Gray, Rhode Island Caddesi boyunca hızlı araba sürecekti ve Cleve kendisini yakalayacaktı. Böylece bir gören olursa ortada bir trafik suçu işlendiği görülecekti. Ancak Gray caddede saatte elli mil yapmasına karşın deve görünmedi. Gray dönüp on beş dakika sonra aynı şeyi denedi. Evet! Arkasından polis otosunun mavi ışığını görünce kaldırım kenarına çekti.

Ama gelen Cleve değildi. Çok telaşlı beyaz bir polisti. Memur Gray'in ehliyetini inceledi, sarhoş olup olmadığını sordu. İçki içmedim, dedi Gray. Polis ceza yazıp Gray'e verdi. Gray daha hareket etmemişti ki, arkasında bir tartışma duydu.

Olaya bir polis daha karışmıştı ve şimdi ikisi yüksek sesle tartışıyorlardı. Gelen Cleve'di ve beyaz polise cezayı unutmasını söylüyordu. Beyaz memur ise makbuzu zaten kesmiş olduğunu ve arabayı süren budalanın da kavşaktan saatte elli altı mil hızla geçtiğini söyledi. O benim dostum, dedi Cleve. Öyleyse birini ezmeden önce ona araba kullanmasını öğret, diyen beyaz memur arabasına binip gaza bastı.

Cleve sırtarak baktı Gray'in yanındaki camdan. «Kusura bakma,» dedi.

«Suç senin ama.»

«Bir daha o kadar hızlı gitme.»

Gray makbuzu yere fırlattı. «Çabuk konuşalım. Çavuşun Batı Kana-

dındakilerin benden söz ettiklerini duyduğunu söylemiştin. Tamam mı?»
«Tamam.»

«Çavuşa sor bakalım, benden başka muhabirden söz ediyorlar mı? Özellikle de New York 7/mes'dan birinden. Haberi başkasının bilip bilmediği konusundaki fikirlerini istiyorum.»

«Hepsi bu mu?»

«Evet. Ve bunu çok acele istiyorum.»

«Bir daha hız yapma,» diye yüksek sesle söylenen Cleve arabasına döndü.

Darby odanın yedi günlük parasını peşin ödedi. Dönmesi gerektiği takdirde bildik bir yere gelmek istiyordu, ayrıca da yeni aldığı giyeceklerle - 229 -

rin bazılarını orada bırakacaktı. Böyle kaçmak ve her şeyini arkada bırakmak çok ağırına gitmekteydi. Aldığı şeyler pek o kadar ahım şahım olmamasına karşın New York'tan alındığı için pahalıydı ve bunları saklamak iyi olacaktı. Elbise konusunda risk yüklenmezdi, ama odayı ve kenti beğenmişti, elbiseleri de o yüzden saklamak istiyordu.

Kaçma zamanı gelmişti yine. Yanına fazla bir şey alamazdı. St. Moritz Otelinden taksiye koşarken elinde sadece küçük bir çanta vardı. Cuma günü saat gecenin on biriydi ve Central Park epey kalabalıktı.

Arabanın Yetmiş İkinci Sokak ve Broadvway köşesine gelmesi on dakika sürdü. Aslında gideceği yol bu değildi ama yaptığı bu yolculuğun izlenmesi de olanaksız olmalydı. Darby arabadan inip on metre yürüdü ve metro istasyonuna girdi. Bir şehir planıyla metro sistemini incelemişti ve yapacağının kolay olacağına inanıyordu. Hiç binmediği ve hakkındaki hikâyeleri duyduğu için metro pek çekici gelmiyordu. Ancak bu, Manhattan'da en çok kullanılan Broadvway haltıydı ve zaman zaman güvenli olduğu söylenirdi.

Darby iyi giyimli ama sarhoş bir grup gencin yanında treni bekledi. Tren iki dakika sonra geldi. İçersi kalabalık değildi, orta kapıların yakınında bir yere oturdu. Önüne bak ve çantayı sıkı tut, diye söylendi. Yere bakıyor ama koyu renk gözlüğünün ardından insanları süzüyordu. Talihi vardı. Eli bıçaklı sokak serserileri yoktu. Dilenci de. Görebildiği kadarıyla sapık da.

Sarhoş gençler Times Meydanında indiler, Darby de bir durak sonra. Penn istasyonunu hiç görmemişse de, turistik oynayacak zamanı yoktu. Belki bir gün geri döner de Bodur, Zayıf Adam ve daha kimler varsa, onlara dikkat etmek zorunda kalmadan kenti bir güzel gezerdi.

Beş dakika bekledikten sonra trene bindi. Yine arkalarda oturup yolculara tek tek baktı. Tanıdık bir yüz görmedi. Bu kez kendisini görmeselerdi bari. Bir kere daha kredi kartı yanlışlığını yapmıştı. O'Hare Havaalanında dört bileti American Express kartıyla almıştı ve her nasılsa New York'ta olduğunu anlamışlardı. Bodur'un kendisini görmediğinden emindi, ama o kentte olduğuna göre arkadaşları da olmalıydı. Belki de yirmi kişiydiler. Hiçbir şeyden emin değildi ki.

Tren altı dakika gecikmeli kalktı. Yarısı boştu. Darby çantasından bir kitap çıkarıp okur gibi yaptı.

- 230 -

On beş dakika sonra New Ark'ta durunca trenden indi. Talihi vardı. İstasyonun önünde taksiler vardı ve on dakika sonra havaalanındaydı.
OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cumartesi günü sabahıydı, Kraliçe Florida'ya zenginlerden başış toplamaya gitmişti, dışarda hava açık ve serindi. Başkan geç saatlere kadar yatmak, kalkınca da gidip golf oynamak isterdi. Ancak saat sabahın yedisiydi ve boynunda kravatıyla masasının başında oturmuş, Fletc-her Coal'un şu şu konularda neler yapılması gerektiği hakkındaki fikirlerini dinliyordu. Adalet Bakanı Richard Horton, Coal ile konuşmuştu ve Coal şimdi telaşlıydı.

Biri kapıyı açtı ve içeri Horton girdi. El sıkıştılar, Horton karşısına oturdu. Coal hemen yanibaşındaydı ve Başkan buna gerçekten sinirleniyordu.

Horton sıkıcı ama samimiydi. Budala falan değildi aslında, yalnız bir şey yapmadan önce çok iyi düşünürdü. Ağzından düşünmeden bir tek sözcük bife çıkmazdı. Başkana sadıktı ve fikirlerinin sağlamlığına güvenilirdi.

Horton, «Rosenberg ve Jensen'in ölümleri konusunda resmi bir büyük jüri soruşturmasını ciddi olarak düşünüyoruz,» dedi. «New Orle-ans'da olanlardan sonra bu yola hemen başvurulması gerektiği kanısındayız.»

Başkan, «FBI soruşturma yapıyor,» dedi. «Bu işe üç yüz ajanlarını memur ettiler. Biz neden karışalım ki?»

«Pelikan Dosyasını da araştırıyorlar mı?» diye sordu Horton. Sorusunun yanıtını biliyordu. Voyles'un o anda yüzlerce ajanla New Orle-ans'da olduğundan haberi vardı. Onların yüzlerce kişiyle konuştuklarını ve çuval çuval hiçbir işe yaramayan ifade topladıklarını biliyordu. Başkanın Voyles'a geri çekilmesini söylediğini ve Voyles'un da Başkana her şeyi bildirmediğini de biliyordu.

- 231 -

Morton o güne kadar Başkanın Pelikan Raporu sözünü ağzına almış değildi ama onun bu lanet şeyi bilmesi bile çok can sıkıcıydı. Daha kaç kişi biliyordu acaba? Binlerce halinde.

«Tüm ipuçlarını sürüyorlar,» dedi Coal. «Bize bir kopyasını iki hafta önce verdiklerine göre, kovuşturmaya devam ettiklerini sanıyoruz.»

Horton, Coal'dan bundan başka bir yanıt beklemezdi zaten. «Yönetimin bu konuyu hemen soruşturmaya başlaması gerektiğine inanıyorum,» dedi. Söylediklerini sanki ezberlemiş gibi konuşması Başkanı sinirlendirmişti.

«Neden?» diye sordu.

«Ya rapor doğruysa? Bir şey yapmazsak ve gerçek bir gün ortaya çıkarsa, o zaman hasarı giderme olanağı kalmaz.»

Başkan, «Bunda bir gerçek payı olduğuna inanıyor musun?» diye sordu.

«Çok kuşkululu bir durum. Raporu ilk gören iki kişi öldü ve yazarı da ortadan kayboldu. Biri Yüksek Mahkeme yargıçlarını öldürmeye niyet etmişse çok da mantıklı ayrıca. Başka bir sanık yok ortada. Duyduğum kadarıyla FBI şaşkınmış. Evet, bunun araştırılması gerek.»

Horton'un soruşturmaları Beyaz Saray bodrumundan daha fazla sızıntı yapardı. Coal bu palyaçonun bir büyük jüri toplayıp tanık çağırma fikrinden bile dehşete kapılmıştı. Horton şerefli bir insandı, ama Adalet Bakanlığı çok konuşan avukatlarla doluydu.

«Bunun için vakit biraz erken değil mi?» diye sordu Coal.

«Sanmıyorum.»

«Bu sabah gazeteleri gördün mü?»

Horton Posf'un baş sayfasına şöyle bir bakıp spor sayfasını okumuştı. Ne de olsa Cumartesiydi. Coal'un şafak sökmeye sekiz gazete okuduğunu duyduğu için bu sorudan hoşlanmadı. «Bir iki tanesini okudum,» dedi.

«Ben birkaç tanesine baktım. O iki ölü avukat ve kız ya da Matti-ecce veya rapor hakkında bir tek kelime bile yok. Şu anda resmi bir soruşturmaya başlarsan, bir ay süreyle manşetlerden inmez sonra » «Kendiliğinden yok olup gidecek mi sence?» diye sordu Horton «Olabilir. Belli nedenlerle öyle olacağını umuyoruz.»

- 232 -

«Bence çok iyimsersiniz, Bay Coal. Biz genellikle geri durup soruşturmalarımızı basının yapmasını beklemeyiz.» Coal sırttı, hatta az daha gülecekti de. «Bir hafta beklemenin ne sakıncası var?» diye Başkan sordu. «Hiç,» dedi Coal.

Bir hafta bekleme kararı o anda alınmıştı ve Horton da bunun farkındaydı, inandırıcı olmayan bir sesle, «Bir hafta içinde olay parlak verebilir,» dedi.

«Bir hafta bekle,» diye Başkan emretti. «Gelecek Cuma burada toplanırız ve duruma göre bir karar alırız. Richard, hayır demiyorum, ama yedi gün bekle diyorum.»

Horton omuzlarını silkti. Umduğundan daha iyiydi bu. Arkasını korumuştur artık. Buradan hemen odasına gidecek ve bu toplantı hakkında hatırladığı her şeyi banda kaydedecekti. Böylece kendini korumuş olacaktı. Coal, Horton'a bir kâğıt uzattı.

«Nedir bu?»

«Yeni birtakım adlar. Bunları tanıyor musun?»

Çevreci (işteşiydi bu: insanın huzurunu kaçırarak kadar liberal dört yargıç. Ne var ki, B Planına göre Yüksek Mahkemede radikal çevrecilerin olması gerekiyordu.

Horton listeyi okurken birkaç kere gözlerini kırıştırdı. «Şaka ediyorsun galiba.»

«Bunları bir araştır,» dedi Başkan.

«Bunların hepsi liberal ama.»

«Evet, ama güneşe, aya, ağaçlara ve kuşlara taparlar,» diye Coal açıkladı.

Horton anlamıştı. Gülümsedi. «Anladım,» dedi. «Pelikan severler.»

«Onların soyu tükenmek üzere,» dedi Başkan.

Coal kapıya doğru yürüdü. «Keşke on yıl önce tükenseydi.»

Gray saat dokuzda gazeteye geldiğinde Darby kendisini aramamıştı. T/mes'da hiçbir şey yoktu. New Orleans gazetesini açıp baktı. Onda da. Bildikleri her şeyi yazıp bitirmişlerdi. Callahan, Verheek, Darby ve

- 233 -

yanıtsız kalan binbir soru. Ancak Gray her iki gazetenin de Pelikan Raporunu duymuş ya da görmüş olduklarını ve Mattiece'yi bildiklerini varsaymak zorundaydı. Ve geri kalanını öğrenmek için araştırdıklarını da. Ama kendisinde Darby vardı, Garcia'yı bulacaklardı ve Mattiece'nin işe karıştığı doğrulanabilirse, haber onlarındı.

O anda alternatif bir plan yoktu. Garcia bulunamazsa ya da yardım etmezse, Victor Mattiece'nin karanlık ve bulanık dünyasını araştırmak zorunda kalacaklardı. Darby o zaman yanında daha fazla kalmayacaktı ve bunun için kızı suçlayamazdı. Zaten onun ne kadar dayanacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Smith Keen elinde bir fincan kahveyle gelip masanın üstüne oturdu. «7/mes'in elinde haber olsaydı, yarına kadar bekletirler miydi?»

Gray başını salladı. «Hayır. Times-Picayune'öen fazla bir şeye sahip olsalardı bugün basarlardı.»

«Krauthammer elimizdekileri yayınlamamızı istiyor. Mattiece'nin adını verebileceğimize inanıyor.»

«Anlamadım.»

«Feldman'a baskı yapıyor. Ona göre bir Çatlanan ve Verheek'in bu rapor nedeniyle öldürüldükleri haberini verebiliriz. Mattiece'yi doğrudan doğruya suçlamadan, onun Başkanın dostlarından biri olduğu da raporda doğal olarak yer alır. Haberde Mattiece'nin raporda olduğunu belirtip biz yorum getirmeyiz. Bu kadar ölüme rapor neden olduğu için de, bir dereceye kadar böylece doğrulanmış olur.»

«Raporun ardına saklanmak istiyor yani.»

«Tam üstüne bastın.»

«Ama hikâye doğrulana kadar bu bir varsayımdan ileri gidemez ki. Ve Krauthammer böylece haberi elinden kaçırmış olur. Bir an Mattiece'nin bu işle hiçbir ilgisi olmadığını düşün. Adam masum olsun. Haberde onun adını verince ne olacak? Hem hıyar gibi ortada kalacağız, hem de açılan davalardan başımızı kurtaramayacağız. Ben bu hikâyeyi yazmam.»

«Zaten o da başkasının yazmasını istiyor.»

«Bu gazete benim kalemimden çıkmamış bir haber yayınlarsa, kızı unutmun, tamam mı? Bunu dün açıkça belirttim sanıyordum.»

«Belirttin. Feldman da bunu duydu. O senin tarafından, Gray; ben de. Ama bu şey gerçekse birkaç güne kadar bir yerden patlak verecektir. Buna hepimiz inanıyoruz. Krauthammer'in 7/mes'dan nasıl nefret ettiğini bilirsin. Ve Krauthammer haberi onların yayınlamasından korkuyor.»

«Yayınlamayazlar, Smith. T/mes-P/cayune'den biraz fazla bilgi olabilir ellerinde, ama Mattiece'nin adını veremezler. Bak, göreceksin biz hepsinden çabuk doğrulayacağız haberi. Ve o zaman ben hiç çekinmeden herkesi adıyla belirtip Mattiece ile Beyaz Saray'daki arkadaşının o güzel fotoğrafını basacağım.»

«Bak yine doğrulayacağız dedin.»

«Tamam, ben ve kaynağım.» Gray çekmecesinden Darby'nin resmini çıkarıp gösterdi.

«Kız nerede?» diye sordu Keen.

«Kesin olarak bilmiyorum. Ama New York'tan buraya gelmekte olduğunu sanıyorum.»

«Sakin onu öldürmelerine izin verme.»

«Çok tedbirli davranıyoruz.» Gray, Smith'e biraz daha yaklaştı. «Doğrusunu istersen, izlendiğimi sanıyorum. Bunu bil diye söyledim.» «Kim tarafından?»

«Beyaz Saray'da bir kaynağımdan geldi haber. Ev telefonumu kulanmıyorum.»

«Bunu Feldman'a söylemeliyim.»

«Nasıl istersen. Ama şimdilik tehlikeli olduğunu sanmıyorum.»

«Onun bilmesi gerek.» Keen kalkıp gitti.

Darby birkaç dakika sonra telefon etti. «Buradayım,» dedi. «Arkamdan kaç kişi getirdiğimi bilmiyorum, ama buradayım ve yaşıyorum.» «Neredesin?»

«N Caddesinde Tabard Inn'de. Dün Altıncı Caddede eski bir dostu gördüm. Bourbon Sokağında yaralanan Bodur'u hatırladın mı? Sana o hikâyeyi anlatmış mıydım?»

«Evet.»

«Eh, herif yine ayaklanmış. Biraz topallayarak Manhattan'da dolaşıyordu dün. Beni gördüğünü sanmıyorum.»

- 234 -

- 235 -

«Bu ürkütücü bir şey, Darby.»

«Ürkütücüden daha kötü. Dün ayrılırken arkamda altı tane iz bıraktım. Onu burada görürsem artık teslim olacağım. Yanına gidip teslim olacağım.»

«Ne diyeceğimi bilemiyorum.»

«Mümkün olduğu kadar az konuş, çünkü bu heriflerin antenleri vardır. Üç gün dedektifçilik oynayıp buradan gideceğim. Çarşamba sabahına kadar sağ kalırsam Aruba ya da Trinidad'a, plajı olan bir yere gideceğim. Deniz kıyısında ölmek isterim.»

«Ne zaman buluşuyoruz?»

«Düşünüyorum. Senin iki şey yapmanı istiyorum.»

«Dinliyorum.»

«Arabayı nereye park ettin?»

«Apartmanımın yakınlarına.»

«Onu orada bırak, git bir araba kirala. Lüks falan olmasın, eski bir Ford

folan. Birinin seni drbnl tüfekle gözlemekte olduğunu düşün Sonra Georgetovvn'a gidip Marbury Otelinde  günlük bir oda tut Ben kontrol ettim, nakit para alıyolarlar. Odayı başka bir ad altında tut.» Grantham not alıyordu.

«Karanlık bastıktan sonra apartmanından kimseye görünmeden çıkabilir misin?»
«ıkarım.»

«ık ve bir taksiyle Marbury'ye git. Kiralık arabayı orada teslim etmelerini söyle. Sonra yolda iki taksi değiştirerek Tabard Inn'e gel ve bu akşam saat tam dokuzda lokantasına gir.»

«Tamam. Başka?»

«Giyecek getir. Evinden en az üç gün uzak kalacakmışsın gibi planla işlerini. Ve gazeteye de gitmemeye hazır ol.»

«Darby, gazete güvenlidir sanırım.»

«Benimle tartışma. Gray, güçlük ıkaracaksan birdenbire ortadan kayboluveririm. Bu ülkeden çıktığım takdirde daha uzun yaşayacağımdan eminim.»

«Nasıl isterseniz, hanımefendi.»

«Aferin, yle ol işte.»

«Kafanın bir yerinde bir ana plan olduğunu varsayıyorum.»

«Belki. Yemek yerken konuşuruz onu.»

«Bu randevu folan gibi bir şey mi yani?»

«Biraz yiyelim de sonra işe bakarız.»

«Başüstüne, hanımefendi.»

«şimdi kapatıyorum. Çok dikkatli ol, Gray. Gzetleniyoruz.»

Darby saat yedi buçukta kk restoranın karanlık bir köşesine yerleşti. Gray saat tam dokuzda içeri girdiğinde onu orada buldu. Dikkatini ilk çeken şey elbisesi oldu, masaya doğru yürürken bacaklarının da altında olduğunu düşündü, ama göremedi. Belki de daha sonra, ayağa kalktığında görürdü onları. Kendisi de kravatlı ve ceketliydi, çok güzel bir çift oluşturmuşlardı.

Lokantadaki kalabalığı rahatça görebilmeleri için kızın yanına oturmuştu. Tabard Inn, Thomas Jefferson'a bile yemek çıkarmış olacak kadar eski bir yerdi. Lokantanın önündeki balkonda bir grup gürültücü Alman kahkahalar atıp konuşuyorlardı. Pencereleler açık, hava serindi, bir an için neden saklandıklarını unutmak öyle kolaydı ki.

«Elbiseyi nereden aldın?»

«Beğendin mi?»

«ok güzel.»

«Bu ğleden sonra biraz alışveriş yaptım. Son aldığım şeyler gibi bu da atılmaya mahkm. Herhalde bir daha katığımda bir yerde kalacaktır.»

Garson menüleri getirdi. İçki sipariş ettiler. Lokanta sakin ve zararsızdı.

«Buraya nasıl geldin?» diye sordu Gray.

«Dünya turu yaparak.»

«Bilmek istiyorum.»

«Nevvark'a trenle gittim, oradan uçakla Boston'a, oradan uçakla buraya. Bütün gece ayaktaydım ve iki kere de nerede olduğumu unuttum.»

«Böyle bir şeyi izleyemezlerdi.»

«izleyemediler de. Bilet paralarını nakit dedim ve nakitten yana biraz sıkıştım artık.»

– 237 –

– 236 –

T

«Ne kadara ihtiyaın var?»

«New Orleans'daki bankama telgraf çekip para istemem gerekecek.»

«Pazartesi yaparız onu. Burada güvenliktesin sanırım, Darby.»

«Bunu daha önce de düşündüm. Aslında Verheek'le gemiye binerken kendimi çok güvenlikte hissetmişim ve yanımdaki de Verheek değildi. New York'ta da güvenliğe kavuştuğumu sanıyordum. Sonra Bodur çıktı karşıma. O dakikadan beri de ağızıma bir şey koymadım.»

«Çok ince görünüyorsun.»

-«Teşekkür ederim. Sen hiç burada yedin rrû?» Darby menüye baktı.

Gray de kendi elindeki menüye baktı. «Hayır, ama yemeklerinin çok lezzetli olduğu söylenir. Saçlarını değiştirmişsin yine.» Saçlar şimdi açık kahveydi, hafif bir makyaj vardı ve dudaklar boyalıydı

«Bu adamları görmeye devam edeceksem günün birinde saçsız kalacağım.»

İçkiler gelmişti, yemeklerini ısmarladılar.

«Yarın sabah 7/mes'da bir şeyler çıkmasını bekliyoruz.» Callahan ve Verheek'in fotoğrafları olduğu için New Orleans gazetesinden söz etmeyecekti. Kızın onu gördüğünü tahmin ediyordu.

Ama Darby ilgilenmiş görünmedi. «Ne yani?» diye sorarken çevresine bakındı.

«Pek emin değiliz. Times tarafından atlatılmaktan nefret ederiz. Eski bir rekabet vardır aramızda.»

«Benim bunlarla ilgim yoktur. Gazetecilik hakkında hiçbir şey bilmem ve öğrenmek de istemem. Ben buraya Garcia'yı bulma konusunda bir fikrim olduğu için geldim. Ve bu fikir boşa çıktığı takdirde bir an bile durmadan gideceğim buradan.»

«Özür dilerim. Nelerden söz etmek isterdin?»

«Avrupa'dan. Avrupa'nın en sevdiğin yeri neresidir?»

«Ben Avrupa'dan da Avrupalılardan da nefret ederim. Ben Kanada ve Avusturalya'ya, arada sırada da Yeni Zelanda'ya giderim. Sen neden seviyorsun Avrupa'yı?»

«Büyükbabam İskoçya'dan göçmüş buraya, orada pek çok akrabam var. İki kere gittim.»

- 238 -

Gray cin toniğinin içindeki limonu sıktı. Bardan salona giren altı kişiyi dikkatle süzdü kız. Konuşurken bakışları hep salonun çevresinde dolanıyordu.

«Rahatlamak için iki kadeh içmen gerekecek bence,» dedi Gray.

Darby başını salladı ama konuşmadı. Altı kişi yakındaki bir masaya oturup Fransızca konuşmaya başladılar. Onları dinlemek hoştu.

«Sen hiç Cajun Fransızcası duydun mu?» diye sordu Darby.

«Hayır.»

«New Orleans'da giderek kaybolmakta olan bir lehçedir. Fransızların onu anlamadıklarını söylerler.»

«Eh, Cajunların da Fransızları anlamadıklarından hiç kuşum yok.»

Darby beyaz şarabından bir yudum aldı. «Sana Chad Brunet'ten söz etmiş miydin?»

«Sanmıyorum.»

«Eunice'li yoksul bir Cajun çocuğuydu. Ailesi sazlıklarda balık avlayarak geçinirdi. Chad çok zekiymi, burs alıp Louisiana Üniversitesinde okuduktan sonra Stanford Hukuk Fakültesine gitti ve orayı da okul tarihinin en yüksek mezuniyet puanıyla bitirdi. Yirmi bir yaşında California Barosuna kabul edildi. Ülkenin herhangi bir yerindeki hukuk firmalarının istediğinde çalışabilirdi, ama o San Fransisco'lu bir çevre koruma derneğine girdi. Çok parlak ve gerçek bir hukuk dehasıydı, aradan çok geçmeden petrol ve kimyasal madde şirketlerine karşı açtığı davaları kazanmaya başladı. Yirmi sekiz yaşında çok yetenekli bir avukattı artık. Bütün büyük petrol şirketleri ve diğer çevre kirleten şirketler kendisinden korkmaya başladılar.» Kız şarabından bir yudum daha aldı. «Çok para kazandı. Louisiana sazlıklarını korumak için bir dernek kurdu. O zamanki bilinen adıyla Pelikan Davasına da girmek istediye de, çok meşguldü. Yeşil Vakfına masraflarınının

karşılanması için büyük başışlarda bulundu. Mahkeme Lafayette'de başlamadan az önce Yeşil Vakfı avukatlarına yardım etmek üzere oraya geleceğini açıkladı. New Orleans gazetesinde hakkında birkaç haber çıkmıştı.»

«Sonra ne oldu?»

«İntihar etti.»

«Nee?»

- 239-

«Duruşmadan bir hafta önce motoru çalışan bir arabada buldular Egzoz borusuna takılan bir bahçe hortumunun ucu arabanın içindeydi. Karbon monoksit zehirlenmesiyle basit bir intihar.»

«Araba neredeydi?»

«Galliano kasabası yakınlarında ormanlık bir yerde. Bölgeyi iyi tanırdı. Arabada bazı kamp eşyasıyla oltalar falan da vardı. İntihar notu yoktu. Polis yaptığı soruşturmada kuşkulu bir şeye rastlamadı. Dava kapandı.»

«İnanılmaz bir şey bu.»

«Bazı alkol sorunları vardı ve San Fransisco'da bir ruh doktoru tarafından tedavi edilmişti. Ama intihar haberi tam bir sürpriz oldu.»

«Öldürüldü mü sence?»

«Pek çok insan öldürüldüğünden emindi. Ölümü Yeşil Vakfına büyük bir darbe oldu. Onun sazlıklara olan tutkusu mahkemede çok değerliydi kendileri için.»

G ray içkisini bitirip buzunu takırdattı. Darby ona biraz daha yaklaştı. Garson gelince yemeklerini sipariş ettiler.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Gray Pazar sabahı saat altıda Times gazetesini almak için aşağı indiğinde Marbury Otelinin lobisinde kimse yoktu. Gazete on santim kalınlığında ve altı kilo geliyordu. Gray hemen odasına koşup gazeteyi yatağın üstüne yaydı ve araştırmaya başladı. Birinci sayfada haber olmaması iyiydi. Büyük habere sahip olsalardı birinci sayfadan verecekleri kuşkusuzdu. Rosenberg, Jensen, Callahan, Verheek ve belki de Darby ile Kamil'in ve kimbilir belki de Mattiece'nin resimleriyle çıkacak başsayfanın karabasanıyla yaşıyordu. Uyurken rüyasında hep bunlarla uğraşmıştı.

Ancak hiçbir haber yoktu. Ve hiçbir şey bulmadıkça sayfaları daha hızla çeviriyordu. Sonunda küçük ilanlara ve spora gelince aramayı bıraktı, telefonu koşup Smith Keen'i aradı.

«Gördün mü?» diye sordu.

«Ne güzel, değil mi? Ne olduğunu çok merak ediyorum doğrusu.»

«Ellerinde bir şey yok, Smith. Deliler gibi araştırıyorlar ama henüz bir şey elde edemediler. Feldman kiminle konuşmuştu?»

«Söylemiyor. Ama güvenilir bir kaynak demişti.»

Keen karısından boşanmıştı ve Marbury'den pek de uzak olmayan bir apartmanda tek başına yaşıyordu.

«İşin var mı?» diye sordu Gray.

«Pek var diyemem. Pazar günü sabahın altı buçuğundayız henüz.»

«Konuşmamız gerek. Beni on beş dakika sonra Marbury Otelinin kapısından al.»

«Marbury Oteli mi?»

«Uzun hikâye. Sonra anlatırım.»

«Aha, kız. Seni şanslı domuz seni!»

«Keşke. Ama o başka bir otelde.»

«Burada mı? VWashington'da mı?»

«Evet. On beş dakika.»

«Orada olacağım.»

Gray karton bardak içindeki kahvesini yudumlayarak lobide bekliyordu. Kız onu paranoyak yapmıştı, artık o da sokaklarda otomatik silahlı haydutlar görmeye hazır olmuştu. Buna çok canı sıkılıyordu. Keen'in

Toyota'sını görünce dışarı çıktı.

Keen arabayı hareket ettirirken, «Neresini görmek istersin bakalım?» dedi.

«Bilmem. Güzel bir gün. Virginia'ya gitmeye ne dersin?»

«Nasıl istersen. Dairenden mi atıldın yoksa?»

«Hayır. Kızın talimatını uyguluyorum. Bir mareşal gibi düşünüyor ve burada olmamı istediği için, ben de buradayım. Saliya kadar burada kalmalıyım, yoksa korkar ve beni başka bir yere nakleder. Beni ararsan oda numaram 833, ama bunu başkasına söyleme.»

«Herhalde parasını Post'a ödetmeyi düşünüyorsundur.»

«Şu anda parayı düşündüğüm yok. Kızı New Orleans'ta öldürmeye kalkışanlar Cuma günü New York'taymışlar ya da kız öyle sanıyor. Müthiş bir izleme yetenekleri olduğu için çok tedbirli olmak zorunda.»

- 240 -

- 241 -

Pelikan Dosyası / F: 16

«Birileri seni, birileri de onu izliyorsa, o zaman kız ne yaptığını çok iyi biliyor demektir.»

«Smith, o ne yaptığını çok iyi biliyor. Çarşamba sabahı bir daha dönmek üzere gidiyor buradan. Onun için Garcia'yı iki günde bulmalıyız.»

«Ya Garcia'yı gözünde fazla büyütüyorsan? Ya onu bulursan ve konuşmazsa ya da bir şey bilmiyorsa? Bunu düşündün mü?»

«Bunu düşünerek geceleri uyuyamıyorum. Onun önemli bir şey bildiğinden eminim. Bir belge ya da bir kâğıt parçası var; elle tutulan bir şey ve o da buna sahip. Bundan bir iki kere söz etti, ama sonra üstelediğimde kabul etmedi. Ama buluşacağımız gün bana onu gösterecekti. Bundan eminim. Onda bir şeyler var diyorum sana, Smith.»

«Ya sana göstermezse?»

Potomac nehrini geçip Arlington Mezarlığına doğru gittiler. Keen piposunu yakıp camı araladı. «Ya Garcia'yı bulamazsan?»

«B Planı. Kız gider ve anlaşma sona erer. Ülkeyi terketmesinden sonra adını belirtmemek koşuluyla raporu kullanmama izin var. Zavallı kız her ne olursa olsun, sağ çıkamayacağını düşünüyor, ama yine de korunmak istiyor. Onun adını, raporun yazarı olarak bile kullanamam.»

«Peki, rapordan çok söz ediyor mu?»

«Yazılmasında değil. Çılgın bir fikirmiş, bir süre kovalamış ve bomba patladığında fırlatıp atmışmış. Yazdığına bin pişman. Callahan'la birbirlerine gerçekten âşık olmuş. Büyük bir ıstırap ve suçluluk var içinde.»

«Peki, B Planı nedir?» j

«Avukatlarla saldıracağız. Mattiece ancak mahkeme emirleri falanJ gibi bizim elimizde olmayan şeylerle yuvasından çıkacağından, avukatlarının üstüne gideceğiz. Burada iki büyük firma temsil ediyor kendisini. Yüksek Mahkemeyi çok büyük bir titizlikle inceleyip Rosenberg ve Jen-sen'in adlarını veren ya bir avukattır ya da bir avukatlık firması. Mattiece kimi öldüreceğini bilemezdi. Bunu ancak avukatları söylemiştir. Bir komplo yani.»

«Ama onları konuşmaya zorlayamazsın.»

«Müşterileri hakkında zorlayamam. Ama avukatlar suçluysa ve biz sorular sormaya başlamışsak, zayıf yerinden bir kopma olacaktır. Sekiz

on muhabir avukatlara, sekreterlere, bilmem kime bir telefon yağmuruna başladık mı...»

Keen piposunu tüttürdü. «Bu firmalar hangileri?»

«White ve Blazeovich ile Brim, Stearns ve Kidlow. Bizim kütüphaneye bir bakalım haklarında ne bulacaksın.»

«White ve Blazeovich'i duydum. Büyük bir Cumhuriyetçi firmadır.»
Gray başını sallayarak kahvesini bitirdi.

«Ya başka bir şirketse?» diye sordu Keen. «Ya bu firma VWashington-ton'da değilse? Ya komplocular açık vermezlerse? Ya ortada bir firma değil de, bir tek kişi varsa? Ya Mattiece'nin kendi avukatlarından biri vermişse bu fikri?»
«Kimi zaman beni ne kadar sinir ettiğinin farkında mısınız?»

«Bunlar geçerli sorulardır.»

«O zaman C Planına geçeriz.»

«O nedir?»

«Daha bilmiyorum. Kız o kısmına gelmedi henüz.»

Darby kendine sokaklardan uzak durup odasında yemesini söylemişti. Gray de bir sandviçle kızarmış patates alıp sekizinci kattaki odasına dönüyordu. Asyalı bir hizmetçi odasının yakınlarında temizlik arabasını itmekteydi. Gray kapısı önünde durup anahtarını çıkardı.

«Bir şey mi unuttunuz, efendim?» diye kız sordu.

Gray kıza baktı. «Efendim?»

«Bir şey mi unutmuşunuz?»

«Hayır. Neden sordunuz?»

Kız bir adım yaklaştı. «Daha şimdi çıktınız, efendim ve hemen dön-
dünüz.»

«Ben saatler önce çıktım.»

Kız başını sallayıp daha iyi görmek için bir adım daha yaklaştı. «Hayır, efendim. On dakika önce odanızdan bir adam çıktı.» Kız duraksayarak bakıyordu yüzüne. «Ama sanırım o siz değildiniz, efendim.»

Gray oda numarasına baktı. 833. Kadına baktı. «Adamın bu odadan çıktığından emin misiniz?»

«Evet, efendim. Çıkalı üç beş dakika oldu.»

- 242 -

- 243 -

Gray paniğe kapıldı. Hemen merdivene koşup sekiz kat aşağı indi. Odada ne vardı? Yalnızca elbiseleri. Durup elini cebine soktu. Tabard Oteli ile kızın telefon numarası cebindeydi. Birden soluğu kesilir gibi oldu, lobiye çıktı.

Darby'yi bir an önce bulmalıydı.

Darby, Georgetown'da Edvvard Bennett VWilliams Hukuk Kütüphanesinin ikinci katındaki okuma odasında boş bir masa bulmuştu. Martida-le Hukuk Rehberinin beşinci cildinde Washington firmaları bölümünde White ve Blazeovich şirketi tam yirmi sekiz sayfa yer kaplıyordu. Ortaklardan başlayarak dört yüz on iki avukatın adları, doğum tarih ve yerleri, okulları, üyesi buldukları mesleki kuruluşlar, aldıkları ödüller, yaptıkları yayınlar tek tek sıralanmıştı. Darby uzun uzun not aldı.

Şirketin seksen bir ortağı vardı. Hepsini alfabetik sıraya dizip tek tek adları yazdı. İş aramak için hukuk şirketlerini araştırmakta olan herhangi bir hukuk öğrencisinden farksızdı.

Yaptığı şey sıkıcı olduğundan arasına aklı başka şeylere dalıyordu. Thomas yirmi yıl önce burada çalışmıştı. Sınıfının önde gelenlerinden ve kütüphanede uzun saatler boyunca çalıştığını söylemişti. Hukuk dergisine yazılar yazmıştı ki, normal koşullar altında Darby de şu anda aynı şeyi yapıyor olacaktı.

Son on günde ölüm konusunu çeşitli açılardan incelemişti. Bir insanın uyurken ölmesi dışında hangi ölümün daha iyi olacağı konusunda kararsızdı. Bir hastalık sonucu uzun ve ıstıraplı bir ölüm hem hasta hem de onu sevenler için bir karabasandı, ancak burada da hiç olmazsa bir hazırlık ve veda zamanı vardı. Bir saniyede olup biten beklenmedik ve ani ölüm, ölen için kuşkusuz en iyisiydi. Ancak geride kalanlar tüm duyguların uyuştugu bir şoka giriyorlardı o zaman da. O kadar çok ıstırap veren soru

vardı ki? Acı çekmiş miydi? Son düşüncesi ne olmuştu? Neden olmuştu? Ve sevilen birinin ani ölümünü seyretmek ise tanımla-namayan bir şeydi.

Thomas'm öldüğünü gördüğü için onu daha çok seviyordu; kendi kendine artık patlamayı duymamasını, dumanın kokusunu almamasını ve onu ölürken görmemesini söylüyordu. Üç gün daha sağ kalabilirse
- 244 -

kapıyı kapatıp ağlayacağı ve yası sona erene kadar eline geçeni sağ sola fırlatabileceği bir yerde olacaktı. O yere gitmeye kararlıydı.

White ve Blazevich hakkında firma dışından en çok bilgi sahibi olana kadar adları ezberledi. Sonra karanlığa süzülüp bir taksiyle oteline gitti.

Matthew Barr'ın New Orleans'ta görüştüğü avukat kendisini Fort Lauderdale'de belirli bir otele göndermişti. Avukat orada ne olacağı konusunda kesin bir şey bilmiyordu, ancak Barr Pazar gecesi otele gidince adına bir oda ayırtılmış olduğunu gördü. Resepsiyona bırakılan bir notta sabah erkenden aranacağı bildiriliyordu. Saat onda Fletcher Coal'u evinden arayıp durum raporu verdi.

Coal çok daha başka şeylerle uğraşıyordu. «Grantham çıldırmış,» dedi. «O ve gazeteden Rifkin adında biri önlerine gelen yere telefon yağıdırıyorlar. Çok zararlı olabilirler.»
«Raporu görmüşler mi?»

«Görüp görmediklerini bilmiyorum, ama duydukları kesin. Rifkin dün yardımcılanmdan birini evinden arayıp Pelikan Raporu hakkında ne bildiğini sormuş. Yardımcım bir şey bilmiyordu, ancak Rifkin'in kendisinden de az bildiği izlenimine kapılmış. Raporu gördüğünü sanmıyorum, ama bundan emin olamayız.»

«Lanet olsun. Biz gazetecilere ayak uyduramayız ki. Herifler dakikada yüz yere telefon ederler.»

«Sadece ikisi. Grantham ve Rifkin. Grantham'm telefonlarını dinliyorsun. Rifkin'inkileri de dinle.»

«Grantham ne evindeki ne de arabasındaki telefonu kullanıyor. New Orleans Havaalanından Bailey'i aradım. Grantham yirmi dört saattir evine gelmemiş, ama arabası oradaymış. Kapısını vurmuşlar, açan olmamış. Ya içerde ölmüş diyor ya da gece kimseye görünmeden sıvışmış.»
«Belki de ölmüştür.»

«Sanmıyorum. Onu biz de izliyorduk, FBI ajanları da. Sanırım bunu haber aldı.»

«Onu bulmalısın.»

- 245 -

«Nasıl olsa bir yerden çıkacaktır. Gazeteden pek uzaklaşamaz.»

«Rifkin'in de telefonu dinlensin. Bailey'i bu akşam ara ve hemen başlamasını söyle. Tamam mı?»

«Tamam, efendim.»

«Grantham'ın olayı bildiğini ve Washington Posf'un başsayfasına geçirmek üzere olduğunu bilseydi Mattiece ne yapardı dersin?»

Barr yatağa uzanıp gözlerini kapattı. Aylar önce Fletcher Coal'u kızdırmama kararı vermişti. Coal hayvanın tekiydi.

«İnsan öldürmekten korkmaz, değil mi?» dedi Barr.

«Yarın Mattiece'yi göreceksin mi?»

«Bilmiyorum. Bu heriflerin her şeyi gizli kapaklı. Kapalı kapılar ardında bile fısıltıyla konuşuyorlar. Bana fazla bir şey söylemediler.»

«Fort Lauderdale'e gitmeni neden istemişler?»

«Bilmiyorum. Bahama Adalarına daha yakın diye belki. Yarın oraya gideceğimi sanıyorum ya da o buraya gelecek. Bilemiyorum.»

«Belki de Grantham'ı biraz abartman iyi olur. Mattiece hikâyeyi balon gibi söndürür.»

«Düşünürüm.»

«Sabaha beni ararsın.»

Darby kapıyı açınca notu gördü. «Darby, terastayım. Çok acil. Gray.» Derin bir soluk alıp kâğıdı cebine soktu. Kapısını kilitleyip aşağı indi, restorandan geçip terasa çıktı. Gray tuğla bir duvarın ardındaki küçük bir masadaydı.

Darby yanına otururken, «Neden geldin buraya?» dedi. Gray yorgun ve sıkıntılı görünüyordu.

«Sen neredeydin?»

«Senin burada ne aradığın daha önemli. Ben söylemeden buraya gelmeyecektin. Neler oluyor?»

Gray Smith, Keen'e telefon etmesinden otel hizmetçisiyle konuşmasına kadar sabah yaptıklarını anlattı. Günün geri kalan saatlerinde taksiden taksiye atlayarak kentin bir başından öteki başına kadar dolaşmıştı. Tam seksen dolar taksi parası vermişti. Karanlık basıp da görünmeden Tabard Oteline girebileceği saati beklemişti. İzlenmediğinden emindi.

- 246 -

Darby hiç konuşmadan dinledi. Lokantaya ve teras kapısına bakıyordu.

«Benim odamı nasıl bulduklarını anlamıyorum,» dedi Gray.

«Oda numaranı birine söylemiş miydin?»

Gray bir an düşündü. «Yalnızca Smith Keen'e söylemiştim. Ama o kimseye söylemez ki.»

Darby erkeğe bakıyordu. «Ona oda numaranı nerede söyledin?»

«Arabasında.»

Darby başını salladı. «Sana kimseye söylememeni söylemiştim, değil mi?»

Gray buna karşılık veremedi.

«Senin için bu bir oyun, değil mi, Gray? Daha önce de ölüm tehditleri almış, ama kuru gürültüye pabuç bırakmayan bir gazetecisin, değil mi? Sana kurşun işlemez, öyle değil mi? Senin Pulitzer ödülü kazanman için burada birkaç gün dedektiflik oynayacağız ve sen Washington Post'un Gray Grantham'ı olduğun için kötüler aslında o kadar da kötü deşiller, değil mi?»

«Yeter, Darby.»

«Seni bu insanların ne kadar tehlikeli olduklarına inandırmaya çalıştım. Onların neler yapabildiklerini gördüm. Beni bulurlarsa ne yapacaklarını biliyorum. Ama bunların hepsi senin için oyun, değil mi? Hırsız polisçilik. Saklambaç.»

«Tamam, inandım.»

«Inansan iyi edersin. Bir falso daha yaparsan iki olasılık var: ya ikimiz de ölürüz ya da ben ilk uçağa binmiş olurum. Anladın mı?»

«Anladım. Yemin ederim ki, anladım.»

«Burada bir oda tut. Yarın gece, eğer sağ kalırsak, sana küçük bir otel bulurum.»

«Ya burası doluysa?»

«O zaman benim banyomun içinde kapıyı kapatarak yatarsın.»

Darby çok ciddiye. İlk şamarını yemiş birinci sınıf öğrencisi gibiydi Gray. Beş dakika hiç konuşmadılar.

«Beni nasıl buldular?» diye sonunda sordu Gray.

«Evinin ve arabanın telefonlarını dinliyorlardır. Şimdi de Smith

- 247 -

Keen'in arabasını dinledikleri de anlaşıldı. Bu insanlar amatör deşiller diyorum sana.»

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Gray geceyi 14 numaralı odada geçirdi ve pek uyuyamadı. Lokanta saat altıda açılınca bir kahve içmek için aşağı indi, sonra hemen odasına döndü. Çok uzun bir geçmişe sahip olan otel üç eski evin birleşmesinden

meydana gelmişti. İçinde daracık koridorlar ve küçük kaplılarıyla zaman kavramı durmuş gibiydi.

Uzun ve yorucu bir gün olacaksa da, akşama kadar kızla beraber olacağı için sevinçliydi. Bir yanlışlık yapmıştı ama Darby onu başışlamıştı. Saat tam sekiz buçukta 1 numaralı odanın kapısını vurdu. Kız hiç bekletmeden açıp hemen arkasından kapattı.

Üzerinde blucini ve bol kazağıyla yine hukuk öğrencisi olmuştu. Gray'e bir fincan kahve verip telefonun sayfa sayfa kâğıtlar ortasında kaldığı küçük masanın başına oturdu. «İyi uyudun mu?» diye sordu.

«Hayır.» Gray Times gazetesini yatağın üstüne fırlattı. Gelmeden önce gözden geçirmişti. Yine bir şey yoktu.

Darby telefonu açıp Georgetovvn Hukuk Fakültesinin numarasını çevirdi. «Yerleştirme Bürosu lütfen.» Uzun bir bekleyişten sonra da, «Evet, Ben Sandra Jernigan,» dedi. «White ve Blazeovich avukatlık şirketinin ortaklarından biriyim. Bilgisayarımızda bir arıza oldu. Bazı aylık bordrolarını yeniden çıkarmak zorundayız, muhasebeden geçen yaz burada staj yapan öğrencilerin adlarını istediler. Sanırım dört kişiydiler.» Darby bir an dinledi. «Jernigan. Sandra Jernigan. Evet. Ne kadar sürer.» Bir duraklama. «Sizin adınız? Joan. Teşekkür ederim, Joan.» Darby telefonu eliyle kapatıp derin bir soluk aldı. Gray hayranlıkla izliyordu kızını.

«Evet, Joan. Yedi kişi. Bizim kayıtlarımız tam bir keşmekeş içindi

– 248 –

Adresleri ve sosyal sigorta numaraları var mı? Vergi için gerekiyor. Elbette. Ne kadar sürer? Güzel. O tarafa giden bir hadememiz var, yarım saate kadar orada olur. Teşekkür ederim, Joan.»

«Sandra Jernigan demek?» dedi Gray.

«Yalan söylemeyi o kadar da beceremiyorum.»

«Müthişsin. Herhalde hademe de benim, değil mi?»

«Hademe olarak kabul edilebilirsin. Hukuku terketmiş bir görünüşün yok değil.» Pek de sevimlisin, dedi kendi kendine.

«Kazağını beğendim.»

Darby soğumuş kahvesinden bir yudum aldı. «Çok uzun bir gün olacak.»

«Şimdiye kadarından memnunum. Listeyi alıp seni kütüphanede bulacağım, değil mi?»

«Evet. Yerleştirme Bürosu hukuk fakültesinin beşinci kalındadır. Ben 336 numaralı odada olacağım. Üçüncü katta küçük bir toplantı odası. Sen bir taksiyle git. Ben on beş dakika sonra seni orada bulurum.»

«Emredersiniz, hanımefendi.» Grantham çıktı. Darby beş dakika bekledikten sonra çantasını alıp onu izledi.

Yol yakındı ama sabah trafiği epey sıkıştıktı. Arkadan tabancalı adamlar kovalarken kaçak yaşam zaten sıkıntılıydı, ama aynı zamanda hem kaçmak hem dedektiflik oynamak çok güç geliyordu. Darby taksi ye bindikten ancak beş dakika sonra izlenebileceğini hatırladı. Belki de iyiydi böylesi. Belki de araştırmacı bir gazeteci gibi çalışırsa Bodur'u ve diğerlerini düşünmeyecekti. Bugün ve yarın çalışacaktı. Çarşamba akşamı ise deniz kıyısında olabilirdi.

1

Georgetovvn Hukuk Fakültesiyle başlayacaklardı. Orada bir şey bulamazlarsa George Washington Hukuk Fakültesine gideceklerdi. Zaman kalırsa Amerikan Üniversitesini de denerlerdi. Bu üçünden sonra artık istediği yere gidebilirdi.

Taksi McDonough Binası önünde durdu. Darby çantası ve kazağıyla dersten önce ortalıkta dolaşan öğrencilerden farksızdı. Merdivenle üçüncü kata çıkıp toplantı odasının kapısını arkasından kapattı. Bu odada kimi zaman ders yapılır, kimi zaman da kampüste çalışmak isteyen-

– 249 –

II

I

lerin mülakatları yapılırdı. Darby notlarını masanın üstüne yayınca derslerine hazırlanan bir öğrenciden farkı kalmamıştı.

Çok geçmeden Gray de geldi. «Joan çok tatlı bir hanımmış,» diyerek listeyi kıza verdi. «Ad ve adresleri ve sosyal sigorta numaraları. Güzel, değil mi?»

Darby listeye bakıp çantasından bir telefon rehberi çıkardı. Adlardan beşini rehberde buldular. Darby saatine baktı. «Dokuzu beş geçiyor. Bunlardan ancak yarısının dersi vardır. Bazılarının dersleri daha geç saatlerdedir. Bu beşini arayıp bir bakayım hangilerini evlerinde bulacağım. Sen telefon numaraları olmayan şu ikisinin adını al ve kayıt bürosundan ders saatlerini öğren.»

Gray saatine baktı. «On beş dakika sonra burada buluşalım öyleyse.» Odadan önce o çıktı, sonra Darby. Kız birinci katta, sınıfların dışındaki telefonlardan birine gidip James Maylor'u aradı.

Bir erkek sesi, «Alo?» dedi.

«Dennis Maylor mu?»

«Hayır, ben James Maylor'um.»

«Özür dilerim.» Darby telefonu kapattı. Adres on dakikalık yoldaydı. Maylor'un saat dokuzda dersi yoktu, dersi saat ondaysa daha kırı dakika evde olacak demekti.

Diğer dördünü de aradı. İki evdeydi, ikisinde ise telefon açılmadı.

Gray üçüncü kattaki kayıt bürosunda sabırsızlıkla bekliyordu. Büroda çalışan bir öğrenci arka tarafta bir yerde olan kayıt memurunu bulmaya çalışıyordu. Öğrenci ders çizelgelerini vereceklerinden emin olmadığını söylemişti.

Kadın memur kuşkulu bir bakışla ortaya çıktı. «Buyrun, ne istemiştiniz?»

«Ben Washington Posf'tan Gray Grantham. Laura Kaas ve Michael Akers adlı iki öğrencinizi bulmak istiyordum.»

«Bir aksilik mi var?» diye sordu kadın.

«Hayır. Bir iki soru soracaktım. Bu sabah dersleri var mıydı?» Gray genellikle yaşlı kadınlara sakladığı güven verici gülümsemesiyle bakıyordu kadına. Bu yöntemi hiç şaşmazdı.

«Bir kimliğiniz var mı?»

- 250 -

«Elbette.» Gray cüzdanını açıp kimliğini gösterdi.

«Aslında Dekana sormam gerekir ama...»

«Olur. Odası hangisi?»

«Ama kendisi burada değil, kent dışında.»

«Ben bu öğrencileri bulmak için yalnızca ders saatlerini öğrenmek istiyordum. Ev adreslerini, notlarını falan istemiyorum ki. Gizli ya da özel bir bilgi peşinde değilim.»

Kadın yanındaki öğrenciye baktı. Çocuk, «Büyük iş sanki» der gibi omuzlarını silkince, «Bir dakika,» deyip arka tarafa gitti.

Gray bilgisayar çıktılarıyla döndüğünde Darby kendisini bekliyordu. «Akers ve Kaas şu anda derste olmalı,» dedi Gray.

Darby programa baktı. «Akers ceza usulü, Kaas da idare hukuku derslerindeler; her ikisi de dokuzdan ona kadar. Ben onları bulmaya çalışayım.» Gray'e aldığı notları gösterdi. «Maylor, Reinhart ve Wilson evdeydiler. Ratliff ve Linney'i bulamadım.»

«En yakını Maylor. İki dakika sonra orada olabilirim.»

«Araba?»

«Hertz'e telefon ettim. On beş dakika sonra Postun otoparkına bırakacaklar.»

Maylor'un dairesi öğrenciler için ucuz kirali yerlere dönüştürülmüş bir

deponun üçüncü kalındaydı. Kapıyı hemen açtı. Zinciri çekmeden konuştu.

«James Maylor'u arıyorum,» dedi Gray.

«Benim.»

«Ben Washington Posf'tan Gray Grantham. Size bir iki soru sormak istiyordum.»

Zincir çekildi, kapı açıldı. Gray iki odalı daireye girdi. Odalardan \x birinin

ortasında duran bir bisiklet odanın yarısını kaplamıştı.

«Ne var?» diye sordu Maylor. Meraklanmıştı ve soruları yanıtlamaya hevesli görülüyordu.

«Anladığım kadarıyla geçen yaz White ve Blazeovich şirketinde staj yapmışsınız.»

«Evet, üç ay.»

- 251 - v

Gray not aldı. «Hangi bölümündeydiniz?»

«Uluslararası. Pek parlak bir bölüm değildi. Araştırma ve anlaşma taslağı yazma.»

«Şefiniz kimdi?»

«Bir tek kişi yoktu. Bana iş veren üç kişi vardı. Onların başındaki ortak da Stanley Coopman'dı.»

Gray cebinden Garcia'nın kaldırırmda çekilmiş fotoğrafını çıkardı. «Bu yüzü tanıyor musunuz?»

Maylor resmi alıp inceledi. Başını salladı. «Sanmıyorum. Kim bu?»

«Bir avukat. White ve Blazeovich'de çalıştığını sanıyorum.»

«Çok büyük bir şirkettir. Ben bir bölümün bir köşesindeydim. Dört yüzden fazla avukat çalışıyor orada.»

«Evet, öyleymiş. Onu görmediğinizden emin misiniz?»

«Eminim. Şirket on iki kat işgal ediyor ve bunlardan çoğuna ayak bile basmadım.»

Gray resmi cebine soktu. «Öteki stajyerlerle tanışıyor muydunuz?»

«Elbette. Georgetown'dan ikisini zaten tanıyordum: Laura Kaas ve JoAnne Ratliff. George VWashington'dan Patrick Franks ve Vanlandingham adında biri vardı. Sonra Harvard'dan Elizabeth Larson, Michigan'dan Amy MacGregor ve Emory'den Moke adında biri, ama yanılmıyorsa onu kovmuşlardı. Böyle büyük şirketlerde yazları epey stajyer çalışır.»

«Fakülteyi bitirince orada çalışmayı düşünüyor musunuz?»

«Bilmem ki. Öyle büyük şirketlerde çalışacak biri olduğumu sanmıyorum.»

Gray gülümseyerek not defterini arka cebine soktu. «Bak,» dedi.

«Sen bu şirkette çalıştın. Ben bu adamı nasıl bulabilirim?»

Maylor bir an düşündü. «Oraya gidip sormak istemiyorsunuz sanırım.»

«Yerinde bir tahmin.»

«Ve elinizde yalnızca bir resim var?»

«Evet.»

«O zaman doğru yoldasınız. Stajyerlerden biri onu tanıyacaktır.»

«Teşekkür ederim.»

- 252 -

«Başı dertte mi?»

«Hayır. Bir şeye tanık olabilir. Pek uzak bir olasılık ama araştırmam gerek.»

Gray kapıyı açtı. «Çok teşekkür ederim.»

Darby telefonların karşısındaki ilan tahtasında sonbahar dönemi ders listesine bakıyordu. Saat dokuz dersi sona erince ne yapacağını henüz bilemiyordu. İlan tahtası Tulane'dekinden farksızdı: ders listeleri, görev

bildirileri, kitap, bisiklet, oda ve oda arkadaşları ilanları. Kulüp toplantıları, partiler, maçlar... Sırt çantalı genç bir kadın durup tahtaya baktı. Öğrenci olduğu belliydi.

Darby kıza gülümsedi. «Özür dilerim. Laura Kaas'ı tanıyor muydunuz acaba?»

«Elbette.»

«Ona bir mesaj getirmiştım. Bana gösterebilir misiniz?»

«Derste mi?»

«Evet. idare hukukunda, 207 numaralı sınıfta.»

Profesör Ship'in idare hukukunu konuşarak yürüdüler. Dört sınıf birden boşanınca koridorlar kalabalıklaşmıştı. Kız kendilerine doğru gelen uzun boylu bir kıızı gösterdi. Darby teşekkür edip Laura Kaas'ı kalabalık azalıp dağılına kadar izledi.

«Özür dilerim. Siz Laura Kaas mısınız?» Uzun boylu kız durdu. «Evet.»

Darby'nin hiç sevmediği yalan söylemeye sıra gelmişti. «Adım Sara Jacobs. Washington Post için bir haber üstünde çalışıyorum. Size bir iki soru sorabilir miyim?» Laura Kaas'ı birinci olarak seçmesinin nedeni kızın onda dersi olmamasıydı. Michael Akers'in dersi vardı. Darby onunla da saat on birde konuşmayı deneyecekti.

«Ne konuda?»

«Sadece bir dakikanızı alacak. Şuraya girebilir miydik?» Darby boş bir sınıfı göstererek yürüdü. Laura da onu izledi.

«Siz geçen yıl VWhite ve Blazeovich'te staj yaptınız.»

«Evet.»

Darby sinirlerine hakim olmaya çalıştı. «Hangi bölümdeydiniz?»

– 253–

«Vergi.»

«Vergi hukukunu seviyorsunuz demek?»

«Seviyordum. Şimdi nefret ediyorum.»

Darby sanki yıllardır bu kadar komik bir şey duymamış gibi güldü. Cebinden bir resim çıkarıp Laura Kaas'a gösterdi.

«Bu adamı tanıyor musunuz?»

«Hayır.»

«Onun White ve Blazeovich'de çalışan bir avukat olduğunu tahmin ediyorum.»

«Orada çok avukat var.»

«Görmediğinizden emin misiniz?»

Kız resmi geri verdi. «Eminim. Ben beşinci kattan başka yere girmedim. Orada çalışan herkesi tanımak yıllar sürer.»

Laura çevresine bakındı. Konuşma sona ermişti. «Çok teşekkür ederim,» dedi.

«Bir şey değil,» dedi odadan çıkan Laura.

Saat tam on buçukta 336 numaralı odada buluştular. Gray, Ellen Reinhart'ı okula gitmek üzere çıkarken yakalamıştı. Kız Daniel O'Malley adındaki bir ortağın yanında çalışmış ve yazın çoğunu Miami'deki bir duruşmada geçirmişti. Washington bürosunda pek az kalmıştı. White ve Blazeovich'in dört kentte daha bürosu vardı. Garcia'yı tanııyordu.

Judith Wİlson evinde yoktu, ama oda arkadaşı saat bire doğru döneceğini söylemişti.

Maylor, Kaas ve Reinhart'ı listeden sildiler. Planlarını yapıp yeniden ayrıldılar. Gray şirkette iki yaz stajyerlik yapmış olan Edvard Linney'i bulmaya gitti. Linney telefon rehberinde yoktu ama Georgetovvn kam-pusunun kuzeyinde VVesley Heights'da oturuyordu.

Darby saat on kırk beşte yeni bir mucize umarak ilan tahtasının çevresinde dolanıyordu. Akers erkekti ve ona üç türlü yaklaşabilirdi. Onun 201 numaralı sınıfta ceza usulü dersinde olduğunu umuyordu. Sınıfın kapısında iki dakika bekledikten sonra kapı açıldı ve elli öğrenci dışarı çıktı.

Darby asla gazeteci olamayacaktı. Yabancılara yaklaşp sorular sormak ona göre bir iş değildi. Çok sıkıntılı bir şeydi bu. Ama

yine de çekingen görünüşlü ve kalın camlı gözlüklü bir gence yaklaşp, «Özür dilerim. Acaba Michael Akers'i tanıyor muydunuz?» diye sordu.

Genç gülümsedi. Dikkati çekmiş olmak hoş bir şeydi. Ön kapıya doğru yürüyen bir grubu gösterdi. «İşte o, gri kazaklı.»

«Teşekkür ederim.» Grup kapıdan çıkınca dağıldı, Akers'le bir arkadaşı ayrıldılar.

«Bay Akers!» diye seslendi Darby.

Her iki genç de durup döndüler, kızı görünce gülümsediler. «Siz Michael Akers misiniz?» diye sordu Darby.

«Evet. Ya siz kimsiniz?»

«Adım Sara Jacobs, Washington Post'da çalışıyorum. Sizinle yalnız konuşabilir miyiz?»

«Elbette.» Arkadaşı durumu anlayışla karşılayıp gitti.

«Ne hakkında?» diye sordu Akers.

«Siz geçen yaz White ve Blazeovich'de staj yaptınız mı?»

«Evet.» Akers sorulardan hoşlanıyor gibiydi.

«Hangi bölümde?»

«Emlak. Çok sıkıcıydı, ama bir işti. Neden sordunuz?»

Darby resmi uzattı. «Bu adamı tanıyor musunuz? White ve Blazeovich'de çalışıyor.»

Akers adamı tanımak istedi. Kıza yardımcı olmak, onunla uzun uzun konuşmak isterdi, ama yüz hiç de tanıdık gelmemişti.

«Biraz kuşkulu biri, değil mi?» dedi.

«Öyle sanırım. Onu tanıyor musunuz?»

«Hayır. Hiç görmedim. Çok büyük bir şirkettir. Ortaklar bile toplantılara katılırken yakalarına adları yazılı rozetler takarlar, inanır mısınız? Şirket

sahipleri bile birbirlerini tanımazlar. En az yüz ortak olmalı.»

Seksen dörttü tam olarak. «Bir şefiniz var mıydı?»

«Evet, VValter Welch adında bir ortak. Gerçek bir züppe. O şirketten hiç hoşlanmadım, doğrusunu isterseniz.»

«Diğer stajyerleri hatırlıyor musunuz?»

«Elbette. Yaz stajı yapan çok öğrenci vardı.»

«Onların adlarına gerek duyarsam sizi rahatsız edebilir miyim?»

«Ne zaman isterseniz. Bu adamın başı dertte mi?»

-254-

- 255 -

«Sanmıyorum. Ama bir şey bilebilir.»

«Hepsinin barodan atılacaklarını umarım. Bir haydut çetesi aslında. Çalışmak için berbat bir yer. Her şey politik.»

«Teşekkür ederim.» Darby gülümseyerek döndü. Delikanlı kızın arkasına hayran kaldı, «Ne zaman isterseniz beni arayabilirsiniz,» dedi. «Teşekkür ederim.»

Araştırmacı muhabir Darby yandaki kütüphane binasının beşinci katındaki Georgetown Hukuk Derg/s/"nin kalabalık bürosuna gitti. Kütüphanede derginin son sayısında JoAnne Ratliff'in editör yardımcısı olduğunu görmüştü. Bu tür dergiler bütün hukuk fakültelerinde birbirlerinden farksızdı. En iyi öğrenciler hep orada bulunur ve bilimsel yazılarını hazırlarlardı. Bunlar diğer öğrencilerden üstün olduklarından kendi kafalarına çok önem veren, içine kapalı bir grup oluşturlardı. Dergi yazıhanesi onların ikinci evleriydi.

Darby içeri girdi ve karşısına ilk çıkan gence JoAnne Ratliff'i sordu.

Genç sağdan ikinci kapıyı gösterdi Sağdan ikinci kapı raflarında dizi dizi kitaplar olan bir odaydı. İki kadın içerde çalışmaktaydı.

«JoAnne Ratliff,» dedi Darby.

Kırk yaşlarında gösteren bir kadın, «Benim,» dedi.

«Merhaba. Adım Sara Jacobs, Washington Post gazetesinde çalışıyorum. Size çok kısa bir iki şey sorabilir miydim?»

Kadın kalemini masaya bırakıp öteki kadına bakarak kaşlarını çattı. Yaptıkları her neyse, çok önemliydi ve böyle kesintiye uğratılması münasebetsizlikti. Kendileri çok değerli hukuk öğrencileriydi.

Darby suratını ekşitip bir şeyler söylemek isterdi. Kendisi de sınıfının ikincisiydi, o kadar büyük havalara bürünmelerine gerek yoktu!

«Ne hakkında?»

«Yalnız konuşabilir miydik?»

Kadınlar yine kaşlarını çatıp bakiştılar.

«Çok meşgulüm,» dedi Ratliff.

Ben de, diye düşündü Darby. Sen anlamsız bir makaleye dipnotu arıyorsun, ben iki Yüksek Mahkeme yargıcını öldüren katili arıyorum. «Özür dilerim. Ama iki dakikadan fazla sürmeyecek.»

Koridora çıktılar. «Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim, ama çok acelem var da.»

- 256 -

«Demek muhabirsiniz?» Bu bir sorudan çok, bir meydan okumaydı. Ve Darby yeniden yalan söylemek zorundaydı. Daha iki gün sürecekti yalanları, ondan sonra Karayıpler'deydi ve Grantham ne isterse yapsındı.

«Evet. Sız geçen yaz stajınızı White ve Blazeovich'de mi yaptınız?»

«Evet. Neden?»

Fotoğraf çıkarıldı. Ratliff resmi alıp uzun uzun inceledi.

«Onu tanıyor musunuz?»

Kadın başını saladı. «Sanmıyorum. Kim bu?»

Bu karı iyi avukat olacak, diye düşündü Darby. Bir dakikada kaç soru sordu böyle.

«White ve Blazeovich'de çalışan bir avukat. Onu tanıyacağınızı düşünmüştüm.»

«Hayır.» Kadın resmi geri verdi.

Bu kadarı yeterdi artık. «Teşekkür ederim. Rahatsız ettiğim için yine özür dilerim.»

«Önemi yok,» diyen Ratliff odaya döndü.

Darby köşede duran yeni Hertz Pontiac arabaya atladı ve yola koyuldular. Georgetown Hukuk Fakültesinden gına gelmişti artık.

«Linney evde yoktu,» dedi Gray.

«Ben Akers ve Ratliff'le konuştum, ikisi de tanımıyor.»

«Karnım aç. Yemek yer misin?»

«İyi olur.»

«Beş stajyerin üç ay aynı avukatlık şirketinde çalışıp da genç avukatlardan birini görmemeleri mümkün mü sence?»

«Kesinlikle. Dört yüz avukat, sekreterleri, yardımcıları, memurları falan da sayarsan bin kişi demektir. Sonra avukatlar kendi küçük bölümlerinden ayrılmayı pek sevmezler.»

«Bu bölümler ayrı ayrı yerlerde midir?»

«Evet. Üçüncü kattaki bankacılık bölümündeki bir avukatın onuncu kattaki bilmem ne bölümündeki arkadaşını haftalarca görmediği olur.

Bunların çok meşgul insanlar olduklarını da unutma.»

«Yanlış firma üzerinde mi uğraşıyoruz dersin?»

- 257 -

Pelikan Dosyası / F: 17

«Belki yanlış firma, belki de yanlış hukuk fakültesi.»

«İlk konuştuğum Maylor geçen yaz orada staj yapan iki George

VWashington'lunun adlarını vermişti. Yemekten sonra onlara bir bakalım.»
Gray arabayı küçük bir binanın arkasında yasak yerde durdurdu.
«Neredeyiz?»

«Mount Vernon Meydanından bir blok geride. Post şu tarafta altı blok ötededir. Bankam şu tarafta dört blok ötede. Ve gideceğimiz yer de şu köşenin ardında.»

Darby pencere kenarında bir masada beklerken Gray kuyruğa girip iki büyük sandviç ısmarladı. Yarım gün geçmişti, Darby bu işten pek hoşlanmadıysa da, bir şeyle uğraşıp gölgeleri unutmak çok iyiydi. Gazeteci olamayacaktı ve o anda hukuk mesleği de biraz kuşkulu görünüyordu. Oysa çok uzun olmayan bir süre önce bir iki yıl avukatlık yaptıktan sonra yargıçlığa geçmeyi düşünmüştü. Unut gitsin, diye söylendi. Çok tehlikeli bir meslek.

Gray yiyeceklerini tepsiyle getirdi. Birer de buzlu çay almıştı. Yemeye başladılar.

«Tipik bir günün böyle mi geçer?» diye sordu Darby.

«Benim geçimimi sağladığım iş bu işte. Bütün gün hafiyelik oynarım, yazılarımı öğleden sonra geç saatte yazarım ve sonra bütün gece araştırma yaparım.»

«Haftada kaç haber yazarsın?»

«Kimi zaman üç dört tane, kimi zaman da hiç. Canımın istediğini seçerim, pek karışanım yoktur. Ama bu farklı. On gündür bir tek haber yazamadım.»

«Ya Mattiece ile bağlantıyı bulamazsan? O zaman yine yazacak mısın?»

«Nereye kadar gidebileceğime bağlı. Verheek ve Callahan'la bile haberi yayınlatabilirdik. Ama haber çok büyüktü ve onların bununla hiçbir ilgileri yoktu.»

«Yani sonuna kadar gideceksin.»

«Öyle olacağını umuyorum. Senin küçük raporunu doğrulayabilirsek, o zaman müthiş bir haber olacak.»

«Manşetleri görür gibisin, değil mi?»

-258-

«Evet. Damarlarımdaki adrenalini hissedebiliyorum. Bu haber...»

«VWatergate'den de büyük mü?»

«Onunla ilgisi yok. VWatergate ufak ufak başlayan ve giderek büyüyen bir dizi hikâyeydi. Olayın çeşitli ceplerini değişik insanlar biliyordu. Bu ise çok farklı. Olay daha büyük ve gerçeği çok küçük bir grup biliyor. VWatergate budalaca bir hırsızlık ve beceriksizce bir maskeleyme olayıydı. Bu ise çok zengin ve kurnaz insanların ustaca tasarlanmış cinayetleri.»
«Ya maskeleyme?»

«O sonra gelecek. Mattiece'yi cinayetlere bağlayabilirsek haberi yayınlayacağız. Ondan sonra bir gecede beş altı tane soruşturma başlayacak. Başkan ve Mattiece'nin eski dost oldukları haberiyle zaten burasının altı üstüne gelecek. Tozlar yatışırken yönetime saldırıp kimin neyi ne zaman öğrenmiş olduğunu araştırmaya başlayacağız.»

«Ama önce, Garcia.»

«Evet. Onun buralarda bir yerde olduğunu biliyorum. Bu kentte avukatlık yapıyor ve çok önemli bir şey biliyor.»

«Ya onu bulursak ve konuşmazsa?»

«Bunun yolları vardır.»

«Nasıl?»

«İşkence, kaçırma, tehdit.»

İriyarı bir adam birden masanın yanında beliriverdi. «Çabuk olun! Çok konuşuyorsunuz!» diye bağırdı.

«Teşekkürler, Pete.» Gray başını kaldırmamıştı bile. Pete başka bir masaya gitmiş aynı şeyi söylüyordu. Darby sandviçini elinden düşürdü.

«Buranın sahibidir,» dedi Gray.

«Ne kadar hoş.»

«Yiyecekler ucuz olduğu için sürümden kazanır. Fazla oturup konuşulmasın diye kahve yoktur. Bizim göçmenler gibi yeyip hemen çıkma--mızı ister.»

«Benim yemeğim bitti.»

Gray saatine baktı. «On ikiyi çeyrek geçiyor. Judith Wilson'un evinde saat birde olmalıyız. Para işini şimdi halletmek ister miydin?»

«Ne kadar sürer?»

-259-

«Şimdi telgraf çektiririz, sonra dönüşte alırız.»

«Tamam.»

«Kaç para istiyorsun?»

«On beş bin dolar.»

Judith Wilson iki odalı öğrenci dairelerine ayrılmış köhne bir evin ikinci katında oturuyordu. Saat birde evde olmadığı için bir saat kadar arabayla dolaştılar. Gray kent rehberi olup kıza yandıktan sonra hâlâ kapalı olan Montrose Sinemasını gösterdi.

Saat ikiyi çeyrek gece sokakta park etmiş beklerlerken evin önünde kırmızı bir Mazda durdu, «işte geldi,» diyen Gray dışarı çıktı. Darby arabada kaldı.

Gray kızını eve girmeden yakaladı. Bir süre konuştuktan sonra fotoğrafı gösterdi. Kız bir iki saniye baktıktan sonra başını salladı. Çok geçmeden de Gray arabaya döndü.

«Altı sıfır,» dedi.

«Geriye bir tek Edvard Linney kaldı, o iki yaz staj yaptığı için en büyük umudumuz.»

Üç blok ötede bir mağazada paralı telefon bulup Linney'i aradılar. Ama açan olmadı. Gray arabaya döndü. «Bu sabah onda evinde değildi, şimdi de değil,» dedi.

«Derste olabilir. Onun ders programını öğrenmemiz gerek. Diğerlerini alırken onu da almalıydın.»

«Ama bunu o zaman söylememiştin.»

«Dedektif kim aramızda? Washington Posf'un o zehir muhabiri kim, ha? Ben kenarda durup heyecanla senin çalışmanı izleyen eski bir hukuk öğrencisinden başka neyim ki?»

«Bırak şimdi bunları. Nereye gidiyoruz?»

«Fakülteye dönüyoruz. Ben arabada beklerken sen gidip Linney'in ders programını alacaksın.»

«Başüstüne, hanımefnedi.»

Kayıt memuru bürosunda başka bir öğrenci vardı şimdi. Gray, Edvard Linney'in ders programını istedi, öğrenci memuru bulmaya git-

ti. Beş dakika sonra kadın yerine gelip sert sert baktı Gray'e.

Gray gülümsedi. «Beni hatırladınız mı? Posf'tan Gray Grantham.

Birinin programını daha rica edecektim.»

«Dekan yasakladı.»

«Hani Dekan kent dışındaydı?»

«Öyle. Yardımcısı izin vermiyor. Artık program falan veremem. Zaten başımı yeteri kadar belaya soktun.»

«Ama ben özel bir bilgi istemiyorum ki.»

«Dekan yardımcısı olmaz diyor.»

«Dekan yardımcısı nerede?»

«İşi var.»

«Beklerim. Odası hangisi?»

«İşi uzun sürecek.»

«Ben yine de beklerim.»

Kadın kollarını kavuşturdu. «Size başka öğrencinin ders programını vermeyecektir. Öğrencilerimizin mahremiyete hakları vardır.»

«Elbette. Benim size ne gibi zarar verdiğimi sorabilir miyim?»

«Söyleyeyim.»

«Lütfen.»

öğrenci memuru köşeyi dönüp gözden kayboldu.

«Bu sabah konuştuğunuz öğrencilerden biri VWhite ve Blazeovich'e telefon etmiş, onlar da Dekan yardımcısını aradılar, o da beni. Ve bundan sonra gazetecilere ders programlarının verilmemesini söyledi.»

«VWhite ve Blazeovich buna ne karışıyor ki?»

«Karışırklar elbette. Fakültenin şirketle çok eskiden gelen bir ilişkisi vardır. Bizim öğrencilerimizden çoğuna iş verirler.»

Gray çaresiz ve umutsuz görünmeye çalıştı. «Ben yalnızca Edvvard Linney'i bulmaya çalışıyorum. Başının dertte olmadığına yemin ederim. Ona sadece bir iki soru soracağım.»

Kadın zafer kokusu alıyordu. Post muhabirini gerilemek zorunda bırakmıştı ve gururluydu. Önüne bir kırıntı atmaya karar verdi. «Bay Linney artık burada değil,» dedi. «Bundan fazlasını söyleyemem.»

Gray, «Teşekkür ederim,» diyerek çıktı odadan.

Tam arabaya biniyordu ki, arkasından birinin seslendiğini duydu. Kayıt bürosundaki öğrenciydi.

- 260 -

- 261 -

«Bay Grantham,» diyen çocuk yanına geldi. «Edvvard'ı tanırım. Bir süre için okuldan ayrıldı. Özel nedenlerle.»

«Kendisi nerede şimdi?»

«Ailesi özel bir hastaneye yatırdı. İçki yüzünden.»

«Nerede?»

«Silver Spring'de Parklane Hastanesi.»

«Ne kadardır orada?»

«Bir ay oldu.»

Grantham gencin elini sıktı. «Teşekkür ederim. Bunu sizin söylediğinizi kimseye söylemeyeceğim.»

«Başı dertte değildir umarım.»

«Hayır. Yemin ederim.»

Yolda bankaya uğrayıp Darby'nin on beş bin dolarını aldılar. Darby para taşımaktan korkuyordu. Linney'den korkuyordu. Birden White ve Blazeovich'den de korkmaya başlamıştı.

Parklane içki sorunları olan zenginler ya da pahalı sigortaları olanlar için bir yerdi. Ağaclar arasındaki küçük bina yoldan yarım mil içerdeydi. İstediklerini pek kolay elde edemeyecekleri anlaşılıyordu.

Gray lobiye girip resepsiyon memuruna Edward Linney'i görmek istediğini söyledi.

Kadın, «Kendisi hastalanmadandır,» dedi.

«Biliyorum. Hukuk fakültesinde bana burada olduğunu söylediler. Oda numarası kaç acaba?»

Darby de salına salma içeri girip bir yandaki çeşmeden uzun uzun su içti.

«Yirmi iki numarada, ama kendisiyle görüşemezsiniz.»

«Ama fakültede görebileceğimi söylemişlerdi.»

«Siz kimsiniz?»

«Washington Post gazetesinden Gary Grantham. Fakülteden bana kendisine bir iki soru sorabileceğimi söylemişlerdi.»

«Hiç de iyi davranmamışlar size, Bay Grantham. Onlar kendi fakültelerini yönetirler, biz de bu hastaneyi.»

Oarby bir dergi alıp bir koltuğa oturdu.

Gray'in gülümsemesi epey solduysa da, hâlâ yüzündeydi. Yine çok

kibar bir sesle, «Bunu anlıyorum,» dedi. «Acaba buranın yöneticisiyle konuşabilir miydim?»

«Neden?»

«Çok önemli bir konu var ve Bay Linney'i bugün görmeliyim. Eğer buna izin veremeyecekseniz, patronunuzla görüşmek isterim. Kendisiyle konuşana kadar buradan gitmeyeceğim.»

Kadın, cehenneme kadar yolun var gibi bakarak, «Bir dakika. Oturun,» dedi.

«Teşekkür ederim.»

Kadın gidince Gray, Darby'ye döndü. Bir koridora açılan çifte kapıyı gösterdi. Darby derin bir soluk aldı ve kapıdan içeri girdi. Karşısına üç koridor çıkmıştı. Pirinç bir plakada on sekizle otuz numaralı odalar işaretliydi. Darby duvardan duvara kalın halılı sessiz koridorda yürüdü.

Bu yaptığı şey yüzünden tutuklanabilirdi. Karşısına iriyarı bir hademe ya da kapı gibi bir hemşire çıkacak, kendisini bir odaya kapatacaklardı. Polisler gelince kötü davranacaklar, sonra da kelepçeleyip götürceklerdi. Adı gazetelerde çıkacaktı ve eğer okuması varsa, Bodur gelip onu bulacaktı.

Yirmi iki numaranın kapalı kapısı üstünde Edvvard LLinney ve Dr. Wayne McLatchee adları vardı. Darby kapıyı tıklattı.

Yönetici resepsiyon memurundan biraz daha eşekti. Ancak adam bunun için para alıyordu. Ziyaret konusunda çok sert bir politikalarının olduğunu söyledi. Bunlar hasta ve hassas insanlardı, korunmaları gerekirdi. Alanlarının en iyileri olan doktorları hastalarını kimlerin ziyaret edebileceği konusunda çok serttiler. Ziyaret ancak Cumartesi ve Pazar günleri aile üyeleri tarafından yapılabilirdi ve yarım saatten fazla süremezdi.

Bunlar çok hassas insanlardı, durum ne kadar ciddi olsa bile, bir gazetecinin sorgulamasına dayanamazlardı.

Bay Grantham, Bay Linney'in ne zaman taburcu olabileceğini sordu. Bu çok gizli bir bilgidir, dedi yönetici. Çifte kapıların ardında her an kopacak gürültüyü bekleyen Grantham, herhalde sigortası bitince, deyince yönetici hemen telaşlandı. Grantham ona, Bay Linney'e Bay

- 262-

- 263

Grantham'ın bir iki sorusunu yanıtlamak isteyip istemediğini sormasını, bunu yarım dakikadan fazla sürmeyeceğine söz vereceğini söyledi.

Kesinlikle olmaz, dedi yönetici. Çok sıkı bir politikaları vardı.

Hafif bir ses duyan Darby içeri girdi. Odanın halısı koridordakinden daha kalındı ve mobilyalar ahşaptı. Edvvard Linney'in üzerinde bir blucin vardı, üstü çıplaktı ve yatağına uzanmış roman okuyordu. Darby onun çok yakışıklı olduğunu gördü.

«Özür dilerim,» dedi kapıyı arkasından kapatırken.

«Buyrun,» diyerek gülümsedi genç. İki gündür ilk kez doktor ya da hemşire olmayan bir yüz görüyordu. Ve ne güzel bir yüzdü bu. Kitabını kapattı.

Darby yatağın ucuna yaklaştı. «Adım Sara Jacobs, Washington Post için bir yazı hazırlıyorum.»

«İçeri nasıl girdiniz?» diye sordu genç. Kızın gelişine çok sevindiği belliydi.

«Yürüdüm girdim işte. Siz geçen yaz White ve Blazeovich'de staj yaptınız mı?»

«Evet, önceki yaz da. Mezun olduğumda bana iş teklif ettiler. Eğer mezun olursam yani.»

Darby resmi uzattı. «Bu adamı tanıyor musunuz?»

Linney resme bakıp gülümsedi. «Evet. Adı... bir dakika, adı neydi... Dokuzuncu katta petrol ve gaz bölümünde çalışır. Adı neydi?»

Darby soluğunu tutup bekledi.

Linney gözlerini kapatıp bekledi. Genç fotoğrafa baktı. «Morgan,» dedi. «Adı Morgan'dı sanırım. Evet.»

«Soyadı mı Morgan?»

«Evet, o. Adını hatırlamıyorum. Charles gibi bir şeydi, ama Charles değildi. C ile başlıyordu.»

«Petrol ve gaz bölümünde olduğundan eminsiniz, değil mi?» j Darby tam olarak hatırlamamakla birlikte VWhite ve Blazeovich'de birden fazla Morgan olduğundan emindi.

«Evet.»

«Dokuzuncu katta?»

«Evet. Ben sekizinci katta iflas bölümünde çalışıyordum, petrol ve gaz da sekizinci katın diğer yarısıyla dokuzuncu kattaydı.»
Genç resmi geri verdi.

«Ne zaman çıkacaksınız buradan?» diye sordu Darby. Odadan kaçmak kabalık olacaktı.

«Haftaya sanırım. Bu herif ne yapmış?»

«Hiçbir şey. Onunla konuşmak istiyoruz.» Darby geri geri yürüyordu.

«Artık gitmem gerek. Çok teşekkür ederim. Size bol şans dilerim.»

«Merak etmeyin, bir sorun değil.»

Darby kapıyı arkasından sessizce kapatıp lobiye doğru yürürken arkasından bir ses duydu.

«Hey! Sen! Ne işin var burada?»

Darby dönünce uzun boylu, beli tabancalı zenci güvenlik görevlisiyle karşılaştı. Tam bir suçlu gibi görüldüğünden emindi.

Adam kızı duvara doğru gerilmeye zorlayarak, «Ne arıyorsun burada?» diye hırladı.

«Ağabeyimi ziyarete gelmiştim. Ve bana öyle bağırma, tamam mı?»

«Ağabeyin kim senin?»

«Yirmi iki numarada.»

«Şu anda ziyaret yasak.»

«Önemli bir şey vardı. Gidiyorum işte.»

Yirmi iki numaranın kapısı açıldı, Linney'in başı görüldü.

«Bu senin kızkardeşin mi?» diye sordu adam.

Darby bakışlarıyla yalvardı gence.

«Evet. Rahat bırak onu. Gidiyor işte.»

Darby derin bir soluk aldı. Linney'e gülümseyerek baktı. «Annem bu hafta sonu gelecek.»

«Çok iyi,» dedi Linney.

Adam geriledi, Darby koşar adımlarla kapıya yürüdü. Grantham yöneticiye sağlık sigortasının pahalılığı hakkında nutuk çekiyordu. Darby yanlarından geçip ön kapıya geldiğinde yönetici arkasından seslendi.

«Bayan! Bayan! Adınızı söyler misiniz?»

-264-

- 265 -

Darby dışarı çıkmış arabaya doğru koşuyordu. Grantham omuzlarını silkerek adamın yanından ayrıldı. Arabaya binip gaza bastılar.

«Garcia'nın soyadı Morgan. Linney onu hemen tanıdı ama adını çıkaramadı. Adı C ile başlıyormuş.» Darby hukuk rehberinden çıkardığı listeye bakıyordu. «Dokuzuncu katta petrol ve gaz bölümünde çalıştığını söyledi.»

«Petrol ve gaz!»

«Öyle dedi.» Darby aradığını bulmuştu. «Petrol ve gaz bölümü, Cur-tis D. Morgan, yirmi dokuz yaşında. İcra iflasta bir Morgan daha var, ama o

hem ortak, hem de elli bir yaşında.»

«Garcia Curtis Morgan'dır,» dedi Gray. Saatine baktı. «Dörde çeyrek var. Acele etmeliyiz.»

«Heyecandan yerimde duramıyorum.»

Parklane Hastanesinin yolundan çıktıklarında Rupert kendilerini gördü. Kiralık Pontiac'ı çalgıncasına sürüyorlardı. Onları kaybetmemek için kendisi de aynı şeyi yaptı, sonra telsizle konuştu.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Matthevv Barr daha önce hız motoruna hiç binmemişti ve beş saatlik kemiklerini parça parça eden yolculuktan sonra vücudunun ağrımadık yeri kalmamıştı ve sırlı sıklamdı. Karayı görünce yıllardır ilk kez dua etti. Sonra da Fletcher Coal'a küfür yağdırmayı sürdürdü.

Freeport olduğunu sandığı bir kent yakınlarındaki marinaya girmişlerdi. Florida'dan yola çıktıklarında kaptan Larry denilen adama Freeport hakkında bir şeyler söylemişti. Uzun yol boyunca başka tek kelime konuşulmamıştı. Larry'nin yolculuktaki rolü belirsizdi. En az altmış altı yaşındaydı, elektrik direği kadar kalın bir boynu vardı ve Barr'ı gözetlemekten başka bir şey yapmamıştı. İlk başlarda bu pek önemli değilse de, beş saat sonra çok can sıkıcı olmuştu.

Motor durunca ilk çıkan Larry oldu, sonra dönüp Barr'm kendisini izlemesini işaret etti. İskelede bekleyen başka bir ihyan adamla Barr'ı kenarda bekleyen kamyonete götürdüler. Kamyonetin özelliği fazla camdan yoksun oluşuydu.

Barr o noktada yeni dostlarına veda edip Freeport yönünde uzaklaşmak isterdi. Washington'a giden ilk uçağa biner ve Coal'u gördüğü anda o parıltılı alnına bir yumruk indirirdi. Ama sakin olması gerekiyordu. Kendisine zarar vermeye cesaret edemezlerdi.

Kamyonet birkaç dakika sonra küçük bir uçak pistinde durdu ve Barr yine adamların eşliğinde siyah bir Lear jetine götürüldü. Barr Larry'yi izlerken bir an hayran kaldı uçağa. Sakin ve rahattı; bir işti bu yaptığı. Ne de olsa, bir zamanlar CLA'nın Avrupa'daki en iyi ajanlarından biriydi. Eski bir deniz piyadesiydi. Kendini korumayı bilirdi.

Barr kabinde yalnızdı. Pencerelerin örtülü olmasından hoşlanmadıysa da, bunun nedenini anlıyordu. Bay Mattiece mahremiyetine düşküdü ve Barr buna saygı duyardı. Larry ile diğer adam ön tarafta oturmuş dergileri karıştırıyorlar ve onunla ilgilenmiyorlardı. Uçak kalkıştan yarım saat sonra inmeye başladığında Larry yanına geldi.

Gözlerini örtmesi için kalın bir bez başlık uzatarak, «Bunu başına geçir,» dedi. Acemi biri bu anda paniğe kapılırdı. Bir amatör ise sorular sormaya kalkıştırdı. Ancak Barr'in daha önce de gözleri bağlanmıştı; bu görev hakkında ciddi kuşkular duymuş olmasına karşın başlığı alıp kafasına geçirdi.

Başlığı çıkararak adam kendini Bay Mattiece'nin yardımcılarında Emil diye tanıştırdı. Siyah saçlı, kaytan bıyıklı, ufaktefek ve sıırım gibi bir adamdı.

İki adım öteye oturup bir sigara yaktı.

Barr çevresine bakındı. Duvar yerine küçük küçük camlı pencerelerle çevrili bir odadaydı. Güneş gözlerini kamaştırıyordu. Odanın dışında bir dizi çeşme ve havuzuyla şahane bir bahçe vardı. Çok büyük bir evin arka tarafındaydılar.

«Ben buraya Başkan adına geldim,» dedi Barr.

«Size inanıyoruz.» Emil başını salladı. Melez olduğu kuşkusuzdu.

«Sizin kim olduğunuzu sorabilir miyim?»

«Emill im ve bu kadarı yeter. Bay Mattiece biraz keyifsiz. Mesajınızı bana vermeniz daha iyi olur sanırım.»

«Kendisiyle konuşmak için emir aldım.»

«Bay Coal'un emri herhalde.» Emil bir an bile kesmiyordu gülümsemesini.

«Evet.»

«Anlıyorum. Bay Mattiece sizinle görüşmek istemiyor. Benimle konuşmanızı istiyor»

Barr başını salladı. Eğer çok sıkışırsa Emil ile konuşacaktı tabii. Ama şimdilik inat edecekti.

«Ben Bay Mattiece'den başkasıyla konuşmaya yetkili değilim,» dedi.

Gülümseme neredeyse kayboluyordu. Emil havuzların ve çeşmelerin ötesinde yerden tavana kadar camları olan büyük bir kulübeye benzeyen yapıyı gösterdi. «Bay Mattiece bahçede,» dedi. «Beni izleyin.»

Güneş odasından çıkıp bir havuzun kenarından yürüdüler. Barr'ın midesinde bir burkulma varsa da, sanki bürosunda geçirdiği herhangi bir günden farksızmış gibi adamın ardından yürüyordu. Bahçeden bir yerden akan bir su sesi geliyordu. Dar bir tahta yoldan geçip kapıya geldiler

Emil gülümseyerek, «Korkarım ayakkabılarınızı çıkarmak zorundasınız,» dedi. Emil'in ayakları çıplaktı. Barr ayakkabılarını çıkarıp kapının kenarına bıraktı.

Emil ciddi bir sesle, «Sakın havlulara basmayın,» dedi. Havlular mı?

Emil kapıyı açıp Barr'ın girmesi için kenara çekildi, kendisi girmedi. Barr şimdi çapı on beş metre kadar olan tam daire biçiminde bir odadaydı. İçerde hepsi beyaz örtülerle kaplı üç iskemle ve bir divan vardı. Odanın zemininde kalın beyaz havlulardan düz yollar yapılmıştı. Tavandaki camlardan güneş giriyordu. Bir kapı açıldı, Victor Mattiece küçük bir odadan içeri girdi.

Barr adamı görünce donup kalmıştı. Adam çok zayıf, bir deri bir

- 268-

kemikti. kır düşmüş uzun saçları ve pis bir sakalı vardı. Üzerinde sadece bir beyaz şort olduğu halde havlulara basarak yürüyordu.

Bir iskemleyi işaret ederek, «Oraya otur,» dedi. «Havlulara basma.»

Barr havlulara basmadan gidip oturdu. Mattiece sırtını ona çevirip pencerelere baktı. Derisi güneşten yanmış, meşin gibiydi. Çıplak ayaklarında çirkin damarlar vardı. Ayak tırnakları uzun ve sapsarıydı. Çılgındı bu adam.

Pencerelere bakarak, «Ne istiyorsun?» diye sordu.

«Beni Başkan gönderdi.»

«Hayır, göndermedi. Seni Retcher Coal gönderdi. Başkanın burada olduğunu bildiğini sanmıyorum.»

Kaçık değildi belki de. Konuşurken vücudunun bir tek adalesi bile oynamamıştı.

«Fletcher Coal Başkanın genel sekreteridir. Beni o gönderdi.»

«Coal'u bilirim. Seni de. Ve o küçük Birimini de. Ne istiyorsun?»

«Bilgi.»

«Benimle oyun oynama. Ne istiyorsun?»

«Pelikan Dosyasını okudunuz mu?» diye sordu Barr.

«Sen okudun mu?»

«Evet,» dedi Barr.

«Sence gerçek mi?»

«Belki. O yüzden buradayım.»

«Bay Coal neden bu kadar ilgileniyor Pelikan Raporuyla?»

«Bir iki gazeteci raporun varlığını öğrenmişler. Gerçek olup olmadığını bilmek istiyoruz.»

«Kimmiş bu gazeteciler?» x

«Washington Posf'tan Gray Grantham. önce o öğrenmiş ve her-
kesten çok bilgisi var. Çok sıkı bir araştırmaya girdi. Coal onun haberi
yayınlayacağını düşünüyor.»

«Onun icabına bakabiliriz, değil mi?» dedi Mattiece pencerelelere
bakarak. «Ötekisi kim?»
«7/mes'dan Rifkin.»

Mattiece kıpırdamamıştı. Barr örtülere ve havlulara baktı. Evet, herif
herhalde kaçıkı. Oda alkol kokuyordu. Belki de hastaydı.
«Bay Coal onun gerçek olduğuna inanıyor mu?»
- 269-

«Bilemem. Ama çok ilgileniyor. Onun için buradayım, Bay Mat-tiece.
Bunu bilmemiz gerek.»

«Ya gerçekse?»

«O zaman sorunlarımız var demektir.»

Mattiece sonunda kıpırdadı. Ağırılığını sağ ayağına aktardı, kollarını
daracık göğsünde kavuşturdu. Ama gözleri oynamamıştı. Uzakta kum
tepecikleri görülüyor ama deniz görünmüyordu.

«Ne düşündüğümü bilmek ister misin?» dedi.

«Ne?»

«Bence sorun Coal. Raporu çok kişiye verdi. CIA'ya verdi. Senin
görmene izin verdi. Buna çok sıkıldım.»

Barr verecek bir karşılık bulamadı. Coal'un raporu dağıtmak istediğini
düşünmek gülünçtü. Sorun sensin, Mattiece, diye düşündü. Yargıçları
öldürdün. Paniğe kapılıp Callahan'ı öldürdün. Elli milyon dolarla
yetermeyen açgözlü bir orospu çocuğusun sen.

Mattiece ağır ağır dönüp Barr'a baktı. Gözleri siyah ve kanlıydı.
Başkan Yardımcısıyla çektiği fotoğrafla ilgisi yoktu. Ama o yedi yıl
önceydi. Son yedi yılda yirmi yıl yaşlanmıştı ve belki aklını da kaçırmıştı.

Mattiece daha yüksek sesle, «Bu işin sorumlusu siz Washington' daki
palyaçolarsınız,» dedi.

Barr adama bakamıyordu. «Gerçek mi ama, Bay Mattiece?» dedi.
«Bilmek istediğim sadece bu.»

Barr'm arkasında bir kapı sessizce açıldı. Çoraplı ayaklarıyla içeri giren
Larry havlulara basmadan iki adım ilerleyip durdu.

Mattiece havlulara basarak camlı bir kapıya yürüdü, kapıyı açtı. Dışarı
bakarak, «Elbette gerçek,» dedi. Dışarı çıkıp kapıyı arkasından yavaşça
kapattı. Barr kaçık herifin tahtadan bir kaldırımından kum tepelerine doğru
yürüyüşüne baktı.

Şimdi ne olacak, diye düşündü. Belki Emil gelir onu buradan çıkarırdı.

Larry elinde bir iple ağır ağır ileri yürüdü. Barr iş işten geçene kadar ne
bir şey duydu ne de farketti. Mattiece odasında kan istemediği için, Larry
adamin boynunu kırıp öldürene kadar boğazını sıktı.

Yaptıkları plana göre Darby'nin araştırmancının o anında asansörde
olması gerekiyordu, ancak kız planda değişiklik yapılmasını gerektirecek
beklenmedik olaylar olduğunu düşünüyordu. Ama Gray o fikirde değildi.
Bu asansör konusunu tartışmışlardı ve sonunda Darby oradaydı işte.
Gray haklıydı; Curtis Morgan'a en çabuk giden yol buydu. Ve Darby
haklıydı; bu, Curtis Morgan'a giden en tehlikeli yoldu. Ancak diğer yollar
da aynı derecede tehlikeli olabilirdi. Bütün plan ölümcül tehlikeyle
doluydu zaten.

Darby'nin üstünde tek elbisesi ve tek uzun topuklu ayakkabıları var-
dı. Gray çok güzel görüldüğünü söylemişti, ama bu da beklenen şeydi
zaten. Asansör dokuzuncu katta durup da çıktığında midesindeki kramp
yüzünden soluk alamıyordu.

Resepsiyon memuru lüks döşenmiş bir holdeydi. Arkasındaki
duvarda kalın pirinç harflerle White ve Blazevich yazıyordu. Darby'nin
dizleri tutmuyorsa da, görevi gereği gülümseyen kadının yanına kadar

gidebildi. Saat beşe on vardı.

«Buyrun, ne istemiştiniz?» diye sordu göğsündeki armanın adının Peggy Young olduğu gösteren kadın.

«Curtis Morgan'la saat beşte randevum vardı. Adım Dorothy Blythe.»

Resepsiyon memuru şaşırmişti. Ağız açık bir halde kıza baktı. Konuşamıyordu.

Darby'nin kalbi duracak gibi oldu. «Bir şey mi oldu?» diye sordu.

«Hayır. Özür dilerim. Bir dakika.» Peggy Young kalkıp aceleyle bir yere gitti.

Kaç! Kalbi gümbürdüyordu Darby'nin. Kaç! Soluklarını kontrol etmeye çalıştı ama başaramadı. Dizleri lastiğe dönüşmüştü sanki. Kaç!

Avukatını bekleyen herhangi bir müvekkil gibi görünmeye çalıştı. Burada kendisini öldüremezlerdi ya.

Önce adam, arkasından da resepsiyon memuru göründü. Adam elli yaşlarında, kır saçlı ve çatık kaşlıydı. «Adım Jarreld Schvvabe,» dedi. «Burasının ortaklarından biriyim. Curtis Morgan'la randevunuz olduğunu söylemişsiniz.»

Devam et. «Evet. Saat beşte. Bir sorun mu var?»

«Adınız Dorothy Blythe, öyle mi?»

– 271 –

– 270 –

«Evet. Ne oluyor?» Darby sinirlenmiş görünmeye çalıştı.

Adam yanına yaklaşıyordu. «Randevuyu ne zaman kararlaştırdı-nız?»

«Bilmiyorum. İki hafta önce olmalı. Curtis'le Georgetovvn'da bir partide tanıştım. Bana petrol ve gaz konularıyla ilgilenen bir avukat olduğunu söyledi. Benim de böyle birine ihtiyacım vardı. Buraya telefon edip randevu aldım. Lütfen neler olduğunu bana da söyler misiniz?» Darby kupkuru ağızından bu kadar lafın nasıl olup da çıktığına akıl erdiremiyor-du.

«Bir petrol avukatına neden ihtiyacsınız var?»

«Bunu size söylemek zorunda değilim.»

Asansör kapısı açıldı, ucuz elbiseli bir adam yanlarına yaklaştı. Darby kaşlarını çatarak baktı adama. Dizlerine daha fazla hakim olamayacaktı. Schvvabe bastırıyordu. «Böyle bir randevu kaydı yok bizde.»

«O zaman randevuları veren sekreterinizi kovun. Bütün yeni müşterilerinizi böyle mi karşılıyorsunuz siz?» Evet, gerçekten öfkeliydi, ama Schvvabe de öyle kolay kolay yılacak birine benzemiyordu.

«Curtis Morgan'ı göremezsiniz,» dedi.

«Neden?»

«Öldü de ondan.»

Darby daha fazla ayakta kalamayacaktı. Midesine bir kramp daha girdi. Ama birden şaşırması görünmesinin kendisinden beklenen bir şey olduğunu düşündü. Adamın müvekkili olmak için gelmişti oraya.

«Özür dilerim. Neden kimse bana haber vermedi?»

Schvvabe hâlâ kuşkuluydu. «Dediğim gibi, Dorothy Blythe diye bir kimsenin kaydı yoktu.»

«Ona ne ddu?» diye sordu Darby.

«Bir hafta önce sokakta yolunu kesen serseriler tarafından öldürüldü.»

Ucuz elbiseli adam bir adım daha yaklaştı. «Üstünüzde kimliğiniz var mı?»

«Güvenlik bölümündendir,» dedi Schvvabe.

«Ne güvenliği?» diye sesini yükseltti Darby. «Burası avukatlık firması mı yoksa cezaevi mi?»

– 272 –

Schvvabe ucuz elbiseli adama baktı, her ikisinin de o anda ne yapılması gerektiğini bilmedikleri belliydi. Kadın çok güzeldi, onu şoke etmişlerdi ve hikâyesi inanılmaz gibi değildi. Biraz gevşediler.

«Neden gitmiyorsunuz, Bayan Blythe?» dedi Schvvabe.

«Zaten bir dakika bile duracak değilim!»

Güvenlik memuru ona yardım etmek için uzandı.

Darby adamın eline vurdu. «Bana elini sürersen yarın sabah ilk iş olarak seni dava ederim! Çekil bakayım yanımdan!»

İki adam da sarsılmışlardı. Kadın öfkeliydi ve saldırgan olmaya başlamıştı. Belki do biraz fazla sert davranmışlardı.

«Sizi aşağıya indireyim,» dedi güvenlik memuru.

«Ben kendim inmesini bilirim. Siz palyaçoların müvekkil bulabildiğinize şaştım doğrusu!» Bir yandan da geri geri yürüyordu. Yüzü kıpkırmızıydı.

Ama öfkeden değil, korkudan. «Dört eyalette avukatım var ve hayatımda böyle bir davranış görmedim!» diye bağırды. Holün ortasına varmıştı.

«Geçen yıl yarım milyon dolar harcadım avukatlara, bu yıl bir milyon harcayacağım ama sizler bir kuruşunu bile göremeyeceksiniz.» Asansöre yaklaştıkça sesi yükseliyordu. Çıldırılmıştı kadın. Asansöre girip kapılar kapanana kadar baktılar arkasından.

Gray elinde telefon, Smith Keen'i bekleyerek yatağın yanbaşında ileri geri yürüyordu. Yatağa uzanmış olan Darby'nin gözleri kapalıydı.

Gray durdu. «Merhaba, Smith. Acele bir şeye bakmanı isteyeceğim.» ^X

«Neredesin?»

«Bir otelde. Altı yedi gün geriye git. Curtis D. Morgan adında birinin ölüm ilanını arıyorum.»

«Kim o?»

«Garcia.»

«Garcia mı! Garcia'ya ne olmuş?»

«Ölmüş. Serseriler vurmuş.»

«Hatırladım. Geçen hafta soyulup öldürülen genç bir avukat haberi yayınlamıştık.»

«Herhalde oydu. Bir kontrol etmeni istiyorum. Varsa karısının ad ve adresini istiyorum.»

– 273 –

Pelikan Dosyası / F: 18

«Onu nasıl buldun?»

«Uzun hikâye. Bu akşam karısıyla konuşmaya çalışacağız.»

«Garcia öldü, ha. Bu korkunç bir şey.»

«Korkunçtan da öte. O adam bir şey biliyordu ve öldürüldü.»

«Peki, siz güvenlikte misiniz?»

«Kim bilir?»

«Kız nerede?» ' ,

«Yanımda.»

«Ya Garcia'nın evini gözetliyorlarsa?»

Gray bunu düşünmemişti. «O tehlikeyi göze alacağız artık. Seni on beş dakika sonra ararım.»

Gray telefonu yere bırakıp antika sallanan koltuğa oturdu. Masanın üstündeki ılık biradun bir yudum aldı. Kıza bakıyordu. Darby'nin kolu gözlerinin üstündeydi. Üzerinde bir blucin ve kazak vardı. Elbiseyi bir köşeye fırlatmıştı. Topuklu ayakkabıları da.

«İyi misin?» diye sordu.

«Evet.»

Gray birayı yudumlayarak kızını seyretti. Böyle yakalanmadan onu bir an bile seyretmek çok keyifliydi.

«Bana mı bakıyorsun?» diye sordu Darby.

«Evet.»

«Kafamda seksin hiç yeri yok.»

«Neden bundan söz ettin öyleyse?»

«Kırmızı ayak tırnaklarıma şehvetle baktığını hissediyorum.»

«Doğru.»

«Başım ağrıyor. Gerçek ve müthiş bir zonklama.»

«Sana bir şey verebilir miyim?»

«Evet. Jamaica'ya bir gidiş bileti.»

«Bu gece gidebilirsin. Seni havaalanına hemen şimdi götürebilirim.»

Kız kolunu kaldırıp şakaklarına ovuşturdu. «Ağladığım için özür dile-
rim.»

Gray birasını bitirdi. «Haklıydın.» Kız asansörden ağlayarak inmişti.
Gray onu bekliyordu ve cebinde kızın haberi bile olmadığı bir .38'lik vardı.

«Araştırmacı muhabirliğe ne diyorsun şimdi?»

«Domuz kasaplığını yeğlerim.»

«Aslında her günümüz bu kadar olaylı geçmez. Bazı günler masamda
oturup yorum yok diyen bürokratlara yüzlerce telefon ettiğim olur.»

«Aman ne iyi. Yarın öyle yapalım.»

Gray ayakkabılarını çıkarıp kızın yanına uzandı. İkisi de tavana bak-
tılar. Garcia öldüğüne göre B Planı başlayabilirdi. B Planı haftalarca
sürecek ve başarı uzak bir olasılıktı. Kız gitmiş olacaktı, Gray de günde
yirmi saat çalışacaktı. Derin derin soluvarak sakinleşmeye çalıştı.

«Bugün ne?» diye sordu kız.

«Pazar.»

«New Orleans'dan geçen hafta bugün ayrılmıştım. Thomas ile Ver-
heek iki hafta önce bugün yemek yemişlerdi. Pelikan Dosyası da o anda el
değiştirmişti.»

«Yarın Rosenberg ile Jensen'in öldürülmesinden bu yana üç hafta
geçmiş olacak.»

«Ben kendi işine bakan ve profesörüne âşık bir hukuk öğrencisiydim. O
günler bitti artık.»

«Ne yapmayı düşünüyorsun şimdi?»

«Bilmem. Şu pislikten kurtulup sağ kalmaya çalışıyorum şimdilik. Bir
yere kaçıp birkaç ay, belki de birkaç yıl saklanırım. Uzun bir süre yetecek
kadar param var. Arkama bakma gereğini duymadığım bir gün gelirse geri
dönebilirim.»

«Hukuk fakültesine mi?»

«Sanmıyorum. Hukuk bütün çekiciliğini kaybetti artık.»

«Neden avukat olmak istemiştin?»

«İdealizm ve para için. Dünyayı değiştirebilirim ve bunu yaparken de
para kazanırım diye düşünüyordum.»

«Ama piyasada o kadar çok avukat var ki. Neden parlak öğrenciler
hep hukuk fakültesine doluşurlar?»

«Basit. Açgözlülükten. BMW arabalar ve altın kredi kartları isterler, iyi
bir hukuk fakültesine gidip ilk yüzde on arasında mezun olur ve büyük bir
büroya girersen birkaç yılda altı rakamlı paralar kazanmaya

- 274 -

- 275 -

başlarsın ve bu hep yukarı gider. Garantidir. Otuz beş yaşında yılda en az
iki yüz bin dolar kazanan bir ortak olursun. Bazıları bundan çoğunu bile
kazanırlar.»

«Peki, öteki yüzde doksana ne olur?»

«Onlar önlerine gelenle idare etmek zorunda kalırlar.»

«Tanıdığım avukatlardan çoğu mesleklerinden nefret ederler. Başka bir
meslekleri olmuş olmasını isterler.»

«Ama kazandıkları para nedeniyle de mesleklerini bırakmazlar. Küçük
bir büroda boktan bir avukat bile on yılını doldurduktan sonra yılda yüz bin

dolar kazanabilir. Evet, mesleğinden nefret eder, ama gidip bu parayı kazanacağı başka bir yer de yoktur.»

«Ben avukatlardan nefret ederim.»

«Gazetecilerin de çok sevildiklerini sanıyorsun herhalde.»

Gray saatine baktı, sonra telefonu aldı. Keen'in numarasını çevirdi. Keen ölüm ilanıyla gazetede çıkan haberi okudu. Gray not aldı.

«Bir iki şey daha var,» dedi Keen. «Feldman senin güvenliğinin için telaşlanıyor. Bugün kendisine rapor vermeni bekliyordu, gelmeyeceğini duyunca çok bozuldu. Ne yap yap, yarın öğleden önce bir rapor ver, tamam mı?»

«Yapmaya çalışırım.»

«Çalışmak yetmez, Gray. Burada heyecandan hop oturup hop kalkıyoruz.»

«Times bir bok yapamadı, değil mi?»

«Benim şimdi onu düşündüğüm yok. Sen ve kız için çok kaygılıyım.»

«Biz iyiyiz. Her şey çok güzel. Sende başka ne var?»

«Cleve adında biri sana son iki saatte üç mesaj bıraktı. Polismiş, öyle dedi. Onu tanıyor musun?»

«Evet.»

«Seninle bu gece konuşmak istiyorum. Çok acelemiş.»

«Ben onu ararım.»

«Tamam. Dikkatli olun. Biz geç saatlere kadar burada olacağız, senden haber bekliyoruz.»

Gray telefonu kapatıp aldığı notlara baktı. Saat yediye geliyordu.

- 276-

«Ben Bayan Morgan'ı görmeye gidiyorum. Senin burada kalmanı istiyorum.»

Darby doğrulup kollarını dizleri üstünde kavuşturdu. «Ben de gelmek isterim.»

«Ya evi gözetliyorlarsa?»

«Evi neden gözetlesinler? Adam öldü artık.»

«Belki bugün esrarengiz bir müvekkili ortaya çıkınca kuşkulanmışlardır. Ölü olmasına karşın dikkati çektiği kesin.»

Kız bir an düşündü. «Olmaz. Ben de geliyorum.»

«Çok tehlikeli olur, Darby »

«Bana tehlikeden söz etme. On iki gündür mayın tarlasında yaşıyorum. Bu kolay bir iş.»

Gray kızı kapıda bekledi. «Ben bu gece nerede kalıyorum?»

«Jefferson Otelinde.»

«Telefon numarası var mı sende?»

«Ne sanıyorsun?»

«Aptalca bir soruydu.»

Edvvin Sneller'in içinde bulunduğu özel jet saat yediyi birkaç dakika geçe Washington'un National Havaalanına indi. Sneller, New York' tan kurtulduğuna seviniyordu. Plaza'daki dairesinde altı gün çıldıracaktı neredeyse. Adamları bir hafta süreyle havaalanlarını gözetlemişler, sokaklarda dolaşmışlar, otelleri kontrol etmişlerdi. Boşuna zaman kaybettiklerini biliyorlardı ama emir almışlardı bir kere. Bir şey olana kadar orada kalmaları söylenmişti. Kızı Manhattan'da bulmaya çalışmak saçmaydı, ancak telefon etmek ya da kart kullanmak gibi bir yanlışlık yaparsa onun kendilerine ihtiyacı olacağı için yakınlarda bulunmak zorundaydılar.

Kız o öğleden sonra paraya ihtiyaç duyup da hesabından çekmeye kalkışarak beklenen hatayı yapmıştı. Ülkeyi terketmek istediği ve kart kullanmaktan korktuğu için bunu bekliyorlardı. Bir yerde nakit paraya ihtiyacı olacak ve kendisi orada olmadığı için New Orleans'daki bankasından telgrafla isteyecekti. Sneller'in müşterisi bankanın yüzde sekizine sahipti. Çok bir miktar değil, ama yine de on iki milyon doların.

-277-

borusu öterdi. Sneller'e saat üçte telefon geldi.

Kızın VWashington'da olacağını hiç tahmin etmemişlerdi. Aslında kız belaya koşmak yerine beladan kaçan kurnaz biriydi. Onun muhabirle birlikte olacağı da hiç akıllarına gelmemişti. Ama şimdi bunun çok mantıklı olduğunu görüyorlardı. Ve durum kendileri için hiç iyi değildi.

On beş bin dolar kızın hesabından gazetecinin hesabına nakledilmiş ve Sneller de hemen işe koyulmuştu. Yanında iki adamı vardı. Başka bir özel jet de Miami'den kalkmıştı. On, on iki kişi istemişti. Bu iş ya çabuk bitirilirdi ya hiç yapılmazdı. Kaybedecek bir saniyeleri bile yoktu. &

Sneller fazla umutlu değildi. Kamil aralarındayken her şey olası [™] görünüyordu. Rosenberg ve Jensen'i o kadar temiz bir şekilde öldürüp tek iz bırakmadan kaybolmuştu ki. Ama şimdi saf bir hukuk öğrencisi kız yüzünden kafasından vurulup öldürülmüştü o da.

Morgan'ların evi Alexandria'da, temiz bir semtteydi. Komşular genç ve zengindi, herkesin bahçesinde iki ve üç tekerlekli bisikletler göze çarpıyordu.

Evin önünde üç araba park etmişti. Biri Ohio plakalıydı. Gray kapıyı çalarken sokağı kolaçan etti. Kuşku bir şey yoktu.

Kapıyı yaşlıca bir adam araladı. «Evet,» dedi.

«Ben Washington Posf'tan Gray Grantham'ım, bu da yardımcım Sara Jacobs.» Darby gülümsedi. «Bayan Morgan'la konuşmak istiyoruz.»

«Konuşacağını sanmıyorum.»

«Lütfen. Çok önemli.»

Adam dikkatle baktı ikisine de. «Bir dakika.» Kapıyı kapattı.

Evin önünde üstünde balkon olan bir girinti vardı. Hem karanlıktaydılar, hem sokaktan görünmüyorlardı. Bir araba ağır ağır geçti.

Adam kapıyı açtı. «Ben Bayan Morgan'ın babası Dick Olick'im. Sizinle konuşmak istemiyor.»

Gray bunu anlayışla karşılanmış gibi başını salladı. «Beş dakika sürmeyecek. Söz veriyorum.»

Adam dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı. «Kulağınız iyi duymuyor galiba. Konuşmak istemediğini söyledim.»

«Sizi duydum, Bay Olick. Onun konuşmak istememesine saygı duyuyorum ve neler çektiğini çok iyi biliyorum.»

«Sizler insanın mahremiyetine ne zamandan beri saygı göstermeye başladınız?»

Bay Olick'in öfkesinin burnunda olduğu anlaşılıyordu.

Gray sakinliğini bozmadı. Darby bir adım gerilemişti.

«Kocasını öldürmeden önce üç kere beni aradı. Onunla telefonda konuştum ve sokak serserileri tarafından öldürüldüğüne inanmıyorum.»

«Ama öldü. Kızım da rahatsız. Konuşmak istemiyor. Şimdi defolun buradan!»

«Bay Olick,» dedi Darby. «Damadınızın çok yüksek düzeyde örgütlenmiş bazı yasadışı eylemlere tanık olduğunu sanıyoruz.»

Adam biraz yatışmış gibiydi, Darby'ye döndü. «Öyle mi? Ama artık bunu kendisine soramazsınız, değil mi? Kızım bir şey bilmiyor. Kötü bir gün geçirdi ve

şimdi ilaç alıyor. Gidin artık.»

«Onu yarın görebilir miyiz?» diye sordu Darby.

«Sanmam. Önce telefon edin.»

Gray adama kartvizitini verdi. «Konuşmak isterse arkadaki numarayı arayın. Bir otelde kalıyorum. Ben yarın öğle saatlerinde sizi ararım.»

«Olur. Ama şimdi gidin. Zaten yeteri kadar canını sıktınız.» //

«Özür dileriz.» Bay Olick kapıyı açtı ama gittiklerinden emin olmak için de arkalarından baktı. Gray giderken durup adama döndü. «Başka bir gazeteci sizi aradı mı?»

«Öldürüldüğünün ertesi günü bir grup gelmişti. Bir sürü şey istediler. Kaba

insanlardı.»

«Ama son bir iki gün içinde arayan olmadı, değil mi?»

«Hayır. Gidin artık.»

«A/evv York 7/mes'dan da gelen olmadı mı?»

«Hayır.» Adam içeri girip kapıyı kapattı.

Dört ev aşağıda bıraktıkları arabalarına koştular. Sokakta trafik yoktu. Gray arabayı sürerken izlenmediklerinden emin olana kadar gözlerini dikiz aynasından ayırmadı.

Otoyola girdiklerinde Darby, «Garcia'nın sonu,» dedi.

«Daha değil. Yarın son bir girişimde daha bulunacağız, belki de bizimle konuşmaya razı olur.»

- 279

- 278-

«Kadın bir şey bilseydi, babası da bilirdi. Babası da bilmiş olsaydı, bize açılmaması için hiçbir neden yoktu. Orada bir şey yok, Gray.»

Kız haklıydı. Birkaç dakika hiç konuşmadılar. Yorgunluklarını hissediyorlardı.

«On beş dakika sonra havaalanında olabiliriz,» dedi Gray. «Seni bırakırım ve yarım saat sonra buradan gitmiş olursun. Herhangi bir uçağa bin ve git buradan.»

«Yarın gideceğim. Biraz dinlenmek ve nereye gideceğimi düşünmek istiyorum. Teşekkür ederim.»

«Kendini güvenlikte hissediyor musun?»

«Şu an, evet. Ama bir saniye sonra ne hissederim, bilemem.»

«Bu gece senin odanda yatmak istiyorum. New York'taki gibi.»

«New York'ta benim odamda yatmadın. Oturma odasında kanepede yattın.» Kız gülümsüyordu ve bu iyiye işaretti.

Gray de gülümsedi. «Peki, bu akşam oturma odasında yatarım.»

«Oturma odam yok.»

«Eyvah. Nerede yatacağım öyleyse?»

Kız gülümsemedi artık. Dudaklarını ısırmişti, gözleri de sulanmıştı. Çok ısrar etmişti. Callahan'ı hatırlamıştı yine.

«Hazır değilim,» dedi Darby.

«Ne zaman hazır olursun?»

«Gray, lütfen. Bırak.»

Kız önlerindeki trafiğe bakıp sustu. «Özür dilerim,» dedi Gray.

Darby koltukta öne kaydı, başını erkeğin kucağına dayadı. Gray hafifçe omzunu ovuşturunca elini tuttu. «Çok korkuyorum,» dedi.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gray birlikte içtikleri bir şişe şaraptan sonra saat onda kızın odasından ayrıldı. Posf'un gece polis muhabiri Mason Paypur'u aramış, Morgan cinayeti konusunu kendi kaynaklarından araştırmasını söylemişti.

280

Olay cinayet işlenmeyen ve sokak soygunlarının ender olduğu bir yerde işlenmişti.

Gray yorgundu ve cesareti kırılmıştı. Darby ertesi günü gideceği için de mutsuzdu. Gazeteden altı hafta tatil alacağı vardı ve onunla gitmeyi bile düşünmüştü. Mattiece'nin olsundu petrolü. Ama bir daha geri dönmeyeceğinden korkuyordu; bu, kendi dünyasının sonu olmazdı kuşkusuz; ancak kızın parasının olup kendisinin olmaması da çok can sıkıcıydı. Gray'in parasıyla ancak iki ay yaşarlardı, sonra sıra kıza gelecekti. Ve daha da önemlisi, kız ona birlikte kaçmalarını teklif etmemişti. Hâlâ yas içindeydi. Thomas Callahan'dan söz ederken ne kadar acı çektiğini görebiliyordu.

Şimdi kızın direktiflerine uyarak 16. Caddedeki Jefferson Otelindeydi.

Cleve'i evinden aradı.

«Neredesin?» diye Cleve sinirli bir sesle sordu.

«Bir otelde. Uzun hikâye. Ne var?»

«Çavuşa doksan günlük sağlık izni verdiler.»

«Nesi var?»

«Hiçbir şeyi. Bir süre kendisini uzaklaştırmak istediklerini söylüyor. Orada herkese susmaları ve kimseyle konuşmalarını söylenmiş. Ölümüne korkuyorlar. Çavuşu bu öğlen eve gönderdiler. Senin ciddi bir tehlikede olduğunu düşünüyor. Adını geçen hafta belki bin kere duymuş. Sen ve bildiklerin bir saplantı olmuş hepsinde.»

«Kim bunlar?»

«Coal elbette ve yardımcısı Birchfield. Bodrumu Gestapo gibi yönetiyorlar bu ikisi. Kimi zaman aralarına, adı neydi hani, papyon kravatlı sincap suratlı herifi de alıyorlarmış.»

«Emmitt Waycross.»

«Tamam. Ama tehditleri savuran ve planları yapan Coal ile Birchfield'miş.»

«Ne tehditleri?»

«Beyaz Saray'da Başkan dışında kimse, Coal'un onayı olmadan basınla konuşamazmış. Basın sekreteri bile.»

«İnanılmaz bir şey bu.»

«Müthiş bir korku içindeler. Çavuş onların tehlikeli olduklarına inanıyor.»

- 281 -

\ \

«Tamam. Ben saklanıyorum zaten.»

«Dün gece geç vakit dairene uğradım. Ne zaman kaybolacağını haber versen iyi edersin yani.» «Yarın gece bir haber veririm.» «Altında ne araba var?» «Kiralık bir Pontiac.» «Bugün Volvo'ya baktım. Sağlam.» «Teşekkür ederim, Cleve.» «Sen iyi misin?»

«Sanırım. Çavuşa iyi olduğumu söyle.»

«Beni yarın ara. Çok kaygılanıyorum.»

Gray dört saat uyudu ve telefon çaldığında uyanıktı. Dışarı karanlıktı ve daha iki saat aydınlanmayacak. Telefona uzun uzun baktıktan sonra beşinci zil sesinden sonra açtı.

«Alo?»

«Gray Grantham'la mı konuşuyorum?» Çok çekingen bir kadın sesi.

«Evet. Kimsiniz?»

«Beverly Morgan. Dün gece bize uğramıştınız.»

Gray ayağa fırladı. «Evet. Sizi rahatsız ettiysek özür dilerim.»

«Hayır. Babam beni korumaya çalışıyor. Curtis öldürüldükten sonra gazeteciler çok acımasız davrandılar. Onun, benim ve çocuğumun resimlerini istediler. Gece gündüz demeden telefon ettiler. Korkunçtu. Babam çok kızdı, ikisini de kapıdan kovaladı.»

«Bizim talihimiz varmış öyleyse.»

«Sizi kırmadığını umarım.»

«Ne münasebet.»

«Şu anda babam aşağıda kanepede oturuyor. Onun için konuşabiliriz.»

«Siz neden uyumadınız?»

«Ben uyumak için ilaç alıyorum, o yüzden düzenim altüst oldu. Gündüzleri uyuyor, geceleri dolaşıyorum.» Kadının uyanık olduğu ve konuşmak istediği belliydi.

-282-

Gray yatağın üstüne oturup gevşemeye çalıştı. «Böylesine bir olayın şokunun nasıl olacağını tahmin edemiyorum,» dedi.

«Olayın gerçek olduğunu anlamak için birkaç günün geçmesi gere-

kiyor. Acı ise dayanılabilecek gibi değil. Şoktan ve inanmamaktan düşünemiyordum bile. Cenazede dahi bir şeyin farkında değildim. Sizi sıkıyor muyum?»

«Kesinlikle hayır.»

«Bu ilaçları bırakmam gerek. O kadar çok uyuyorum ki, konuşmayı bile unutacağım neredeyse. Babam da insanları kaçırıyor üstelik. Bu konuşmayı kaydediyor musunuz?»

«Hayır. Sadece dinliyorum.»

«Geçen hafta bu gece öldürüldü kocam. Onun geç saatlere kadar çalıştığını sanıyordum. Bu normaldi, öldürüp cüzdanını çalmışlar. O yüzden polisler kimliğini tespit edememişler. Gece haberlerinde genç bir avukatın öldürüldüğünü duyunca bunun o olduğunu anladım. Bunu nasıl anladığımı sormayın bana. Bir cinayetle birlikte çok garip şeyler oluyor insana.»

«Neden geç saatlere kadar çalışıyordu?»

«Haftada seksen saat, bazen daha da çok çalışırdı. White ve Blazevich öyledir. Avukatlarını yedi yılda öldürmeye çalışırlar, öldüremezler-se ortak alırlar. Curtis nefret ediyordu oradan. Avukatlıktan bıkmıştı.»

«Kaç yıldır orada çalışıyordu?»

«Beş yıldan beri. Yılda doksan bin dolar kazandığı için katlanıyordu.»

«Beni neden aradığını biliyor musunuz?»

«Hayır. Babam öyle dediğinizi söyledi, bütün gece bunu düşündüm. Size ne demişti?»

«Adını söylemedi. Garcia kod adını verdi. Kimliğini nasıl öğrendiğimi sormayın, bunu anlatmak saatler sürer. Yargıç Rosenberg ile Yargıç Jensen'in öldürülmeleri hakkında bir şey bildiğini söyledi. Bunu bana anlatmak istiyordu.»

«Randy Garcia ilkokuldaki en iyi arkadaşıydı.» «Büroda bir şey görmüş olacağını düşündüm ve orada biri de onun görmüş olduğunu bilebilirdi. Çok heyecanlıydı, hep sokak telefon-

- 283 -

1

larından aradı beni. İzlendiğini sanıyordu, önceki hafta Cumartesi için randevulaşmıştık, ama o sabah telefon edip randevumuzu iptal etti. Korktuğunu ve ailesini korumak istediğini söyledi. Bunları biliyor muydunuz?»

«Hayır. Büyük bir baskı altında olduğunu biliyordum, ama beş yıldır öyleydi. İşini asla eve taşımazdı. Aslında oradan nefret ederdi.»

«Neden?»

«Bir haydut çetesine hizmet ettiğini söylerdi. Saygın görünmek için tonlarca para harcarlar, ama aslında hepsi de haydut, derdi. Curtis sınıfının iyilerinden olduğu için istediği işi seçme olanağı vardı. Onu işe almak için çok dil dökmüşlerdi.»

«Peki, neden ayrılmadı oradan?»

«Aldığı para sürekli artıyordu. Geçen yıl az daha ayrılacaktı, ama girmek istediği iş olmadı sonunda. Curtis çok mutsuzdu, ama bunu kendine saklamaya çalışırdı. Bu kadar büyük bir yanlışlık yaptığı için suçluluk duyuyordu sanırım. Eve geldiğinde gününün nasıl geçtiğini sorardım. Kimi zaman gece onda gelirdi. Günün kötü geçtiğini anlardım. Ama o hep gününü kârlı olduğunu söylerdi; kullandığı sözcük buydu: kârlı. Sonra da çocuğumuz hakkında konuşurduk. O işten söz etmiş istemezdi, ben de zaten dinlemek istemezdim.»

Eh, Garcia işi de bu kadardı. Adam ölmüştü ve karısına bir şey söylememişti. «Masasını kim topladı?»

«Büroda biri. Cuma günü üç karton kutu içinde getirdiler eşyalarını, isterseniz bakabilirsiniz.»

«Teşekkür ederim, ama gerek yok. Dikkatle gözden geçirildiğinden eminim. Kaç paralık yaşam sigortası vardı?»

Kadın bir an durakladı. «Çok akıllı bir insansınız, Bay Grantham. İki

hafta önce bir milyon dolarlık yaşam sigortası yaptırmıştı, maddelerden biri de kazayla ölüm halinde parayı iki katına çıkarıyordu.»

«İki milyon dolar yani.»

«Evet. Sanırım haklısınız. Bir şeyden kuşkulanıyordu.»

«Onun soyguncular tarafından öldürüldüğüne inanmıyorum, Bayan Morgan.»

«Ben de inanmıyorum.»

-284-

«Polisler size çok soru sordular mı?»

«Hayır. Her gün olan cinayetlerden biriydi bu.»

Yaşam sigortası ilginç, ama yararsızdı. Gray, Bayan Morgan'ın o sakin tekdüze sesinden bıkmıştı. Kadına acıyordu, ancak bir şey bilmiyorsa, güle güle demek zamanıydı.

«Sizce ne biliyordu?» diye sordu kadın.

Bunu anlatması saatler sürerdi. Gray saatine bakarak, «Bilmiyorum,» dedi. «Cinayetler hakkında bir şeyler bildiğini söyledi ama ayrıntıya girmedim. Bir yerde bulduğumuzda bütün bildiklerini anlatıp bir şey göstereceğini sanmıştım. Olmadı ama.»

«Peki ama o yargıçlar hakkında nasıl bir şey bilebilirdi?»

«Bilemem. Bir gün bana telefon etti.»

«Size gösterecek bir şeyi olsaydı, bu nasıl bir şey olabilirdi?»

Gazeteci olan Gray'di. Soruları onun sorması gerekirdi. «Hiçbir fikrim yok,» dedi. «Bu konuda bir imada bile bulunmadı.»

«Böyle bir şey olsaydı, nerede saklardı?» Soru içtenlikle sorulmuştu, ama sinirlendiriciydi. Ama birden dank etti kafasına! Kadın bu sorularla bir yere varmak istiyordu.

«Bilemem. Değerli kâğıtlarını falan nerede saklardı?»

«Bankada tapular, vasiyetnameler falan için bir kasamız vardır. Bunu baştan beri bilirim. Bütün hukuki işlere o bakardı, Bay Grantham. Geçen Perşembe babamla kasaya baktık, ama içinde normalin dışında bir şey göremedik.»

«Normalin dışında bir şey bekliyor muydunuz?»

«Hayır. Sonra Cumartesi sabaha hava daha karanlıkken yatak odasındaki masasındaki kâğıtlarını elden geçiriyordum. Özel yazışmaları için antika bir masası vardı, orada normal olmayan bir şey buldum.»

Gray ayağa fırlamıştı. Kadın saat dörtte telefon etmişti. Yirmi dakika havadan sudan konuşmuştu. Ve bombayı patlatmak için kendisinin telefonu kapatmak üzere olduğu anı beklemişti.

Olabilirdiğince serinkanlı bir sesle, «Ne?» diye sordu.

«Bir anahtar.»

Gray'in boğazına bir yumru oturmıştu. «Ne anahtarı?»

«Başka bir kiralık kasanın anahtarı.»

«Hangi banka?»

-285-

«First Columbia. Bizim orada hesabımız yoktu.»

«Anlıyorum. Ve siz bu öteki kasa hakkında hiçbir şey bilmiyordunuz.»

«Hayır. Cumartesi sabahına kadar bilmiyordum. Çok şaşırdım. Ama bütün belgelerimizi eski kasada bulduğum için onu araştırmadım. Bir ara gider bakarım diye düşündüm.»

«Sizin yerinize benim bakmamı ister misiniz?»

«Bunu söylemenizi bekliyordum. Aradığınızı bulursanız ne olacak?»

«Ben ne aradığımı bilmiyorum. Ama onun geriye bir şey bıraktığını öğrenirsem ve o şey haber değerine sahipse diyelim...»

«Kullanabilirsiniz.»

«Herhangi bir koşul yok mu?»

«Bir tek koşulum var. Kocamı küçük düşürecek bir şeyse, kullanamazsınız.»

«Anlaştık. Size yemin ederim.»
«Anahtar ne zaman istiyorsunuz?»
«Şimdi elinizde mi?»

«Evet.»
«Kapınızın önünde durursanız, üç saniye sonra oradayım.»

Miami'den gelen özel jet yalnızca beş kişi getirdiğinden Edvvin Sneller'in elinde plan yapacağı ancak yedi kişi vardı. Yedi kişi, pek az malzeme ve hemen hemen hiç denecek kadar az zaman. Pazartesi gecesi uyumamıştı. Oteldeki dairesi minik bir kumanda merkezine dönüştürülmüştü. Haritalar üzerinde önlerindeki yirmi dört saat içinde neler yapacaklarını planlıyorlardı. Kesin olan birkaç şey vardı. Grant-ham'ın bir evi vardı ama orada değildi. Arabasını da kullanmıyordu. Posr'ta çalışıyordu ve gazete 15. Sokaktaydı. VWhite ve Blazeovich 10. Sokaktaydı ama kız oraya gitmeyecekti. Morgan'm dul eşi Alexand-ria'da oturuyordu. Bunun dışında, iki kişiyi üç milyonluk bir kentte arıyorlardı.

Bunlar bir yerden çıkarıp savaşa süreceğın insanlar değildi. Tek tek bulunup para karşılığı tutulmuşlardı ve akşama kadar daha birkaç kişinin geleceğı sözü verilmişti.

- 286-

Sneller adam öldürmede acemi değildi, ancak bu kez durum umutsuzdu. Bu koşullar altında elinden geleni yapacaksa da, kendi canını kurtarmak için arka kapıyı da aralık tutuyordu.

Hep kızı düşünüyordu. Kamil'in istediğı koşullarda yanında olmuş ve yakayı kurtarmıştı. Kurşun ve bombalardan kurtulmayı bilmiş, mesleğın en iyilerinin elinden sıyrılmıştı. Onu görmek isterdi, öldürmek için değil de, kutlamak için. Kendi başına kaçan ve yaşamayı başaran bir acemi çaylak.

Post binası üzerinde yoğunlaştıracaklardı dikkatlerini. Grantham'ın eninde sonunda oraya dönmesi gerekecekti.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Darby kent merkezinde trafiğın sıkışıklığını hiç umursamıyordu. Acelesi yoktu. Banka saat dokuz buçukta açılıyordu. Gray saat yedi sularında Darby'nin odasında kahvelerini içerken kendisini banka kasasına onun girmesine inandırmıştı. Darby aslında inanmış değilse de, bunu ancak bir kadın yapabilirdi ve ortada kendisinden başka kadın da yoktu. Beverly Morgan, Gray'e kendi bankaları olan First Hamilton'un kocasının ölümünü öğrendikleri anda kiralık kasalarını dondurduğunu söylemişti. Kendisi ancak kasanın içindekilerin bir listesini çıkarmış ama içinden bir şey alamamıştı. Vasiyetnamenin bir kopyası da verilmiş ama aslı yine kasaya kilitlenmişti. Kasa ancak vergi müfettişlerinin işleri bittikten sonra serbest bırakılacaktı.

Bu yüzden önemli dan First Columbial nın ölüm haberini alıp almamıştıydı. Morganlar'ın orada hesapları yoktu. Beverly kocasının orayı neden seçtiğini bilemiyordu. Bir milyon müşterisi olan büyük bir banka olduğundan adamın öldüğünü bilmeme olasılığı fazlaydı.

Darby olasılıklar üstüne oynamaktan bıkmıştı. Dün gece uçağa atlayıp gitme fırsatını kaçırmıştı ve şimdi Beverly Morgan kimliğine girip bankayı aldatmaya çalışacaktı. Bu arada arkadaşı ne yapacaktı? Onu

- 287-

koruyacaktı. Gray'de Darby'nin ödünü patlatan bir tabanca vardı ve kız içerde kutuyu açarken o da ön kapıda durup koruyuculuk yapacaktı.

«Ya öldüğünü biliyorlarsa?» diye sordu Darby. «Ben onlara, ölmedi mi diyeceğim?»

«O zaman karşındakinin suratına bir tokat at ve kaç. Ben seni ön kapıdan alırım. Tabancam var, ateş ede ede çıkarız içerden.»

«Gray, ciddi ol. Bu işi başaracağımı sanmıyorum.»

«Yapabilirsin. Soğukkanlı ol. Emredici ol.»

«Ya güvenlik memurlarını çağırırlarsa? Bilmem neden, birdenbire

güvenlik memurlarından korkmaya başladım.»

«Ben seni kurtarırım.»

«Sen neden bu kadar neşelisin?»

«Koku alıyorum. O kasada bir şey var, Darby. Ve sen onu dışarı çıkarmalısın. Her şey sana bağlı.»

«Gerilimimi azalttığın için teşekkür ederim.»

Gray arabayı yavaşlattı ve First Columbia Bankasının kapısının on metre berisine park etti. Hemen dışarı fırladı. Darby daha yavaş çıktı. Birlikte kapıya yürüdüler. Saat ona geliyordu. Gray mermer bir sütunu gösterdi. «Ben burada bekleyeceğim. Haydi bakalım.»

Darby döner kapılardan içeri girdi. Aslanlara atılan hep kendisi oluyordu. Bankanın sütunlu, avizeli ve taklit İran halılarıyla holü bir futbol sahası kadardı.

Danışma masasındaki kıza, «Kasalar ne tarafta?» diye sordu. Kız sağ taraftaki uzak köşeyi gösterdi.

Darby ağır adımlarla yürümeye başladı. Gişelerin önünde kalabalık vardı, öteki yanda ise yüzlerce memur telefonla konuşuyorlardı. Kentin en büyük bankasıydı, ona dikkat eden olmadı.

Kasa dairesi altın izlenimi verilecek kadar parlatılmış kalın bakır kapıların ardındaydı. Hafifçe aralanan kapılardan birkaç kişi girip çıkıyordu. Solda, önünde KİRALIK KASALAR yazan bir masa başında altmış yaşlarında gösteren önemli görünümlü bir kadın oturmaktaydı. Adı Virgini-a Baskin'di.

Virginia Baskin masasına yaklaşan Darby'ye baktı. Yüzünde gülümseme yoktu.

«Kasamı açmak istiyorum,» dedi Darby. Son iki buçuk dakikadır soluk almıyordu.

«Numarası lütfen.» Bayan Baskin tuşlara basıp ekrana döndü.

«F566.»

Kadın numarayı bastı ve ekranın aydınlanmasını bekledi. Sonra kaşlarını çattı, yüzünü ekrana yapıştıracak kadar yaklaştırdı. Kaç, diye düşündü Darby. Kadın kaşlarını biraz daha çattı, çenesini kaşladı. Telefonu açıp güvenlik memurlarını çağırmadan kaç, diye düşündü Darby. Alarm zilleri çalıp da senin budala koruyucun silahını ateşleyerek içeri dalmadan kaç!

Bayan Baskin kafasını ekrandan çekti. Kendi kendine konuşur gibi, «İki hafta önce kiralanmış,» dedi.

«Evet,» dedi Darby sanki kendisi kiralanmış gibi.

«Siz Bayan Morgan olmalısınız,» diyen kadın tuşlara basmaya devam etti.

«Evet. Beverly Lancaster Morgan.»

«Adresiniz?»

«891 Pembroke, Alexandria.»

Kadın ekrana, sanki kendisine karşılık verebilirmiş gibi baktı. Bir tuşa daha dokundu. «Telefon numaranız?»

«703-664-5980.»

Bayan Baskin bundan da hoşlanmıştı. Bilgisayar da. «Kasayı kim kiraladı?»

«Kocam, Curtis D. Morgan.»

«Ve kocanızın sosyal sigorta numarası?»

Darby yeni ve biraz irice askılı deri çantasından cüzdanını çıkardı. Kocalarının sosyal sigorta numarasını kaç kadın ezberlerdi ki?

«Çok iyi.» Bayan Baskin klavyeyi bırakıp çekmecesini açtı. «İşiniz ne kadar sürecek?»

«Bir dakika.»

Kadın masanın üstüne bir kart çıkartıp gösterdi. «Şurayı imzalayın, Bayan Morgan.»

Darby ikinci satıra bir imza attı. Bay Morgan kasayı kiraladığı gün birinci satırı imzalamıştı.

Kadın imzaya bakarken Darby soluğunu tuttu.

«Anahtarınız yanınızda mı?»

«Elbette.»

Bayan Baskin çekmeceden küçük bir kutu çıkarıp yerinden kalktı. «Arkamdan gelin.» Darby kadının ardından bronz kapılardan geçti. Kasa bir taşra banka şubesi kadar büyüktü. İçersi koridorlar ve küçük odalardan oluşan bir labirentti. Üniformalı iki bekçi geçti yanlarından. Sıra sıra kilitli kutuların bulunduğu dört odayı geçip beşincisine girdiler.

Kadın omuz düzeyinde olan F566 numaraya gidip anahtarını soktu. Sonra, «Sıra senin avanak!» der gibi baktı Darby'ye. Darby anahtarını cebinden çıkarıp kadının yanındaki deliğine soktu. Kadın iki ananla-, rı çevirdi, kutuyu yerinden birkaç santim öne çekti. Bankanın anahtarını çıkardı.

Küçük bir bölmeyi işaret ederek, «Orada açın,» dedi. «İşiniz bitince* yerine koyup kilitleyin ve benim masama gelin.» Konuşurken odadan çıkıyordu.

«Teşekkür ederim.» Darby kadının gitmesini bekledi, sonra kutuyu yuvasından çıkardı. Ağır değildi. Üstü açıktı ve içinde iki şey vardı: İnce kahverengi uzunca bir zarf ve bir video kaseti.

Darby'nin bölmeye girmesine gerek yoktu. Zarfla kaseti çantasına sokup kutuyu yerine itti. Odadan çıktı.

Darby yanına geldiğinde kadın ancak masasına varmıştı. «İşim bitti,» dedi.

«Ne kadar da çabuk.»

Sinirlerin derinden dışarı fırlayacakmış gibi gelirken öyle olur. «Ara-dığımı buldum,» dedi.

«Çok iyi.» Bayan Baskin birden iyi bir insan oluvermişti. «Geçen hafta gazetede vardı, buraya yakın bir yerde bir avukat öldürülmüş. Onun da adı Curtis Morgan değil miydi? Öyleydi galiba. Çok yazık.»

Aptal kadın. «Gözüme ilişmemiş,» dedi Darby. «Ülke dışındaydım. Teşekkür ederim.»

Çıkarken adımları daha hızlıydı. Banka kalabalıktı ve ortalıkta güvenlik memuru görünmüyordu.

Koruyucusu mermer sütunu korumaktaydı. Darby döner kapıdan

çıkıp arabaya yürürken Gray arkasından koştu. «Arabaya atla!» dedi Darby. «Ne buldun?»

«Yürü gidelim buradan.» Darby kapıyı açıp içeri daldı. Gray arabayı çalıştırdı, yola çıktılar.

«Konuş,» dedi Gray.

«Kutuda ne varsa aldım. Arkamızdan gelen var mı?»

Gray dikiz aynasına baktı. «Ne bileyim ben? Ne varmış?»

Darby çantasından zarfı çıkardı, açtı. Gray frene öyle bir bastı ki, önündeki arabaya bindiriyordu.

«Dikkat et!» diye bağırdı Darby.

«Tamam! Tamam! Zarfta ne var?»

«Bilmiyorum. Henüz okumadım. Beni şimdi öldürürsen de hiç okuyamam.»

Araba yine hareket etti. Gray derin bir soluk aldı. «Bak, bağırmayı bırak, tamam mı? Sakin olalım.»

«Tamam. Sen arabayı sür, ben de sakin olayım.»

«Tamam. Şimdi. Sakin miyiz?»

«Evet. Gevşet kendini. Önüne bak. Nereye gidiyorsun?»

«Bilmiyorum. Zarfta ne var?»

Darby belgeye benzeyen bir kâğıt çıkardı. Başını çevirince Gray'in kâğıda baktığını gördü. «Önüne bak.»

«Oku lanet şeyi!»

«Arabada okuyamam, midem bulanın»

«Lanet olsun! Lanet olsun!»

«Yine bağıırıyorsun işte.»

Gray direksiyonu kırıp arabayı sağa yanaştırdı. Frene basarken arkasından kornalar çaldı.

«Teşekkür ederim,» dedi Darby ve yüksek sesle okumaya başladı.

Dört sayfalık bir yeminli beyandı kâğıtlar, yazı makinesinde yazılmış, bir noter önünde yemin edilerek imzalanmıştı. Tarihi Grantham'a son telefon ettiğinin bir gün öncesiydi. Curtis yemin ettikten sonra Whi-te ve Blazeovich'in petrol ve gaz bölümünde beş yıldır çalışmakta olduğunu söylemişti. Müvekkilleri pek çok ülkeden özel petrol arama şirket-

- 291 -

leriye de, çoğu Amerikalıydı. Avukatlık firmasına girdikten sonra Güney Louisiana'da çok büyük bir davası olan bir müvekkil için çalışmıştı. Müvekkilin adı Victor Mattiece'ydi ve kendisinin hiç görmediği ama şirketin büyük ortaklarının iyi tanıdıkları Bay Mattiece bu davayı kazanmak ve Louisiana'nın Terrebonne Parish adlı yerindeki büyük yataklardan milyonlarca varil petrol çıkarmak istiyordu. Sözkonusu yerde ayrıca yüz milyonlarda metreküp doğal gaz olduğu da saptanmıştı. White ve Blazeovich'ten davanın başında olan ortak F.Sims VWakefield, Victor Mattiece'ye çok yakındı ve kendisini sık sık Bahama Adalarında ziyaret ederdi.

Pontiac arabanın tamponu sağ şeride çok yakındı ve ikisi de çarpmamak için direksiyon kıran arabaların farkında değillerdi. Darby tane tane okuyor, Gray gözü kapalı dinliyordu.

Dava White ve Blazeovich için çok önemliydi. Firma dava ve temyize doğrudan doğruya karışmamakla birlikte her şey mutlaka Wake-field'in masasından geçiyordu VWakefield sadece Pelikan Davası olarak anılan bu işle uğraşmaktaydı. Zamanının çoğunu ya Mattiece ile ya da davada çalışan yüz avukattan biriyle telefonda geçirirdi. Morgan haftada on saatini bu davaya harcarsa da, her zaman işin çevresinde kalmıştı. Masraf fişleri VWakefield'e verilirdi ki, bu da hiç olağan değildi. Çünkü diğer bütün masraf fişleri petrol ve gaz muhasebesine verilirdi. Morgan yıllar boyunca Mattiece'nin VWhite ve Blazeovich'in standart saat ücretini vermediğini duymuştu ve buna kesinlikle inanırdı. Firma davayı çıkarılacak petrolün bir yüzdesi karşılığında almıştı. Kuyulardan çıkarılacak petrol kârının net yüzde onu rakamını duymuştu. Sanayide duyulmuş bir şey değildi bu.

28 Eylül günü ya da ona yakın bir gün Morgan, VWakefield'in oda sındaydı. Pelikan Davasıyla ilgili olmayan iki dosya ve bazı belgeler vardı elinde. VWakefield telefonda konuşuyordu.' Her zaman olduğu gibi sekreterler dışarı çıkarılmışlardı. VWakefield'in odası her zaman darmadağınaktı. Morgan telefon konuşmasının bitmesini beklemiş, ancak on beş dakika sonra sonunun gelmeyeceğini anlayarak dosya ve belgelerini VWakefield'in karmakarışık masasından toplayıp binanın öteki ucundaki kendi odasına dönmüştü. Öğleden sonra iki sularında bir dosyayı al-

- 292 -

mak için uzanırken VWakefield'in odasından getirdiği yığının altında elyazısıyla bir not bulmuştu. Bunu istemeyerek VWakefield'in masasından almış olmalıydı. Hemen yerine götürmek için kalkmıştı. Sonra kâğıdı okumuştü. Bir daha okumuştü. Telefona bakmıştı. VWakefield'in hattı hâlâ meşguldü. Notun bir kopyası yeminli ifadeye ilişikti.

«Notu oku,» dedi Gray.

«ifadeyi henüz bitirmedim.» Tartışmanın yararı yoktu. Hukuk kafası

olan Darby'ydi ve elindeki de hukuki bir belgeydi, canının istediği gibi okuyacaktı.

Morgan şaşkına dönmüştü. Ve korkmuştu. Hemen odasından çıkıp en yakın fotokopi makinesine gitmiş, notun kopyasını çıkarmıştı. Sonra odasına dönmüş, özgün notu masası üstündeki dosyaların altına yerleştirmişti. Onu hiç görmediğine yemin edecekti.

Not VWhite ve Blazeovich'in iç yazışmalarda kullandığı kâğıda yazılı iki paragraftı. Kıdemli bir ortak olan Marti Velmano'dan geliyordu. 28 Eylül tarihini taşıyordu, VWakefield'e gönderilmişti ve şöyleydi: Sims, müvekkile bildir, araştırma sona erdi. Rosenberg ortadan kalkarsa mahkeme daha yumuşak olacak. İkincisi biraz olağandışı. Einstein, Jen-sen'e bir bağlantı buldu. Oğlanın o başka sorunları da var. (Paragraf) Pelikanın diğer faktörler de gözönüne alınarak mahkemeye dört yılda geleceğini de bildir. İmza yoktu.

Gray hem gülüyor hem kaşlarını çatıyordu. Ağız açık kalmıştı. Darby daha hızlı okumaya devam etti.

Marti Velmano acımasız bir köpekbaliğiydi, günde on sekiz saat çalışır ve yakınlarında biri ıstırap çekiyor olmazsa, kendisini işe yaramaz bulurdu. VWhite ve Blazeovich'in kalbi ve ruhuydu o. Washington'un iktidar meraklıları için çok parası olan amansız biriydi. Kongre üyeleriyle yemek yer, Kabine üyeleriyle golf oynardı. Boğaz kesme işini kapalı kapısı ardında yapardı.

Einstein firmanın altıncı kattaki kendi kütüphanesinde kapalı tuttuğu kaçık bir hukuk dehası olan Nathaniel Jones'un lakabıydı. Einstein Yüksek Mahkemenin, on bir temyiz mahkemesinin ve elli eyaletin yüksek mahkemelerinin karara başladığı her davayı okurdu. Morgan kendisini hiç görmemişti. Gören de pek azdı.

- 293 -

Morgan notun kopyasını katlayıp çekmecesine koymuştu. Wake-field on dakika sonra sapsarı bir yüzle girmişti odaya. Morgan'in masasının üstünü aradıktan sonra notu bulmuşlardı. VWakefield öfkeden köpürüyordu. Morgan'a notu okuyup okumadığını sordu. Hayır, okumamıştı. Herhalde VWakefield'in masası üstünden dosyalarını alırken onu da yanlışlıkla almıştı. Ne vardı bunda? VWakefield fittiracak gibiydi. Morgan'a bir insanın masasının kutsallığı hakkında bir konferans çekti. Çılgınlar gibi dönüp dolaşıyordu odanın içinde. Sonunda biraz aşırıya kaçtığını farkedip sakinleşmeye çalışmıştı. Ancak Morgan konunun önemini anlamış bulunuyordu. VWakefield az sonra notu alıp gitmişti.

Morgan notun kopyasını dokuzuncu kattaki kütüphanede bir hukuk kitabının içine saklamıştı. VWakefield'in o haline şaşırılmıştı. O gün odasından çıkmadan masası ve rafları üstündeki kâğıtları belirli bir sıraya göre dizdi. Ertesi sabah geldiğinde gece masasının karıştırıldığını anladı.

Morgan bundan sonra çok dikkatli olmuştu. İki gün sonra kitaplardan birinin arkasında küçük bir tornavida buldu. Sonra çöp sepetinin içinde buruşturulmuş bir parça siyah bant. Büroya mikrofona yerleştirildiğini ve telefonlarının dinlenildiğini anladı. VWakefield'i bir iki kere kuşkuyla bakışlarla kendisine bakarken de yakalamıştı. Velmano da gereğinden fazla girip çıkıyordu VWakefield'in odasına.

Sonra Rosenberg ve Jensen öldürüldüler. Morgan'm bunun VWakefield ile adamlarının işi olduğundan kuşkusu yoktu. Notta Mattiece anılmıyordu ama bir 'müvekkil'den söz ediliyordu. Wakefield'in başka müvekkili yoktu. Ve hiçbir müvekkili yeni oluşacak Yüksek Mahkemeden Mattiece kadar yararlanmayacaktı.

Yeminli ifadenin son paragrafı ürkütücüydü. Cinayetlerden sonra Morgan iki kere izlendiğini farketmişti. Pelikan davasından alınmıştı. Ona daha çok iş veriliyor, daha çok saat çalışması isteniyordu. Öldürüleceğinden korkuyordu. İki Yüksek Mahkeme yargıcını öldürenler sıradan bir avukatı haydi haydi öldürürlerdi.

Morgan noter Emily Stanford önünde yeminli ifadesini imzalamıştı. Noter kadının adresi adı altındaydı. «Sen kıpırdama, ben şimdi geleceğim,» diyen Gray dışarı fırladı. E

Caddesi boyunca koştu. İlerde bir fırının önünde paralı telefon vardı. Smith Keen'in numarasını çevirirken yolun kenarına gelişigüzel bırakılmış kiralık arabasına baktı.

«Smith, ben Gray. Beni iyi dinle ve dediklerimi hemen yap. Pelikan Dosyası için yeni bir kaynak buldum. Müthiş bir şey, on beş dakika sonra Krauthammer ile Feldman'ın odasında olun.»

«Ne buldun?»

«Garcia bir veda mesajı bırakmış. Bir yere daha uğradıktan sonra geliyoruz.»

«Geliyor musunuz? Kız da geliyor mu?»

«Evet. Bir de televizyonla video bul. Garcia'nın bizimle konuşmak istediğini sanıyorum.»

«Kaset mi bırakmış?»

«Evet. On beş dakika.»

«Güvenlikte misiniz?»

«Sanırım. Çok heyecanlıyım, Smith.» Gray telefonu kapatıp arabaya koştu.

Bayan Stanford, Vermont Caddesinde bir mahkeme haber bülteni servisi sahibiydi. Gray ile Darby içeri girdiklerinde rafların tozunu alıyordu. «Siz Emily Stanford musunuz?» diye sordu Gray.

«Evet. Neden sordunuz?»

Gray yeminli ifadenin son sayfasını gösterdi. «Bunu siz mi onayladınız?»

«Siz kimsiniz?»

«Washington Posf'tan Gray Grantham Bu imza sizin mi?»

«Evet. Ben onaylayıp mühürledim.»

Darby, Morgan'm resmini uzattı. «Yeminli beyanı imzalayan adam bu muydu?»

«Evet. Curtis Morgan.»

«Teşekkür ederim,» dedi Gray.

«Ama o öldü, değil mi? Gazetede görmüştüm.»

«Evet, öldü. Siz bu beyanı okudunuz muydu?»

- 294 -

- 295 -

«Hayır. Ben sadece imzasını onayladım. Ama bir şeyler olduğunu anlamıştım.»

«Teşekkür ederiz, Bayan Stafford.» Geldikleri hızla çıktılar dışarı.

Zayıf Adam parlak alnını eski bir şapka ile örtmüştü. Pantolonu paçavra gibi, ayakkabıları paramparçaydı. Posf'un önünde harap bir tekerlekli koltukta oturmaktaydı. Kucağında AÇ VE EVSİZ olduğunu belirten bir hafta tutuyordu. Açlıktan boyun adaleleri gevşemiş gibi başını bir yandan öteki yana yuvarlıyordu. Kucağındaki tabağın içinde birkaç dolar para vardı. Ancak parayı oraya kendisi koymuştu. Belki de kör rolü yapsa daha iyi olacaktı.

Orada bitkisel bir yaşam sürdürüyormuş gibi otururken acınacak bir hali vardı. Gözündeki yeşil Kurbağa Kermi güneş gözlüğü ardından sokaktaki her hareketi kaçırmadan izlemekteydi.

Arabanın köşeden çılgıncasına dönüp yasak yerde durduğunu gördü. Adamlar kadın çıkıp ona doğru koştu. Kucağındaki yırtık battaniyenin altında tabancası vardı, ama ikisi de çok hızlı koşuyorlardı. Kaldırım da çok kalabalıktı. Adamlar kadın gazeteye girdiler.

Zayıf Adam bir dakika kadar bekledikten sonra, tekerleklerini çevirerek oradan uzaklaştı.

KIRKINCI BÖLÜM

Smith Keen sekreterin şaşkın bakışları altında Feldman'ın kapısı önünde telaşla gidip geliyordu. Masalar arasından gelenleri gördü sonra. Gray kızın elinden tutmuş koşuyordu. Kız gerçekten güzeldi, ama buna sonra sıra gelecekti. İkisi de soluk soluğaydılar.

«Smith Keen, Darby Shaw bu işte.»

El sıkıştılar. Kız geniş salona bakarak, «Merhaba,» dedi.

«Memnun oldum, Darby. Duyduklarıma bakılırsa müthiş bir kadınmışsın.»

- 296-

«Öyledir,» dedi Grantham. «Ama bunu sonra konuşuruz.»

Keen, «Arkandan gelin,» dedi. «Feldman toplantı odasında buluşmamızı istedi.» Salonu geçip ortasında uzun bir masa olan lüks döşenmiş odaya girdiler. İçerde kalabalık bir grup konuşuyordu, ama kız içeri girerken hepsi sustu. Feldman kapıyı kapattı.

Kızın elini tuttu. «Ben Jackson Feldman'im, Genel Yayın İşleri Müdürü. Sen de Darby olmalısın.»

«Başka kim olabilir?» dedi hâlâ soluk soluğa olan Gray.

Feldman onu duymazlıktan gelerek masanın çevresine baktı. «Bu Hovvard Krauthammer; Ernie DeBasio, onun yabancı haberler yardımcısı; Elliot Cohen yerli haberler yardımcısı ve Vince Litsky, avukatımız.»

Darby adamları selamladı ve adlarını hemen unuttu. Hepsi de elli yaşlarında ve gömlekliydi. Havadaki gerilimi hissedebiliyordu. «Kaseti ver,» dedi Gray.

Darby kaseti çantasından çıkarıp uzattı. Televizyon ve video odanın ucunda bir masa üzerindeydi. Gray kaseti videoya yerleştirdi. «Bunu yirmi dakika önce aldığımızdan biz de seyretmedik,» dedi.

Darby duvara dayalı bir iskemleye oturdu. Adamlar heyecanla ekrana doğru eğilip görüntüyü beklediler.

Siyah ekranda önce tarih belirdi: 12 Ekim. Ardından mutfak masası başında oturan Curtis Morgan. Elinde kameraya kumanda ettiği anlaşılan bir düğme vardı.

«Adım Curtis Morgan ve siz bunu seyrettiğinize göre ben ölmüş olmalıyım.» Odadakiler yüzlerini buruşturarak biraz daha yaklaştılar.

«Bugün 12 Ekim ve bu kaydı evimde yapıyorum. Yalnızım. Karım doktora gitti. Benim işte olmam gerekir ama hasta olduğumu bildirdim. Karımın bunlardan haberi yok. Bunu yapacağımı kimseye söylemedim. Bunu seyrettiğinize göre bunu da görmüşünüzdür. (Yeminli beyanı gösterdi.) Bu benim imzaladığım bir yeminli beyandır, bunu bu kasetle birlikte bir bankanın kasasına bırakacağım. Şimdi beyanımı okuyup başka şeylerden de söz edeceğim.»

«Beyan bizde,» dedi Gray. O da Darby'nin yanına ayaktaydı. Kimse bakmadı. Bütün gözler ekrana çivilenmişti. Morgan ağır ağır okudu beyanını. Bir kâğıda bakıyordu bir kameraya, bir kâğıda bir kameraya.

- 297 -

Okuması on dakika sürdü. Darby pelikan sözcüğünü her işittiğinde gözlerini kapatıp başını sallıyordu. Sonunda işler buraya varmıştı. Kötü bir düştü bu. Dinlemeye çalıştı.

Morgan beyanını okuduktan sonra kâğıdı masanın üstüne bırakıp bir not defterine almış olduğu notlara baktı. Rahat ve sakin görünüyordu. Yirmi dokuz yaşından genç gösteren yakışıklı bir erkekti. Evinde olduğu için kravatsızdı. White ve Blazeovich çalışacak ideal bir yer değildir, dedi. Ancak dört yüz avukatımızın çoğu namusludur ve herhalde Mattiece hakkında hiçbir şey bilmezler. VWakefield, Velmano ve Einstein dışında kompleya karışmış fazla kimse olmadığından emindi. Jarreld Schvvabe

adında gayet kötü bir ortak karışmış olabilirdi ama elinde kanıt yoktu. (Darby adamı iyi hatırlıyordu.) Cinayetlerden birkaç gün sonra aniden istifa eden bir sekreter vardı. Kadının adı Miriam LaRue'y-du, petrol ve gaz bölümünde on sekiz yıl çalışmıştı. O bir şeyler bilebilir. Falls Church'de oturuyor. Adını vermeyeceği başka bir sekreter Wakefield ve Velmano arasında bir konuşmaya kulak misafiri olduğunu söylemişti. Konu Morgan'a, yani kendisine, güvenilip güvenilmeyeceğiy-di. Ancak kadın birkaç cümle işitmişti. Not masasında bulunduktan sonra kendisine davranışları değişmişti. Özellikle de Schwabe ile Wakefield. Sanki kendisini sıkıştırıp eğer nattan söz ederse öldürmekle tehdit etmek istiyorlarmış gibi; ancak notu görüp görmediğinden emin olmadıkları için bunu yapamıyorlardı. Ve o konu üzerinde gürültü çıkarmak da işlerine gelmiyordu. Ancak kendisi notu görmüştü ve onlar da gördüğünden hemen hemen emindiler. Rosenberg ve Jensen'i öldürmek için komplo kurmuşlarsa kendisinin sözü mü olurdu? Birkaç saniye içinde yerine birini alırlardı.

Avukat Litsky kulaklarına inanamayarak başını sallıyordu. Şok geçmiş, iskemlelerinde kıpırdamaya başlamışlardı.

Morgan iki kere arabasıyla giderken izlendiğini farketmişti. Bir kez de yemek yerken onu gözetleyen birini görmüştü.

Bir süre ailesinden söz etti sonra. Haberlerin bittiği belliydi. Gray yeminli beyanıyla notu Feldman'a verdi; Feldman okuduktan sonra Krauthammer'e uzattı, sonra da elden ele dolaştı.

-298-

Morgan insanın tüylerini ürperten bir vedayla sözlerini bitirdi.

Gray kaseti çıkardı. Ellerini ovuşturarak çevresine bakındı. «Eh beyler, size yeteri kadar doğrulama getirdik mi, yoksa daha fazlasını mı istiyorsunuz?»

«Ben o herifleri biliyorum,» dedi hâlâ şaşkın olan Litsky. «Wakefield ile geçen yıl tenis oynadık.»

Feldman kalkmış oda içinde dolaşıyordu. «Morgan'ı nasıl buldun?»

«Uzun hikâye,» dedi Gray.

«Bana özetini anlat.»

«Geçen yaz White ve Blazeovich'de staj yapan bir hukuk öğrencisi bulduk. Morgan'ı resminden tanıdı.»

«Resmi nasıl elde ettin?» diye sordu Litsky.

«Sorma. Hikâyeye girmeyecek orası.»

Krauthammer, «Bence basılsın,» dedi.

«Basılsın,» dedi Elliot Cohen.

Feldman, «Öldüğünü nasıl öğrendin?» diye sordu.

«Darby dün White ve Blazeovich'e gitti. Onlar söyledi.»

«Bu kaset ve beyan neredeydi?»

«First Columbia'nın kiralık kasalarından birinde. Morgan'ın karısı anahtarı bu sabah beşte bana verdi. Yanlış bir şey yapmadım. Pelikan Raporu bağımsız bir kaynak tarafından da doğrulandı.»

«Basılsın,» dedi Ernie DeBasio. «NİKON İSTİFA ETTİ'den bu yana en iri manşetle basılsın.»

Feldman, Smith Keen'in önünde durdu. İki arkadaş dikkatle baktılar birbirlerine. «Basılsın,» dedi Keen.

Feldman avukata döndü. «Vince?»

«Hukuksal olarak bir sorun yok. Ama haberi yazıldıktan sonra bir kere görmek isterim.»

Feldman, Gray'e, «Yazman ne kadar sürer?» diye sordu.

«Özeti aşağı yukarı hazır zaten. Bir iki saatte bitiririm. Morgan üzerinde iki saat çalışayım. Üçte sendedir.»

Feldman, Darby'nin elini sıkıştırdığından bu yana gülümsememişti. Odanın öteki ucuna gidip Gray'in yüzüne baktı. «Ya bu kayıt sahtey-se?»

-299-

«Jackson, ölümlerden söz ediyoruz burada. Adamın karısını gördüm. Canlı ve gerçek bir dul. Bu gazete onun öldürülmesi haberini yayınladı. Adam öldü. Çalıştığı firma da öldüğünü söylüyor. Banttaki de kendisi, ölmekten söz ediyor. Onun olduğunu biliyorum. Yeminli ifade-sindeki imzasını onaylayan noterle de konuştuk. O da resminden tanıdı adamı.» Gray sesini yükseltirken çevresindekilere bakıyordu. «Söylediği her şey Pelikan Raporunu doğruluyor. Her şey. Mattiece, dava, cinayetler. Sonra Darby burada, raporun yazarı yani. Ve başka ölümler, onu oradan oraya kovalamaları. Bu iş sağlam, Jackson, deliği falan yok.»

Feldman sonunda gülümsedi. «Bu bir haberden daha büyük bir şey,» dedi. «Saat ikiye kadar yaz. Şimdi on bir. Bu odada yaz ve kapıyı kapat.» Yine yürümeye başlamıştı. «Saat tam ikide burada toplanıp taslağı okuyalım. Kimseye bundan söz etmek yok.»

Herkes kalkıp birer birer Darby Shavv'un elini sıktıktan sonra odadan çıktılar. Kutlasınlar mı, yoksa teşekkür mü etsinler bilemiyorlardı. O yüzden gülümseyip elini sıkmağa yetindiler. Darby yerinden kalkmadı.

Yalnız kaldıklarında Gray yanına oturdu ve elele tutuştular. Üstü temiz toplantı masası önlerindeydi. İskemleler çevresinde düzenle sıralanmıştı. Duvarlar beyazdı ve oda floresan ampullerle ve iki dar pencereyle aydınlanıyordu.

«Kendini nasıl hissediyorsun?» diye sordu Gray.

«Bilmiyorum. Yolun sonu bu sanırım. Başardık.»

«Çok mutlu görünüyorsun.»

«Bundan daha iyi anlar geçirdiğim olmuştur. Senin için çok mutluyum.»

Gray kıza baktı. «Neden?»

«Parçaları bitişirmeyi basardın ve haber yarın patlayacak. Bir Pulitzer ödülü garanti artık.»

«Bunu hiç düşünmemiştim.»

«Yalancı.»

«Peki, belki bir kere. Ama dün sen asansörden çıkıp da Garcia'nın öldüğünü söylediğinde Pulitzer falan düşünmedim bir daha.»

«Haksızlık bu. Bütün işleri ben yaptım. Benim kafamı, güzelliğimi, bacaklarımı kullandık ve bütün şerefi senin oluyor.»

- 300 -

«Senin adını seve seve kullanırım. Raporun yazarının sen olduğunu belirtirim. Resmini Rosenberg, Jensen, Mattiece, Başkan, Verheek ve...»

«Thomas'ınkinin yanına mı basarsın? Onun resmi de olacak mı?»

«Bunu Feldman bilir. Bunun editörü o olacak.»

Darby düşündü ama bir şey demedi.

«Ee, Bayan Shaw, mesleğimin en büyük haberini yazmak için üç saatim var. Dünyayı dehşete düşürecek bir haber. Bir Başkanı alaşağı edebilecek bir haber. Cinayetlerin esrarını çözecek bir haber. Beni servete ve üne ulaştıracak bir haber.»

«Ben yazsam daha iyi olacak sanırım.»

«Gerçekten yazar mıydın? Ben çok yorgunum.»

«Git notlarını getir. Kahveyi de unutma.»

Kapıyı kapatıp masanın üstünü açtılar. Biri yazıcısıyla bir bilgisayar getirdi. Bir ibrik de kahve almasını istediler. Biraz da meyve. Hikâyeyi bölümlere ayırdılar; önce cinayetler, sonra Güney Louisiana'daki Pelikan Davası, Mattiece ile Başkanın bağlantısı, Pelikan Raporu ve kopardığı kıyamet, Callahan, Verheek, sonra Curtis Morgan ve ölümü, White ve Blazeovich, Velmano ve Einstein. Darby elyazısıyla yazmayı yeğliyordu. Gray ise bilgisayarda notlar yazmaktaydı.

Darby masanın üstündeki düzgün notları ve sayfalara dikkatle yazılan sözcükleriyle bir düzenlilik örneği idi. Gray ise dağınıklık. Yere kâğıtlar uçuyor, bilgisayarla konuşuyor, rastgele bastığı paragraflar kâğıda geçince atılıyordu. Darby ona sessiz olmasını söylüyordu. Gray de, bu hukuk fakültesi kütüphanesi değil, dedi. Burası gazete. Her kulağında bir telefon

olduğu halde ve karşıdan biri sana bağırırken çalışırsın burada.

Saat birde Smith Keen içeri yemek gönderdi. Darby aşağıdaki trafiğe bakarken yedi sandviçini. Gray kampanya raporlarını karıştırıyordu.

Adamı gören Darby oldu. Karşı kaldırımında bir binaya dayanmış duruyordu. Bir saat önce aynı adam Madison Oteline dayanmış duruyor olmasaydı halinde kuşkuyla çekecek hiçbir şey olmayacaktı. Uzun bir plastik bardaktan bir şey yudumlayarak Posf'un kapısını gözetliyor-
- 301 -

du. Başında siyah bir kasket, ayağında blucin, sırtında blucin ceketi var- «_ di.

Otuz yaşından küçük gösteriyordu. Orada öyle durmuş karşıya bakı- MI yordu. Darby sandviçini yerken on dakika baktı adama. Adam yerinden kıpırdamadı.

«G ray, buraya gelsene.»

«Ne var?» Gray kızın yanına gitti. Darby kasketli adamı gösterdi.

«Onu dikkatle izle ve bana ne yaptığını söyle,» dedi Darby.

«Bir şey içiyor, herhalde kahve. Karşı binaya yaslanmış bu binayı gözetliyor.»

«Üzerinde ne var?»

«Tepeden tırnağa blucin ve siyah bir kasket. Ayağında da çizme. Neden sordun?»

«Onu bir saat önce otelin yanında gördüm. Şu telefon şirketi kamyoneti arkasındaydı ama o olduğunu biliyorum. Şimdi de burada.»

«Ee?»

«En azından son bir saattir bu binayı gözetlemekten başka bir şey yapmadı.»

Gray başını salladı. Ukalalık etmenin sırası değildi. Herifin kuşkulu bir hali vardı ve kız korkmuştu. New Orleans'dan New York'a ve şimdi de belki VWashington'a kadar on beş gündür izleniyordu ve herhalde izlenme konusunda kendisinden daha çok şey bilmekteydi.

«Ne demek istiyorsun, Darby?»

«Bir sokak serserisi olmadığı kesin olan bu adamın bu işi neden yaptığının mantıklı bir açıklamasını yap bana.»

Adam saatine baktı, kaldırımında ağır ağır yürüyüp gözden kayboldu. Darby de saate baktı.

«Tam bir,» dedi. «Her on beş dakikada bir kontrol edelim, tamam mı?»

«Tamam. Bir şey olduğunu sanmam ya.» Gray kızını rahat ettirmeye çalışmış, ama başaramamıştı. Darby masa başına geçip notlara baktı. Gray bir süre onu izledikten sonra bilgisayara döndü.™

Gray on beş dakika yazdı, sonra pencereye gitti. Darby dikkatle kendisine bakıyordu. «Onu görmüyorum,» dedi Gray.

Adamı tam bir buçukta gördü. Kızın adamı ilk gördüğü noktayı işa-
- 302 -

ret ederek, «Darby,» dedi. Darby pencereden siyah kasketli adama baktı. Şimdi üstünde yeşil bir parka vardı ve gazete binasına dönük değildi. Çizmelerine bakıyor ve on saniyede bir başını kaldırıp kapıya bakıyordu. Bu hali daha çok kuşku çekiciyse de, yarı yarıya bir kamyonetin arkasında kalmaktaydı. Elindeki bardak yoktu şimdi. Bir sigara yaktı. Posf'a baktı, sonra gazetenin önündeki kaldırımını gözetlemeye koyuldu.

«Neden midem düşüm düşüm?» diye sordu Darby.

«Seni nasıl izleyebilirlerdi? Olanaksız bu.»

«New York'ta olduğumu biliyorlardı. O zaman bu da olanaksız görünüyordu.»

«Belki de beni izliyorlardır. İzlendiğimi bildirdiler bana. Belki de adamın yaptığı bu. Senin burada olduğunu nereden bilecek? Herif beni izliyor.»

«Belki.»

«Onu daha önce görmüş muydun?»

«Bunlar kendilerini tanıştırmıyorlar.»

«Bak. Yarım saatimiz kaldı, sonra hepsi gelecekler yazdıklarımızı ayıklamak için. İşi bitirelim, sonra herifi gözetleriz.»

Yine işbaşı yaptılar. Saat ikiye çeyrek kala Darby yine pencereden baktı. Adam gitmişti. Yazıcıdan ilk taslak çıkıyordu, Darby düzeltmeye başladı.

Editörler yazıyı ellerinde kalemleri olduğu halde okuyorlardı. Avukat Litsky ise zevk için okumaktaydı. Diğerlerinden daha keyifli bir hali vardı.

Çok uzun yazdıkları için Feldman bir cerrah gibi kesip biçmekteydi. Smith Keen sayfa kenarlarına notlar düşüyordu. Krauthammer okuduğunu beğenmişti.

Konuşmadan okuyorlardı. Gray bir düzeltme daha yaptı. Darby pencereydi. Şimdi üzerinde bir denizci ceketini olan herif yine gelmişti. Elleri arasındaki bir bardaktan bir şeyler yudumluyordu. Isınmaya çalıştığı belliydi. Bir

yudum aldı, Posf'a baktı, sokağa baktı, yine fincanına döndü. Bu kez başka bir binanın önündeydi ve saat tam ikiyi çeyrek geçe 15. Cadde boyunca kuzeye doğru bakmaya başladı.

- 303-

Sokağın o tarafında bir araba durdu. Arka kapı açıldı ve Bodur görüldü. Araba hızla uzaklaşırken çevresine bakındı. Hafifçe topallaya-j rak siyah kasketli adama doğru yürüdü. Bir iki saniye konuştular, Bodur 15 ve L caddeleri kavşağına yürüdü. Diğeri yerinde kaldı.

Darby çevresine bakındı. Hepsi de kendilerini okuduklarına vermişti. Bodur görüş alanından çıktığı için Gray'e gösteremezdi. Hayır, onlar gazeteciyi değil, kendisini bekliyorlardı.

Ve çok umutsuz durumda olmalıydılar. Sokakta bir mucize bekliyorlardı; kız çıkacak ve onu alıp götüreceklerdi. İkisi de korku içindeydiler. Kız içerde her şeyi anlatıyordu. Yarın sabah oyun sona erecekti. Onu her nasılsa önlemeliydiler. Emir almışlardı

Darby erkeklerle dolu bir odadaydı ve birdenbire güvenlikte değildi. Okumayı en son bitiren Feldman elindeki kopyayı Gray'e uzattı.

«Ufaktefek bir iki şey. Bir saat ancak sürer. Telefonları konuşalım.»

«Bence üç tane,» dedi Gray. «Beyaz Saray, FBI ve VWhite ve Blaze-vich.»

«Şirketten yalnız Sims VWakefield'in adını verdin. Neden?» diye sordu Krauthammer.

«Morgan en çok ondan söz etmişti.»

«Ama notu yazan Velmano. Bence onun da adı geçmeli.»

«Doğru,» dedi Smith Keen.

«Bence de,» dedi DeBasio.

«Ben onun adını yazdım,» dedi Feldman. «Einstein'ı daha sonra yazarız. Beyaz Saray'la VWhite ve Blaze-vich'e telefon için saat dört buçuk beşi bekleyin. Daha önce ederseniz, çılgına dönüp mahkeme emri falan çıkarmaya kalkışabilirler.»

«Doğru,» dedi avukat Litsky. «Yayını önleyemezler ama önlemeye çalışabilirler. Bence telefon için saat beşi bekleyelim.»

«Tamam,» dedi Gray. «Saat üç buçuğa kadar düzeltmeleri yaparım. Sonra yorum istemek için FBI'yı ararım. Sonra Beyaz Saray'ı, sonra da VWhite ve Blaze-vich'i.»

Feldman kapıdan çıkarken, «Saat üç buçukta burada toplanalım, telefonlarınızın başından ayrılmayın,» dedi.

- 304 -

Oda boşalınca Darby kapıyı kilitleyip pencereyi işaret etti. «Benim Bodur'dan söz ettiğimi duymuş muydun?»

«Yapma.»

Aşağı baktılar.

«Ne yazık ki, doğru. Dostumuzla konuştu, sonra gözden kayboldu. Onu tanıdım.»

«Demek benim peşimde değilmiş.»

«Sanırım öyle. Ben buradan çıkmak istiyorum.»

«Bir şey düşünürüm. Bizim güvenliğe haber vereyim. Feldman'a söylememi ister misin?»

«Hayır. Daha değil.»

«Tanıdığım bazı polisler var.»

«Aman ne iyi. Gidip herifi döverler mi yani?»

«Bu polisler her şeyi yaparlar.»

«Bu insanlara bir şey yapamazlar. Yanlış bir şey mi yapıyorlar ki?»

«Cinayet planlıyorlar.»

«Bu binada ne kadar güvenliyiz?»

Gray bir an düşündü. «Feldman'la bir konuşayım. Bu kapının önüne iki güvenlik görevlisi dikeriz.»

«Peki.»

Feldman saat üç buçukta ikinci taslağı onaylayarak Gray'in FBI'yı aramasına yeşil ışık yaktı. Toplantı odasına dört telefon getirilip ses alma makinesine bağlandı. Feldman, Smith Keen ve Krauthammer diğer üç paralel telefondan dinlediler.

Gray dostu olan ve bir zamanlar kendisine kaynaklık eden Phil Norvell'i aradı. Norvell telefonunu kendisi açardı.

«Phil, Posf'tan Gray Grantham.»

«Gray, senin nerede çalıştığını bilirim.»

«Ses kaydı yapıyorum.»

«Ciddi bir şey olmalı. Ne var?»

«Rosenberg ve Jensen'in öldürülmelerindeki komployu-açıklayan bir haberi yarın sabaha basıyoruz. Bir petrol spekülâtörü olan Victor Mattiece ile avukatlarından ikisinin adlarını vereceğiz. Aynı zaman da,

- 305 -

Pelikan Dosyası / F: 20

komployla ilgili olmayarak, Verheek'den söz edeceğiz. FBI'nın ilk başlarda Mattiece'den haberi olduğunu ama Beyaz Saray'ın ısrarıyla soruşturma yapmaktan vazgeçtiğini anlatacağız. Sizlere bir yorum yapma fırsatı vermek istedik.»

Karşıdan ses çıkmadı.

«Phil, orada mısın?»

«Evet.»

«Bir yorum var mı?»

«Bir yorum olacağından eminim, ama seni daha sonra aramak zorundayım.»

«Az sonra baskıya geçiyoruz, onun için acele et.»

«Gray, bu çok berbat bir darbe. Bir gün geciktiremez misin?»

«Kesinlikle olanaksız.»

Norvell durakladı. «Peki, Bay Voyles'la konuşayım, seni ararım.»

«Teşekkür ederim.»

«Ben teşekkür ederim, Gray. Büyük bir haber bu. Bay Voyles bunu çok ilginç bulacak.»

«Bekliyoruz.» Gray düğmeye basıp bağlantıyı kesti. Keen ses kayıt makinesini durdurdu.

Sekiz dakika sonra telefonu Voyles açtı. Jackson Feldman'la konuşmakta ısrar etti. Ses kayıt makinesinin düğmesine basıldı.

«Bay Voyles?» dedi Feldman. İkisi daha önce çok konuştukları için Bay gereksizdi.

«Bana Denton de. Bak, Jackson, senin muhabir neler söylemiş öyle? Çılgınlık bu. Siz neyin içine balıklama daldığının farkında değilsiniz. Mattiece hakkında soruşturma yaptık, hâlâ da yapıyoruz ve üzerine atlamak için çok erken henüz. Senin muhabir neler bulmuş, ha?»

«Darby Shaw adı bir şey ifade ediyor mu?» diye Feldman kıza bakıp gülümseyerek sordu. Darby duvara yaslanmış duruyordu. Voyles bir an bekledikten sonra yanıtladı. «Evet.»

«Muhabirimimin elinde Pelikan Raporu var, Denton, Darby Shaw da şu anda karşımda.»

«Ben onun ölmüş olmasından korkuyordum.»

«Hayır. Capcanlı şu anda. O ve Gray Grantham raporda sözü edi-

len gerçekleri doğrulayan bir kaynak daha ortaya çıkardılar. Çok büyük bir haber bu, Denton.»

Voyles derin derin iç çekip havluyu attı. «Biz Mattiece'yi sanık olarak izliyoruz,» dedi.

«Ses kaydı yapılıyor, Denton, dikkatli ol.»

«Konuşmamız gerek. Yüzyüze. Sana başka şeyler de anlatabilirim.»

«Seni burada ağırlamaktan şeref duyarız.»

«Olur. Yirmi dakika sonra oradayım.»

Büyük Denton Voyles'un arabasına atlayıp gazeteye gelmesi fikri editörleri çok eğlendirmişti. Onu yıllardır yakından izlemişlerdi ve kayıplarını en aza indirmekte ne kadar usta olduğunu bilirlerdi. Basından nefret ederdi; şimdi onların etki alanında ve silahların altında konuşmaya hazır olmasının bir tek anlamı vardı: suçlayıcı parmağını başkasına yöneltecekti. Ve büyük bir olasılıkla bu hedef de, Beyaz Saray'dı.

Darby adamla karşılaşmak istemedi. Akıllı fikri kaçıştıydı. Siyah kasketli adamı gösterebilirdi ama adam yarım saattir ortalarda yoktu. FBI ne yapabiliirdi? Önce adamı yakalamaları gerekirdi, sonra ne olacaktı peki? Onu adam kaçırmayı planladığından mı tutuklayacaklardı? İşkence edip her şeyi mi itiraf ettireceklerdi? Herhalde Darby'ye inanmayacaklardı bile.

Darby FBI ile uğraşmak istemiyordu. Onların korumasını da istemiyordu. Bir yolculuğa çıkmak üzereydi ve nereye gittiğini kimse bilmeyecekti. Belki Gray. Belki o da değil.

Gray Beyaz Saray'ın numarasını çevirdi, hepsi diğer telefonlara uzandılar, Keen ses kayıt makinesini çalıştırdı.

«Fletcher Coal'u istiyorum, lütfen. Ben Washington Posttan Gray Grantham. Çok acil.»

Gray bekledi. «Neden Coal?» diye sordu Keen.

Gray telefonu eliyle örtterek, «Her şey ondan geçer,» dedi.

«Kim dedi?»

«Bir haber kaynağım.»

Sekreter Bay Coal'un gelmekte olduğunu söyledi. Gray gülümsüyordu.

- 306-

- 307-

«Fletcher Coal.»

«Evet, Bay Coal. Ben Posf'tan Gray Grantham. Bu konuşmayı bana alıyorum. Anladınız mı?»

«Evet.»

«Başkan dışında bütün Beyaz Saray personeline basınla konuşmaların önceden sizden izin alınmasına bağlı olduğu hakkında bir direktif yayınladınız mı?»

«Kesinlikle gerçek değil. Bu işlere basın sekreteri bakar.»

«Anlıyorum. Biz yarın sabah Pelikan Raporundaki gerçekleri doğrulayan bir yayına başlıyoruz. Pelikan Raporunu biliyor musunuz?»

«Evet.»

«Bay Mattiece'nin üç yıl önce Başkanın kampanyasına dört milyon dolardan fazla bağışta bulunduğunu kanıtladık.»

«Dört milyon iki yüz bin dolar, hepsi de yasal yollardan.»

«Beyaz Saray'm FBI'm Bay Mattiece hakkında soruşturma yapmasını önlemeye çalıştığını inanıyoruz. Bu konuda, eğer varsa, yorumunuzu rica edeceğiz.»

«Bu sizin inandığınız bir şey mi, yoksa basacağınız bir şey mi?»

«Bunu şimdi doğrulamaya çalışıyoruz, Bay Coal.»

«Bunu size kim doğrular dersiniz?»

«Bizim de kaynaklarınız vardır, Bay Coal.»

«Herhalde. Beyaz Saray bu soruşturma ile ilgili olduğu iddiasını şiddetle reddeder. Yargıç Rosenberg ve Yargıç Jensen'in ölümlerinden sonra Başkan tüm soruşturmada haberdar edilmesini istemiştir, ancak Beyaz Saray soruşturmaya doğrudan doğruya ya da dolaylı olarak karışmış değildir. Çok yanlış haberler almışsınız.»

«Başkan Victor Mattiece'yi bir dost olarak kabul ediyor mu?»

«Hayır. Bir kere karşılaşmışlardır, dediğim gibi, Bay Mattiece kampanyaya önemli bir katkıda bulunmuştur, ancak Başkanın arkadaşı değildir.»

«Ama en büyük katkıyı o yapmıştı, değil mi?»

«Bunu söyleyemem.»

«Başka bir yorumunuz?»

«Hayır. Basın sekreterinin sabaha bu konuda bir açıklama yapacağını sanırım.»

- 308 -

Telefonu kapattılar, Keen ses kayıt makinesini durdurdu. Feldman ellerini ovuşturuyordu. «Şu anda Beyaz Saray'da olmak için bir servet verirdim,» dedi.

Gray hayranlıkla, «Çok soğukkanlı, değil mi?» dedi.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Çevresindekileri korkutan ve önünde herkesin kaçmaya çalışmasına alışan biri için Voyles'un şapkası elinde, bir fırsat tanınmasını rica etmeye gelmesi çok güç bir olaydı. Yanına K.O. Levvis ve iki ajan olduğu halde elinden geldiğince alçakgönüllü bir tavırla haber salonuna girdi. Üzerinde her zamanki buruşuk trençkotu vardı. Yakışıklı bir insan değildi, ama tavrıları ve yürüyüşü istediğini elde etmeye alışkın biri olduğunu ortaya koyuyordu. Hepsi de kara giysili adamlarıyla bir Mafya babasını andırıyordu. Gürültülü salon bir anda sessizleşti.

Feldman'ın odası önündeki kısa koridorda bekleyiyordu editörler. Hovvard Krauthammer, Voyles'u tanıdığı için karşılamaya o çıktı. El sıkışıyla konuşular. Feldman Çin'de olan yayın müdürü Bay Ludvvig ile telefonda konuşuyordu. Smith Keen konuşmaya karışıp Voyles ve Levvis'in ellerini sıktı. İki ajan birkaç adım beriye yerleştiler.

Feldman kapısını açtı, salona bakınca Denton Voyles'u gördü. İçeri girmesini işaret etti. K.O.Levvis de amirini izledi. Smith Keen kapıyı kapatınca hepsi oturdular.

Voyles, «Pelikan Raporunun sağlam bir doğrulamasına sahip olduğunuzu kabul ediyorum,» dedi.

«Evet,» dedi Feldman. «Siz ve Bay Levvis haberi bir okuyun. Sanırım pek çok şey açıklığa kavuşacak o zaman. Bir saate kadar baskıya giriyoruz ve muhabirimiz Bay Grantham size bir yorum yapma fırsatının verilmesini istiyor.»

«Bunu takdir ediyorum.»

Feldman yazının bir kopyasını alıp Voyles'a uzattı. Levvis de arka-

- 309 -

sından eğildi, birlikte okumaya başladılar. «Biz dışarda olacağız,» dedi Feldman. «Lütfen acele etmeyin.» Keen ile dışarı çıkıp kapıyı kapattılar.

Feldman ile Keen salondan geçip toplantı odasına yürüdüler. Kapı önünde iki iriyarı güvenlik görevlisi duruyordu. Gray ile Darby içerde

yalnızdılar.

«White ve Blazevich'e telefon etmen gerek,» dedi Feldman.

«Seni bekliyordum.»

Krauthammer dışarı çıktığı için Keen kendi telefonunu Darby'ye uzattı. Gray numarayı çevirdi.

«Marti Velmano lütfen,» dedi. «Evet, ben Washington Posf'tan Gray Grantham. Kendisiyle görüşmek istiyorum. Çok acil.»

«Bir dakika,» dedi sekreter.

Çok geçmeden başka bir sekreterin sesi duyuldu. «Bay Velmano' nün bürosu.»

Gray yine kendini tanıtip patronunu istedi.

«Kendisi toplantıda,» dedi kadın.

«Ben de toplantıdayım. Şimdi içeri girin, kendisine kimin aradığını söyleyin ve bu geceyarısında fotoğrafının Posf'un birinci sayfasında olacağını bildirin.»

«Peki efendim.»

Velmano bir iki saniye sonra, «Evet, neler oluyor?» dedi.

Gray kendini üçüncü kez tanıttıktan sonra ses kayıt makinesinden söz etti.

«Anlıyorum,» dedi adam.

«Yarın sabah müvekkiliniz Victor Mattiece'nin Yargıç Rosenberg ve Jensen'in cinayetlerine karıştığı hakkında bir haber yayınlıyoruz.»

«Çok iyi! Bundan sonra yirmi yıl sizi dava edeceğiz demektir. Fena şiştin, ahbab! Post bizim oldu demektir.»

«Evet, efendim. Bunu kaydettiğimi hatırlatırım.»

«Ne istersen kaydet! Dava sana açılacak. Harika! Victor Mattiece Washington Posf'un sahibi olacak! İnanılmaz bir şey bu!»

Gray kulaklarına inanamayarak Darby'ye bakıp başını salladı. Editörler yere bakıp gülümsediler. Çok komik olmaya başlamıştı.

«Evet, efendim. Pelikan Raporundan söz edildiğini duymuş muydunuz acaba? Elimizde bir kopyası var.»

Ölüm sessizliği. Sonra ölmek üzere olan bir köpeğin son soluğunu andıran bir hırıltı. Sonra yine sessizlik.

«Bay Velmano. Orada mısınız?»

«Evet.»

«Sims Wakefield'e 28 Eylül tarihinde yazdığınız notun bir kopyası da elimizde. Burada Rosenberg ile Jensen'in Yüksek Mahkemeden ayrıldıkları takdirde müvekkilinizin durumunun çok iyileşeceğini belirtiyorsunuz. Bir kaynağımız bu fikrin binanızın altıncı katında kütüphanede oturan Einstein adında biri tarafından geliştirildiğini belirtiyor.»

Sessizlik.

Gray devam etti. «Haber yayına hazır, ama size bir yorum yapma fırsatı tanıyorum. Bir yorum yapmak ister miydiniz, Bay Velmano.»

«Başım ağrıyor.»

«Peki. Başka?»

«Notu harfi harfine mi yayınlayacaksınız?»

«Evet.»

«Benim fotoğrafımı da basacak mısınız?»

«Evet. Eski bir Senato soruşturması dosyasından aldık.»

«Orospu çocuğu!»

«Teşekkür ederim. Başka bir şey var mıydı?»

«Saat beşe kadar beklediğinizi görüyorum. Bir saat önce olsaydı mahkemeye başvurup bu yayını durdururduk.»

«Evet, efendim. Onun için bu saati bekledik.»

«Seni orospu çocuğu!»

«Evet, efendim.»

«İnsanları mahvetmek umurunda bile değil, değil mi?» Adamın sesi zayıflamış, acınacak bir hal almıştı. Ne harika bir yorum. Gray konuşmayı banda>aldığını iki kere belirtmişti ama Velmano bunu hatırlamayacak kadar

dehşet içindeydi.

«Başka bir şey var mıydı?»

«Jackson Feldman'a sabah mahkemeler açılır açılmaz başvuracağımızı söyle.»

«Elbette. Notu yazdığınızı inkâr mı ediyorsunuz?»

«Elbette.»

– 310 –

311 –

«Notun varlığını inkâr mı ediyorsunuz?»

«Sahtedir.»

«Dava falan açacak değilsiniz, Bay Velmano, bunu siz de çok iyi biliyorsunuz.»

Sessizlik. Sonra, «Orospu çocuğu!»

Telefonlar kapandı. Kulaklarına inanamayarak birbirlerine baktılar

«Gazeteci olmak istemez misin, Darby?» diye sordu Smith Keen.

«Bu çok eğlenceli doğrusu. Ama istemem, teşekkür ederim.»

Feldman kalktı, ses alma makinesini gösterdi. «Bunu kullanmazdım,» dedi.

«Ama insanların hayatlarını mahvetme kısmı çok güzeldi. Ya dava tehditleri?»

«Buna ihtiyacın yok, Gray. Haber birinci sayfanın manşetinde artık. Belki daha sonra.»

Kapı vuruldu. Krauthammer gelmişti. Feldman'a, «Voyles seninle konuşmak istiyor,» dedi.

«Buraya getir.»

Gray ayağa kalktı, Darby pencereye yürüdü. Güneş batıyordu, gölgeler uzamıştı. Trafik çok sıkıştı. Bodur ile arkadaşlarından eser yoktu, ancak mutlaka oradaydılar ve kendisini öldürmek için son bir plan yapıyorlardı. Gray gazete baskıya verildikten sonra binadan görünmeden çıkmak için bir planı olduğunu söylemişti. Ama ayrıntıya girmemişti.

Voyles, K.O.Lewis'le içeri girdi. Feldman onları Gray Grantham ve Darby Shaw ile tanıştırdı. Voyles gülümseyerek yürüdü kızın yanına. Hayranlığını ifade etmek istermiş gibi, «Demek bütün bunlar sizin başınızın altından çıktı,» dedi.

Kız o anda nefret etti adamdan. «Bunu başlatan ben değil, Mattiece'ydi sanırım,» dedi. Voyles dönüp trençkotunu çıkardı. «Oturalım mı?» diye ortaya sordu.

Masanın çevresine sıralandılar. Voyles, Lewis, Keen, Grantham ve Krauthammer. Darby pencere önünde kaldı.

Voyles, Levvis'ten bir kâğıt alarak, «Kayda geçmesini istediğim bazı yorumlarım olacak,» dedi. Gray not almaya başladı.

– 312 –

«Biz tam iki hafta önce Pelikan Raporunun bir kopyasını aldık ve aynı gün Beyaz Saray'a ilettik. Raporu Müdür Yardımcısı K.O.Levvis, günlük rapor özetimizle birlikte Bay Fletcher Coal'a teslim etti. Toplantı sırasında özel Ajan Eric East de oradaydı. Raporun araştırılması gereken bazı konular içerdiğine inanmamıza karşın, Müdürün özel Danışmanı Bay Gavin Verheek'in altı gün sonra New Orleans'da öldürülmüş olarak bulunmasına kadar herhangi bir girişimde bulunmadık. Bu olay üzerine FBI, Victor Mattiece hakkında kapsamlı bir araştırma başlattı. Yirmi yedi büromuzdan dört yüzden fazla ajan, on bir bin saat çalışarak ve altı yüzden fazla insanla görüşerek ve beş ayrı ülkeye giderek bu soruşturmada görev aldılar. Soruşturma şu anda da tam olarak sürdürülmektedir. Victor Mattiece'nin Yargıç Rosenberg ve Yargıç Jensen'in katledilmelerinin baş sanığı

olduğuna inanıyoruz ve halen onun yerini saptamaya çalışmaktayız.»
Voyles kâğıdı katlayıp Levvis'e uzattı.
«Mattiece'yi bulursanız ne yapacaksınız?» diye sordu Grantham.
«Tutuklayacağız.»
«Tutuklama emriniz var mı?»
«Yakında olacak.»
«Onun nerede olduğu hakkında bir fikriniz var mı?»
«Doğrusunu isterseniz, hayır. Onu bir haftadır bulmaya çalışıyoruz ama bunda başarılı olamadık.»
«Beyaz Saray Mattiece'yi soruşturmanıza müdahale etti mi?»
«Bunu aramızda konuşabilirim. Kabul mü?»
Gray, Feldman'a baktı. «Kabul,» dedi Feldman.
Voyles, Feldman'a, sonra Keen'e, sonra Krauthammer'e ve en sonra da Grantham'a baktı. «Kayda geçmiyor, tamam mı? Bu söyleyeceklerimi asla kullanamazsınız. Bunu hepimiz anladık mı?»
Başlarını sallayıp dikkatle adama baktılar.
Voyles kuşkuyla Levvis'e baktı. «Geçen çarşamba Beyaz Saray'da Başkan bana Victor Mattiece'yi sanık olarak görmekten vazgeçmemi söyledi. Kendi ifadesiyle, soruşturmayı bırakmamı söyledi.»
«Bir neden verdi mi?» diye sordu Grantham.
«Belirli şeyleri söyledi. Kendisinin yeniden seçilme çabasını baltalayacağını söyledi. Pelikan Raporunun pek önemli olduğunu sanmadığı-
- 313 -

nı, konu araştırıldığı takdirde basının bunu öğreneceğini ve kendisinin "de politik bir zarara uğrayacağını söyledi.»
Krauthammer ağız açık dinliyordu. Keen masaya bakıyordu.
«Bundan emin misiniz?» diye sordu Gray.
«Konuşmayı banda aldım. Başkan bunu söylediğini inkâr etmeden kimseye dinletmeyeceğim bir bandım var.»
Adama hayranlıkla bakarken bir sessizlik oldu. Başkanın talimatını banda almıştı!
Feldman hafifçe öksürdü. «Haberı gördünüz. FBl'in raporu almasıyla soruşturmaya girmesi arasında bir süre vardı. Hikâyede bunu belirtmemiz gerek.»
«Söyleyeceğimi söyledim. Benden başka şey beklemeyin.»
«Gavin Verheek'i kim öldürdü?» diye sordu Gray.
«Soruşturmanın ayrıntıları hakkında konuşmayacağım.»
«Ama bunu biliyorsunuz, değil mi?»
«Bir fikrimiz var. Ancak bu kadarını söyleyebilirim.»
Gray masanın çevresine baktı. Voyles'un o anda başka bir şey söylemeyeceğini kesindi, herkes aynı anda rahatladı.
Voyles kravatını gevşetti. «Aramızda kalacak,» dedi. «Sizler Mor-gan'ın izini nasıl buldunuz?»
«Soruşturmanın ayrıntıları hakkında konuşamam,» diyerek sıırıttı Gray. Hep birlikte güldüler.
«Şimdi ne yapacaksınız?» diye Krauthammer, Voyles'a sordu.
«Yarın öğlen büyük jüri toplanmış olacak. Kararlar çabuk verilecek. Mattiece'yi bulmaya çalışacağız ama bunun çok güç olduğunu biliyorum. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Son beş yılın büyük bir bölümünü Bahamalar'da geçirdi, ama Meksika, Panama ve Paraguay'da da evleri var.» Voyles ikinci kez baktı Darby'ye. Kız pencerenin yanındaki duvara dayanmış duruyordu.
Voyles,, «İlk baskı kaçta çıkıyor?» diye sordu.
«Bu gece on buçukta baskıya giriyoruz.»
«Bu haber hangi baskıda yer alacak?»
«Lake City baskısında, geceyarısından hemen önce. En büyük baskı odur.»
«Birinci sayfada Coal'un fotoğrafı olacak mı?»

Keen, Kratuhammer'e, o da Feldman'a baktı. «Olmalı bence. Sizin raporu Fletcher Coal'a verdiğinizi belirteceğiz. Aynı zamanda Coal'un da Mattiece'nin Başkana dört milyon iki yüz bin dolar verdiğini söylediğini belirteceğiz. Evet, bence Bay Coal'un resmi de diğerlerinin arasında olmalı.»

«Bence de öyle,» dedi Voyles. «Geceyarısı buraya birini gönderir-sem bana birkaç tane gazete verebilir misiniz?»

«Elbette. Neden?»

«Bunu Coal'a ben kendim vermek istiyorum. Geceyarısı kapısını vurup kendisini pijamasıyla görmek ve gazeteyi suratına tutmak istiyorum. Sonra ona büyük jüri kararıyla geleceğimi ve bundan sonra geldiğimde de elimde kelepçelerin olduğunu söyleyeceğim.»

Bunu öylesine bir zevkle söylemişti ki, insanın tüylerinin ürperme-mesi olanaksızdı.

«Kin beslememenize sevindim,» dedi Gray. Bunu komik bulan yalnızca Keen oldu.

«Gerçekten suçlanacak mı?» diye sordu Krauthammer.

Voyles yine Darby'ye baktı. «Başkan adına suçu üstlenecektir. Patronunu kurtarmak için idam mangası önüne çıkmaya hazırdır.»

Feldman saatine bakıp masadan kalktı.

«Bir şey isteyebilir miyim?» diye sordu Voyles.

«Elbette. Ne?»

«Bayan Shaw ile bir iki dakika yalnız konuşmak istiyorum. Yani, kendisinin bir itirazı yoksa.»

Hepsi dönüp Darby'ye baktılar, o omuzlarını silkti. Editörlerle K.O.Lewis hep birden kalkıp dışarı çıktılar. Darby, Gray'in elini tutup yanında kalmasını istedi. Voyles'un karşısına oturdular.

Voyles, Gray'e bakarak, «Yalnız konuşmak istiyordum,» dedi.

«O yanımda kalacak,» dedi Darby. «Açıklanacak bir şey yok.»

«Peki.»

«Eğer beni sorguya çekmek niyetindeyseniz, avukatım olmadan konuşmam.»

Adam başını sallıyordu. «Öyle bir şey yok, Sizin bundan sonra ne yapacağınızı merak ediyordum.»

- 314 -

- 315-

«Bunu size neden söyleyeyim?»

«Yardım edebiliriz de onun için.»

«Gavin'i kim öldürdü?»

Voyles duraksadı. «Aramızda mı kalacak?»

«Aramızda kalacak,» dedi Gray.

«Size onu kimin öldürdüğünü sandığımızı söyleyebilirim, ama önce bana ölmeden önce ne kadar konuştuğunuzu söyleyin.»

«Haftasonu boyunca birkaç kere konuştuk. Geçen Pazartesi buluşup New Orleans'dan çıkacaktık.»

«Onunla en son ne zaman konuştunuz?»

«Pazar gecesi.»

«Neredeydi?»

«Hilton'daki odasında.»

Voyles derin bir soluk alarak tavana baktı. «Ve onunla Pazartesi günü nerede buluşacağınızı konuştunuz?»

«Evet.»

«Onunla karşılaşmış mıydınız?»

«Hayır.»

«Onu öldüren adam sizin elinizi tutarken beyninden vurulan adamdı.»

Darby sormaya korkuyordu. Gray sordu onun yerine. «Kimdi o?»

«Büyük Kamil.»

Darby boşlur gibi oldu, gözlerini kapatıp bir şey söylemeye çalıştı. Ama ağzından ses çıkmadı.

«Çok karışık,» dedi Gray.

«Evet, öyle. Kamil'i öldüren adam CIA tarafından bağımsız olarak tutulan bir ajan. Callahan öldürüldüğünde oradaydı ve Darby ile konuştu sanırım.»

«Rupert,» dedi Darby.

«Gerçek adı o değil, ama Rupert de iş görür. Herhalde yirmi adı vardır. Eğer sandığım kişiye çok güvenilir bir İngilizdir.»

«Bütün bunların ne kadar karmaşık olduğunun farkında mısınız?» diye sordu Darby.

«Tahmin edebilirim.»

«Rupert neden New Orleans'daydı? Neden Darby'yi izliyordu?» diye sordu Gray.

«Çok uzun bir hikâye ve ben tamamını bilmiyorum. İnanın bana, ben CIA'dan uzak durmaya çalışırım. Başımda yeteri kadar dert var zaten. Her şey Mattiece'ye kadar gidiyor. Birkaç yıl önce büyük planını uygulamak için paraya ihtiyacı vardı. O yüzden işin bir kısmını Libya hükümetine sattı. Bunun yasal olup olmadığını bilmiyorum, ama CIA da böylece işe karışmış oldu. Mattiece ile Libyalıları büyük bir ilgiyle izlediklerini tahmin ediyorum. Ancak CIA'nın yargıçların ölümünden ondan kuşkulandıklarını sanmıyorum. Fakat biz Beyaz Saray'a sizin raporunuzu verdiğimizden bir iki saat sonra raporun bir kopyası Bob Gminski'nin elindeydi. Fletcher Coal verdi bunu. Gminski'nin rapordan kime söz ettiğini bilmiyorum, ama yanlış kulaklar, yanlış kimselerce duyuldu ve yirmi dört saat sonra Bay Callahan öldürüldü. Ve sen, yavrum, çok talihliydin.»

«Neden kendimi talihli hissetmiyorum öyleyse?» dedi Darby.

«Bu Rupert'i açıklamıyor,» dedi Gray.

«Kesinlikle bilmiyorum ama Gminski'nin Rupert'i Darby'yi izlemesi için gönderdiğini sanıyorum. Rapor ilk başta onu bizden çok korkutmuş olmalı. Rupert'i Darby'yi izlemeye, kısmen gözetlemeye, kısmen de korumaya göndermiştir. Sonra arabaya konan bomba patlayınca Bay Mattiece raporu doğrulamış oldu. Aksi halde Callahan ile Darby'yi öldürmek için ne sebep vardı? Bomba patladıktan sonra New Orleans'da düzinelerce CIA ajanı olduğuna inanmam için nedenler var.»

«Neden ama?» diye sordu Gray.

«Rapor yasallaşmıştı ve Mattiece öldürmeye başlamıştı. İşinin büyük bir bölümü New Orleans'dadır. CIA'nın Darby için çok kaygılandığını tahmin ederim. Kendisi için bir talihti bu. Gerektiği zaman olay yerindeydiler.»

«CIA bu kadar hızlı harekete geçebildiyse, siz neden geçmediniz?» diye sordu Darby.

«Haklı bir soru. Biz rapora pek önem vermedik ve CIA kadar bilgimiz de yoktu. Düşündüğümüz sekiz on kişi daha vardı ve bunu çok uzak bir olasılık olarak görüyorduk. Raporu küçümsedik. Açıkçası bu

317 -

- 316 -

işte. Ayrıca Başkan bize geri çekilmemizi söylemişti, Mattiece'nin adını bile duymadığım için bunu yapmak kolaydı. Ama sonra dostum Gavin öldürülünce ajanları gönderdim.»

«Coal raporu neden Gminski'ye vermiş olabilir?» diye sordu Gray.

«Korktuğu için. Doğrusunu isterseniz bizim raporu kendisine göndermemizin amacı da buydu. Gminski kendine özgü bir insandır ve

yasaymış falan gibi önüne çıkan engelleri pek umursamaz Coal raporun kontrol edilmesini istiyordu ve bunu Gminski'nin daha çabuk ve sessiz yapacağını tahmin ediyordu.»

«Şu halde Gminski, Coal ile açık konuşmadı.»

«Gminski, Coal'dan nefret eder ve bu da anlaşılabilir bir şeydir. Gminski Başkanla da açık konuşmadı. Her şey o kadar çabuk oldu ki. Gminski, Coal, Başkan ve ben raporu ancak on beş gün önce görmüştük, unutmayın. Gminski herhalde hikâyenin bir kısmını Başkana anlatacağı ama buna fırsat bulamamıştır.»

Darby kalkıp pencereye yürüdü. Hava karanlık, trafik hâlâ sıkıştı. Bu esrarlı olayların açıklanması iyiydi ama yepyeni esrarlı şeyler çıkıyordu ortaya. O, gitmek istiyordu. Kaçıp kovalanmaktan bıkmıştı; Gray'le gazetecilik oynamaktan bıkmıştı; kimin ne yaptığını düşünmekten bıkmıştı; raporu yazdığı için suçluluk duymaktafırı bıkmıştı ve her üç günde bir yeni diş fırçası almaktan bıkmıştı. Issız bir kumsalda telefonu olmayan küçük bir ev hayal ediyordu. İnsan olmayacaktı, özellikle de binaların ve arabaların arkasına saklanan insanlar. Üç gün karabasanlar ve gölgeler görmeden uyumak istiyordu. Gitme zamanı gelmişti.

Gray dikkatle bakıyordu Darby'ye. «New York'a, sonra da buraya kadar izlediler onu,» dedi Voyles'a. «Kimdi onlar?» «Bundan emin misiniz?»

Darby başıyla camı işaret etti. «Bütün gün karşıda binayı gözetlediler,» dedi.

«Onları seyrettik,» dedi Gray. «Oradalar.»

Voyles kuşkululu görünüyordu. Darby'ye, «Onları daha önce görmüş müydünüz?» diye sordu.

«Birini. New Orleans'da Thomas için yapılan ayine gelenleri gözetliyordum. Beni Fransız Mahallesinde kovaladı. Manhattan'da az daha

burun buruna geliyorduk. Ve beş saat önce onu başka bir adamla konuşurken gördüm. Aynı kişi olduğundan eminim.»

«Kim bu?» diye Gray yine sordu Voyles'a.

«CIA'nın sizi kovalayacağını sanmam.»

«Bu adam beni kovaladı.»

«Şimdi oradalar mı?»

«Hayır. İki saat önce ortadan kayboldular. Ama orada olduklarından eminim.»

Voyles kalkıp gerindi. Masanın çevresinde yürüyüp bir puro çıkardı. «İçmemin bir sakıncası var mı?»

«Var,» dedi Darby başını kaldırmadan. Voyles puroyu masaya bıraktı. «Biz yardım edebiliriz,» dedi.

«Ben sizin yardımınız istemiyorum,» dedi Darby.

«Ne istiyorsunuz?»

«Ben ülke dışına çıkmak istiyorum ama çıktığım zaman da arkamdan kimsenin gelmediğine inanmak istiyorum. Ne sizler, ne onlar, ne de Rupert ve arkadaşları.»

«Büyük jüri önünde tanıklık etmeniz gerekecek.»

«Eğer beni bulabilirlerse. Ben mahkeme celplerine hoş bakılmayan bir yere gideceğim.»

«Ya duruşma? Duruşmada size ihtiyaç olacak.»

«Ona en azından bir yıl var daha. Bunu o zaman düşünürüm.»

Voyles puroyu ağzına soktu, ama yakmadı. Dişlerinin arasında puro olduğu zaman daha iyj düşünürdü. «Sizinle bir anlaşma yapalım,» dedi.

«Ben anlaşma yapacak havada değilim.» Darby şimdi duvara yaslanmış hem Voyles'a hem Gray'e bakıyordu.

«İyi bir anlaşma ama. Benim uçaklarım, helikopterlerim ve dışarda saklambaç oynayanlardan korkmayan silahlı çok adamım vardır. Sizi önce bu binadan çıkarırız ve bunu kimseye hissettirmeyiz. Sonra benim kendi uçağım ile sizi istediğiniz yere götürürüz. Üç, orada ortadan yok olursunuz. Sizi izlemeyeceğimize söz veriyorum. Ve dört, eğer çok acil olarak

gerekirse, sizinle Bay Grantham aracılığıyla ilişki kurmama izin vereceksiniz.»

- 318-
- 319-

Darby teklif yapılırken Gray'e bakıyordu ve onun bundan hoşlandığı belliydi. Kendisi de sert bir tavır takımaya çalışıyorsa da, olabilir bir şeydi bu. Eğer ilk telefonda sonra Gavin'e güvenseydi, Gavin şimdi yaşıyor olacaktı ve kendisi de Kamil'le elele tutuşmayacaktı. O söylediğinde New Orleans'ı terketsedi Gavin öldürülmeyecekti. Son yedi gündür her beş dakikada bir bunu düşünüyordu.

Bu iş kendisinin altından kalkamayacağı kadar büyüktü. Bir an gelir, çabalamayıp bırakıp insanlara güvenirdin. Bu adamdan hoşlanmıyordu, ama son on dakikadır kendisine karşı büyük bir dürüstlük göstermişti. «Uçak ve pilotlar sizin mi?»

«Evet.»

«Uçak şimdi nerede?»

«Andrews Hava Üssünde.»

«Şöyle yapalım o halde. Ben uçağa biniyorum ve uçak Denver'e hareket ediyor. Uçakta ben, Gray ve pilotlardan başka kimse olmayacak. Kalkıştan yarım saat sonra pilota, örneğin Chicago'ya gitmesini söyleyeceğim. Bunu yapabilir mi?»

«Kalkmadan önce uçuş planı vermesi gerekir.»

«Biliyorum. Ama siz FBI Müdürüsünüz ve bazı yerde forsunuz vardır.»

«Peki. Chicago'ya varınca ne olacak?»

«Ben uçaktan ineceğim ve uçak Gray'ie Andrewvs'e dönecek.»

«Sen Chicago'da ne yapacaksın?»

«Kalabalık havaalanında kendimi kaybettirip ilk uçakla ülke dışına çıkacağım.»

«Bu olur ve sizi izlemeyeceğimize söz veriyorum.»

«Bunu biliyorum. Bu kadar tedbirli olmamı başışlayın lütfen.»

«Anlaştık. Ne zaman gitmek istersiniz?»

Darby, Gray'e baktı. «Ne zaman?»

«Yazıyı yeniden yazmam bir saat sürer.»

«Bir saat sonra,» dedi Darby adama.

«Ben burada beklerim.»

Darby başıyla Gray'e işaret ederken Voyles'a, «Bay Grantham'la yalnız konuşabilir miyim?» diye sordu.

- 320-

«Elbette.» Adam trençkotunu aldı, çıkmadan önce kapı önünde durup döndü. Darby'ye gülümsedi. «Müthiş bir kadınsınız, Bayan Shaw. Kafanız ve yüreğinizle bu ülkenin en pis insanlarından birini yerinden indiriyorsunuz. Size hayranım. Ve sizinle her zaman açık konuşacağıma söz veriyorum.» Voyles puroyu gülümsemesinin tam ortasına sokup odadan çıktı.

Kapının kapanmasına baktılar. «Güvenli olur mu dersin?» diye sordu Darby.

«Evet. Onun samimi olduğuna inanıyorum. Ayrıca seni buradan çıkaracak silahlı adamları da var.»

«Sen de benimle gelebilirsin, değil mi?»

«Elbette.»

Darby gidip erkeğe sarıldı. Gray kızı sımsıkı tutarak gözlerini kapattı.

Salı günü akşam saat yedide editörler son kez masa çevresinde biraraya geldiler. Gray'in Voyles'un açıklamalarıyla yaptığı değişikliği okudular. Feldman odaya girerken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

«İnanmayacaksınız,» dedi. «İki telefon konuşması yaptım. Ludwig Çin'den aradı. Başkan onu orada bulmuş ve haberi yirmi dört saat ertelenmesini fica etmiş. Ludvvig onun açılmaklı olduğunu söyledi. Kendisi efendi bir insan olduğu için Başkanı saygıyla sonuna kadar dinlemiş ve sonra reddetmiş. İkinci telefon eski bir dostum olan Yargıç Roland' dan-dı. White ve Blazeovich'ten kendisini yemeğinin ortasında kaldırmışlar ve hemen bu akşam dava açılması için izin istemişler. Yargıç Roland kendilerini gayet saygısızca dinleyip isteklerini gayet saygısızca geri çevirmiş.»

«Haydi baskıya!» diye bağırdı Krauthammer.

- 321 -

Pelikan Dosyası / F: 21

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Uçak Denver'e gitmek üzere havalanmıştı. İçinde yeterli bir konfor varsa da, lüks değildi. Ama bu da anlaşılır bir şeydi, uçağın sahibi vergi mükellefleriydi ve kullanan ise şatafata düşkün olmayan bir insandı. Gray dolapları açtıkça, esaslı bir viski bile yok, diye düşündü. Voyles içki içmezdi ve o anda bir konuk, hem de susuzluktan ölen bir konuk olarak Gray buna çok kızmıştı. Buzdolabında iki soğukça Pepsi bulup birini Darby'ye verdi. Yardımcı pilot kabinin kapısında belirerek kendini tanıttı.

«Kalkıştan az sonra ineceğimiz yeri söyleyeceğinizizi bildirmişlerdi,» dedi.

«Evet,» dedi Darby.

«Güzel. On dakikaya kadar bunu bilmemiz gerekiyor.»

«Peki.»

«Bu uçakta içki yok mudur?» diye sordu Gray.

«Kusura bakmayın.» Yardımcı pilot gülümseyerek yerine döndü.

Küçük kanepenin yarısından fazlasını Darby ile uzun bacakları kaplamıştı, ancak Gray de onun yanına oturmaya kararlıydı. Kızın ayaklarını kaldırıp bir ucuna oturdu. Ayakları kucağındaydı. Kırmızı tırnaklar. Kızın bileklerini ovuşturarak yalnızca bu ilk olayı düşündü, onun ayaklarını tutmak. Darby gülümsüyordu. Her şey sona ermişti artık.

«Korkmuş muydun?» diye sordu Gray.

«Evet. Ya sen?»

«Evet, ama kendimi güvenlik içinde hissediyordum. Altı silahlı adamın vücutlarını kalkan olarak kullandıkları sırada korkmak kolay değil. Ayrıca penceresi olmayan bir kamyonette izlendiğini hissetmek de kolay olmuyordu.»

«Voyles buna bayıldı, değil mi?»

«Emirler yağdırıp planlar yaparken Napolyon gibiydi. Onun için büyük bir an bu. Yarın sabah biraz sıkılacak, ama çabuk atlatacak. Onu işinden atacak tek kişi Başkandır ve şu anda onun ipleri de Voyles'un elinde diyebiliriz.»

«Cinayetler de çözümlendi. Buna da sevinmiş olmalı.»

«Mesleğine bir on yıl kattık sanırım.»

«Aslında sevimli adam,» dedi Darby. «ilk başta hoşlanmamıştım ama insan yavaş yavaş ısınıyor kendisine. Ve insan adam. Verheek'ten söz ederken gözlerinin nelendiğini farkettim.»

«Fletcher Coal birkaç saate kadar bu sevimli adamla yüzyüze geldiğine sevinecektir herhalde.»

Darby'nin ayakları uzun ve inceydi. Kusursuz yani. Üstlerini okşarken kendini ikinci randevuda dizden biraz yukarı çıkan bir öğrenci gibi hissediyordu. Ayaklar soluktu ve güneşe ihtiyaçları vardı ve bir iki gün içinde parmaklar arasına sıkışmış kum taneleriyle bronzlaşacaklardı. Gray daha sonra ziyarete çağırılmamıştı ve bu çok huzur kaçırıcı bir şeydi. Kızın nereye gittiğini bilmiyordu. Hatta onun da nereye gideceğini bildiğinden emin değildi.

Ayaklarıyla oynanması Darby'ye Thomas'ı hatırlatmıştı. Sarhoş

olunca tırnaklarını boyardı. Uçağın homurtusu ve hafifçe sallanması arasında Thomas birden çok uzaklaşmıştı. Öleli iki hafta olmuştu, ama sanki daha çok olmuş gibiydi. O kadar çok değişiklik olmuştu ki. Böylesi daha iyiydi. Tulane'de olup onun odası önünden geçmek, ders verdiği sınıflara girmek, öteki profesörlerle konuşmak, evine sokaktan bakmak çok acı verici olacaktı. Küçük anılar sonuçta iyidir ama yas anında insana köstek olurlar. Darby artık değişik bir insandı, değişik bir yerde değişik bir yaşamı olacaktı.

Ve ayaklarını değişik bir erkek ovuşturuyordu. Gray ilk başta eşeğin biriydi, kendini beğenmiş ve küstah, tipik bir gazeteci. Ama şimdi hızla yumuşuyordu ve Darby o örtünün altında kendisinden çok hoşlandığını anladığı sıcak bir insan buluyordu. «Yarın senin için büyük bir gün,» dedi.

Gray Pepsiden bir yudum aldı. Yeşil buz gibi bir ithal bira için neler vermezdi. «Büyük gün,» dedi. Büyük bir günden çok daha fazla olacağını biliyordu, ancak o anda bunu küçültme ihtiyacı duyuyordu. Şu anda dikkati kıza çevrilmişti, yarının kargaşasına değil. «Neler olacak?» diye sordu Darby.

«Herhalde gazeteye dönüp bekleyeceğim. Smith Keen bütün gece orada olacağını söyledi. Pek çok kimse işe erken gelecek. Toplantı odasına birkaç televizyon daha getirecekler. Sabahı haberin yayılmasını

- 322 -
- 323-

izleyerek geçireceğiz. Resmi Beyaz Saray açıklamasını dinlemek eğlenceli olacak. White ve Blazeovich de bir şey söyleyecek. Mattiece'i bilen yoktur. Yargıç Bünyan bir yorumda bulunacak. Voyles her yerde görünmeye çalışacak. Avukatlar büyük jüri toplayacaklar. Politikacılar çılgına dönecek. Bütün gün basın toplantıları yapacaklar. Epey önemli haberlerle dolu bir gün olacak. Kaçıracağına üzülüyorum.»

«Bundan sonraki hikâyen ne olacak?»

«Voyles ile ses kaydı herhalde. Beyaz Saray müdahalede bulunduğunu inkâr edecektir, durum çok kızışırsa Voyles intikam almaya kalkışır.»
«Bundan sonra?»

«Bir sürü bilinmeyene bağlı şeyler. Sabah altıdan sonra rekabet güçleşecek. Milyonlarca dedikodu ve haber yayılacak, ülkedeki her gazete işe karışmaya kalkacak.»

«Ama yıldız sen olacaksın,» dedi Darby hayranlıkla.
«Evet.»

Pilot yardımcısı kapıyı vurup açtı. Darby'ye baktı.

«Atlanta. Hartsfield,» dedi Darby. Pilot kapıyı kapattı.

«Neden Atlanta?» diye sordu Gray.

«Sen hiç Hartsfield'de aktarma yaptın mı?»

«Elbette.»

«Hartsfield'de aktarma yaparken hiç kayboldun mu?»

«Galiba evet.»

«Eh, sorunun yanıtı da bu. Çok büyük ve çok kalabalıktır.»

«Oradan nereye?» Kız bunu kendiliğinden söylemediği için sormaması gerekirdi. Ama bilmek istiyordu.

«Gecede dört uçak numaramı yapacağım. Bu gereksiz belki, ama kendimi daha güvenlikte hissedeceğim. Sonunda Karayipler'de bir yerde inirim.»

Karayipler'de bir yerde. Bin adadan birinde. Neden bu kadar kararsız konuşuyordu? Kendisine güvenmiyor muydu? Orada oturmuş onun ayaklarıyla oynuyordu ve o da kendisine nereye gideceğini söylemiyordu. «Voyles'a ne söyleyeyim?» diye sordu.

- 324 -

«Ben gideceğim yere varınca seni ararım. Ya da iki satır yazarım.»

Güzel! Mektup arkadaşları olurlardı. O ona yazdığı haberleri gönderirdi, Darby de kumsal manzaralı kartlar.

«Benden kaçacak mısın?» diye sordu.

«Nereye gittiğimi bilmiyorum, Gray. Oraya varana kadar da bilme-yeceğim.»

«Ama telefon edeceksin, değil mi?»

«Evet, bir gün edeceğim. Söz veriyorum.»

Gece saat on birde White ve Blazeovich bürolarında yalnızca beş avukat kalmıştı. Marti Velmano'nun onuncu kattaki odasındaydılar. Velmano, Sims VWakefield, Jarreld Schvvabe, Nathaniel (Einstein) Jones ve emekli ortaklardan Frank Cortz. Velmano'nun masası üstünde iki şişe viski duruyordu. Biri boştu, diğeri de boşalmak üzere. Einstein bir köşede oturmuş, kendi kendine mırıldanıyordu. Dağınık ve kıvrırcık saçları ve sivri burnuyla gerçekten çılgın bir görünüşü vardı. Özellikle de o anda. Sims VWakefield ile Jarreld Schvvabe kravatlarını çıkarmışlar, gömlek kollarını sıvamışlardı.

Cortz, Victor Mattiece'nin bir yardımcısıyla yaptığı telefon konuşmasını bitirdi.

«Strider'di,» dedi Cortz. «Kahire'deler. Mattiece bizimle konuşmak istemiyor. Strider onun çok garip hareketler yaptığını söyledi. Kendini odasına kilitlemiş. Okyanusun bu yanına gelmeyeceğini söylemeye gerek yok. Strider silahlı adamlarına hemen kenti terketmeleri için emir vermiş. Kovalama bitti.»

«Peki, bizim ne yapmamız bekleniyor?» diye sordu VWakefield.

«Artık kendi başımıza kaldık,» dedi Cortz. «Mattiece'nin bizimle hiçbir ilgisi kalmamış.»

Sakin seslerle konuşuyorlardı. Bağırışmalar saatlerce geride kalmıştı. VWakefield yazdığı not için Velmano'yu suçluyordu. Velmano ise Mattiece gibi bir müşteriyi getirdiği için Cortz'u. O, on iki yıl önceydi, parasını keyifle

yemeyi bildik, diye bağırdı Cortz. Schvvabe not konusundaki dikkatsizlikleri için Velmano ile VWakefield'i suçluyordu. Mor-gan'ı yeni baştan çamura buladılar. Suç onundu. Einstein bir kenarda

-325-

oturmuş kendilerine bakıyordu. Ama bütün bunlar geride kalmıştı şimdi.

Velmano, «Grantham yalnızca benden ve Sims'den söz ediyor,» dedi.

«Sizler güvenlikte olabilirsiniz.»

«Neden ülke dışına kaçmıyorsunuz?» dedi Schvvabe.

«Ben sabah saat altıda New York'ta olacağım,» dedi Velmano.

«Sonra da bir ay Avrupa'da trenle dolaşacağım.»

«Ben kaçamam.» dedi VWakefield. «Karım ve altı çocuğum var.»

Beş saattir altı çocuğu hakkında sızlanmasını dinliyorlardı. Sanki kendilerinin aileleri yoktu. Velmano karısından boşanmıştı ve iki yetişkin çocuğu vardı. İdare ederdi. Hepsi de idare ederlerdi. Velmano'nün emeklilik zamanı gelmişti zaten. Epey birikmiş parası vardı, Avrupa'yı, özellikle de İspanya'yı çok severdi. Onun için veda etme zamanı gelmişti. Yalnızca kırk iki yaşında olan ve büyük bir serveti olmayan Wake-field'e acıyordu. VWakefield iyi para kazanıyordu ama karısı çocuk delisi bir müsrifti. VWakefield o anda dengesini kaybetmiş durumdaydı.

Belki otuzuncu kere, «Ne yapacağımı bilemiyorum,» diye söylendi.

Schvvabe yardımcı olmaya çalıştı. «Bence eve gidip karına durumu anlatmalısın. Ben evli değilim, ama olsaydım karımı hazırlamaya çalışırdım.»

«Bunu yapamam,» dedi VWakefield.

«Yaparsın elbette. Ya gidip şimdi söylersin ya da altı saat beklersin, karın resmini gazetenin başsayfasında görür. Gidip onunla konuşmalısın,

Sims.»

«Bunu yapamam.» Adam ağlamaklıydı.
Schvvabe, Velmano ile Cortz'a baktı.

«Ya çocuklarım?» diye sızlandı VWakefield. «Büyük oğlum on üç yaşına geldi.» Gözlerini ovuşturdu.

«Sims, kendini toparla artık,» dedi Cortz.

Einstein kalkıp kapıya yürüdü. «Ben Florida'daki yerimde olacağım. Acil bir şey olmadıkça beni aramayın.» Kapıyı sertçe kapattı arkasından. VWakefield de kalkıp kapıya yürüdü.

«Nereye gidiyorsun, Sims?» diye sordu Schvvabe.

«Odama.»

«Neden?»

«Biraz yatmak istiyorum. İyiyim.»

«Ben seni evine bırakırım,» dedi Schvvabe. Dikkatle arkasından bakıyorlardı. VWakefield kapıyı açıyordu.

«İyiyim artık,» dedi. Sesi biraz daha güçlü çıkıyordu. Kapıyı arkasından kapattı.

«İyi mi dersin?» diye Schvvabe, Velmano'ya sordu. «Beni kaygılandırıyor.»

«iyi diyemem. Hepimiz daha iyi günler gördük. Birkaç dakika sonra gidip bir bakarsın.»

«Olur.»

VWakefield merdivenden bir kat aşağı indi. Odasına yaklaştıkça adımları hızlanmıştı. Kapıyı arkasından kilitlerden açlıyordu.

Çabuk yap! Not falan istemez. Not yazarsan vazgeçersin sonra. Yaşam sigortasında bir milyon var. Masasının çekmecesini açtı. Çocukları düşünme. Bir uçak kazasında ölseydi de aynı şeydi. Dosyalardan birinin altındaki tabancayı çıkardı. Çabuk ol! Duvardaki resimlerine bakma.

Belki bir gün anlarlar. VWakefield tabancayı ağzına sokup tetiği çekti.

Limuzin Dumbarton Oaks'daki iki katlı evin önünde durdu. Sokakta geçişi engellemişti ama saat geceyarısını yirmi dakika geçiyordu ve trafik yoktu. Voyles iki ajan arabasının arkasından atlayıp evin kapısına doğru yürüdüler. Voyles'un elinde bir gazete vardı. Kapıyı yumrukladı.

Coal uyumuyordu. Pijamasını giymiş, çalışma odasında karanlıkta oturmaktaydı.

«Pijaman çok güzelmiş,» dedi Voyles.

Coal kapı önüne çıktı. İki ajan daracık kaldırımında bekliyorlardı. «Ne istiyorsun?»

«Sana bunu getirdim.» Voyles gazeteyi Coal'un yüzüne tuttu. «Başkanla sarmaş dolaş olan Mattiece'nin yanında senin de yakışıklı bir resmini basmışlar. Gazeteleri ne kadar sevdiğini bildiğim için dayanamayıp bir tane getireyim dedim.»

- 326

- 327 -

Coal sanki haberi kendisi yazmış gibi, «Yarın da senin resmini basacaklar,» dedi.

Voyles gazeteyi adamın ayakları dibine fırlatıp yürüdü. «Elimde bazı ses bantları var, Coal. Yalana başlarsan seni milletin gözü önünde don paça bırakırım.»

Coal adamın yüzüne baktı ama bir şey söylemedi.

Voyles sokağa varmıştı. «İki gün sonra büyük jüri celbiyle geleceğim,» diye seslendi. «Sabah ikide kendim getireceğim.» Arabaya binmişti. «Ardından da tutuklama emri. Ama sen o zaman tarih olmuş olacaksın ve Başkan kendisine ne yapması gerektiğini söyleyen yeni bir budala seçmiş

olacak.» Araba uzaklaştı.

Coal gazeteyi alıp içeri girdi.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gray ve Smith Keen toplantı odasında gazeteyi okuyorlardı. Gray başsayfada haberini görmeye alışkındı aslında, ama geçmişte bundan büyüğü olmamıştı. Gazetenin üst tarafında sırayla resimler vardı: Başkanı kucaklayan Mattiece, resmi bir Beyaz Saray fotoğrafında telefonda konuşan Coal, Senato alt komisyonu önünde ifade veren Velmano, bir baro toplantısında Wakefield, fotoğraf makinesine gülerek bakan Verhe-ek, fakülte yıllığından Çatlanan ve videodan alınan görüntüsüyle Morgan. Bayan Morgan resmin basılmasına izin vermişti. Gece polis muhabiri Paypur bir saat kadar önce VWakefield'in intihar ettiği haberini getirmişti. Gray üzülmüştü. Ama bundan kendisini suçlu tutmayacaktı.

Saat üçte birer ikişer gelmeye başladılar. Krauthammer bir düzine çörek getirdi ve gazeteye hayran bakarken dördünü yedi. Ondan sonra gelen Ernie DeBasio oldu. Hiç uyuyamadığını söyledi. Feldman tazelenmiş gibiydi. Saat dört buçukta oda dolmuştu Dört televizyon getirilmişti. Haberi ilk CNN verdi, aradan birkaç dakika geçmeden hepsi Beyaz Saray'dan canlı yayına geçtiler. Beyaz Saray yorum yapmıyordu, ancak Zikman saat yedide konuşacaktı.

- 328-

VWakefield'in ölümü dışında yeni bir şey yoktu. Televizyon kameraları Beyaz Saray, Yüksek Mahkeme ve haber odaları arasında gidip geliyorlardı. Bir kısmı da o anda çok sakin olan Hoover Binası önünde beklemekteydiler. Velmano'yu bulamamışlardı. Mattiece hakkında tahminler yürütülüyordu. CNN Morgan'ın Alexandria'daki evinin önünden canlı yayın yapıyordu, ancak Morgan'ın kayınpederi kameraları bahçesine sokmamıştı. NBC muhabiri White ve Blazeovich şirketinin bulunduğu binanın önündeydi ama söyleyeceği yeni bir şey yoktu. Hikâyede söz edilmemesine karşın raporun yazarının kimliği sır değildi. Darby Shaw hakkında çok şey söyleniyordu.

Saat yedide oda tıklım tıklım dolu ve sessizdi. Zikman Beyaz Saray basın odasına girerken dört ekran da aynı görüntüyü yansıtıyordu. Zikman yorgun ve bitkindi. Victor Mattiece'den kampanya sırasında başış alındığını ama bunun kirli para olmadığını belirten bir Beyaz Saray bildirisi okudu. Başkan Bay Mattiece ile bir kere, o da Başkan Yardımcısıyken karşılaşmıştı. Başkan seçilmesinden bu yana adamla konuşmamış-tı ve yaptığı başışa karşın kendisini bir arkadaş olarak kabul etmiyordu. Kampanya sırasında elli milyon dolar başış toplanmıştı ve Başkan bu paraya elini sürmemişti. Parayı kullanacak bir komitesi vardı. Söylenenlere karşın Beyaz Saray'da kimse Victor Mattiece hakkındaki soruşturmanın durdurulmasını istemiş değildi. Sınırlı bilgilerine göre Bay Mattiece artık ülkede yaşamıyordu. Başkan Post haberindeki suçlamaları geniş kapsamlı olarak araştırılmasını istiyordu, eğer bu çirkin olaylardan Bay Mattiece suçlu bulunursa derhal adalet önüne çıkarılmalıydı. Kısa bir süre basın toplantısı yapılacaktı. Zikman odadan koşarak kaçtı.

Baş dertte bir basın sekreteri çok zayıf bir performans göstermişti ve Gray'in içi rahatlamıştı. Birden açık havaya çıkma ihtiyacı duydu. Smith Keen kapının dışındaydı.

«Gel gidip kahvaltı edelim,» dedi.

«Olur.»

«Sence bir sakıncası yoksa evden de bir geçmek istiyorum. Dört gündür gitmedim biliyorsun.»

Sokakta bir taksi çevirdiler.

«Kız nerede?» diye sordu Keen.

- 329-

«Hiçbir fikrim yok. Onu en son dokuz saat önce Atlanta'da gördüm. Karayipler'e gideceğini söyledi.»

Keen sırtıyordu. «Yakında uzun bir tatil isteyeceksin sanırım.»
«Nasıl da bildin.»

«Yapacak çok iş var, Gray. Şu anda patlamanın ortasındayız ve parçalar yakında yeryüzüne düşmeye başlarlar. Günün adamısın ama devam etmeli, parçaları toplamalısın.»
«İşimi bilirim, Smith.»

«Evet, ama gözlerinde dalgın bir bakış var. Bu da beni kaygılandırıyor.»

«Sen editörsün. Kaygılanmak için para alırsın.»

Pennsylvania Caddesi kavşağında durdular. Beyaz Saray bütün görkemiyle yükseliyordu önlerinde.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Güneşte sekiz gün sonra ten esmerteşmiş ve saçları doğal rengine dönmeye başlamıştı. Belki de saçlarını tümüyle mahvetmiş değildi. Darby kumsalda kilometrelerce yürüyor, kızarmış balıkla meyveden başka şey yemiyordu. İlk günleri çok uyumuşsa da, sonra bundan bıkmıştı.

İlk gecesini geçirdiği San Juan'da Virjin Adaları konusunda uzman olduğunu iddia eden bir turizm bürosu bulmuştu. Kadın kendisine St. Thomas Adasında Charlotte Amalie'de bir pansiyonda küçük bir oda bulmuştu. Darby bir iki gün daracık sokaklarda kalabalıklar arasında yaşamak istemişti. Pansiyon limandan dört blok ötede bir tepenin yamacındaydı ve odası da üçüncü kattaydı. Pencerede perde ve pan-cur olmadığından sabah güneşle uyanıyor, pencereye koşup limanın görkemliliğine bakıyordu. Parıltılı sulara her boydan bir düzine turist vapuru vardı. Ufka kadar bir çizgi halinde uzanıyorlardı. Ön tarafta iskele çevresinde yüzlerce yelkenli vardı. Yelkenlilerin altındaki su cam gibi düz ve masmaviydi.

-330-

Darby'nin saati çantasındaydı ve en az altı ay saat takmamaya kararlıydı. Ama yine de bileğine baktı. Pencereyi açınca alışveriş merkezinin sesleri çınladı sokakta. Sıcaklık bir sauna gibiydi.

Darby adada o ilk günü küçük pencerenin önünde bir saat durup limanın canlanmasını seyretti. Hiç acelesi yoktu. Büyük gemiler ağır ağır limana giriyorlar, yelkenlilerden telaşsız sesler geliyordu. Teknede gördüğü ilk insan sabah yüzmesi için denize daldı.

Darby buna alışabilirdi. Odası küçük ama temizdi. Havalandırması yoktu ama vantilatörü güzel çalışıyordu. Su çoğunlukla vardı. Burada bir iki gün, belki de bir hafta, kalmaya karar verdi. Bina limana uzanan sokakların birinde birbirlerine bitişik duran on beş yirmi tanesinin arasındaydı. O an için kalabalıkların ve sokakların güvenliğinden hoşnuttu. Yürüyebilir ve istediği her şeyi bulabilirdi. St. Thomas alışverişiyle tanırdı; saklayabileceği giyecekler almak düşüncesi çok hoştu.

Daha lüks odalar da vardı, ama şimdilik bu iyiydi. San Juan'dan ayrıldığında artık omzu üzerinden arkasına bakmayacaktı. Gazeteyi Miami'deyken görmüş, havaalanındaki bir televizyonda o çılgınlığı seyretmişti. Mattiece'nin ortadan yok olduğunu biliyordu. Kendisini hâlâ izliyorlarsa, bu ancak intikam almak içindi. Yaptığı o kadar dolambaçlı yoldan sonra kendisini bulmuşlarsa, o zaman bunlar insan değildi ve onlardan asla kurtulamayacaktı.

Ama onların sokaklarda olmadıklarına inanıyordu. Yine de iki gün fazla uzaklaşmayarak küçük odaya yakın kaldı. Alışveriş merkezi uzak değildi. Yalnızca dört blok uzunluğundaydı ama yüzlerce dükkânı vardı. Sokaklar büyük gemilerden çıkan Amerikalılarla doluydu. Darby renkli şortu ve geniş kenarlı hasır şapkasıyla turistlerden biriydi.

Bir buçuk yıldan bu yana ilk romanını satın alıp tavandaki vantilatörün esintisinde yatağına uzanıp iki günde okudu. Elli yaşına kadar hukuk konusunda bir şey okumamaya yemin etmişti. Saatte en az bir kere kalkıp limana bakıyordu. Bir keresinde yanışmak için sıra bekleyen yirmi turist gemisi saydı.

Oda amacını yerine getiriyordu. Orada Thomas'la birlikte olmuş ve ağlamıştı. Bunu son kez yapmaya kararlıydı. Suçluluk ve acıyı Charlotte Amale'nin bu küçük köşesinde bırakıp oradan iyi anılar ve temiz bir vicdanla çıkmaya kararlıydı. Bu sandığı kadar güç değildi ve üçüncü

gün artık gözyaşı kalmamıştı. Kitabı da elinden sadece bir kere fırlatıp atmıştı.

Dördüncü sabah yeni çantalarını toplayıp feribotla yirmi dakikalık yolda olan St. John Adasında Cruz Bay'e gitti. Kıyı yolunda bir taksiye bindi. Açık camlardan rüzgâr doluyordu içeriye. Müzik blues ve reggae karışımıydı. Sürücü eliyle tempo tutup şarkıya katılıyordu. Darby de ayağıyla tempo vurarak gözlerini kapattı. Sarhoş edici bir şeydi bu.

Taksi Maho Bay'da yoldan çıkıp denize doğru ilerledi. Darby bu noktayı yüz ada arasından gelişmemişliği için seçmişti. Bu koyda yalnızca üç beş ev yapımına izin verilmişti. Taksi iki tarafı ağaçlık yolun başında durdu. Darby parasını ödeyip indi.

Ev denizle dağın birleştiği noktadaydı. Mimarisi Karayipler'e özgüydü, kırmızı kiremit dam altında beyaz ahşap. Ve manzarayı daha iyi alması için yamaca inşa edilmişti. Darby eve yürüdü. İki yatak odalı tek katlı olan evin haftalığı iki bin dolardı ve bir aylık peşin ödemişti.

Darby çantalarını bırakıp evin önündeki terasa yürüdü. Kumsal on metre aşağısındaydı. Dalgalar sessizce kıyıya vuruyorlardı. Üç tarafından dağlarla kapalı olan koyda iki yelkenli kıpırtısız durmaktaydılar. Çocuklarla dolu lastik bir bot tekneler arasında gidip geliyordu.

En yakın ev kumsalın ilerisindeydi ve ağaçlar arasından çatısı ancak görülüyordu. Kumda yatan birkaç kişi vardı. Darby bikinisini giyip suya yürüdü.

Gray yolun başında taksiden indiğinde hava kararmak üzereydi. Tek çantasını alıp kapısı açık olan eve yürüdü. Işıklar yanıyordu. Darby terasta içkisini yudumlamaktaydı ve yanık teniyle bir yerliden farksızdı.

Gray kendisine konukmuş gibi davranılmasını istemiyordu. Kız gülümsedi ve içkisini bıraktı.

Terasta uzun uzun öpüştüler. „

«Geç kaldın,» dedi Darby.

«Burası öyle kolay bulunacak bir yer değil.» Gray kızın uzun eteğinin başladığı beline kadar çıplak olan sırtını okşadı.

«Ne güzel, değil mi?» dedi koya bakan Darby.

«Müthiş.» Gray kızın arkasında durdu, omuzlarını tuttu. «Sen de öylesin.»

«Gel yürüelim.»

Gray şortunu giyip çıkınca kızı deniz kıyısında buldu. Elele tutuşup sessizce yürüdüler.

«Bacaklarının çalışmaya ihtiyacı var,» dedi Darby.

«Çok beyaz, değil mi?»

Evet, beyazdılar, ama hiç de fena sayılmazlardı. Karnı dümdüzdü. Yanında bir hafta geçirdikten sonra plajdaki cankurtaranlara benzerdi. Ayaklarıyla birbirlerine su attılar.

«Oradan çabuk ayrıldın,» dedi Darby.

«Bıktım. Büyük haberden sonra günde bir haber yazdım, ama yine de doymadılar. Keen bir şey istiyor, Feldman başka bir şey, günde on sekiz saat çalışıyordum. Dün bu iş bu kadar dedim.»

«Bir haftadır gazete görmedim,» dedi Darby.

«Coal istifa etti. Suçu ona yükleyecekler. Aslında Başkanın fazla bir şey yaptığını sanmıyorum. Herif aptal. VWakefield'i duydun mu?»

«Evet.»

«Velmano, Schvvabe ve Einstein aleyhlerinde dava açıldı ama Velmano'yu bulamadılar. Mattiece ile adamlarından dördü için de dava açıldı.»

Birkaç gün önce Beyaz Saray'in büyük bir örtme çalışmasına girmediğini görünce hevesimi kaybettim. Başkan yeniden seçilme şansını kaybetti sanırım, ama bir suç işlemiş değil. Kent bir sirkten farksız.»

Hava kararırken konuşmadan yürüdüler. Yarım ay çıkmış, sakin sularda yansıyor. Darby kolunu erkeğin beline doladı, Gray onu kendisine doğru çekti. Kumsalın ortasındaydılar, ev epey geride kalmıştı. «Seni özledim,» dedi kız.

Gray derin derin soludu ama konuşmadı.

«Ne kadar kalacaksın?» diye sordu kız.

«Bilmem. Bir iki hafta. Belki de bir yıl. Sana bağlı.»

«Bir aya ne dersin?»

«Olabilir.»

Darby erkeğe bakıp gülümsedi, Gray'in dizleri tutmuyordu. Kız koya, koyun tam ortasındaki ayın aksine baktı. «Birer ay birer ay deneyelim,» dedi. «Tamam mı, Gray.»

BİTTİ